

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ANTONINI LIBERALIS

TRANSFORMATIO-
num congeries.

PHLEGONTIS TRALLIANI
de Mirabilibus & longæuis
Libellus.

EIVSDEM De Olympijs fragmentum.
APOLLONII Historiæ mirabiles.
ANTIGONI Mirabil. narrationū congeries.

M. ANTONINI Philosophi Imp Romani, de
vita sua Libri XII. ab innumeris quibus antea scate-
bant mendis repurgati, & nunc demum
verè editi.

Græcè Latineq; omnia, GUTT. GUDANI
DR Q August. interprete: cum An-
notationibus & Indice.

2r

BASILEAE, per Thomam Guarinum,
M. D. LXVIII.

Εἰς Ὑλερμον τὸν Ξύλανδρον
Σεβαστοπολίτην, Κ. Ο.

Οὐδὲν-ἄτορ ξύλῳ-ὁ-βίθ' Ξύλανοι καὶ
ἀνθρώπων,

Ξύλα καὶ ἄνθρωποι ἀνθ' ἑδὲν ἴασι βίη.

Δάραται σείο πέλει μεσέων χαρίτων ἡ γυνήθη,

Ἄνθρωποι οἱ μέσους καὶ χαρίτεσι φίλοι.

Καὶ σύ γε δάρατέων μετέπων σέθεν ἔνομ' ἀπ'
ἀνθρώπων,

Δάραθ' τελίβεις ἰώπος ἀρκιφίλοις.

Τῶν κα' ἐπ' ἡγάμισον ἐμοὶ σὺν ἀείσοι μέσους

Οὐδὲν-ἄτορ μεσέων καὶ χαρίτων-ὁ-βίθ'.

Ὁ-βίθ' βροτῶν ζωῶν

Ἄτορ-ἐθέλεις ἀμβρόσιο.

3
OMDDTB D M M S

fidel. Augustanus, ALBERTO A
STETEN, Georgij V. C. F. ado-
lescenti optime indolis atque
spei, S. P. D.

Vos ad te, ALBERTE
carissime, mitto Libellos,
eos Græcos ex vetustissi-
mis membranis, rarissimo,
mihique aliis nunquam uiso lit-
terarum genere conscriptis, li-
berali permissu Illustrissimi optimique PRIN-
CIPIS ac Domini mei, in cuius bibliote-
cais codex abs me erat repertus, transcriptos,
superiore anno, cum ociosus Augustæ essem,
in Latinum sermonem transtuli. De quibus
edendis in lucem cum cogitarem, simul ve-
nit mihi in mentem M. Antonini de vita sua
librorum, quos (quanquam ἐκλογὰς potius
operis, quam ipsum opus, ipsosque integros li-
bros esse iudico) ante annos fere novem à me
Latinos factos ad patrem tuum, Virum omni
vera laude cumulatissimum, officij causa e-
miseram. Quæ mea lucubratio cum (quod

in p^{ro}ptu est cuius videre atq; iudicare) fœde esset incuria operarum typographicarū deprauata, itaq; planè edita, vt pro non edita censerì optimo iure posset, iam pridem cogitaram de remedio ei malo faciēdo. Postquā autem de cæteris, quæ dixi, opusculis tibi dedicandis constitutum apud me fuit, illico ea mihi ad animum acciderunt, quæ me faciliè impellerent, vt his Antoninum meum adiungerem. Cùm enim ex eodem omnia hæc opuscula penu sint deprompta, (nam Antonini exemplum quo vsus sum, de Palatini Electoris Illustrissimi inclytæ memoriæ OTHONIS HENRICI, & bibliothecæ libro fuisse transsumtum, Gesnerus, vir incomparabilis doctrinæ, ac humanitatis, et cuius morte non maiorem dolorem boni ceperūt, quàm damnum fecit res pub. literaria, affirmavit.) idemq; ijs interpretes, tametsi diuersis temporibus, contigerit: commodè videbantur eodem etiam volumine comprehensa, vnius typographi opera, in manus hominum peruētura. præsertim cùm, sicut prior lucubratio patris tui auspicijs in publicum prodijset, ita postero-

rio-

riorem ego tibi, amoris studiūq₃ erga te mei palam testificandi gratia dedicare animum induxissē. Ad Antoninum quod attinet, ne quis iniquior cramben à me bis apponi eandem putet, emendavi Præfationē, Græca Latinaq₃ auctoris verba, Annotationesq₃: neq₃ à mendis modò repurgavi, sed & nonnulla loca translationis meæ recognita correxī, Annotationumq₃ auxi: ut nunc quidem multis modis verior ac ornatioꝝ prodeat Antoninus noster. Sunt quadam in eo Libro quæ prorsus non attingere videbatur præstare, quàm coniiciendo aliena pro Antoninianis fortassis ingerere. Ipsum quidem Opus abs te alienum putare non potes, cum patrem tuum dominum agnoscat: & eo legendo pulcerrimas inuenies multas, tuæq₃ etiam ætati conuenientes sententias, dignissimas quæ à te memoria infigantur, inq₃ usu vitæ obseruentur. Sed de Antonino in præsentia satis. Quæ autem tibi dono damus, alibi adhuc ne nominari quidem audiui: ut vel nouitatis nomine gratiosa esse apud studiosos librorum esse debeat. Neq₃ inuicunda potest esse eorum lectio, cum sint

narrationes rerum partim mirabiliū ac prodigiosæ, partim falsæ etiam palam, & quæ fidem omnem excedant. Neq; ego hîc disputo de usu huiusmodi narrationum, quod alij multi uarijs ætatibus grauitè copiosèq; fecerunt, & iam pridem inepta illa quorundam morosæ leuitatis hominum explosa est sententia, qui fabulas siue poëtarum, siue alias legi nō debere contenderent. Dubium autem mihi non est, quin hisce in libellis eruditi homines multa sint depræhensuri, cum quæ ad bonorum scriptorum intelligentiam conducant, tum quæ non ignorare sit operæ precium. Verum ego ijs commendandis supersedeo eo libentiùs, quòd ipsi quasi loqui pro se iam nunc, & sibi gratiam lèctorum captare beneficio meo videntur posse. Tibi autem, Alberte, eos inscribere, ac sub tuo nomine reip. literariæ hanc qualem cunq; accessionem fieri propterea volui, vt publicè constaret, te abs me non leuiter diligi atq; coli. Quod quidem meum studium tibi non nobilia ista ornamenta natalium & opum apud me conciliarunt, quæ ego tanti facio, quanti (opinor) debeo: hoc est,

neq;

neq₃ sperno, neq₃ admiror, neq₃ ullis veris bonis antepono. Sed cum tuam indolem expertus essem paternæ æmulam, cumq₃ tu non inuitus bonis literis discendis te dedisses: sicut coram domi meæ institutum illud pulcerrimū opera, consilio, cohortationibusq₃ meis non dicam adiuui atq₃ promoui, sed conatus quidem sum, & volui certè ad id persequendum aliquid tibi adferre adiumenti: ita hoc ipso etiam munusculo confirmare tuum in præclarissimo proposito animum, teq₃ hortari vt strenuè pergas, laboresq₃ non magnos ob incomparabiles eruditionis commoditates alacriter constanterq₃ subeas atq₃ obeas, esse mei officij sum arbitratus. In præsentia nihil addam præter hæc duo. Vnum: Apud sani iudicij homines (quibus se non velle probare, belluinum est) tanti unumqueng₃ fieri, quanti sunt cæres precij, in quibus is operam suam industriamq₃ ponit. Alterum: Quarum laudum gloriam adamaueris, quibus artibus eæ laudes comparantur, in ijs esse elaborandum. Intelligis quid velim. Reliqua cum ex me non ita pridem copiosè tum è patre tuo, viro prima-

rio alijsq; tibi verè fauētibus persape & cre-
brò tibi audire contigit: ea q; tibi cordi fore, ne-
que te spem de te conceptam falsurum, planè
confido. Itaque id vnum restat, vt te Valere
iubeā: rogemq;, vt me vicissim ames. id quod
te facere existimabo, si ita gratum tibi hoc
meum munusculum esse intelligam, vt cal-
caris quasi vice in studijs literarum prosequē-
dis apud te functum sit. Vale: Heidelbergæ,
inter grauissimas occupationes, a. d. V. Kal.

Sextil. Anno repræsentati Seruatoris

M. D. LXVIII.

ANTO-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

VERE' NOBILI. VI-

RO GEORGIO A' STETTEN iu-
niori, Patricio Augustano, summa si-
bi obseruantia colendo, QVINTO D-

MMS DDAND BB- Au-
gustanus, S.

*VM opusculum hoc M.
ANTONINI Imper-
ratoris Romani, eius qui
Philosophus est usurpatus,
instinctu CONRADI
GESNERI, Medici et
Philosophi praestantissimi, mihiq̃ue summa a-
micicia iuncti, de Graeco Latinum fecissem,
eiusq̃ue iam opusculi adornaretur editio: Ut id
laudatissimo tuo, Vir ornatissime, nomini in-
scriberem, non vna me impulit ratio. Nam
& quàm grato animo tua in me beneuolen-
tia (quàm & alias, & superiori praesertim
Maio coràm in patria sum expertus sum-
mam) memoriam colerem, publicè testatum
facere me posse videbam: & haud parum
gratiae tui nominis splendorem huic ipsi edi-
tioni*

rioni conciliaturum iudicabam. Iam cum satis apud me constaret, quis esset tuus de studio sapientiæ, deque ijs quæ ad humanitatem spectant disciplinis sensus, quantaque cum diligentia ab ineunte ætate in ijs versatus, & bonitate earum cultores sectatoresque complexus semper esses: non verebar, ne non gratum hoc qualecunque meum haberes officium. Ipse quidem certè Liber cum auctoris dignitate, tum eius quam tractat rei præstantia, faciliè apud te impetrabit, ut cum tua dignere tutela. de meo labore dicā postea.

Scriptum esse ab ANTONINO Philosopho Imperatore hoc opusculum, id in Annotationibus nostris demonstraui: ut hæc ea repetere, quæ ibi diximus, nihil attineat.

Potissima Verò Philosophiæ capita secū meditatum esse hunc tantum Imperatorem, commentatumque diligenter, vel nostris verbis, vel si mauis, Græca ubi legeris, ipse deprehendes. Etenim tametsi verum est, libellos hos Antonini (ut quidem in nostras ij manus peruenerunt) esse mutilos, misereque
maior

maiore sui parte decurtatos: nihilominus id in promptu est, grauissimas in his ipsis extare de ferenda conditione humana, de contemnenda morte, de societate humana tuenda, de vera beatitudine, de causis miseriarum humanarum, alijsq; id genus compluribus Philosophia capitibus disputationes, easdemq; iuxta argutas, & exemplis comparationibusq; appositissimis perpolitas. Nec absimile est nostri auctoris genus philosophandi, ei quo usum esse Epictetum (qui etate Antoninum non ita multum antecessit, cuiusq; se usum praeceptis noster ingenuè prae se fert) Arrhianus memoriae prodidit. Floruit enim circa illud tempus utcumq; studium sapientiae, cum ipsi Imperatores aut colerent philosophiam, aut certe eius sectatores non aspernarentur. Quo factum est, ut extiterint permulti doctrina & grauitate praestantes viri: quorum partim nomina tantum & dicta factaq; aliquot apud Historiae scriptores extant, partim scripta etiam doctissimi & prudentiae plena nostrum ad aëum perdurauerunt. Enimuero Antoninum

Antoninum ego iudico (neque aliter sentire doctos existimo) non id modò his voluisse in commentarijs explicare, quibus ipse in rebus animum suum occupasset, quibusq; præceptis, exemplis & rationibus sese ad hominis, ciuis, Imperatoris, adeoq; Philosophi nomen cum dignitate tuendum informauisset: sed vnà demonstrasse, quæ esset vera atq; expedita ad tranquillitatem animi, & eam quæ homini in hac vita contingere potest, felicitatem consequendâ via: tum quidnam rei esset, cur plerique hominum adeò de natura, suaq; sorte immeritò conquererentur. Quippe hoc modo philosophia neglecta & spreta vlscitur illos: quorum questus & indignationem sapientissimus poeta Euripides sanè quàm scitè & (vt omnia) eleganter expressit, senem calamitate ictum in scenam producens: qui, cum parum rectè rationes ad vitam tum, cum maximè debuerat, subduxisset, vt incidit in res aduersas, non suæ imprudentiæ culpam agnosceret, sed (qui est mos vulgi) ad futilia & inutilia vota confugeret.

geret. Cuius de inscitia hi extant versus, quos adducam, Latine tamen à me redditos, ne in hoc orationis genere peregrinum sermonem interferam:

Eheu, datum non esse & hoc mortalibus,
Iuuenes ut esse bis queat, iterum & senes?
Nam si domi quid secius fortè euenit,
Corrigimus illud consilio tamen nouo:
Aeuum retractare haud licet. quòd si re-
dux

Iuuenilis aetas esset, & senium duplex,
Peccata vitæ corrigeremus istius,
Vitæ instituto providi melius nouæ.

Capitalis profectò Iphis, & quouis dignus in-
fortunio, qui non præsentem vitam præceptis
exemplisq; rectè informandam moneat: sed
aliam optet, qua huius errata emendari pos-
sent. Quanto rectius Theseus ille Euripideus?
cuius hanc sententiam Cicero alicubi refert:

3. Tusc.
Plut. consol.
ad Apollon.

Nā, qui hæc audita à docto meminissem uiro,
Futuras mecum commentabar misérias,
Aut mortem acerbam, aut exiliij mœstam
fugam,

Auc

*Aut semper aliquā molem meditabar malis:
Ut si qua inueſta diritas caſu foret,
Ne me imparatum cura laceraret repens.*

*At enim è Pphilosophia petendam hanc
Vita institutionem, neque obſcurum eſt, &
ab alijs multis grauibꝫ autoribus ita de-
monſtratum, vt meis verbis hoc ſaltem lo-
co & tempore res non egeat. Id quidem haud
temerè videor addere, eam philoſophandi
rationem quam hic noſter tenuit (hoc eſt,
quæ breuibꝫ præceptis, exemplis, compa-
rationibꝫ propoſitum abſoluit) maiori
hominum parti cū ad intelligendum faci-
liorem, tum ad tenendum memoria commo-
diorem eſſe altera illa, quæ exquisitis diſputa-
tionibus, ingenioſisqꝫ concluſionibus Verita-
tem eruit. quod ipſum eò ſpectat, vt intelliga-
tur, quid præſens Liber communi hominum
Vita formandæ cōducere poſſit. Sed mitto li-
brum commendare, præſertim cū ſemel in-
ceptus legi, facile leſtorem retineat: vt. Verū
fore hoc loco nō dubitem, id quod eſt ſcitè ab
eodem Poeta dictum, Guſtu percepto empto-
rem*

rem allici. De meo labore, & opera quam in
 conuertendo adhibui, superest vt dicam: et-
 si fidem diligentiamq; meam malo doctis col-
 latione facta Græci cum Latino libro aestimã-
 dam relinquere, quàm me aut mea iactare.
 Neque Verò metuo ne quis hanc editionem
 sit insectaturus, nisi si ij sint extituri, qui li-
 brum mutilum, & plerisq; locis interruptum
 interpolatumq; indignè sint laturi lectoribus
 offerri. Quos ego tum deniq; audiendos cen-
 seo, si integriorem ipsi proferat: alioquin si se-
 cundum eos iudicaturi sint docti, efficient vt
 reliquæ bonorum librorum, quas ipsas meritò
 gratas habemus, negligentur: imò si maiori-
 bus nostris idem fuisset iudicium de fragmen-
 tis librorum, aut mutilatis voluminibus, bone
 Deus, quot & quàm præclaros vtilissimosq;
 libros non haberemus hodie? Sed valeant ini-
 qui isti. Sanè mihi hoc incommodo conuer-
 tendi labor mirum in modum est auctus: atq;
 haud scio an ab incepto destitisssem, nisi me &
 verecundia fallendæ quam dederam fidei, &
 propositi mei (id autem est prodesse rei pub. li-
 terariæ

teraria pro virili, eamq₃ ob rē nulli labori vel-
 le succumbere) tenēdi necessitas quādam con-
 firmassent. Latinitati quā fieri potuit maxi-
 mē in hoc negotio studui: nisi quod uoces quas-
 dam, tritas illas, & aptas, non tamen vsita-
 tas apud antiquiores, perspicuitatis causa non
 contemsi. Verba appendere ad trutinam neq₃
 volui, neq₃ verò debui. sensum quidem secu-
 tus sum: an autem assecutus sim ubiq₃, aliorū
 esto iudicium. Cur difficile hoc fuerit, multæ
 sunt, neq₃ non manifestæ causæ. Et si fateor, in
 quibusdam me vel ut diuinarem opus habuis-
 se, vel audacter à codice Græco aut vsu com-
 muni discessisse: quibus locis etsi Annotatiun-
 culis (eram enim occupatior, quā ut com-
 mentandi ocium suppeteret) aliquando con-
 sului, tamē si cui secus videbitur, nihil moror:
 est enim (ut Bacchylidis utar prouerbio) la-
 ta via. Tibi autē, vir præstantissime, & cur
 dedicauerim hunc librum, meumq₃ ei impen-
 sum laborem, & cur utrunq₃ tue amplitudi-
 nis patrocinio non indignum fore duxerim,
 commemoravi iam antē. Supererat, ut orare

te,

te, ut ne hoc meum tui nominis exornandi studium, gratiæ animi erga te declarandi voluntatem aspernareris: sed tanta est tua humanitas, tantusq; in rei literariæ defensores amplificatoresq; (inter quos me vel extremo loco haberi peruelim) amor, ut certò mihi de te polliceri, non obsecrando in dubium vocare tuam bonitatem debeam. Itaq; labore tui deprecandi supersedendum mihi animaduerto. Ego me tibi, quem singulare patriæ nostræ inclutissimæ ornamentum, Musarumq; benignissimum hospitem noui, studiaq; mea commendando: efficiamq; profectò, nisi maturius nobis aliquid eueniat humanitùs, ut ne tuæ te erga me possit pœnitere beneuolentiæ. Vale.

Heidelbergæ, Kalendis Octobribus:

Anno Salutis 1558.

M. ANTO-

M. ANTONINI IM-
PERATORIS DE VI-
ta sua, Liber I.

OMDDDBDMQDDANDBO

Augustano interprete.

B auo meo Vero didici pla-
cidis esse morib. & iræ ab-
stinēs. Existimatione pa-
rentis mei, eiusq; recorda-
tione, ad verecundiam &
viro dignos mores vsus sum. Matrem in
studio pietatis erga deos, liberalitateq;
imitatus: præterea in abstinendo à non
perpetrandis modò, sed & cogitadis fla-
gitijs: tum in frugalitate victus, ab opu-
lentiam comitante luxu remotissima.
A' proauo id habui, vt ne in publicos lu-
dos commearem, sed bonis præceptori-
bus domi meæ vterer: intelligeremque
nullis hac in re parcendū sumptib. Ab
educatore, ne auriga prasinus, aut uene-
rus, neue palmularius aut scutarius fierē:
ab eodem, tolerare labores, esse conten-
tus paruo, operari, non immiscere me

- 2 multis negocijs, haud facîle calumniam
admittere, didici. A' Diogneto, stu-
dium in res inanes non conferre: fidem
abrogare ijs quę de incantationibus, de-
monumq; profligationib. ac id genus a-
lijs reb. præstigiatores & impostores re-
3 ferũt: neq; animi causa coturnices ale-
re, aut similiũ rerum studio & cupiditate
teneri: item liberẽ dicta ferre æquo ani-
mo, philosophię me addicere: audire pri-
mò Bacchium, deinde Tandasidẽ ac Mar-
cianum, scribere dialogos puerili æta-
te: grabatum, pellem, aliaq; ad Græcam
disciplinam pertinentia requirere. Ru-
stici monitu in eam deueni cogitationẽ,
mores meos correctione ac cultu opus
4 habere: non esse imitandos Sophistas,
non esse instituendas de contemplatio-
nibus scriptiones, neq; oratiunculas ad-
hortatorias declamandum, neq; speciẽ
viri exercitijs dediti, ac laboriosi osten-
5 tandam: ad hæc rhetorica, poësi, & astro-
logia abstinendum: domi neq; vestitu,
neq; alijs huius modi rebus vtendũ: epi-
stolas scribendas simpliciter, quo modo
ipsius ad matrem meam est epistola Si-
nueſſa missa: insuper placabilitatem ef-
se, & in alloquio facilitatem exhiben-
dam

dam ijs qui stomachum nobis mouerint, aut aliquid deliquerint, simulatque ij redire ad officium velint: diligenter etiam legendum, neque omnino considerationem summariam satis putandū: neque celeriter adfentiendum alios traducentibus: commentarios Epicūteri legendos, quorum & è domo sua mihi copiam fecit. Apollonius me docuit, vt libertatem sectarer, certamque constantiam: neque aliò vnquam, ne minimum quidem, quàm ad rectam rationem respicerem: ac semper mei similis essem in grauibus doloribus, amissione prolis, morbisq; diuturnis: vtque in viuo exemplo euidenter contēplarer, posse eundem & durissimum esse, & remissum quàm maximè. Tum etiam, vt in percipiendā doctrina me non morosum præberem: sed circumspicerem de homine, qui palàm experientiam, & in tradendis scientijs facultatem, minimum suorum bonorum putaret. Præterea modum beneficia (vt ijs videntur) ab amicis accipiendi, ne vel accepta ea nos viliores redderent, vel stupidè negligerentur atque prætermitterentur. In Sexto de

6

7

mus ad arbitrium patrisfamiliās institutæ, viuendi secundum naturam, grauitatem non simulatam, inque consulendo amicorum commodis sagacitatem, facilitatem erga priuatos, * moresque omnibus accommodatos. Quo fiebat, vt eius consuetudo omni adulatione suauior, ipseque eodem tempore in summa apud eos quibus cum agebat veneratione esset. porro autem expeditam viam ac rationem inueniendi & disponendi præcepta ad vsum vitæ necessaria. item, quod neque iræ, neque aliis cuiusquam animi commotionis vllum indicium dabat: sed simul & quàm maximè affectibus vacuus, & humanissimus erat ingenij. In eodem honestam famam sine iactatione, multarumque rerum scientiam citra ostentationem. Alexandrū Grammaticum obseruabam ab increpationibus sibi temperare: neque ignominiosè castigare, si quis barbarum, solæcum, aut absonum quippiam protulisset: sed ciuilitè id modò, quod dicendum fuerat, pronunciare: perinde ac si respondens vel suam sententiam interponeret, aut rationem re ipsa, non verbo, cum altero conferret: aut omni-
no alia

no alia quadā solerti & obliqua subadmonitione idem efficiebat. A' Frontone didici, vt scirem quę consequeretur tyrannidem inuidia, quę varietas, simulatio: & quòd omnino qui nobis patricij dicuntur, inhumaniores quodammodò sint reliquis. Ab Alexandro Platonico, ne crebrò, néue nisi necessitate coactus, cuiquam dicerem, scriberemúe, me esse occupatum: néue identidem impendentia negocia prætendendo debita familiaribus officia detrectarem. A' Catullo, ne parui facerem, si quid amicus conquereretur, etiamsi nulla id ab eo fieret ratione: sed anniterer, eum in pristinam gratiam reducere. item, vt summa animi contentione præceptorum laudē prædicarem, vti de Domitio & Athenodoro traditum est: vtque liberos verè diligerem. A' fratre meo Seuero, amorē familiariū & veritatis, iusticiæq;. Per eundem cognoui Thraseam, Heluidiū, Catonem, Dionem, Brutum. Idem mihi autor fuit, vt animo conciperem formam reipub. in qua æquis legibus eodemq; iure omnia administrarentur: ac regni, cui nihil esset libertate subditorum antiquius. Eundem obseruavi curis

esse vacuum, constantiam in honore philosophiæ habendo : beneficentiam & liberalitatem perpetuam seruare, bene sperare, ac de amicorum in ipsum amore certò sibi polliceri : à quibus animo esset factus alieno, id ijs non occultum ferre : neque amicis eius opus esse, vt de ipsius voluntate coniecturam facerent, sed eam apertam esse. Maximus adhortatus me est, vt suo exemplo me ipsum regerem, neque vlla in re præcipirarem : animo bono cùm alijs in casibus, tum in morbis essem : vt moribus vterer temperatis, blandis ac grauibus : vt quæ instituissem, expedite, nec magna cum molestia perficerem. Dicebat sibi verba facienti, aut agenti quicquam, neminem non fidem habuisse : ex animi ipsum sententia loqui, vel agere : nullius rei admiratione se obstupuisse : nunquam aut festinasse, aut cunctatum fuisse, neque trepidasse : neque mœsticiæ, neque gaudij nimium fuisse : neque iracundum, neq; suspiciosum : sed beneficum, placabilem, veracem : magisque constantiâ erroris securâ, quàm errorũ correctionem præ se tulisse : nemi-
nẽ fuisse, q se ab ipso cõtẽmprũ, aut ipso
præstan-

præstantiorem putaret: liberaliter quoq;
 faceretur fuisse. Patris notaui humani-
 tatem, & in ijs quæ semel essent accuratè
 deliberata, permanfionem: vanæ gloriæ,
 & eorum qui putantur, neque sunt ta-
 men, honorum contemptum: studium la-
 borum, assiduitatemq;. Libenter audie-
 bat eos qui aliquid reip. vtile poterant
 adducere. In tribuendo vnicuiq; pro di-
 gnitate suum, firmiter perseuerabat: pe-
 ritus vbi intendendum esset, vbi remit-
 tendum. Amores adolescentulorū coër-
 cebat, vtilitati publicæ omnes cogita-
 tiones intendebar. Amicis secum cœnā-
 di, aut iter faciendi necessitatem remit-
 rebat: & qui necessitate aliqua impedi-
 ti, eum non comitati fuerant, eundem
 semper ipsum inueniebant. In consilijs
 accuratè, quid conducere posset, inqui-
 rebat: ac cōstanter, neq; (id quod alijs vi-
 tio datur) obuijs quibusq; cogitationi-
 bus contentus finem consultandi facie-
 bat. Amiciciam conseruabat: neq; vel sa-
 tietatem amicorum capiebat, neque ad
 eos parandos furore aliquo ferebatur. In
 omnibus rebus omnia sua in se reposita
 habebat, læto vultu longè futura proui-
 debat: atq; etiam minima antè præpara-

bat, idq; citra tumultū. Acclamationes, omnemq; adulationem compescebat. Quæ ad magistratum erant necessaria, semper custodiebat: sumtus procurabat, neque detrectabat de ijs rebus causam dicere. Deos citra superstitionem colebat: homines neq; demerebatur, neque auram popularem captabat: in omnibus his sobrius, constans, nusquam ineptus, aut nouitatis studiosus. Has porro res quæ ad vitæ commoditatem aliquid cōducunt, quas fortuna suppeditat, liberaliter, simulq; sine fastu tractabat: ita vt, & si adessent, haud sollicitè ijs vteretur: neq; desideraret, si deessent. Nemo fuit qui eum aut sophistam, aut vernam, aut hominem de Schola esse diceret: sed virum maturum, absolutum, adulatione superiorem, qui & seipsum regere, & alios posset. Iam philosophiam verā profitentes in honore habens, reliquis nihil exprobrauit. Cæterum in consuetudine familiari commodus, graciosusq; extra fastidium erat. Corpus suum moderatè curabat, non vt qui vitæ cupidus, aut cui formæ elegantia curæ esset, non tamen interim negligenter: itaq; suæ diligentiae causa, paucissimis medicorum pharmacis

macis & fomentis opus habuit. Id in eo præclarissimum fuit, quod facultate alicuius rei præditis concedebat absq; invidia, vt oratoriæ, historiæ, legum, consuetudinum, aliorumq; id genus: quin etiam vt gloriam ijs rebus quibus excellebât, adipiscerentur, operam suam ipsis nauabat. Et cum ageret omnia secûdum instituta maiorum, ne hoc ipsum quidē studebat consequi, vt videretur à maioribus accepta obseruasse. Ad hæc, non erat vagus aut leuis, sed locis & negocijs iisdem solebat immorari. Post intentissimos capitis dolores, recens atq; alacer ad cōsuetæ opera redibat. Præterea pauca admodū habebat arcana, & hæc quoque tantū de rebus publicis. Prudens porrò erat, moderatusq; cū in spectaculis exhibendis, tum in operum extructionibus, congiarijsq;, & alijs huiusmodi negocijs: quippe vir quid ex vsu foret potius, quàm quæ gloria factum sequeretur, reputans. Non utebatur alieno tēpore balneis, non erat ædificandi cupidus: non de ciborum, nō vestium texturæ aut insecturæ, non formæ corporis elegantia anxius. Comitatus ei ē prædio, qui eum ab inferiori casa deduceret: inter

ter Lanuvinos plerunq; Tusculano publicano utebatur, etiam deprecante. Omnino in eius moribus nihil inerat inhumanum, nihil inuerecundum, nihil procax: neque dicere quisquam poterat, Ad sudorem vsque. sed omnia ita apta & concinna, vt si per ocium cogitata fuissent, compositè, placidè, firmiter, & sibi inuicem conuenienter. Accommodari posset ei id quod de Socrate memoratur, quod & abstinere potuerit, & frui rebus istis, quibus & carere pleriq; per infirmitatem, & in fruendo continere se nequeunt. At temperare sibi ab vtroq; vitio posse, & sobrium permanere, id verò viri est animo integro inuictioq; præditi: quod ille in morbo Maximi præstitit. A' dijs bonos auos, bonos parentes, bonam sororem, bonos præceptores, familiares, necessarios, amicos bonos accepi, ferè omnia bona: tū quod in nullum eorū quicquam deliqui: quāquam ita affectus, vt, si occasio incidisset, vtiq; aliquid tale admisissem: verū beneficio deorū euenit, ne rerū is fieret cōcursus, qui hoc in me argueret. Id quoq; ijs acceptum refero, quod nō diutius apud concubinam aui sum educatus: quod ad
puber-

pubertatē castus perueni: neque ante
 eam vir sum factus, sed tempus expecta-
 ui. Quod principi & patri subditus fui,
 qui erat omnem mihi superbiam excus-
 surus: ostensusq; , posse eum qui in au-
 la viuat, & stipatoribus carere, & vesti-
 bus pictis, & facibus, staturisq; certi ge-
 neris, reliquoq; luxu: sed licere ei proxi-
 mum priuato homini habitum sumere:
 imò verò eum splendorem, eos qui prin-
 cipes rempub. gerere velint demissiores
 segnioresq; efficere. Itemq; eum fra-
 trem sum nactus, qui moribus suis me ad
 curam mei ipsius habendam posset exci-
 tare, honore autem & amore in me suo
 delectare. Quod liberi mihi neque indo-
 le, neq; corpore prauī nati sunt. Quod
 magnos in rhetorica, poëtica, reliquisq;
 studijs progressus non feci: quæ me for-
 tassis planè detinuissent, si me feliciter
 proficere sensissem. Quod maturè eos à
 quibus sum enutritus, in dignitate con-
 stitui, quod mihi videbantur cupere:
 quodq; id iuuenibus adhuc præstiti, ne-
 que diu eos futuri spe lactaui. Quod A-
 pollonium Rusticum, Maximū cognou-
 i. Quod perspicuè atq; sæpenumero na-
 turalem vitam cum animo meo reputa-
 ui,

ui, qualisnam ea esset: nimirum quòd ad
deos attineret, & eorum munera, cogi-
tationesq; inde promanantes: nihil iam
obstare, quin aut secundum naturam vi-
uerem, aut non: atq; hoc quidē fore mea
culpa, qui deūm monitus, ac tantūm nō
præcepta non obseruassem. Quòd in ta-
li vita meum corpus tandiu durauit.
Quòd neq; cum Benedicta, neque cum
Theodoro ré habui: sed & postea amore
concitus, rectæ rationi parui. Quòd Ru-
stico sæpius indignatus, nihil præterea
admiserim, cuius me pœnitere potuisset.
Quòd mater, cū esset adhuc iuuenis mo-
ritura, reliquos tamen vitæ suæ annos
mecum exegit. Quòd quotiescunq; pau-
peri alicui, aut aliās indigenti opitulari
statuisssem, nunquam audiui, pecuniam
mihi non esse, vnde id facerem: & quòd
mihi nunquam vsu venit, vt in tali re al-
terius ope indigerem. Quòd vxorem ita
obsequentem, mei amantem, ac simpli-
cem habui. Quòd alumni, quibus libe-
ros meos crederem, idonei non defuere.
Quòd in somnis cū alia mihi remedia
sunt data, tum contra sanguinis excrea-
tionem, ac contra vertiginem: hocque
Caieræ. Sicut Chræsæ. * cumq; animū
ad

ad philosophiam adiunxissem, non inci-
di in sophistam aliquem, aut in scripto-
ribus defedi, vel in syllogismis dissol-
uēdis doceret, aut meteoris tractandis.

Omnia enim hæc deorū auxilio, fortu-
naq; indigent. Hæc in Quadis ad Gra-
nuam. * Solebat is sibi prædicere, erit vt
īncidam in curiosum, ingratum, contu-
meliosum, dolosum, inuidum, dissocia-
bilem. Omnia hæc ijs euenerunt, igno-
ratione bonorum & malorum. Ego ve-
rò, qui naturam boni perspectam habeo,
quòd honestum sit, & mali, quòd turpe:
īpsamq; eius qui peccat naturam, quòd
mihi sit cognata (non quia eiusdem car-
nis est, aut seminis: sed mentis, & diuinæ
particulæ particeps) à nullo eorum læ-
di possum. neq; enim in me turpitudi-
nem aliquam quisquam conijciat. Eī
porrò quòd mihi cognatum est, neque
irasci possum, neque infensus esse: vt e-
nim vnus alterum iuuaret in suo opere,
eò nati sumus, vt manus, vt pedes, vt
palpebræ, vt superiorum inferiorumque
dentium ordines: quare contra natu-
ram est, vt inuicem nobis repugnemus:
atqui succensere & auersari se inui-
cem, id quidem est repugnare. Quid-
quid

quid ego sum, id omne constat caruncula, animula & mente. Proinde missos fac libros, neq; stude. Nō datū est. Quin tu, vt mox vitā cū morte cōmutaturus, corpus sperne, q, est tabus, ossicula, & reticuli muliebris instar plexus neruorū, venarū, arteriarū. Animā quoq; considera, qualis ea sit: spiritus nimirū. neq; is idē semper: sed qui in horas alius efflatur, alius forbetur. Restat tertia pars, principatū obtinēs. Proinde sic tecū reputā. Senex es? ne patere hanc principē partē vltērius seruire, neq; alieno impetu raptari: neq; fatū vel prēsens iniquē fer, vel impendens subterfuge. Res deorū plenę sunt prudentiæ: fortuitæ aut, nō carent natura, complexūe eorū quæ à prudentia administrātur. Inde omnia fluūt: necessitas etiā accedit, & totius vniuersi (cuius tu pars es) vtilitas. Porro autē q, natura vniuersi fert, quodq; ad eam facit cōseruandam, id bonū est vnicuius vniuersi particulæ. Conseruant autē mundū, quemadmodū elemētorū, ita & ex ipsis cōcretarū rerū mutationes. Hęc sufficiāt tibi, ac semper p̄ceptorū locū habeāt. Librorū verò sitim proijce, ne murmurās moriari: sed verē placatus, atq; ex animo gratiā dijs agēs.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE-

ratoris de vita sua Liber II.

MEmento, quandiu hastenus ea distuleris: ac quoties, prorogato tibi à dijs tempore, eo non vñs sis. Certè aliquando te animaduertere oportet, cuius mundi pars sis, & à quo mundi gubernatore deflueris: tum finem præscripti tibi temporis futurum. Quod quidem tempus si non impenderis tràquil-
 litati animi parandæ, elabetur, neque redibit vnquam tibi defuncto. Singulis horis animo in id incumbe, vt fortiter, quæ admodum Romano & viro conuenit, id quod præ manibus est, peragas: accurata, & non ficta grauitate, humanitate, liberalitate, iusticiâq; adhibitis. Interea animum tuum ab omnibus alijs cogitationibus abduc: quod ita fiet, si vñtum quodlibet negotium, eorum quæ in vita tua exequenda tibi sunt, postremum esse iudicans, ita conficias, vt ne quid vanitatis affectuum à consilio auertentium, simulationis, amore sui, aut earum rerum quæ fato quodam ei negotio adiunctæ sunt improbationis admittatur. Cernis
 m quàm

quàm pauca sint ea , quorum cōpōs
vitam felicem ac diuinæ similem viue-
re homo potest? nam ea qui adseruârît,
ab eo dii nihil vltrâ exigunt. Ignominia
teipsum affice , anime , contemne tei-
psum inquam : vt enim honore teipsum
afficias , non tibi præterea tempus sup-
petet. Vita enim vnicuique id præbet:
quæ tibi prōpēmodum iam exacta est.
Non igitur teipsum venerare , sed felici-
tatem tuam aliorum in animis repositā
habe. Non pātere ab ijs quæ extrinsecus
accidunt , te circumagi : sed ocium tibi
para , vt boni aliquid addiscas , ac vaga-
ri desine. Est & alter declinandus er-
ror : nonnulli enim actibus vitæ suæ cō-
fecti delirant , quòd scopum nullum ha-
bent , ad quem omnes suos conatus &
cogitationes dirigāt. Haud temerè quis-
quam repertus est infelix ea de causa ,
quòd non inquireret quid aliorum ani-
mis accideret : qui verò suiipsius animi
motibus non obsequitur , necessariò mi-
ser est. Horum sēper oportet recorda-
ri , quæ sit vniuersi natura , quæ mea , quo-
modoque hæc ad illam sit affecta , qualis
pars ea cuius totius sit : adhæc , nemi-
nem esse qui obstat , quo minus sēper
ea

ea quæ naturæ (cuius tu pars es) sint consentanea, & agas, & dicas. Theophrastus in comparatione peccatorum, ubi ostendit communioem ea inter se conferendi rationem, philosophicè inquit: ea quæ per cupiditatem committuntur peccata, grauiora esse ijs quæ per iram. Etenim iratus videtur cum dolore quodam, & occultè correptus animo, à recta ratione diuertere: qui verò per cupiditatem peccat, victus à voluptate, intemperantior altero censetur, magisq; effeminatus. Rectè igitur, & vt philosopho dignum erat, in maiori esse culpa pronunciauit, cui voluptas, quàm cui dolor peccandi fuisset causa. ac omnino hic antè læsus, & propter dolorem iratus: ille sponte sua ad delinquendum, cupiditatis explendæ causa fertur. Omnia tibi ita & agenda sunt, & dicenda, & cogitanda, vt si iam nunc vitam in exitu esse arbitreris. Cæterùm è viuis discedere, siquidem dij sunt, nihil habet incommodi: neque enim ij te aliquo malo sunt affecturi. Sin autem vel non sunt dij, vel res humanas non curant, quid attinebat viuere in mundo, deum ac prouidentia vacuo? Enimuero & sunt dij,

& rerum humanarum curam gerunt : & ut ne homo in ea quæ reuerà sunt mala incideret , id quidem in eius potestate posuerunt : in reliquis rebus si quid mali inesset , vtrique & hîc ei prospexissent , ne omnino in malum incideret . Quod verò hominem deteriorem non efficit , quónam id modo vitam eius posset reddere peiorem ? Et quidem vniuersi natura nunquam neque per ignorantiam , neque sciens quidem , non valens autem cauere aut emendare , illa tantum errorem admiserit : neque imbecillitatis , neque inscitiae causa , vt bona & mala bonis malisque hominibus promiscuè & ex æquo accidât . Atqui mors & vita , honor & ignominia , dolor & voluptas , opes & paupertas , omnibus hæc vniuersa eâdem ratione hominibus cum bonis tum malis contingunt , suntq; neque honesta , neque turpia : ergo neque bona quidem , neque mala . Quàm celeriter omnia abolentur , in mundo quidem corpora , in æuo autem etiam eorum memoria . Omnia quæ sub sensum cadunt , ac præsertim ea quæ vel voluptate alliciunt , vel dolore terrent , vel fastu suo clara sunt , quàm vilia sunt ea omnia ,

omnia, & contemptione digna, quàm
 fordida, obnoxia interitui, & mortua?
 Intelligentiæ est, indagare quidnam sint
 ij, quorum opiniones & voces gloriam
 * Quidnam est mors? Certè si quis eam
 per se intueatur, cogitationeq; omnia ab
 ea separet, quæ ei inesse videntur: is iam
 nihil aliud existimabit esse mortē, quàm
 opus naturæ. At verò puer est, qui naturæ
 aliquod opus formidat. Et quidem mors
 nō opus solum est naturæ, sed & prodest
 ei. Quónam modo Deus hominem at-
 tingit, & qua hominis parte? præterea
 quomodo afficitur eo tactu pars illa? Ni-
 hil miserius est eo, qui omnia circulando
 scrutatur, & (quod aiunt) ea etiam quæ
 sunt infra terram rimatur, coniecturaq;
 ea quæ in aliorum animis eueniant in-
 quirir: neq; sentit sufficere, vt suum quis-
 que qui in ipso inest genium obseruet,
 eumq; legitimè colat. Colitur autem, si
 quis seipsum ab animi perturbationib. à
 vanitate, ab indignatione eorum causa
 quæ à dijs aut hominibus aguntur cōce-
 pta, vacuum conseruet. Quæ enim dij a-
 gū, virtutis causa reuerentiā, quæ ab ho-
 minibus, cognationis nomine amorem
 merentur: nonnunquam etiam misera-

tionem, ratione ignorationis eorū quæ bona aut mala sunt. qui sanè defectus nō vilior est eo, quo ne inter album & nigrū discernere possimus, impedimur. Quòd si tria annorum millia tibi viuenda forent, insuperq; triginta alia: tamē recordandum tibi est, neminē aliam ab ea quā viuit vitam deponere, neq; aliam deponere quàm eam quam viuit. Itaque idem est longissimum spacium, cum eo quod est breuissimum. nam quod præsens est, id omnibus idem est: quāquam id quod perijt, non sit idem, atq; id quod amittitur. ita temporis punctum esse apparet. Etenim neq; præteritum aliquis, neq; futurum quicquā amittere potest: quī enim id ei adimatur, quod ne habet quidem? Duo itaque hæc memoria sunt tenenda: Vnum, omnia ab æterno esse eiusdē formæ, atq; circulo reuolui: neque differre quicquam, eadē mne centum aliquis, aut ducentis annis, an verò infinito videat tempore. Alterum, quòd is qui diutissimè vixit, & is qui celerrimè moritur, tandem amittunt: eo enim tantum priuantur, quod præsens est, quando id etiam solum habent: quod autem non habetur, id ne deperditur quidem.

Vniuer-

Vniuersa esse sita in opinione: quod patet ex his quę cum Monimo Cynico sunt disputata. Perspicua autē est eius quod dictum est vtilitas, si quis eatenus eius suauitatem admittat, quatenus veritati congruit.

Anima hominis contumelia seipsam multis modis afficit. Primò, cū quantum in ipsa situm est, abscessus quidam, & quasi vlcus mundi sit. Abscedit autem à natura, quando ea quę sunt, iniquo fert animo: cuius quidem naturę vna in parte reliquę singulorum naturę omnes continentur. Deinde, cū hominem aliquem auersatur, aut lædēdi causa auersatur: hoc est iratorum. Tertiò, cū voluptati aut dolori succūbit. Quartò, cū simulat, fisteq; aliquid aut facit aut loquitur. Quintò, cū aliquam actionem aut conatum ad nullum certum scopum dirigit, sed frustra quicquam, nullaq; consequentia agit: cū oporteat etiam minima quęq; ad certū finem referri. Finis autem animanti ratione prædito propositus est, vt rationē atq; legē ciuitatis vetustissimę sequatur. Humanę quidem vitę tempus, momentū est, natura fluxa, sensus obscurus: totius corporis tēperamentum putrescit

3 facile, anima vaga est: fortuna quæ sit, difficile est conijcere: fama incerta est. Atq; vt summam rei dicā, omnia quæ ad corpus pertinent, fluuij naturam habent: quæ ad animam, insomnij & fumi: vita bellū est, & peregrinatio: fama post mortem, obliuio est. Quid ergo est q, tutò hominē possit deducere? Philosophia. Ea verò in hoc consistit, vt genium qui in te est, incontaminatū conserues, atq; illæsum, voluptatibusq; & doloribus superiorem: vt nihil frustrā, nihil fictè aut falsò agas; nihil cures, agatne quicquā aliud, aut omittat: præterea, vt ea quæ accidunt, fatōue eueniunt, ita accipias, tāquā inde missa, vnde tu quoque veneris, postremò, vt placido mortem animo expectes: quippe nihil aliud, quā dissolutionē elementorū eorū, ex quib. vnūquodlibet animal cōcretum est. Iam si ipsis elementis nihil mali euenit continentibus istis mutationibus, quib. ipsa inter se, alia idētidem in alia vertuntur, quæ'nā causa est, cur de mutatione vniuersi corporis, dissolutioneq; , sinistram quicquam suspicari debeamus? cū ea secundum naturam fiat. Nihil verò malum est, quod naturā euenit. Hæc Carnunti disputata.

4

M. A N.

M. ANTONINI IMPE-

ratoris de Vita sua Liber III.

NON hoc tātū est considerandū, singulis diebus vitā consumi, partemq; eius subinde minorē relinquī: sed & hoc cogitandū, quod etsi quis diutius sit victurus, incertum tamen est, sit' ne suppeditatura eadem intelligētia ad cognoscēdas res, & contrēplationem, cuius finis est peritiā rerum diuinarum atq; humanarum. Etenim si delirare ceperit homo, spirabit quidem nihilominus, nutrietur, imaginabitur, appetet, reliquasq; id genus facultates retinebit: ea verò vis, qua se ipso vti queat, rationes officij subducere accuratas, quę animo precepit in ordinē collocare, de eo ipso iam tempus sit vitam relinquendi deliberare, ac si quę alia sunt, ad quę obeunda ratione probè exercitata opus est, ea inquam vis iam antè extincta est. Festinandum est igitur, non ideo solum quod subinde morti propiores simus: sed & quia rerum intelligētia nos ante exitum vita destituit. Id quoq; obseruandum, ea quę ad pendicis quasi loco adherent his

m 5

quę

quæ natura fiunt, habere nonnihil gratiæ & oblectationis. vt cum panis pinfitur, videmus quasdam particulas eius rumpi: quod ipsum etfi quodammodo accidit præter institutum pistoriæ artis, habet tamen nonnihil decoris, appetitûq; cibi suo quodam modo excitat. Ficus quoq; quum maximè maturæ sunt, fatiscût: itemq; oliuis maturissimis quiddam putredini proximum, pulcritudinē peculiarem addit. Iam spicas deorsum se flectentes, leonis supercilium, spumam apertū ex ore effluentem, multaq; eiusmodi alia si quis seorsim consideret, intelliget ea etfi longè absunt à pulchritudine, tamen quia rebus naturalibus inhærent, & eas consequuntur, eo & ornatum his adferre, & delectare. Quamobrem qui attentius ea quæ in rerum natura fiunt mente contemplatus fuerit, nihil non eleganter esse factum putabit, etiam eorum quæ appendicis loco res naturales consequuntur. Itaque veros belluarum rictus haud minori cum voluptate aspiciet, quàm quos pictores & figuli effingunt: vetulæ etiam & senis maturam ætatem, puerorumque amori aptum florem castis oculis intuebitur:

bitur: multaꝫ; alia cerner, non apud omnes fidem inuenientia, sed apud hunc solũ, qui naturam, eiusque opera rectè intelligit. Hippocrates cùm multos sanasset morbo, ipse morbo decessit. Chaldæi multis finem vitæ prædixerũt: post, ipsos etiam fatum arripuit. Alexander, Pompeius, & C. Cæsar, cum totas vrbes toties deleuissent, commissoꝫ; prælio multa equitum peditumꝫ; millia obtruncassent, ipsi quoque tandem vita excesserunt. Heraclerus, multa de natura rerum, & incendio finem vniuerso alaturum cum disputasset: ipse intercute aqua distentus, stercore bubulo oblitus, mortem obiit. Democritum pediculi, Socratem cicuta absumpsit. Quorsum hæc? Ingressus es vitam, nauigasti, vectus es: discede. Quod si abeundum est in aliam vitam, equidem ne ibi quidem erit quicquam dijs vacuum: sin omnia sensus adimetur, non iam præterea dolores ac voluptates ferendæ, neque seruendum vasi tantò deteriori. Quinimò quod seruit, id supererit, nimirum mens & genius: cum vas illud terra sit, & tabus. Proinde reliquum vitæ tempus ne absolve de alijs cogitando,

nisi

nisi ad commune aliquod commodum id referatur: alioquin enim interim ab alio negotio detineberis. Nam cogitare, quid hic vel ille agat, quamobrem, quid loquatur, quid cogitet, quid moliatur, aut omnino de alijs esse sollicitum: id verò efficit ut euagemur, neq; observemus eam quæ principatum in nobis obtinet partem. Itaq; in serie cogitationum declinanda est vanitas, omniumq; maxime curiositas & malicia. Adsuefacere te ipsum debes, ut de his tantum rebus cogites, de quibus si quis te subito interroget quid nunc mediteris, confestim liberè possis respondere, hoc aut hoc: nimirum ut statim constet, cogitationes tuas esse simplices, placidas, consentaneas animali sociato alijs, ac negligenti earum quæ ad voluptatem oblectationemue faciant cogitationum, vacuo contentionis, invidiæ, suspicionis, aliorumue, quæ si te animo agitasse passus esses, pudore suffundi oportuisset. Vir ad hunc modum compositus, non est cur diutius expectet nomen eius qui in optimorum sit numero. est enim sacerdos quasi, & administer deum, utiturq; eo quod in ipso tanquam in sacrario est positum. Id autem hominem

nem præstat purum à voluptatibus, in-
 uiolatum à doloribus, intactum à libidi-
 ne, inscium omnis maliciæ, certatorem
 maximicertaminis (ne scilicet ullus eum
 affectus deiiciat) altè tinctum iusticia, ex
 animo contentum ijs quæ eueniunt, fa-
 rōue destinata ipsi sunt: non sæpe, neq;
 nisi magna & publica necessitate vrgen-
 te, de aliorum dictis, factis, aut cogitatio-
 nibus meditantem. solis enim ijs quæ in
 ipso sunt ad agendum intērus est, ac quæ
 à fato vniuersi ipsi sunt destinata, conti-
 nenter considerat. Nam illa censet hone-
 sta & pulcra: quæ verò sibi obrigerunt,
 ea bona esse persuasum habet: quippe v-
 niuscuiusque fatum & constat aliunde,
 & secum aliud adfert. Meminit etiam,
 omnia ratione prædita esse inter se co-
 gnata: esseque hominis naturæ con-
 ueniens, vt omnium hominum curam
 gerat. Existimationem autem non ab
 omnibus hominibus petendam, sed ijs
 tantum qui naturæ conuenienter vi-
 uunt. qui verò aliter viuunt, hi quales se
 domi & extra ædes, noctu atq; interdiu
 gerant, ac quibus se hominibus admi-
 sceant, perpetuò memoria tenet: ab his
 igitur laudari se nihil curat, quum ij ne
 sibi

fibi quidem ipsis probentur. Ne inuitus accedas ad agendum, neque cœtus humani immemor, neque non bene cogitata re, neque patere te retrahi: ne in cogitationibus tuis astutiâ secteris, neque verbosus sis, neq; multa negocia suscipias. Enimuerò Deus qui in te inest, præsit tibi, masculo animati, seni, ciui, Romano, ac principi: qui se ita comparauerit, ut ad abitum instructus expectet, quando receptui ex hac vita canatur. Ne iuramento indigeas, ne ué hominis alicuius testimonio. Hilari esto vultu, ac qui externo ministerio possit carere, eaque quam alij suppeditent quiete. Rectum esse expedit te, non qui lapsus se erigat. Si quid in vita humana inuenis potius iusticia, veritate, temperantia, fortitudine, aut si quid aliud melius est quàm animum tuum esse seipso contentum, quatenus præstat ut secundum rectam rationem agas: si inquam, in fato, & ijs quæ absque tuo delectu tibi sunt destinata, inuenis aliquid his quæ dixi præstabilius, eo ut fruaris, toto animo incumbere. Sin eo qui in te est collocatus genio nihil præstantius inuenis, qui & appetitus sibi ipsi subie-

subiecit, & visa examinat, & à persuasionibus sensuum (vr dicebat Socrates) seipsum abduxit, seque Deo submisit, & pro hominibus procurat : si hoc inferiora omnia, & viliora depræhendis, nulli alteri rei locum concede, ne semel ad eam inclinans, posthac proprium illum tuum bonum præferre omnibus rebus nequeas. Nefas enim est, vllam aliam diuersi generis rem bono ratione prædito & effectrici opponi : vr laudem popularem, principatum, diuitias, voluptatum perceptionem : hæc omnia, si vel parùm te ijs accommodare visum fuerit, confestim præualent, & à recta via abducunt. Tu verò, inquam, simpliciter ac liberè id quod est melius elige, ei que inhære : melius autem est, id quod conducit. Atq; hoc ipsum si ea ratione sit vrile, quatenus mentem habes, serua : sin quatenus es animal, repudia, & iudicium integrum retine. Id modò cura, ne quid pro tuo còmodo amplectaris, quòd possit aliquando te compellere ad fallendum fidem, prodendam verecundiam, odium alicuius, suspiciones, imprecandum, simulandũ, appetédumue aliquid, quod parietes & velamen-

velamenta desideret. Etenim qui menti ac genio suo, & sacris virtutis eius primas defert, is tragœdiam nullam excitar, non gemit: non solitudinis, non frequentia hominum indigebit: plerumque viuet neque appetens quicquam, neque fugiens: diuine, an paruo temporis spacio inclusa corpori anima vratur, nihil omnino curabit. nam etsi continuo migrandum sit, ita facile dissoluetur, ut si ad aliam quandam functionem verecunde ac decenter, obeundam se conferat. Id vnum si per vniuersam vitam obserues, ut cogitationes tuę semper sint de ijs rebus quę ad societatem ciuilem nato animali, ei que rationis compoti conueniant: nihil vnquam in animo deprauatum, nihil purulentum, nihil contaminatum, nihil suggillatum inuenies: (neque verò fatum vitam imperfectam adhuc abrumpit, quę admodum dici posset de tragœdo fabula nondum peracta discedente:) præterea nihil seruale, nihil fucatum, nihil alligatum, nihil abscissum, nihil obnoxium, nihil occultum. Venerare facultatem cogitatricem: in eo enim sunt omnia, ut pars tui principatum obtinens nihil vnquam animo concipiat, quod sit nature inconueniens,

ueniens, aut cōstitutioni animālis ratione præditi. Illius autem constitutionis est munus, vt à temeritate alieni, cœtui humano adiuncti, dijsq; obsequentes simus. Proinde omnibus proiectis, hæc modò pauca comprēhende, ac memoria tene, quòd vnusquisque tantum id quod præsens est temporis punctum viuit: reliquum vitæ aut iam exactum, aut in incerto positum est. Exiguum sanè tēpus, quod viuit quisq; : perexiguus etiam terræ, in quo viuitur, angulus: etiam longissima post obitum fama, exiguum est, quæ & ipsa per successionem cōseruatur hominulorum mox moriturorum, ac ne se quidem ipsos cognoscentium, nedum eum qui iam pridem fato cōcessit. Ad dendum his quæ commemorauī præceptis vnum: nempe eius quæ quouis tempore animo nostro cogitanda accidit, rei definitionem seu descriptionem esse faciendam, quò tecum ipse differere possis, quæ nam sit eius nuda & ab omnibus alijs separata natura, ac qualis: tum quod proprium eius nomen, quæ item appellationes eorum è quibus ipsa cōflata est, & in quæ dissoluatur. Nihil enim perinde animum magnitudine extollit, ac

vià & verè posse singula quæ in hac vita nobis occurrunt, examinare, atq; eo modo semper intueri, vt vnà deprehendatur, cuiam vniuersi parti vnumquodq; vsui sit, quo in precio habendum ratione cùm ipsius vniuersi, tum hominis qui ciuis est supremæ ciuitatis, ac cuius quasi domus sunt reliquæ ciuitates. Quid est, quibus ex elementis concretum, & quandiu fert natura eius vt permaneat, id quod modò cogitationē animo meo attulit? qua porrò virtute ad id vsus erit? scilicet mansuetudine, fortitudine, veritate, fide, simplicitate, ea qua totus ex me aptus sum, cæteris? De singulis ergo dicendum: Hoc diuinitus venit, hoc fati cōnexiō, casusq; aut fortuna attulit: hoc profectum est à cognato meo & socio, ignaro quidē quæ'nam esset eius natura: ego autem & noui, & eo secundum legē societatis naturalem vtor æquo animo, iusteq;, simulq; in medijs rebus coniecturam facio vt vnicuiq; suum, vt dignū est, tribuam. Si rectam rationem sequēs, id quod instat agas diligenter, firmiter, æquo animo, neq; instituto negotio alia admisceas, sed tuum genium sincerum cōserues, perinde ac si iam is dimittēdus
tibi

tibi esset, atq; ita si perseveres nihil expectans, nihil fugiens, sed eo quod secundum naturam agis, & heroica in dictis factisq; veritate contentus: bene viues. Nemo autem est, qui hoc impedire possit. Quemadmodum medici ad subita mala curanda, in promptu sua instrumenta habent, atq; ferramenta: sic tu ad res diuinas humanasq; præcepta instructa habes, atq; parata: omniaq; etiã minima ita age, vt memineris hæc duo genera inter se esse cónexa. Neq; enim rem vllam humanã rectè perfeceris, nisi simul eam ad deos referas: neq; contrà. Non erra amplius. nõ enim cõmentarios leges tuos, neq; priscorum Romanorũ & Græcorũ acta, excerptraq; è libris, quæ tibi ipsi in senectute vtenda reposuisti. Itaque ad finem propèra, vanasq; spes missas faciēs, tibi ipsi opem fer, siquidẽ (dum licet) tui rationem habes vllam. Nesciunt quàm multa significet vocabulum furari, fere-re, emere, quiescere, videre quid sit agendum: quorũ hoc non oculis cernitur, sed alio visu. Corporis sunt sensus, animi appetitus, mentis præcepta. Imaginari aliquid, & visum concipere, nobis cū pecoribus est commune. Moueri appetitus

n 2 explendi

8 explēdi causa, id quidē & belluis cōtingit, & androgynis, & Phalaridi, & Neroni. Porro mentem ducem habere ad ea quæ apparent esse officij, eorum etiam est qui deos esse negant, qui patriam deferunt: qui, simulac fores clausere, nihil non turpe perperrant. Si igitur reliqua his quæ diximus omnibus sunt communia: reliquum sanè est aliquid, quod proprium sit viri boni: nempe æquo animo ferre ea quæ accidunt, fatoq; ei eueniūt: in pectore collocatum genium nō commouere, neq; turba visorum perturbare, sed quietum seruare, eiq; decenter tanquam Deo obsequi: nihil à veritate alienum loqui, nihil præter iusticiam agere. Quod si nemo hominū credat eum simpliciter, verecundè, ac tranquillo animo viuere: tamē neq; succensebit cuiquam, neq; deflester à semita ad finem vitæ ducente: ad quem finem venire debet homo purus, quietus, ac dissolutu facilis, & qui nulla vi coactus vltro suo se fato accommodauerit.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber IIII.

QUæ in nobis inest pars principa-
rum tenens, ea si secundum natu-
ram se habeat, ita ad ea quæ ac-
cidunt comparata est: ut quouis tempo-
re facile ad id quod possibile est, & con-
ceditur, se adiungat. Neque enim mate-
riam aliquam sibi propriam subiectam
habet: sed ut cum exceptione quadam
ad ea fertur quæ proposita sunt, ita id
quod offertur ei, pro materia sua accipit.
quemadmodum ignis, qui ijs quæ inci-
dunt præualet, à quibus exiguus lychnus
fuiſſet extinctus: at copiosior ignis sta-
tim ea quæ ipsi iniecta sunt, sibi accom-
modat, atque consumit, atq; ex ijs ipsis
augetur. Nihil agendum frustra, neque
aliter quàm secundum contemplatio-
nem, qua artis defectus cõpleatur. Se-
cessus vulgò quæruntur hominibus, ru-
ra, litora, montes: tu quoq; soles maximè
ea desiderare. Atqui id planè est rudium,
& abiectæ sortis hominum. Tibi qua-
cunq; visum fuerit hora, licet in teipsum
recedere: nusquam enim neq; tranquil-
lior,

lior, nec maioris ocij secessus homini datur, quàm ad animum suum: præsertim ei qui intus ea habet, in quæ aspiciens, statim summam animi tranquillitatem reperit: bene nimirum omnibus intus cõpositis. Continèter igitur te eò recipè, ac te ipsum renoua. Breuia autè sint quædam, & elementorum vicem obtinètia, quæ tibi statim occurrant, omniq; te molestia liberent, & remittat nihil indignè ferentem eorum ad quæ reuerteris. Quid enim fers indignè? num hominum improbitatem? Reputa tecû, ita esse statuendum, ratione prædita animantia vnû esse alterius causa natum: tum æquanimi-
tate partè esse iusticiæ: item non sua eos peccare voluntate quàm multi exercitis inimicij, odijs, suspicionibus confossi perierunt, ac in cinerem redacti sunt? itaque desine tandem. At molestum tibi est fatû tuum? in mêtē reuoca illâ à dis-
cussis ratiocinationem: Vel prouidentia, vel atomi, vel alia quibus demonstra-
tum est, mundû instar ciuitatis esse. At quæ corpus attingunt, ea te afficiunt? cogita intelllectum, cum semel seipsum col-
legerit, suamq; vim perspexerit, nò per-
misceri spiritui leniter aut asperè moto:
præ-

præterea quæ de voluptate & dolore auditu perceperis, atque illis adfenseris, repete. Sed forsitan gloriola te sollicitum tenet? respice quàm celerrimè omnia obliuione deleantur, quod sit chaos infiniti vtrinq; æui, quàm inanis famæ sonus, quanta inconstantia & incertitudo opinionum humanarum, quàm arcto includantur hæc omnia loco. Quippe punctum est terra, atque huius ipsius quàm perexiguus angulus habitatur? quot verò sunt in ea ipsa, aut quales illi qui te sint laudaturi? Proinde memento in hæc (quã demonstraui) particulam tui recedere: idq; præcipuè cura, ne cupiditate traharis, sed liber mane: resq; ita intueri, vt virum, vt hominẽ, vt ciuem, vt animal mortale conuenit. Cæterum ex his quæ tibi inspicienti quàm maximè in pròptu esse debeant, duo sunt: alterũ, q, res ipsæ animã nõ cõtingũt, sed extra eam firmatæ persistunt. perturbationes tantum ex internis opinionib. nascũtur. Alterum, q, omnia hæc quæ cernis, statim mutabũtur, neq; erunt amplius: perpetuoq; cogita, quot iam eorũ mutationib. ipse interfueris. Mũdus quidẽ rerum in varias subinde formas mutatio est, vita in opinione

consistit. Si intelligentia esse præditum, hominibus nobis inter nos est commune : erit & ratio, ob quam illud nobis adest, communis. sin hæc, etiam ratio quæ præcipit quid agendum sit, quid omit-
tendum, communis erit omnium: proinde & lex. Quod si ita habet, ciues sumus: ergo ciuitatis alicuius participes. Quo relinquitur, mundum ciuitatis loco esse : cuius enim alius ciuitatis dicere possumus communionem esse humano generi? vtrum itaq; ex hac communi ciuitate nobis esse capacib. intelligentiæ, vti ratione & lege, datum est, an aliunde? Vt enim terrenæ mihi à terra aliqua particulæ sunt tributæ, & humor ab alio quodam elemēto, itemq; spiritus, calor, & ignea natura, suis singula à fontib. ad me deriuata sunt, (nihil enim est, quod non & alicunde veniat, & aliquò abeat:) ita & intelligentia nobis alicunde data est. Mors, perinde ac vita, arcanum est naturæ opus, ex iisdē elemētis in eadē confusio & mixtio. deniq; non est ea res, cuius pudere aliquē debeat: neq; enim est contra causas animalis mente donati, neque cōtra eius structuræ rationem. Hæc ita, hisq; de causis sūt necessariò: quod qui
feri

fieri nolit, perinde faciat, ac si ficum arborem succo velit carere. Omnino autem memineris, intra breuissimum tempus & tibi fore moriendum, & alteri paulo post, ne nomen quidem vestrum supererit. Tolle opinionem, simul etiã de accepto damno abolebitur cogitatio : hacq; sublata, ipsum etiam damnum non erit. Quod hominem seipso deteriore efficeret non potest, id neq; vitam eius peiorem reddit, neq; lædit, neque extrinsecus, neq; intrinsecus. Natura vtilitatis hoc necassariò fecit, vt quicquid accidat, iustè accidat. Quòd si diligenter obserues, ita habere inuenies. Atque hoc, dico, non tantum causarum consequentia ita fieri : sed etiam ratione iusticiæ, & ab aliquo, quòd tribuat vnicuique pro dignitate suum. Itaque, vt cepisti, obseruare hoc perge : & quicquid facies, hoc modo age, adhibita bonitate, quomodo verè bonus intelligitur : idque in omnibus tuis obserua actionibus. Non ita tibi sentiendum est, quemadmodum is qui iniuriam facit, vel ipse sentit, vel te existimare vult : sed res ipsæ quid verè sint, perspicce. Semper hæc duo in promptu habenda sunt :

da sunt: alterum, vt id t̃at̃um agas, quod ratio eius partis quę regnum in te & potestatem obtinet legislatoris, te hortatur: idq; propter hominum vtilitatem. alterum, vt si quis adsit, qui te corrigere, & ab aliqua opinione deducere velit, sententiam mutes: modò vt ea mutatio fidẽ mereatur iusticię, aut publicę vtilitatis, aliũsue huiusmodi causa, non voluptatis glorięue gratia facta esse. Ratione præditus es: cur ea non vteris? quid enim præterea desideras, ea suum obeunte officium? Scis te, vt partem, interiturum in eo quod te produxit vniuerso: imò potius facta mutatione assumeris ad mentem eam, quę est reliquarum origo. Multa thuris grana eidem arę imposita, vnũ altero prius igni corripitur: sed nihil interest. Intra decimũ diem, Deus videberis ijs, qui te nunc bestiam & simiam putant: siquidem ad præcepta & venerationem mentis reflectas, neq; cogites vitam tibi in immensos annos prorogatũ iri. Mors imminet: ergo dum viuis, & licet, bonus vt sis cura. Quantum ocij lucratur, qui non videt quid proximus dicat, agat, aut cogiter: sed tantũ quid ipse agat, curatq; vt hoc iustum sit & fas?

ac qui

ac qui secundum (Agathonem fortè)
bonum non circumspicit nigros mo-
res, sed propositam lineam recto, non va-
go cursu tenet. Qui famæ post mortem
cupiditate ducitur, non cogitat quemli-
bet eorum qui ipsius mentionem sint fa-
cturi, mox ipsum etiam moriturum: de-
inde itidem eum qui huic succedit, idq;
eò usq;, dum omnis memoria per atto-
nitos inani fama, extinctosque homines
propagata aboleatur. Quinetiam fin-
ge, immortales fore eos qui tui recorden-
tur, immortalemq; tui futuram memo-
riam. quid ergo id ad te, ne dicam, mor-
tuum? Quid vel viuo tibi laus prode-
rit? nisi ratione cuiusdam dispensatio-
nis: omitte enim nunc naturæ munus,
huic tempori non conueniens, & de quo
suo loco erit differendum. Omne quod
pulcrum est ex seipso tale est, atque in se
ipso absolvitur, nullamque sui partem
habet laudem. Ideo id quod lauda-
tur, eo ipso neque peius fit, neque me-
lius. Idque etiam de ijs intelligi volo,
quæ communiori nomine pulcra aut
bona dicuntur: vt quæ ex materia fi-
unt, & artis opera. Id autem quod re-
uera bonum est, non magis alia quadam
re opus,

re opus, ad id ut sit bonum, habet, quàm
lex, veritas, tranquillitas animi, verecū-
dia: quid horum vel si laudetur bonum
fit, vel vituperatione corrumpitur? Sma-
ragdus quidem nisi laudetur, de bonita-
te sua aliquid amittit? quid aurum, ebur,
purpura, culter, flosculus, arbuscula? Si
permanent animi, quomodo eos ab æter-
no capit aer: & quomodo terra ab ævo
vsque humatorum corpora recipit? Quē
admodum hīc corpora cum aliquandiu
in terra delituēre, mutantur, dissipataq;
spacium alijs cadaueribus præbent: sic a-
nimæ in aërem subuectæ, cum aliquan-
diu ibi perstiterunt, mutantur, fundun-
turq;, & ad mentem omnium aliarum
genitricem incensæ adiunguntur, eaq;
ratione alijs aduentantibus locum ce-
dunt. Hoc responderi potest, posito a-
nimas esse corporibus superstites. Neq;
verò tantum multitudo sepultorum eo
modo corporum consideranda est, sed et
eorum quæ quotidie comeduntur à no-
bis, & bestijs animalium, & sic quodam-
modo sepeliuntur magno numero, ac ni-
hilominus suppeditat spaciū alijs pro-
pter eorum in sanguinem, aerē, ignem-
que mutationem. Ratio autem veritatis
constat,

constat, si materia & causæ inquirantur. Non est vagandum, sed in omni appetitu iusticię ratio habenda: omniq; in cogitatione, certitudinis. Quicquid tibi, ô Natura rerum, conuenit, id omne mihi conuenit, nihilq; mihi vel immaturum est, vel tardum, quod tibi sit tempestiuũ: omne id fructum puto, quod tuæ ferunt horæ. Ex te sunt, & in vna te, omnia: ac in te vnā omnia redeunt. Quidam dixit, ô chara Cecropis vrbs. ego autem de te cur non dicam, ô chara Dei vrbs? Pauca age, inquit, si tibi tranquillitas animi curę est. Nihil est melius quàm ea quę necesse est agere, & quę ratio animalis ad ciuilem societatem nati, ac quo ea modo deligit. Id enim nō modò rectè agēdo, sed & pauca agendo, animi tranquillitatē parit. Nā ex his quę plurima & agimus & loquimur, si quis ea quę non sunt necessaria tollat, is & maiori otio utetur, & pauciores perturbationes experietur. Itaq; singulis in rebus circūspiciendum, ne quid non necessarium agamus. Ac non modò actiones, sed & cogitationes inutiles sunt vitæ. ita enim fiet, vt ne actiones quidē superuacaneę consequantur. Fac periculum, vt tibi bo-

ni viri

ni viri vita quadret: eius inquam, qui fato sibi destinata æquo fert animo, quiq; contentus est iustis suis actibus, & placido statu. Vidisti illa, hæc quoque intruere. Non perturba te ipsum, sed simplex esto. Si quis peccat, sibi ipsi peccat. Tibi si quid boni obtrigit, ab initio tibi id fato tuo fuit destinatum. Omnino autem brevis quum sit vita, curandum ut præsens tempus lucreris, rectam rationem & iusticiam sequutus: ac in remissionibus animi sobrius sis. Aut compositus est certo ordine mundus, aut confusio quædam rerum temerè mixtarum, mundus tamen. An cum in te ipso possit ordo locum habere, vniuersum nullo ordine constare dicemus? præsertim omnibus in eorebus ita digestis, diffusis, atque inter se affectis. Mores nigri vocantur, mores effeminati, duri, feri, pecorum aut infantium similes, stolidi, fucati, scurriles, cauponarij, tyrannici. Si peregrinus in mundo habetur, qui quæ in mundo sunt, non cognoscit: haud minus peregrinus erit, qui ea quæ sunt non cognoscit: exul, qui civilem rationem fugit: cæcus, qui intelligentiæ oculos clausos habet: pauper, qui alio indiget, neque in se ha-

se habet omnia quæ ad vitam conducunt. Abscessus, siue vlcus mundi est, qui se à communis naturæ ratione seiungit, indignè ferendo ea quæ eueniunt: (ea enim quæ te produxit natura, omnia fert.) frustum à ciuitate amputatum, qui suam animam à communi & vnica omniū ratione præditorum mēte rescindit. Alius sine toga philosophatur, alius absq; libro, alius seminudus, panesq; se non habere, & tamen insistere rectæ rationi dictitans: alius se disciplinis suis non alere, & tamen perseverare profitens. Tu artem quam didicisti, dilige, in eaq; acquiesce. Reliquam vitæ partem ita exige, vt qui ex animo dijs omnia tua cōmiseris, neq; vllius te hominis vel seruum vel tyrannum constituas.

Confidera (verbi gratia) quæ Vespasiani tēpore euenerint: inuenies hominum nuptias contraxisse, liberos aluisse, ægrotasse, diem suum obiisse, belligerasse, festos dies egisse, negociatos fuisse, agriculturam exercuisse, adulatoros fuisse, præfractos se gelsisse, suspicionibus indulsisse, insidias fecisse, quosdam votis mortem vocasse: alios quiriratos de præsentē rerum statu, amasse, thesauros colle-

collegisse, consularus & regna experijisse. Nonne eorum omnium vita iam abolita est? Rursus ad ætatem Traiani descendere inuenies eadem omnia, atq; eius quoq; ætatis homines mortuos esse. eodem modo si etiam reliquas ætates, & gentes totas consideres, videbis quàm multi cum ad summum contendissent, paulo post ceciderint, & in elementa resoluti sunt. Præsertim verò hi memoria recolendi sunt, quos ipse cognouisti uana affectantes, cum agere secundum id ad quod natura erant facti, eiq; inhærere, & eo contenti esse cessarent. Id quoque opus est meminisse, in vnaquauis actione tantum versandum, quantum dignitas eius & modus permittit: ita fiet, ut non diutius quàm par sit rebus exiguis immoratus, nullum fastidium contrahas. Vsitata quondam vocabula, nunc interpretationis loco sunt. ita & eorum qui fuerunt olim celeberrimi, nunc quodammodo sunt glossæ: ut Camillus, Cæso, Volesus, Leonnatus, tum paulo post Scipio, Caro, inde Augustus, Adrianus, Antoninus: omnia enim hæc euanida sunt, & mox in fabulâ abeunt: mox obliuione omnia obruuntur. Atq; hoc dico
de ijs

de ijs, qui ad miraculum vsq; clari erant: reliqui enim simulatq; animam efflarūt, obscuri & ignoti facti sunt. Quamquam quid est omnino, cuius sit memoria sempiterna? Omnia sunt inania. Quid est igitur, in quod sit studio incumbendum? Vnicum hoc, vt cogitationes sint iustæ, actiones societatem humanam respiciāt, ratio te nunquam fallat, itaq; sis animo affectus, vt quæcunq; accidunt, ea tanquam necessaria, nota, ab eodem principio & fonte promanantia, approbes. Vltro te fato submitte, patereq; id te ijs quæ ei visum fuerit reb. destinare: omnia in diem sunt, cū id quod recordatur alicuius, tum id cuius sit mētio. Nunquā non considera, omnia per mutationes fieri: neq; vniuersi naturæ quicquā esse vsitatus, quàm res mutare & innouare. Omnia enim quæ in natura subsistunt, semina quasi sunt eorū quæ ex illis sunt nascitura: est autem nimiū rudis hominis, existimare ea tātū semina esse, quæ in terram aut matricem deiiciuntur.

Iam morieris: neq; adhuc es simplex, perturbationum vacuus, nihil suspicans extrinsecus tibi posse damni afferri, omnibus benignus, prudentiā in eo tantum

ut iustè agas positam censens? Intuere aliorum principem partem, ac quæ nam fugiant, quæ sequantur prudentes.

Tuum quidem malum non est in alterius animo positum, neque in conuersione vlla aut mutatione cœli. Vbi ergo? in opinione de malis tua. Nihil igitur malum esse iudica, & omnia bene habebunt. Quòd si corpus, quod animo tuo est proximum, fecerur, vratur, suppuretur, putrescat: tamen ea pars quæ iudicare de his debet, quieta sit: hoc est, existimet nihil esse neque bonum, neque malum, quod ex equo potest bono atque malo accidere: nam quod ei qui secundum naturam viuit, ex æquo accidit, id neque secundum, neque contra naturam est.

Afsiduè tecum cogita, mundum esse animal quoddam vnum, vnam naturam, vno animo præditum, quomodo omnia ad eius sensum vnicum referantur, omnia ab eo vnico appetitu mouente agantur, ac omnes res omnium rerum causæ aliqua ex parte sint, tum quis earum inter se contextus & ordo.

Animula es, quæ cadauer gestat: ut Epictetus dicebat.

His

His qui in mutatione sunt, nihil est malum: ut neque bonum quicquam his qui è mutatione existunt.

Æuum, fluctus quidam est rapidus earum quæ fiunt rerum: simul enim vanumquodque & apparet & præterit, & aliud subsequitur, mox item aliud succedet. Omne quod nobis accidit, ita consuetum est, & notum, ut rosa vere, fructus æstate. Eadem est ratio morbi, mortis, calumniæ, insidiarum, omniumq; eorum quæ stultis vel gaudium, vel tristitiam afferunt. Quæ subsequuntur subinde, ea præcedentibus ritè succedunt. Non enim numerus tantum certus est eorum, à sola necessitate dependens: sed & consentanea eorum inter se colligatio, ac quemadmodum certo ordine res inter se sunt coaptatæ, ita quæ fiunt, non successionem nudam, sed mirabilem etiam quandam inter se coniunctionem & necessitudinē ostendunt. Dictum Heracliti semper est memoria tenendū: Terræ mortem scilicet esse aquam, aquæ ærem, æris ignē, idq; vicissim. Eius quoque exemplum recolendum, qui nesciebat quorsum iter duceret. Et quod cum ratione, quæ vniuersum administrat,

continenter consuetudinem habentes, tamē ab ea discrepant: itaq; in quæ quotidie incidunt, ea noua ipsis & peregrina videntur. Non tanquam si dormiremus, agendum nobis est, & loquendum: in somnis enim tantum videmur nobis agere, aut dicere. Neque imitandi sunt nobis pueri, qui à parentib. suis* hoc est, nudē, sicut accepimus. Quēadmodum si quis tibi Deorū diceret, moriendum tibi aut cras, aut ad diē tertiū: nō iam magno perē tertiū diē crastino prēferres, nisi animi esses omnino abiectissimi. quantū enim est intervallum? Eodē modo iudicā nō in magno esse ponendū discrimine, post millēne annos, an verò cras decedas. Crebrò reputa, quā multi medici sint mortui, qui sæpenumero ægrotos inspicientes supercilia contraxerint: quot Mathematici, qui alijs exitum ē vita prēdicendo se iactauerint: quot philosophi, qui de morte & immortalitate multa asseruissent: quot re bellica laudati, qui multos occiderant: quot tyranni, qui magna cum insolentia tāquam immortales potestate sua vsi erant: quot vrbes mortuæ (vt ita dicam) sunt, Helice, Pompeij, Herculānum, & alię innumeræ. Col
lige

Lige etiam, quos tu ipse nosti, vnum post aliū, cuius funus ipse curasset, mortuos: & quod heri fuit piscis, cras erit falsamentum, aut cinis. Momētaneum itaq; tempus à natura esse constitutum, considerandum est, æquoq; animo è vita abeundū: perinde ac si oliua maturitatē consecuta si decidat, arborē quæ ipsam tulit ac genuit, collaudet & gratias agat. Similis esse debes promontorij, ad quod assiduò fluctus alliduntur: ipsum autem persistit, vtcunque vndæ æstuant, circum ferantur. Diceret aliquis, infelicem me, cui hoc acciderit: quinimò felicem me, qui hunc casum sine dolore perferam, & nec præsens frangar, nec futura extimescam. Nam vnicuique tale quid potuit accidere: at non cuiusvis erat sine dolore eum casum excipere. Cur igitur illud potius infortunio, quàm hoc felicitati adscribis? aut cur id infelicitatem hominis appellas, in quo nihil mali passa est hominis natura? an verò damnum tibi humanæ naturæ videri potest id, quod non est contra voluntatem naturę eius? Quid ergo? Num casus iste efficere poterit, quo minus sis iustus, magnanimus, temperans, prudens, circum-

spectus, rurus ab errore, verecundus, liber? aut adimere omnino quicquam eorum, quæ hominis naturæ sunt propria? Proinde quoties inciderit quicquam, quod ad dolorem te prouocet: recordare huius præcepti, Nō illud infortunium esse appellandum, sed felicitati tribuendum, quòd id fortiter feras.

Est quidem ignobile, præsens tamen ad contemnendam mortem auxilium, memoria repetere eos qui vitam in longissimum extraxere tempus. Quid enim hi amplius cōsecuti sunt, quàm ij qui immatura morte sunt abrepti? Vtiq; ipsi etiam defuncti iacēt; Cadicianus, Fabius, Iulianus, Lepidus, alijq; eorū similes, qui cū multos extulissent, ipsi deinde elati sunt. Omnino enim exiguū est spacium: idq; per quot labores, inter quos, & quali in corpusculo exigendum? Ne igitur mortem p̄so re difficili accipe. Intuere eius quod retro est æui vastitatem, & eius quod restat immēsam longitudinem: in tāto tempore quid præstat is qui tres ætates, ei qui vixit triduum? Semper breuiorem viā ingredi: breuissima autem est ea, quam natura præscripsit. Itaq; in omni & sermone & actione id sectare, quod

quod est rectissimum. Hoc propositum laboribus, militia, cura rei familiaris, & sollicitudine liberat.

M. ANTONINI IMPE

ratoris de Vita sua Liber V.

MANè cum grauatim à somno surgis, in promptu tibi sit cogitare, te ad humanum opus faciendum surgere. Itaq; ergo (dices) grauatè accedo ad agèda ea quorum causa natus sum, ac propter quæ in hunc veni mundum? scilicet in hoc factus, vt decumbens in lecto me ipsum calefaciam? Atqui hoc iucundius est. Ergone ad voluptatem natus es, non ad agendum? non vides plantulas, passerculos, formicas, araneas, apes, singula hæc suo intenta officio: tu verò ea quæ sunt hominis obire recusas, neque ad id te confers quod naturæ tuæ conuenit? At verò quiete opus est. Sanè: sed & huic modum statuit natura, perinde vt edendi bibèndique. Atqui tu ultra modum & id quod satis est, procedis: in rebus verò agendis intra modum subsistis. Fit hoc eo, quia te ipsum non diligis: alioquin enim & naturam

tuam, eiusque voluntatem diligeres. Et enim alij qui suas arres amant, operibus suis ita incumbunt, ut neque balneorum neque cibi curam habeant. Tu naturam tuam non tanti facis, quanti aut tornator, aut histrio suam artem, quanti avarus argentum, & inanis gloriæ cupidus gloriolam. Hi enim quarum rerum studio tenentur, dum eas augere possint, cibum & somnum postponunt. At tibi actiones ad societatem spectantes humanam, viliores videntur, minoriq; opera dignæ? Quàm facile est omnem cogitationem quæ animo aut perturbationem afferat, aut non cõueniat, reijcere, & delere, statimque esse in summa animi tranquillitate?

Omnem sermonem & actionem quæ sit secundum naturam, dignam te iudica: neque te auerrat ab ijs reprehensio aut sermones aliorum ea consequentes. Sed si quid facto dictumve pulchrum est, id te ne indignum putes. Alij enim aliam rationem, alios appetitus sequuntur: ad quos tibi non est respiciendum, sed recta via eò pergendum, quò & tua, & communis omnium ducit natura: utriusque autem vna eademque est via. Per ea quæ

quæ sunt secundum naturâ progredior, donec morte finiam : expirans quidem eam, quam in Spiro quotidie, animâ : cadens verò in terram, ex qua & semē meū pater, & sanguinem mater, & lac nutrix collegit : quæ me terra tot iam annos quotidie alit cibo ac potu, quæ me calcantē fert, ac tot modis ipsa abutentē.

Austeritatem tuam vt admirentur nō est. Sit sanè : at multa alia, ad quæ te non esse naturâ aptum, dicere non potes. Ea igitur profer, quæ tota sunt in te : integritatem, grauitatem, laborum tolerātiā, voluptatum abstinentiam, animum sua forte contentum, pauca desiderantem, placidum, liberum, à curiositate & nugis alienum, altitudine præditum. Non sentis, quā multa possis præstare, de quibus nulla est excusatio naturæ ad ea non apte? & tamen adhuc sponte tua inferius manes. Quid? an te natura parum bene instructa cogit indignari, cunctari, adulari, corpusculum tuum incusare, tuam sortem improbare, leuem esse, animoq;

vagari? non me hercle : sed his omnibus iampridem vt liberareris malis, in tua fuit potestate. Hoc tantū erat vitij, quod tardioris ingenij, ac qui non facile asse-

queretur ea quæ traderentur, existimare poteras. Sed & hoc exercitatione erat corrigendum, ne subinde cogitares de tua tarditate, ne ea delectareris.

Eorum qui bene alijs faciunt, tria sunt genera. Primum eorum, qui statim exhibito beneficio, statim etiã quam sint meriti gratiam reputant. Alterum eorum, qui id quidem non faciunt: tamen conscij quid fecerint, debitorem se iam habere cogitant. Tertij quodammodò ne hoc ipsum quidẽ quod fecere norũ: vitĩ similes, quæ vñ cũ protulit, vt semel suũ dedit fructum, nihil præterea quærit.

Equus si cucurrit, canis si venarus est, apis si mel fecit, satis est. Homo autẽ si bene fecit, nõ reuocatur: sed ad aliud negocium transit, quemadmodum vitis, vt rursus suo tempore vnam producat. In his ne igitur esse debent, quæ aliquo modo sic vt non possint intelligi, id faciunt? equidem. sed hoc ipsum debes efficere vt intelligas. Propriũ enim est (inquit) animalis lege sociari, vt sentiat se & societatis causa egisse, & vt velit omnino id eũ qui societatis est eiusdem, sentire. Verũ est quod dicis: quod autem nunc dicitur, excipe. Propterea ex eorum numero
eris,

eris, quorū antè feci mētionem. Hi enim verisimilitudine quadam probabili abducuntur. Quòd si intelligere vis quidnā sit id quod diximus, ne timeas, ne ob id actio aliqua societati hominum inferuiens tibi sit omittenda. Atheniensium erat hoc votum: Plue, pluuiam, ò care Iupiter, in agros & cāpos Athenienses demitte. Enimuerò aut nihil est optandū, aut omnino simpliciter, & liberaliter.

Quod dicimus Æsculapium huic equitationē, illi lotionē in frigida, alteri vt nudis pedibus ambulet, iniūxisse: nihil aliud est, cū dicimus, natura vniuersi huic homini morbum, defectū aut amissionē membri alicuius imposuit. Nam vt illic, cum dicimus iniūxisse, intelligitur Æsculapium vnā rem ad alterā ordinasse, verbi gratia, eam rem respectū habere ad sanitatē: ita hic, id qđ vnicuiq; accidet, rationē habet & respectū ad fatū. ita enim hæc nobis accidere & cōgruere dicimus, vt opifices quadratos lapides in muris aut pyramidibus extruendis congruere asserunt, quippe certa eos colloca-tione inter se componentes. Omnino enim vna quēdā est harmonia: atq; vt vniuersi huius corpus ex omnib. corporib. est

est compactū, ita ex omnibus causis Factum suprema causa constat. Id quod dico, etiam rudissimi intelligūt homines: dicūt enim, Hoc fors eius tulit, hoc ei erat impositū. Accipiamus ergo hæc ita, vt illa quæ Aesculapius imposuit: nā & in illis multa sunt aspera, quæ tamen spe sanitatis ferimus. Tibi ergo, eorum quæ communis natura tibi iniunxerit perfectio, similis sanitati iudicetur: atque ita æquo suscipe animo omnia quæ fiunt, etiam si quid durius videatur: quoniam ad id ducunt, quod ratione mundi est sanitas, nempe ad felicitatem. Nihil enim accidisset tibi, nisi in rem vniuersi ita esset: neque enim vna quæuis natura quicquam fert: sed id modò, quod respectum ad id quod ab ea administratur, habeat.

4 Quare duæ sunt rationes, cur ea quæ tibi eueniunt, æquo debeas animo ferre. Vna, quia fors tua sic ferebat, & tibi destinata erant ab antiquissima causa fatali, habētia ad te certum respectum. Altera, quòd ea faciunt ad profectum, & perfectionem, ac permanentiam eius quod vniuerso præest. Totum enim mutilatur, si etiam minimam partem continuitatis & cohærentiæ, vt membrorum, ita

Ita etiam causarum discindas. Id autem quantum in te est facis, quoties ea quæ tibi obtigerūt, molestè fers, ac quodammodo tollis.

Abominari, animum despondere, ac deterreri non debes, si non vbique tibi successus respódet, secundum recta præcepta agere singula cupienti: sed frustratus conatu, eum redintegrare, & æquo animo pleraq; humana ferre: neq; debet te eius, ad quod redis, pœnitere. Neq; tibi est ad philosophiam, tanquam ad pædagogum, redeundum. Sed vt solent qui ex oculis laborant, ad spongiam & ouū, alij ad cataplasma & perfusionem confugere. Ita enim non opus erit tibi ostendi, vt rectæ rationi obedias: sed in ea ipse acquiesces.

Memento philosophiam ea tantum poscere, quæ natura etiam tua exigit: tu autem aliud quippiam volebas. Vtrum verò horum blandius est? an' non hoc pacto decipit voluptas? Vide gratioꝛne sit magnanimitas, libertas, simplicitas, æquanimitas, sanctitas? Quid enim ipsa prudentia sit acceptius, vbi cū animo tuo reputes, facultatem quæ scientiam certam, & certis consequentijs nixam
haber

habet, nusquam labi, & vbiq; successum habere?

Res quidem ipsæ in tāta quodammodo versantur obſcuritate, vt philosophorū plerisq; & ijs non ignobilibus, omnino percipi posse nihil visum sit: Stoici tamen posse percipi, sed planè difficulter, censuerunt. Estq; omnis nostra assensio talis, vt falli & mutari possit. quis enim se non posse errare dixerit? Trāſſer itaq; cogitationes ad ipsas res subiectas, ac vide quàm breues vilesq; sint, quæ etiam à cinædo, ſcorto, aut prædone possint teneri. Inde tranſi ad mores eorum, quibus cum vita degis, inter quos vix est etiam gratiosissimum perferre: ne dicam, quòd vix seipsum quis perpeti possit. Tanta igitur in caligine, ſordibus, tantoq; rerū, tēporis, motuumq; & rerum quæ mouētur fluxu, nō video quid sit esse in honore eximio, aut omnino seria opera dignum. Contrā præstat seipsum confirmare, ac mortem æquo animo expectare, neq; moram indignè ferre, sed in his modò acquiescere duobus: vno, quòd nihil mihi accidet, quod nō sit secundū naturam vniuersi: alterum, quòd licet mihi nihil agere quod cōtra Deum geniumq; sit

fit meum. nemo enim ad hoc me compellere potest. Subinde hoc teipsum interroga: Quam ad rem nunc vtor animo meo? atq; examina teipsum: Ea pars, quā principem vocant, quomodo nūc habet? cuius animo præditus sum? num pueri, num adolescētis, num mulierculæ, num tyranni, num iumentis, num feræ?

Qualia sint illa quæ vulgò bona habentur, etiam hinc evidens fiat. Si enim animo concipias ea quæ sunt reipsa bona, vt prudentia, vt temperantia, vt iusticia, vt fortitudo: his iam antè reputatis, nihil porrò audies nominari bonum, quod non sub hæc referatur. Quæ verò vulgus hominum bona putat, ea qui antè mente conceperunt, simulatq; nominari audiunt, perfacilè accipiunt: perinde vt appositè dictum, sicut Comicus ait. Hæc est ferè vulgi de differentia bonorum opinatio. alioquin enim haud eò peruentum esset, vt vera bona auersarentur: diuitiarum autè, voluptatis aut gloriæ mentionem ita admitterent, vt scitè atq; vrbane dicta. Progredere ergo, ac interroga, Sit ne in honore habēda & in bonis ducenda hæc: quæ si animo tuo imaginatus fueris, aptè quis dicere possit,
cum

eum qui ista possideat, propter hanc copiam ne ubi quidem cacet habere.

- 7 Ex forma & materia consto: horum verò neutrum in nihil vertetur, ut neque ex nihilo extitit. Ergo omnis mei pars per mutationem redigetur in aliquam mundi partem, atq; hæc rursus in aliam uniuersi portionem transibit, idq; ad infinitum usq;. Huiusmodi autem mutatione & ipse extiti, & parentes mei, idq; in infinitum usque retrò eunti licet dicere: quâquam certis alioquin circuitibus mundus administratur.

- 8 Ratio, & rationalis ars, facultates sunt sibi ipsæ sufficîentes, suisq; operibus. Progrediuntur à suo principio, ac pergunt ad finem propositum: habent actiones earum à via cui insistent illæ nomē apud Græcos, ut sint *ναίεσθαι*: nos rectas effectiones dicere possumus. Horum nihil de homine dici potest, quod non ei conuenit, ea ratione qua homo est: Non hæc homo, neq; ipsius natura proficitur: non est ea in humana natura perfectio. Proinde in externis rebus nequaquam erit finis homini constitutus, neq; id bonum quod finem illum absoluit: alioquin hominis partes non fuissent, ut eas despicere:

ceret: neq; laude dignus, qui se ita parat, ut illis non indigeat: neq; qui illis rebus abstinet, bonus dici meretur, siquidem eæ bona essent. Nunc verò tanto quisque melior est, quanto magis seipsum ab illis rebus abstinet.

Talis erit intellectus tuus, qualia sunt ea de quibus subinde cogitas: nam à viis seu cogitationibus illis animus imbuatur. In fine igitur eum ad fiduitate huiusmodi cogitationum, quales sunt: ubique vivere, ibi etiam bene vivere licet: vivere autem licet in aula, ergo etiam bene vivere licet in aula. Item, Alicuius rei causa singula sunt facta. cuius verò gratia vnumquodq; factum est, ad id fertur: ad quod autem fertur, in eo finis eius est positus: ubi verò finis, ibi etiam bonum vnicuique. Ergo finis animati ratione praedito propositus est, societas. natos enim nos esse ad eam, iam pridem est demonstratum.

An verò non euidens est, deteriora praestantium, rursusque ex his vnum alterius causa esse? Praestant verò inanimis animata: atque inter hæc ipsa, ea quæ rationem habent.

Insani est, sectari impossibilia. At fieri non potest, quin mali suo more agant.

P Nihil

Nihil cuiquam accidit, nisi ita natura destinarit. Id quod alius iniquè fert, alteri accidit: qui siue ignoratione eius casus, siue ut magnanimitatē ostendat, cōstantiam tueretur, atq; illēsus manet. Iniquum est igitur admittere, ut inscitia & opinio prudentiā superēt. Etenim res ipsæ animū nequaquā attingūt, non intrāt ad eū: neq; mouere, neq; vertere possunt. Solus ipse se ipsum ciet: ac quale iudiciū tulerit talia ea quæ accidere, fiunt.

Alia ratione summa nobis est necessitudo cū homine cōstituta, qua ei benefacere, eūq; ferre iubemur: cū autē impedire conātur nostras actiones, nō magis ad nos attinēt quā sol, ventus, bestię. Atq; hi quidē impedire effectū aliquādo possint: animi verò appetitiōē & affectum nequeunt, quia hęc exceptionē habent, & conuersionē. Nam omne id quod impedimento fuit effectiōi, id animus ad ea quæ præcesserūt cōuertit: atq; eo modo id, quod instituto operi, viæque inite obstitit, ei iam confert aliquid.

Id quod in mundo est præstantissimum, cole. Est autem id, quod omnibus rebus utitur, omnia gubernat. Similiter id quoq; honora, quod in te est primū: nimirum

mirum illi alteri cognatum, quòd & cæteris quæ in te sunt omnibus vtitur, & tuam vitam regit.

Quod ciuitati nullum affert detrimentum, id ne ciui quidem nocet. Hæc regula recolenda tibi est, quotiescunq; te læsum aliquâ esse cogitas. Sin ciuitas damno affecta est, ei qui intulit, succensere non debes. Quid neglectum est? Sæpe numero considera, quàm celeriter omnia quæ & sunt & fiunt, abripiantur & euanescant. Etenim & ipsæ naturæ amnis instar in adsiduo sunt fluxu, & effectiones cōtinentibus mutationibus obnoxia, & causarum infinitæ sunt vices: denique nihil ferè perstat, aut sui simile durat. Iam & præteriti & venturi æui infinita est, in qua omnia abolentur, vafritas. Quî ergo stultitiæ non damnetur, qui in hoc tam exiguo temporis articulo superbit, appetit, aut molestia se affectum quiritatur? Vniuersæ rerum naturæ recordare, cuius minimam partem tenes: totius æui, cuius breue & momentaneum tibi est attributum spacium: fati cuius perexigua ad te portio pertinet.

Peccat alius quis aduersum me, videtur: suâ habet affectionē, suum actû. Ego

in præsentia id habeo, quod me habere vult cõmunis natura: agoq; id, quod agere me iubet mea natura. Pars animi tui princeps ne inuertatur villo vel leui vel aspero carnis motu, neq; admittat persuasiones quæ in membris oriuntur, sed circumscribat eas. Quòd si eæ ratione alterius consensus ad intelligentiam efferuntur, nimirum quatenus ea cum corpore copulata est, tum quidem sensui, cum is à natura proficiscatur, reluctantum nõ est: opinioni autem mali aut boni adsentire mens non debet.

Viuendum est cum dijs. Vitam verò cum dijs agit, qui continenter ijs suum animum ostendit, probantẽ ea quæ ipsi farum tribuit, agentemq; ea quæ genio placent: quẽ Iupiter suæ quandam particulã naturæ vnicuiq; præsidẽ ducemq; dedit: nimirũ mentem atq; rationem.

10 Ne irascaris ei qui hircũ olet, aut cui anima foetet: nihil enim ad te inde mali redibit. Alæ ipsius & os ita sunt affecta, vt necesse sit hunc odorem inde proficisci.

Ratione, inquis, præditus est homo: ac si scrutari velit, intelligere potest qua in re delinquat. Bene res habet. Proinde
tu,

tu, qui & ipse præditus es ratione, mentem eius tuæ mentis motu excita, doce, commonefac: si enim obtemperat tibi, sanabis eum, neque ira opus erit.

Neq; tragædus, neq; icortum. Iam egressurus, viuere cogitas. ita hîc viuere licet. Quòd si tibi non cõceditur, tunc vita excede, ita quidem, vt qui nihil mali pariat, ac fumi instar abeat. Quid hoc rei esse putas? Dum verò nihil me tale abducit, liber permaneo: neque mo quisquam prohibet agere, vt volo: volo autem, vt naturæ animantis ratione præditi, & ad cœtum nati, conuenit.

Mens quæ mundum gubernat, societatis rationem habuit: itaque & inferiora præstantiorum causa effecit, & præstantiorum vnum alteri subdidit. Viden', vt subiecerit, coniunxerit, ac vnicuique secundum dignitatem suã tribuerit: eaq; quæ sunt præstantissima, mutuo consensu deuinxerit?

Quomodo vsus es hætenus dijs, parentibus, fratribus, vxore, liberis, doctõribus, alumniis, amicis, familiaribus, famulis? an in hunc vsque diem in neminem horum re verbõue fuisti iniurius?

Reminiscere etiam quæ superaueris,

ac toleraueris: tum fabulam vitæ tibi iam peractam, teque tuo ministerio defunctum esse. Quàm multa vidisti pulcra? quot voluptates, quot dolores despexisti? quot peruersis hominib. equum re præbuiſti?

Quamobrem animi artis & disciplinæ vacui, arte & scientia præditum confundunt? Quem verò animum arte & scientia præditum vocas? eum qui principium & finem cognoscit, & mentem, quæ per vniuersam rerum naturam penetrat, ac per omnes seculorum cursus definitos atque statos mundum gubernat.

Iam iam cinis erit, & ossa nuda, nihil præter nomen (siquidem id supererit) tui restabit. Nomen autem nihil est quàm sonitus. At ea quæ magni in vita precij habentur, vana sunt, putrida, exigua, atq; instar catellorû mordicantium, aut puerorum inquietorum, qui modo rident, mox plorant. Cæterum fides, pudor, iusticia, & veritas,

12

Climatibus terræ coelum petiere relictis.

Quid ergo restat, quòd te hîc detineat? sensilia ne tã fluxa, totq; mutationibus exposita? an sensus obscuri, & qui facile deci-

decipiantur? animula ipsa, quæ est exhalatio à sanguine? gloria inter huiusmodi homines, inanis illa? Quid ergo aliud operiris, nisi vel extinctione, vel translationem, idq; æquo animo? Quid interim dum eam occasio adducit, tibi sufficiet? Quid aliud quàm deos venerari & collaudare, hominibus benefacere, eosq; & ferre, & ijs abstinere: quæ extra tuæ caruncule & animulæ sunt posita fines, ea meminisse neq; possessionis, neq; potestatis tuæ esse? Semper potes vti secundis successibus, si recte viæ insistere vis: duoq; hæc observare, quæ diuinæ menti cōmunia sunt cum hominis, omnisq; ratione præditi animalis animo: vnū non posse te ab alio impediri: alterum, in iusta voluntate & actione bonum esse collatum, cumq; ad finem esse appetitiones dirigendas.

Si hoc neq; mea sit malicia, neq; actio est à mea proficiscēs malicia, neq; cōmunitati dāno est: quid sollicitus de eo sum? quod verò dānū est cōmunis societatis?

Non debemus nos cogitationibus omnino abripiendos præbere: sed opitulari quantum eius fieri potest, & dignum est, etiam si in medio sit defectus: neque id pro damno ducere. ea enim consuetudo

mala est. Sed quemadmodum senex discédēs rhombum alumni poscebat, memor rhombum esse : ita etiam hic, quoniam bonū aliquid fiat in rostris. Heus homo, oblitus es quid hæc sint? sanè: Sed ea in quibus hi studium ponant. Propterea tu quoque stultus es factus? Aliquando utcunque relictus, factus sum felix. Felicitas aut est, ut bonam tibi ipsi sortem vendices : id est, boni motus animi, bonæ appetitiones, bonæ actiones.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE.

ratoris de vita sua, Liber VI.

Natura vniuersi suo gubernatori obediens est, ac bene composita: quæ verò eam gubernat mens, nullam in seipsa habet malè agendi causam: quippe nihil ei inest vitij, neq; peccat, neque ab ea quicquam læditur: omnia verò secundum eam fiunt atq; perficiuntur.

Nullò pone in discrimine, algensne an calens, dormituriens an somni satur, malè an bene audiens, moriens an aliud quid agens id facias, quod te decet: quādo mors etiam vna est earum actionum, quæ ad vitam referuntur. Sufficit igitur, ea etiam imminente, id quod instat, bene collocare.

Intrò respice. Nullius rei neque propria qualitas, neque id quod ei debetur, te fallat.

Omnia quæ subiecta sunt, celerrimè mutantur, & aut in halitum resoluuntur, siquidem sit compacta eorum substantia, aut dissipantur.

Mens vniuersi gubernatrix scit quomodo se habeat, quid agat, & quam habeat materiam subiectam.

Vlciscendi ratio optima est, ne similia
 suas eius qui iniuriam fecit.

Vno hoc te oblecta, inq; vno hoc ac-
 quiesce, vt ab vna societatis humanæ tuæ
 dæ causa suscepta actione, ad aliam trā-
 seas, Dei memor.

Princeps hominis pars est ea, quæ se-
 ipsam excitat atq; ciet: seq; talem, qualē
 vult efficit: præstatq; vt ea quæ eueniūt,
 talia, qualia ipsa vult, sibi videantur.

Omnia secundum naturam vniuersi
 sunt: neque enim possunt fieri secun-
 dum aliam aliquam, siue extrinsecus
 circundantem, siue inclusam, siue foris
 suspensam.

Vniuersum aut confusio quædam est,
 & contextus fortuitus rerum iterum à
 se diuellendarum & dissipandarum: aut
 vnitione, ordine & prudentia constat.
 Si prius illud verum est, quid est cur cu-
 piam inani huic colluiei & mixturæ im-
 morari? quid aliud expetendum, quàm
 vt in terram vtcunq;, redigar? quid per-
 turbor? quicquid egero, tanten dissipa-
 tio me corripiet. Sin altero modo res ha-
 bet, veneror eum, animoq; cōstanti sum,
 & gubernanti mundum confido.

Cum te rerum præsentium status nō-
 nihil

nihil perturbat, celeriter ad te redi: neq;
ultrà quàm necesse est, à modo eius quā
instituísti cantilenæ discede. Nam eo fa-
cilis harmoniam tueberis, si continen-
ter ad eam reuertaris.

Si tibi simul & nouerca & mater esset,
illam quidem coleres, & tamen crebrò
ad matrem te reciperes. Eadem est tibi
ratio aulæ & philosophiæ. Quare ad
hâc sæpenumerò reuertere, & in hac ac-
quiesce, quæ efficit, vt & res aulicæ tibi
tolerabiles videantur, & tu dum in ijs
versaris, ferri queas. Tale est, cùm sic
cogitamus de cibis & id genus rebus
hoc esse piscis cadauer, illud auis, aut
porci: item, Falernum, succum esse
exiguum vuluæ: purpuram capillos ef-
se ouiculæ, modico testudinis sangui-
ne imbutos: tum coitum, intestini par-
ui affriktionem, muciq; excretionem,
non sine conuulsione. Cogitationes
hæ præclaræ sunt: nam rem ipsam at-
tingunt, ac pertranseunt, vt qualis ea
sit, cerni possit. His per omnem vitam
utendum est: ac sicubi res quammaximè
videtur comprobata digna, tegumen-
tis est nudanda, vt & eius in conspe-
ctum veniat vilitas: & id quo se ostenta-
bat, ei

bat, ei adimatur. Etenim fucus, impostor est callidissimus: ac tum maximè in fraudem inducit, cum quis maximè se res ferias & dignas tractare putat. Vide igitur, quid de hoc Crates, quid Xenocrates dicat. Pleraq; eorum, quæ vulgus admiratur, si sub habitu aut natura continentur, ad latissimè patentia genera reuocantur: ut lapides, ut ligna, ficus, vites, oleæ. Quæ sub arctioribus aliquanto, ad animata: ut greges, armenta. Si qua paulò plus haberent gratiæ, hæc ad ea reducuntur quæ comprehenduntur sub anima ratione prædita, non quidem vniuersali, sed quatenus artes tractat, aut alias facultates: aut ipsa per se æstimantur: ut, quidnam esset, possidere multa mancipia. Qui verò animum ratione præditum cum omnibus suis facultatibus, ciuilibq; cœtus studio veneratur, reliquarum is rerum nullam curat: sed omnibus postpositis, suum animum ita affectum, atque ita se mouentem ut rationi & ciuili societati congruit, cōseruat: cognatoq; genio in hac re inseruit. Quædam iam fiunt, quædam mox existent: quin & eius quod fit, pars iam nunc aliqua evanuit. Fluxus & alterationes continenter mundum renouant: quemad-

quemadmodum infinitum æuum temporis ad fiduo lapſu nouum ſubinde redditur. In hoc itaque flumine quĩſnam ea quæ præterferuntur, ac quibus inſiſtere non poſſit, honore aliquo dignetur? is quidem perinde agat, ac ſi quis vnum de præteruolātibus paſſerculis diligere incipiat, atque is iam e conſpectu eius abierit. Ita ſe & vita vniuſcuiuſque hominis habet, vt halitus à ſanguine ſublatus, & aër inſpiratus. Quale enim eſt quod ſemel animam attrahimus, & eſſamus, id quod identidem facimus: tale etiam eſt, quòd omnẽ respirandi facultatem, quã heri aut nũdiuſtertiũ nati accepimus, eò reddimus vnde accepimus. Quòd vegetamur more ſtirpium, respiramus more pecudum & ferarum, quòd viſis afficimur, quòd appetitionis cauſa mouemur, quòd cõgregamur, quòd nutrimur: omnia hæc non maiori ſunt in precio ponenda, quàm quòd excernimus cibi recrementa. Quid igitur honore dignum eſt? num plauſus? nequaquam. Ergo ne laus quidem populi, quæ nihil eſt aliud quàm plauſus linguarum. Sublata igitur etiam gloriola, quid reſtat quod ſuſpiciamus & veneremur? Equidem hoc cẽſeo,

vt

ut quemadmodum facti instructiq; à natura sumus, ita moueamur. Eò nos etiam diligentia opificum, & artes ducunt. Omnis enim ars huc collimat, ut id quod paratum est, aptum sit & idoneum ad opus, cuius operis causa paratum est. Idem querit vinitor, idem qui pullos equorum domat, idem qui canes educat. Ergo & institutio primæ ætatis & doctrina eò contendunt: isq; finis est, quem experere debeas. Hunc consecutus, nihil est in alijs reb. quod sis tibi quæsiturus. Quod si pergas alia etiã experere, neq; liber eris, neque tibi sufficies ipse, neq; eris affectuũ vacuus: necessariò enim inuidebis, emulaberis, sinistra suspicaberis de his qui illa tibi adimere possunt, insidiaberis ijs qui id quod magni sit à te possidēt. Omnino enim necesse est eũ esse animo perturbato, q̃ ista desiderat: sæpe etiã deos incusare. Qui verò mētē suã reueretur atq; colit, is & sibi ipsi probabitur, & cum cœtu hominum bene ei conueniet: eũque dijs consentiet, id est, laudabit quæcunque ij distribuunt & ordinauerunt. Infrà, super, atque circum te motus sunt elementorum. Motus verò virtutis in eorum nullo est: sed diuiniore quadã, & ad intelli-

intelligendū difficili via procedit. Vide quid agant homines. Eos qui eodem cū ipsis viuunt tempore, laudare nolūt: ipsi verò à posteritate laudari, magnum existimant: nimirū ab ijs quos neq; viderūt, neq; videbunt vnquā. Id verò haud multo aliud est, quàm si doleret ipsis non à prioris etiā ætatis hominib. se laudatos esse. Nō, si quid assequi industria tua nequis, id à nullo posse apprehēdi homine existima: sed quicquid homo potest, quicquid ei cōuenit, id & tibi cōcedi iudica. In palēstra si quis vnguibus aduersarium laniauit, aut capite incusso ferijt, non indignamur, neque offendimur, neque insidiarum suspectum habemus: cauemus quidem nobis ab eo, non vt ab hoste, neque sinistrum quid de eo suspicamur, tārū placidè eum declinamus. Id fieri debet etiā in reliquis vitæ partibus, vt idem de alijs sentiamus, quod de ijs cum quibus colluctamur: possumus enim (vt dixi) citra suspicionem & odium ab ijs cauere, & eos vitare. Si quis me redarguere potest, & demonstrare, quòd non rectè sentiam, aut agam, læto animo sententiam mutabo: veritatem enim quæro, quæ nemini vnquā damno fuit: dam-

damnum autem facit, qui in errore & ignoratione sua permanet. Ego, quod est mei officij, ago: cætera me non auellunt. Aut enim anima aut ratione carent, aut viæ ignara errât. Animantia rationis expertia, tum omnes eiusmodi res & subiecta, magno & liberali animo sunt usurpanda tibi: nempe ratione prædito. Hominibus verò, ut ipsis quoq; mente instructis, ratione societatis habita utere. In omni verò negotio deos comprecare: neque sollicitus esto, quantum temporis spacium tibi ad agendum derur: sufficiunt enim vel tres huiusmodi horæ. Alexander Macedo, agasoque eius, mortui in idem sunt redacti. aut enim assumpti sunt ad mentem mundi eam, quæ sati sunt reliquorum animi: aut dissipati sunt in atomos, vnus perinde atque alter. Cum animo tuo considera, quàm multa vnico temporis momento fiant in vniuscuiusque nostrum cum animo, tum corpore: ita fiet ut non mireris, quòd longè plura, imò verò omnia quæ in mundo hoc fiunt, simul extent. Si quis à te quærat, quomodo sit nomen Antonini scribendum: nonne singulatim omnes litteras proferres? Quid ergo si qui irascuntur, num vicissim

tu quoque stomachaberis? nō potius numerum inibis placidè singularum rerū? Itaq; etiam hīc memento, suis omne officium quibuscūq; constare numeris: quos si imperturbatos seruaueris, neq; indignantibus alijs ipse quoq; indigneris recta via id quod prōposuisti, perficies.

4

Inhumanum esse videtur, hominem impedire, ne ad ea feratur quæ ei vtilia & cognata videntur. Atqui id tu ne faciant prohibes quodammodò, dum iniquo animo fers eos delinquere. Ferūtur enim vtrique ad id, quod naturæ suæ coniunctū & vtile putant. Sed res non ita habet. Id itaq; ostende eis, & doce citra indignationem. Mors finem imponit sensuum, motus, & cogitationum officijs, animūq; à corporis ministerio liberat.

Turpe autem est in hac vita, in qua corpus tuum labori non succumbit, animū tuum elanguescere. Vide ne à præsenti statu deiectus obruaris. Potest enim hoc fieri. Itaq; conserua te ipsum simplicem, bonum, integrum, grauem, apertum, iusticiæ studiosum, pium erga deos, benignum, humanum, ad officium tuendum fortem: annitere vt talis perman eas, qualem te facere voluit philosophia: venera

5

q re

re deos, salutem hominibus affer. Breue est vitę in terra degendę tempus: omnisque eius fructus, sancta animi constitutio, & actiones communitati hominum vtilis. Omnia, vt decet Antonini discipulum, age. Quę fuerit eius in agendo secundum rationem firmitas, quę vbiq; æqualitas, quę sanctitas, memento: quę vultus serenitas, ac comitas.

Quantus ille glorię contemptor, quod eius in percipiendis rebus studium: cum nihil prætermitteret, nisi prius accuratę perspexisset, ac cognouisset. Vt rulerit iniuste ipsum repræhendentes, neque conuicium his reposuerit: vt nihil propter aut cupidę aggressus sit: vt calūnias non admiserit: vt diligens fuerit morum actionumque examinador: non obrectador, non meticulosus, non suspiciosus, non sophista. Quam paucis fuerit contentus: vt domo, lecto, veste, cibo, famulatu. quā tolerās laborum, quā leni animo: vt tempus vsque ad vespēram propter victus tenuitatem egerit, ita vt ne excernere nisi consueta hora opus ei esset. Quę eius in amicitia fuerit constantia, & æquabilitas: quomodo rulerit eos qui ipsius sententiā liberē impu-

gnarent: gauisusq; fuerit, si quis melius aliquid ostenderet. Qua ille deos religione coluerit, citra superstitionem, recordare: ut tibi quoque vltima hora, perinde, atque is fuit, rectè tibi cōscio adueniat. Expergiscere, & te ipsum reuoca, somnoq; discusso cogitans quæ te in omnia perturbarint, vigilans ea intuere, ut illa inspexisti. Ex corpusculo & anima consto. Corpusculo nihil interest inter res: neque enim potest discrimen statuere. Rationi autem inter ea discrimen nullum habetur, quæ nō sunt ipsius actiones: has verò omnes in sua habet potestate. Quod ipsum tantum est de præsens accipiendum, præteritæ enim & futuræ animi actiones, ipsæ quoque nullum habent iam discrimen. Manui ac pedi, dum suum agunt officium, nullus est præter naturam labor: ita homini quoque ea agenti quæ ipsius sunt partium, nullus est præter naturā labor: ergo ne malum quidem. Quot voluntatibus, ac quantis frui contigit latronibus, cinædis, parricidis, tyrannis? Nōne vides, ut qui sordidas profitentur artes, usq; ad certum finem se priuatis hominibus accommodent? nihilo-

minus tamen suę artis rationem retinēt, neq; ab ea decedere volunt. Nónne autē turpe sit, si architectus & medicus magis suę artis rationē reuereatur: quàm suam homo, quę quidem ei est cum Deo communis? Asia & Europa, anguli sunt mundi: vniuersum mare, gutta mundi: Athos, glebula mundi: omne instans tempus, punctum est æternitatis. Omnia sunt parua, mobilia, interitui obiecta: omnia inde veniunt, profecta à principe vniuersi, aut per consequentiam. Etenim rictus leonis, lethalia venena, omniaque maleficia (vt spina, cœnum) pulcrarum & bonarum rerum sunt additamenta. Non igitur ea aliena ab eo quod colis imaginare, sed fontem omnium rerum considera. Qui præsentia cernit, omnia vidit quæ ab æterno fuerunt, & in infinitum vsq; erunt. Omnia enim sunt eiusdē generis, & conformia. Sæpenumero cogita de omnium in hoc vniuerso rerum connexu, mutuaq; affectione. Quodam enim modo omnia inuicem sunt implicata, eaq; ratione amica mutuò. Aliud enim ex alio consequitur, propter constantem morum, ac conspirationem & vnitionem (vt ita dicam) substantię. Qui
bus

bus negocijs addictus es sorte tua, his te accommoda: & quibus te hominibus factum adiūxit, eos amore, idq; vero, prosequere. Organa, instrumenta, vasa, quū id agunt cuius gratia sunt adornata, bene habēt: & quidem is qui ea parauit, abest ab ipsis. At in his quæ natura continentur, remanet, intusq; est vis ea paratrix. itaq; tanto magis honoranda est: & estimandū, si secundum eius voluntatem agere perseueres, omnia tibi secundū mē te esse: idēq; de alijs hominib. omnib. intellige. Quodcunq; ex ijs reb. quæ extra te, neq; in tua voluntate sunt positæ, tibi proposueris, boni vel mali nomine, id si vel ut malū tibi cōtingat, vel si, cū pro bono ducas, adipisci non possis, efficiet ut & deos incuses, & odio habeas homines qui in causa sunt, aut eo certè nomine suspecti habētur, q, vel malum hoc habeas, vel bono careas. Propter hāc rerū differentia, quā ipsi statuimus, fit, ut multa peccemus. Quod si sola ea quæ in nobis sunt posita, bona & mala tractaremus, nihil causę restaret cur aut Deū incusaremus, aut cum hominib. inimicicias suscipere-mus. Omnes ad eundem finem & effectum agimus: pars scientes, & certo ordine:

dine : pars inscij. Quemadmodum & dormientes Heracletus (ni fallor) dixit esse operarios , qui adiuuent suâ operâ hæc quæ in mundo sunt. Alius autem alia ratione id opus adiuuat. superuacanea opera est eius qui reprehendit, & re-niti conatur ijs quæ fiunt, eaq; rescinde-re: nam & hoc vtitur mûdus. Proinde a-nimum aduerte, in quorû tu te numero reputes. Nam administrator huius vni-uerſi, utiq; te vtetur rectè, & accipiet te inter cooperarios. Tu verò ne sis huius- modi eorum pars, qualis est in fabula vi-lis ille & ridiculus versus, cuius mentio-nem Chrysippus facit: Sólne pluuię mu-nia obire cupit, aut Æsculapius terræ fru-gem ferentis? Quid verò sidera, an' nò di-uerſa quidem singul' st actio, quæ ta-men ad commune opus cōferat? Quod si de me & his quæ mihi euenire debue-runt, dii consultauerunt, rectè nimirum mihi consuluerunt. Nam Deum sine cōſi-lio agentē ne cogitare quidem facile est: quæ aut fuisset causa, propter quam ma-lè mihi consultum voluisset? quid inde ad deos, & ad vniuersum (cuius maximè habet rationem) fructus rediisset? Sin de me priuato nihil consultauerunt, at de vniuerso

vniuerso vtrique rationes duxerunt: ex quo cum ea consequuntur quæ mihi eueniunt, non debet me eorum poenitere. Sanè de nulla re eos consilium inire, impium est credere: aut ne sacrificandum, ne precandum, ne iurandum quidem, neque quicquam eorum faciendum, quæ singula tanquam cum præsentibus & vnâ viuentibus dijs agimus. Sed tamen si nihil illi de nobis statuerunt, licet mihi de meipso consilium capere, ac de mea vtilitate deliberare. Vtile autem est vnicuique id, quod est naturæ eius & constructioni consentaneum. At natura mea rationis est compos, & ciuili cœtui accommodata. Ciuitas mihi est & patria, quatenus quidem Antoninus sum, Roma: quatenus homo, mundus, hæc igitur tantum mihi sunt vtilia, quæ his ciuitatibus conducunt. Quæ singulis eueniunt, ea profunt vniuerso: id erat satis scire. Sed & hoc addendum, quod si animaduertere velis, vbique videbis: quæ homini, aut alijs hominibus * Sed nunc vocabulum Vtilis accipiamus latius, vt etiam medijs rebus pateat. Quæ in theatro aut similibus locis vides, ea quum semper eadem spectentur,

& vniformia, spectaculi satietatem afferunt. Id etiam de tota vita sentiendum. Omnia enim superiora & inferiora eadem sunt, & ex ijsdem causis extiterunt. Quò vsq; igitur? Adfiduò omnis generis homines considera, qui ex omnis generis professionibus & nationibus mortui sunt: ita vt etiam vsque ad Philistionem, Phœbum, & Origanionem descendas. Hic sanè cogitandum, idem euenturum nobis, quod accidit tot eloquentibus oratoribus, tot grauibus philosophis: Heraclito, Pythagoræ, Socrati: tot Heroibus prius, deinde tot ducibus, tyrannis: tum Eudoxo, Hipparcho, Archimedi, alijs acutis ingenijs, magnanimis, laboriosis, callidis, contumacibus: his ipsis qui caducam hanc & in dies durantem vitam hominum subsannarunt, vt Menippo & similibus. Hos omnes cogitandum est dudum esse mortuos: quid autem mali inde habent? Quid hi, quorum ne extant quidem nomina? Vnum hoc summi est precij, veritate & iusticia seruata, mendacibus & iniurijs hominibus placidum viuere. Cùm teipsum oblectare vis, cogita virtutes eorum qui viuunt tecum: strenuitatem eius, illius
vere-

verecūdiam aut liberalitatem, aut aliud quippiam. Nihil enim est, quod tantam afferat læticiam, quantam similitudines virtutum in eorum quibuscum viuimus moribus expressæ, ac sese confertim offerentēs conspectui. itaq; in promptu habēdæ. Non iniquè fers, tot libras te appendere, & nō trecentas: ita etiam quod annorum certum, & eo nō maiorem viues numerum, indignari non debes. Etenim vt corporis tantam, quanta tibi est tributa, portionem probas: ita & de tempore annitendum est, nobis vt persuadeamus. Etiam inuitis hominibus, id agendum non est, quod iusticiæ ratio iubet. Quod si quis vi te impediat, transi ad æquanimi-
tatem, eoq; impedimento ad alterius virtutis opus abutere: memor, te cum exceptione quadā instituere actionem, neq; ea appetere quæ fieri nequeāt. Itaq; is fuit imperus animi tui: cui satisfiat, si id cuius causa citatus es, consequatur. Gloriæ cupidus, alienam actionem pro suo bono reputat. voluptuarius affectionem, qua ipse afficitur: mente verò præditus, suam actionem. Licet etiam nihil de his existimare. ipsæ enim res non sunt eius naturæ, vt iudicium nostrum

efficiant. Adſuefac te, vt alio docente cogitationes non aliò diuertas, ſed totus animo dicentis ſis intentus. Quod aluea ri nō prodeſt, id ne api quidem prodeſt. Si nauæ malè gubernent, aut non rectè curentur ægroti, dicunt: Alius erat quærendus, cui me committerem: aut, quomodo hic ſalutem nauigantibus vel ægrotis ſanitatem afferret? * Quàm multi iam vnà cum his, quibuſcum in mūdum venerunt, ex mundo exceſſerunt? Morbo regio laborantibus mel amarum videtur: morſis à rabida beſtia, aqua eſt timori: pueris ſphæra pulcra eſt. Quid ergo irascor? aut tibi minor vis videtur eſſe falſitatis, quàm bilis apud ictericum, aut veneni apud morſum à rabioſo animali? Nemo prohibebit, quin ſecūdum rationem tuæ naturæ viuas: neque tibi quicquam accidet, quod ſit contra rationem vniuerſi. Quales ſunt illi, quibus cupimus placere: aut propter quid, quod eis ſuperſit, aut per quas actiones? quàm celeriter æuum omnia abſconder:

imò quàm multa iam
nunc occultrauit?

M. ANTO-

M. ANTONINI IM.

*peratoris de vita sua,**Liber VII.*

Quid est malicia? id, quod sæpenu-
mero vidisti. Et quicquid omni-
no acciderit, expedit in promptu te habe-
re hanc regulam, sæpe id esse à te visum.
Omnino si superiora & inferiora animo
repetas, inuenies omnia eadem esse: quo-
rum plenæ sunt priscae, mediæ, recentés-
que historiæ, & vrbes, & domus: nihil no-
uum est, omnia vfitata, & breui durantia
tempore. Neque verò alia ratione extin-
gui possunt opiniones, quàm imagina-
tionibus, quæ ijs respondent, abolitis:
quas quidem vt continenter resuscites,
in tua est positum potestate. Possum de
re oblata existimare, id quod oportet: si
hoc possum, quid est cur animo pertur-
ber? Quæ sunt extra mentem meam, ni-
hil omnino ad eam attinent. Hoc modo
affectus, rectus eris. Reuiuiscere potes:
nam si res quas antè vidisti, rursus apud
animum tuum contempleris, exactam
vitæ partem quasi repetes.

Inane pompe studium, fabulæ scenicæ,
greges,

greges, armenta, velitationes, ofsiculum catello proiectum, aut esca in piscinam iniecta, formicarum labores, & onerum gestationes, murium perterritorum discursus, simulacra nervis tracta ut se moveant. In his igitur oportet animo placido & non elato consistere: & intelligere, tanto vnumquemque dignum esse, quanto ea in quibus studium suum is posuit. In oratione singula verba: in ijs quę sunt singulę appetitiones sunt animaduertendę. atque hic statim videndum, quam ad finem eę referantur: illic, quid significant.

Sufficitne intellectus meus ad hanc rem, an secus? Quod si sufficit, ut oreo ad rem propositam tanquam instrumento mihi ab vniuersi natura concessio. Sin contra, aut eam rem alteri cuidam, qui melius id possit, perficiendam relinquo, presertim si alioquin id agere officium meum non iubet: aut ipse perago pro virili mea, adscito mihi auxiliario, cuius opera mea mens id efficere possit, quod in presentia sit commodum, & societati hominum conducatur. Quidquid enim vel solus vel cum alio ago, id omne eod est dirigendum, ut in publicum utile sit atque congruat.

(Quam

(Quàm multi quondam fuere celebres, quorum nunc fama est obliuioni tradita? quàm multi etiam horum qui istos celebrauerunt, è medio sunt sublati?)

Ne ducas tibi pudori, si cuius auxilio vsus es. Propositum est enim tibi id agere, quod sit tuarum partium: perinde ac militi in oppugnatione murorum. Quid ergo faceres, si tu claudicans, solus conscendere propugnaculum nequires: ab alio adiutus posses?

Ne te perturbent futura. Nam si ita vsus erit, peruenies ad ea eadem instructus ratione, qua nunc in praesentibus vteris.

Omnia inter se sunt complexa sacro nodo, neq; quicquam ab altero est alienum. Ordine enim omnia certo sunt disposita, vt vnum eundemq; mundum exornent. Mundus ex omnibus constat vnus, vnusq; per omnia diffusus est Deus, vna natura, vna lex, vna ratio communis omnibus ratione praeditis animantibus, vna veritas: siquidem & vna est perfectio eorum quæ eiusdem sunt generis, eiusdemq; participia rationis animantium.

Omne id quod materia constat, celerimè in vniuerso aboletur: omnis causa celer-

celerrimè in rationem vniuersi adsumitur: omnium rerum memoria quàm primum æuo confunditur.

Ratione prædito animali eadem actio & secundum naturam est, & secundum rationem.

3 Rectus, an qui erigatur? *Quam rationem in vnitis & compactis corporibus habent membra, eam obtinent ratione prædita animalia in diuisis, præparata ad vnā quandam actionem. Hoc eo magis animum tuum tanget, si crebrò tibi ipsi dicas: Membrum sum eius, quod est ex ratione præditis conflatum, corporis. Si autem dicas te esse partem, nondum ex animo diligis homines, nondum ex beneficentia delectationem capis, quam verè apprehēdat animus tuus: adhuc decori tantum causa ita agis, non vt in te ipsum beneficium conferens.

Sanè alijs quæcunq; accidunt, eorum est, si velint, ea culpæ: quoniam pati aliquid ab accidente eo possunt. Ego quidē rebus mihi contingentibus, nisi in malis eas ducam, nihil lædor: & licet mihi ea non putare mala.

Quicquid alij loquantur & faciant, me quidem oportet esse bonum, haud
ali-

aliter quàm si aurum vel smaragdus vel purpura semper ita diceret: Quicquid alij dicant, aut faciant, smaragdum esse oportet me, colorem seruare meum.

Mens ipsa seipsam non perturbat: hoc est, non affert sibi ipsi ullam cupiditatem aut metum. Si quid aliud est quod possit eam terrere, aut dolorem afferre, faciat sanè: ipsa quidē per se nulla opinione sibi hos motus affert. Corpusculum verò ipsum curet, si potest, ne quid patiatur, dicatque, si quid patitur. Animo nullus metus, dolor, aut opinio horum accidere potest. neq; enim ei sunt habitus ad hæc. Per se nulla re mens indiget, nisi seipsam indigam faciat: itaq; & perrurbationis, & impedimenti exors per se est, modò nō ipsa sese pturber aut impediatur.

Felicitas est bonus dæmon, seu bonū. Quid igitur tu hic agis phantasia? vnde venisti: non enim te opus habeo. Sed venisti secundum pristinam consuetudinem: non tibi succenseo, saltem abi.

Si quis mutationem timeret, is cogitet absque ea nihil fieri posse, neque esse ea quicquam naturæ vniuersi amicus. An tu lauare posses, nisi ligna mutarentur? aut ali, nisi nutrimento mutato? aut quid
nam

nam aliud vtile potest absq; mutatione fieri? Non ergo vides etiam tui mutationem earum similem esse, ac perinde necessariam vniuersi nature? Per vniuersam naturam, tanquam per torrentem, transeunt omnia corpora, vniuerso ipsi cognata, & eius operum adiutoria, vti & nostra inuicē sunt membra. Quot Chrysippos, Socrates & Epictetos æuum iam deglutijt? Idem de omni re & homine tibi ad animum accidat.

Vnum hoc me sollicitum tenet, ne quid faciam quod hominis cōstitutio aut nolit factum, aut alio modo vel tempore factum velit.

Propediem erit, vt & tu omnium rerum obliuiscaris, & nulla sit vsquam tui memoria.

Proprium homini est, vt etiam eos diligat qui peccant. Fiet hoc, si in mentem tibi veniat, esse eos tibi cognatos, imprudentia & inuitos peccare: paulo pōst & te & illum qui peccauit moriturum: idq; potissimū, non læsum te ab eo. non enim eius peccato tua mens deterior, quàm fuerat, facta est.

Natura mundi ex vniuersitate, tanquā è cera, modò equum finxit: mox eo confuso,

fuso, materia ista ad fabricam arboris vasa est, deinde ad homûculi, inde ad aliarum rerû. Harum singulæ quàm brevissimò durarunt spacio. Atqui arcula vt si compingatur, nihil est mali: ita ne si dissoluatur quidem. Irati vultus omnino est contra naturam, quando sæpius immoriendi sit prætextus: aut ad extremum extinctus est, vt omnino inflamma-
 *
 ri non potuerit. Hoc ipso intelligere labora, iram à ratione esse alienam. Nam si etiam sensus peccati nullus erit, quæ erit viuendi causa?

Quæcunq; vides, ea iam iam à gubernatrice mundi natura in alias, rursusq; et deinceps in alias mutabuntur formas: vt semper recens sit mundus.

Si quis aliquid contra te deliquerit, statim cogita quânam boni vel mali opinionè peccauerit: id enim si cernas, misereberis eius, ac neq; miraberis, neq; irascêris. Nam aut ipse idem quod is bonû putas, aut aliud quiddam eiusdem generis: venia ergo danda. Sin tu secus de bonis et malis iudicas, eo placabilior eris ei qui falsus. Non de ijs quæ absunt, tantum de præsentibus cogitandum est: sed præsentium ea quæ sunt aptissima,
 r
 deligen-

deligenda sunt : illorumq; causa memoria repetendum, quānam ratione fuissent quærenda, siquidem abfuissent. Cautamen præsentia adeò probes, vt etiā in honore ea habeas, ac si quando absint, perturberis. Intra teipsum vertere. Hæc est natura mentis, vt iuste agens, in hocq; acquiescens, nihil extra se quærat. Aufer visa, inhibe motum neruorū, circumscribe instans tempus, cognosce id quod vel tibi vel alij accīdat, diuide subiectum in materiam & formam, cogita de postrema hora.

Quod peccatum est, ibi cessat, vbi peccatum subsistit. Intendendus est animus ijs quæ dicuntur, mente penetrandum in causas & effectus.

4 Exorna teipsum simplicitate & verecundia: eoq; vt quæ sunt medio inter virtutē & vitium loco, in nullo ponas discrimine. Dilige humanum genus, obsequere Deo : is enim ait omnia fieri certa lege. Quòd si diuina sunt etiam elementa : satis est meminisse, hæc omnia certa lege cōstare, aut admodum pauca secus.

Mors est aut dissipatio, aut indiuiduarum particularum secretio, aut exinanitio, aut extinctio, aut migratio.

Dolor

Dolor si sit intolerabilis, mortem affert: diuturnus ferri potest: interimq; animus suam retinet tranquillitatem, neque sit deterior. At partes dolore confectæ, ipsæ quærantur, si quidem possunt.

Hominum opiniones de gloria intue re, quales sint, quid propositum habeât, quid fugiant.

Utq; in littore maris arenæ cumuli alij super alios appulsi, priores occultant: ita in vita quoq; priora à subsequentibus celeriter absconduntur.

Platonicum: Qui igitur animo est præditus alto, & cognitionem habet omnis temporis, omnisq; naturæ, an tu cum existimas hominis vitam magnum putare aliquid? Nequaquam, respondit ille. Ergo, inquam, ne mortem quidem in malis ille reputabit? Minimè verò.

Antisthenicum: Regium est, malè audire, cum bene feceris. Turpe est, vultum obsequi intellectui, seq; componere ita ut is iubeat: cum ipse intellectus seipsum non componat, atq; ornet.

Nam rebus irasci, nihil sanè expedit:

Iram curant enim nostram nihil.

Dijs lethi ignaris, & nobis gaudia dones.

Frugiferam uti spicam meæ vitæ metam.

* Atq; hoc quidem esse, illud non.

Quòd si dii me, liberosq; negligunt,
Ratio est & huic. —

Mecum enim est Bene & esse, & iusticia. Non vnà lugere, neq; tremere.

6

Platonica: Ego autem haud iniuria huic ita respóderim: Nò rectè dicis, ô homo, si putas esse vel vitam vel mortem aliquo in discrimine ponendam ei viro, qui vel alicuius sit precij: ac non id potius vnum considerare eum inter agendum, iustène an iniustè agat, & officiùmne faciat viri boni, an verò secus. Rei enim veritas, ô Athenienses, ita habet, vt quo quis loco seipsum constituerit, existimans ita optimum esse, aut à magistratu eò collocatus fuerit, ibi (mea quidem sententia) persistere debeat, ac quoduis periculum subire: neque mortem, vel vllam aliam rem turpitudine grauiorem ducere. Sed heus tu, vide, ne animi magnitudo & bonum aliud quidpiam sint, quàm seruare, & seruari. Neque enim concedendum est, eum reuerà virum dici mereri, qui quantocunq; tempore viuendum, neque rationem vitæ habendâ putat: sed eum, qui de his cura Deo commissa, credens ijs qui dicunt, non posse fatum

7

fatum ab vilo euitari, id considerandum porro ducat, quânam ratione tempus vitæ cōcessum sibi quàm optimè exigat.

Cursus siderum considerare expedit, quasi eos comitaremur, & elementorum mutuæ mutationes crebrò cogitandæ. Hę enim cogitationes vitæ humilis sordes abstergent. Bene est à Platone hoc dictum : Etiam cùm de hominibus loquimur, intuendum est in res terrenas. Etenim qui memoria altius reperierit hominum congregationes, exercitus, agriculturas, nuptias, pacta, ortus, interitus, iudiciorum turbas, vastitates regionum, varias Barbarorum gentes, ferias, luctus, nundinas : in summa, qui colluuiem illarum, & ex contrarijs compositum præteritorum aceruum, tantasque imperiorum mutationes recoluerit, is etiam futuram præuidere poterit. Quippe eandem hæc habent cum præteritis formã, neq; alio possunt modo fieri. Iraque etiam idem est, quadraginta, an decies milium spacio annorum, vitam humanam examines. nihil enim amplius videbis.

Ex terra enim nata, in terram redacta sunt : quæ verò genus traxerunt cælitus,

rediere ad æthereū polum: siue hæc quæ
dissolutio complexuū, quibus atomi iun-
guntur, siue elementorum passionis ex-
pertium dissipatio.

*Cibisq; potuq; & magicis adeo artibus
Auertimus curram, & mortis fugimus viam.*

Flantem diuinitus auram

Opus est tolerare laboribus,

Luctu, lachrymisq; calentibus.

- 8 Est aliquis te peritior luctu: quid tum?
at non societatis humanæ studiosior est,
non verecundior, non ita commodè fert
ea quæ accidunt, non ita mitis hominū
peccatis.

Vbicunq; potest aliquid perfici, secun-
dum cōmunem dijs & hominib. ratio-
nem, ibi nihil est mali. Nam vbi utilita-
tem consequi licet actionis, quæ recta via
procedit secundum constitutionem ho-
minis: ibi non est verendum, ne quid
subsit damni. Vbiq; & semper in tua est
manu positum, vt ea quæ in præsentia ti-
bi acciderunt, & approbes piè, & cū ho-
minibus qui tecum sint iuste agas, & vi-
sa oblata artificiose examines, ne quid
non satis perceptum admittatur. Noli
aliorum mentes circumspicere: sed eò
rectà intueri, quò te natura ducit cū
vni-

vniverſi, per ea quæ tibi eueniunt: tum tua, per ea quæ tibi ad agendum ſunt propoſita. Id autem vnicuiq; ad agendum proponitur, quod eſt eius conſtitutioni conſentaneum. Porro ita conſtituta ſunt & comparata ſingula: reliqua quidem omnia eorum cauſa, quæ mente ſunt prædita, nimirum deteriora præſtantiorum cauſa: ratione autem præditorum, vnum alterius cauſa factum eſt. Primas igitur inter partes ex quibus homo conſtat, ea pars obtinet, quæ ſocietatem humanam reſpicit: alteras ea, qua ſibi à perſuaſionibus corporeis ille abſtinet. Ratione enim & intellectu præditi motus proprium eſt, ſeipſum circumſcribere, & neq; ſenſitiuæ neque appetitiuæ motioni ſuccumbere: harum enim vtraq; etiã brutorum eſt. At intellectiua principatum obtinere, neq; ab illis regi vult: nec iniuria, quippe cuius natura ferat, vt omnibus reliquis ipſa vtatur. Tertium eſt, vacuitas temeritatis & erroris: quibus intentata pars princeps, rectà progredietur, ſuis contenta.

Tanquam mortuo, & cui hætenus tantum vitæ uſura fuerit conceſſa, quod ſuper eſt, viuendum tibi erit ſecun-

dum naturam, tanquam ex abundanti.

Tu solus ea diligēs quę tibi fatum iniunxit, eo contentus esto. Quid enim magis congruum, quàm vt singula eueniūt, statim eos ante oculos habere, qui cum eadem ipsis euenissent, indignati sunt, nouitatem rei mirati, & repræhenderūt ea. Vbi nuncij sunt? nusquam. Quid at- tiner te eorum similem esse velle? ac non potius alijs suum morem relinquere: ipsum in hoc esse, vt rebus tuis bene vtaris? Idq; poteris præstare, nec deerit materia: modò animaduerte, & stude, vt tibi ipsi in omnibus actionibus videaris honestatem consecutus. Vtriusq; verò actionum finis recordandum est. Intrò respice: intus est fons boni, semper scaturiens, siquidem semper fodias.

Corpus constare, ac neq; motu neque habitu dissolutum esse debet. Sicut enim mens efficit, vt vultus sit compositus & aptus, ita de toto corpore vt tale sit, annitendum est. Omniaque hæc curandum est, vt ne ostentationis causa simulata sint.

Viuendi ars palęstricæ est quàm saltatoricæ similior: eo quòd ipsa quoq; curat, vt ad ea quæ incidunt, neque antè sunt præ-

præcognita, parata sit, & à casu tutū hominem seruet.

Adsiduò inquire quales ij sint, quos testimonium de te ferre vis, ac quæ eorum sint mentes. Ita neq; eos qui inuoluntariè peccant culpabis: neq; testimonij egebis, si in ipsos fontes inspicias, unde ij opiniones suas, appetitionesq; hauerunt. Omnis animus, inquit ille, nō sua sponte priuatur veritate: idem sentiendum de iusticia, temperantia, benignitate, omnibusq; similibus. At necessarium est quàm maximè, id te nunquam non meminisse: ita enim erga omnes eris mitior.

De omni dolore in promptu sit tibi cogitare, eum neq; turpem esse, neq; mentem gubernatricē reddere deteriorem. quippe hæc neq; ratione materiæ, neq; societatis humanæ damnum accipit. In maiori autem dolorum numero etiam Epicuri dictum prodest, Eum neq; intolerabilem esse, neq; æternum: siquidem finium recorderis, ac non præiudicium feras. Id quoq; recordare: multa cum eandem habeant cum dolore naturam, tamen occultè modò molesta esse: vt dormituri, æstum ferre, nauseare: quorum

aliquid si moleste fers, dic tibi ipsi, Ecce dolori succumbis.

Vide ne ita afficiaris contra inhumanos, ut homines contra homines.

10 Vnde nobis constat Socratem fuisse illustrem, & meliori constitutione præditum? Non enim satis est eum clariore morte occubuisse, aut peritiùs cum sophistis disputasse, & patientiùs in frigore pernoctasse: & Salaminium abducere cum esset iussus, fortiter repugnasse, ac in vijs maiestatem vultus præ se tulisse, de quo maximè dubitari potest an verum id fuerit. Sed hoc considerandum est, quo animo fuerit Socrates, an potuerit contentus esse, si iustum se hominibus præberet, ac pium erga deos: an neq; temerè ob aliorum maliciam sit indignatus, neq; vilius inscitie subseruiuerit: an nihil eorum quæ ei vniuersi natura attribuisset, tanquàm peregrinum aut intolerabile acceperit, nunquàm ne affectibus carnis consentientem mentem præbuerit.

Non ita cõfudit omnia natura, ut non liceat circûscribere seipsum: & quæ sunt propria cuique, ea ipsum in sua retinere potestate. Admodum enim possibile est, ut quis diuinus vir fiat, ac à nemine cognosca-

gnoscat. Huius semper memento : atque huius etiam, quòd vitâ beata in paucissimis rebus est posita. Neque quia desperasti te dialecticum aut physicum futurum: iccirco, etiam liberum, pudicum, sociabilem, Deo quæ obediens te fieri posse diffide.

In maxima animi voluptate licet vivere, tutum ab omni vi, ut cunque omnes quæ volunt cõtra nos clamitent: etiam si corpore quæ huius molis membra à feris lanietur. Quid enim obstat, quo minus interim mens seipsam conferuet in tranquillitate, verò quæ de rebus præsentibus iudicio, & usu eorum quæ sunt præ manibus expedito : ita quidem, ut iudicium rei subiectæ dicat, Sanè tu natura tua hoc es, etsi aliud videris: ut quæ usus dicat rei oblata, Ego te querebam. semper enim id quod adest, materia mihi est exercendæ virtutis rationalis & ciuilis, omnino quæ virtutis humanæ aut diuinæ. Omni enim id quod accidit, Deo est aut homini familiare, neque nouum, neque intractabile, sed consuetum & tractabile.

Perfectio morum hoc præstat, ut omnem diem tanquã supremum agas, nihil tremas, nihil torpeas, nihil simules. *Dij
cũ*

cum sint immortales, tamen non indignè ferunt, quòd in tam diuturno æuo semper omnino tot improbos homines perferre debeant: quinimò illorum curam summam gerunt. Tu autem qui iā iam cessabis viuere, desperas, idq; vnus è numero malorum. Ridiculum est, te nō fugere tuam ipsius maliciam, id quod potes: aliorum velle fugere, quod non cōceditur tibi.

Quicquid rationalis & ciuilis tua vis inuenerit neq; rationi consentaneum, neq; ad societatem conducens, id rectè ea indignum iudicabis.

Si tu bene alicui fecisti, & est qui à te beneficium acceperit, quid præter hæc duo tertium aliquid requiris stultorum more, vt & videaris bene fecisse, & gratiam recipias? Nemo defatigatur accipiēdo aliquid vtile. Atqui vtile tibi est, te secundū naturam aliquid agere: ne igitur, dum alij prodes, defatigare, tibi aliquid boni parando.

Vniuersi natura olim ad mundum fabricandum se contulit: nunc autem vel omnia quę sunt, consequentia sunt sua: vel etiam in præcipuis eorum, ad quæ se mundi gubernatrix natura confert, ratio
ni nul-

ni nullum locum esse & consilio, tenendum est. Hoc, si memoria teneas, multis in rebus animo vt sis tranquilliori, efficiet.

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber VIII.

ID quoq; ad minuendam gloriæ cupiditatem facit, quòd non licet tibi adhuc totam vitam, quæ à prima tua ætate fuit, philosophicè viuere: sed cùm multis alijs, tum verò tibi ipsi manifestũ est factum, re procul à philosophia abesse. Conturbatæ igitur sunt tuæ rationes, cū neq; ipse iam nomen philosophi facile possis adipisci, & tuum institutum repugnet. Si itaque verè perspexisti, in quo sit res posita, omitte curare quis habearis: satis autem sit tibi, si reliquum vitæ arbitrio naturæ exigas. Quid ea velit, cogita: hinc te nihil diuellat. Expertus enim es, circum quot res vagatus, nusquã vitã beatã inueneris: non in ratiocinationibus, non in diuitijs, non in gloria, non in voluptate, nullibi. Vbi verò est? in agendo ea quæ hominis natura requirit.

Quo-

Quomodo ita ager? Si ea habeat decreta, à quibus consentaneæ appetitiones & actiones veniant. Quæ sunt illa? de bonis & malis. Scilicet, nihil esse bonum homini, quod non reddit iustum, temperantem, fortem, liberalem: nihil malum, nisi quod horum contrarium efficiat.

In omni actione à te ipso quære, Qualis ea mihi est? an me eius pœnitebit? Paulo pòst moriar, & omnia è medio tollentur. Quid præterea requiro, si præsens actio animalis est mente præditi, societatis hominum studiosi, & Deo æqualis.

Alexander, Caius & Pompeius, quid hi ad Diogenem, Heraclitum, vel Socratem? Hi enim nouerant res, earum causas, materias: ita erant ipsarum mentes instructæ. Ibi verò quibus in rebus esset prudentia, & seruitus. Nihilominus eadem facient, etiam si tu te ruperis.

Primum est hoc, Ne perturberis: omnia secundum vniuersi naturam eueniunt: paulo pòst nusquam eris, sicut nunc Adrianus & Augustus. Deinde in rem ipsam intueri, eamq; considera: recordatusq; debete te esse bonum virum, ac quid hominis natura velit, age id quod pro-

propositum est constanter, ac iustissimè
tunc te egisse pura: modò placidè, vere-
cundè, & citra simulationem egeris.

Vniuersi natura hoc agit, vt quæ hoc
modo habent, aliò muter, & ex vno lo-
co in alium res transferat. Omnia con-
stant mutationibus, neq; quicquam me-
tue: nihil enim noui, omnia vñtata eue-
niunt, & æqualiter dispensantur. Cæte-
rùm vnaquæq; natura, si recta via ingre-
diatur, sibi ipsi sufficit. Natura autem in-
tellectu prædita id facit, si in cogitatio-
nibus id obseruet, ne falso aut obscuro
adstipuletur: imperus animi ad eas solū
actiones dirigat, quæ faciunt ad societa-
tem hominum: ea tantum appetat, & vi-
tet, quæ in nobis sunt posita: omnia quæ
à communi natura tribuuntur, grata ha-
beat. Huius enim pars est, sicut natura fo-
lij naturæ stirpis pars est: nisi quòd hæc
est eius naturæ, quæ & sensu & intelle-
ctu carens, impediri possit. Hominis na-
tura, pars est naturæ quæ impediri non
possit, intelligat, & iustà sit: siquidem æ-
qualiter, & pro dignitate vniuscuiusvis,
tempora, substantiam, actionem, & eue-
nta diuidit. Cōsidera autem æqualitatem
eam inuēturum te, si singulas res exami-
nes;

nes : sin vnam cum vniuerſis conſeras,
non item.

Atqui licet libidem arcere, voluptati-
bus & doloribus ſuperiorem eſſe, itemq;
gloriola : licet etiam ſtupidis & ingratis
non irasci.

Nemo te audiat vitam auſicam repre-
hendere, ac ne tuam quidem ipſius.

Pœnitentia eſt, repræhenſio quædam
ſui ipſius, propter bonum aliquod dimiſ-
ſum: bonû verò oportet vtile eſſe, ideo-
que eius cura eſt habenda viro bono &
honeſto. At nullus talis pœnitentia du-
cetur, ob neglectam aliquam voluptatē.
ergo voluptas neq; in bonis eſt, neq; in
vtilibus numeranda.

Res ita expēdendæ ſunt. Quid eſt hoc
per ſe, & ſua propria cōſtitutione quæ
eius ſubſtantia & materia, quæ forma?
quod eius in mundo officium, ac quan-
diu permanet? Si difficulter à ſomno ex-
pergiſcaris, reminiſcere, conſentaneum
eſſe tuæ cōſtitutioni, & naturæ huma-
næ, vt aliquid agas quod cœtui humano
proſit. At dormire, etiam brutis eſt cō-
mune. Quòd autem vnicuiq; ſecundum
naturam eſt, id & magis proprium ei eſt,
& cognatiſ, adde etiā gratius. Hoc ad-
ſiduò

fiduò & quibuscunq; incidentibus cogitationibus si fieri possit, in promptu habendum.

Si de natura, affectibus, aut alijs rebus disputare cum aliquo liber, statim reipsum antè interroga : Quænam is sentit de bonis & malis. Nam opiniones de voluptate & dolore, eorumq; efficiētibus, de honore, ignominia, morte, vita. *

Non debet mihi nouum aut mirum videri, si quæ res hoc aut hoc modo agant: cogitabo enim, ita opus esse fieri. Cogitabo, sicut turpe sit velle me in miraculum rapere, si ficus fructum suum producat: ita etiam, si mūdus ea proferat, quorum est ferax: etiam medico & gubernatori turpe sit, mirari velle, si quis febricitaret, aut si aduersus ventus existeret.

Memento, mutare sententiam, & rectè monenti obsequi, perinde esse liberi. Tua enim actio secundum tui animi imperum fit, atque iudicium, tuamq; mentem.

Si in tua est potestate, cur facis? sin in alterius, quid repræhendis? atomósne, an Deum? quorum vtrumq; est cum insania coniunctum. Nihil igitur repræhendendum. Nam si potes, vel eum qui cau-

s sa est,

sa est, corrige: vel, si prius nequis, rem ipsam: sin neutrum, quid iam tibi profuit repræhendisse? Atqui nihil frustra faciendum.

Quod moritur, non excidit è mundo: nam vt constat & mutatur, ita etiam dissoluitur in elementa, quæ tibi sunt cum mundo communia. atq; hæc ipsa etiam mutantur, neq; indignè ferunt. Vnumquodq; est ad certum finem factum: vt vitis, equus. Quid mirum? etiam sol, & reliqui dij possunt dicere, cuius rei causa facti sunt.

Tu verò cuius causa? num voluptatis? vide an hoc ferat intellectus.

Natura consilium iniit de vniuscuiusque rei tam fine quàm initio & duratione. Si quis pilam in sublimè iaciet, quidnam ea vel cùm effertur, vel cùm deferretur, aut cadit, quid boni malique patitur? Quid bullæ boni accidit, si cõstet: aut mali, si dissoluatur? Idem de lucerna possis intelligere. Cogita quid fiat corpusculo, si senescat, si ægroter, si scortetur.

Brevis vita est & laudantis, & eius qui laudatur: eius qui mentionem facit, & eius cuius mentio fit: præterea fit hoc in angulo portionis mundi, ac neque ibi qui-

quidem omnes consentiunt, imò ne sibi quidem ipsi quisquam. Tota verò terra punctum est.

Animum aduerte subiectę rei, aut opiniononi, actioni, aut dicto. Meritò hæc pateris, malles verò cras bonus fieri quàm hodie. Si quid ago, id ita fit à me, vt ad benefaciendum hominib. referatur. Accidit mihi aliquid, refero id ad deos: omniumq; rerum fontē, & originem, à qua omnia inter se connexa dependent.

Lauare, quæ tibi res videtur? Oleum, sudor, sordes, aqua, strigmēta: omnia abominanda. Ita se omnis pars mundi, omnisq; res subiecta haber.

Lucilla Verum, deinde Lucilla secunda Maximum: secunda Diotimum, Faustinam: Antoninus hæc omnia. Ceterum Adrianum, inde Celer. *Vbi verò austeri illi & vates, & inflati? vt ex austeris Charax, & Demetrius Platonius, Eudemon, & si qui alij tales. Omnia in diem durāt. iam pridem mortui sunt: quorundam ne minimo quidem tempore durauit memoria: quidam fabula facti sunt: nonnulli etiam è fabulis iam euauerunt. Id igitur memoria tenendū, quòd necesse erit aut dissipari tuam mixturā, aut ex

tingui animulam, aut mutari, & aliò transferri.

Læticia hominis est, vt faciat quæ ei sunt propria. Propria autem eius sunt: beneuolentia erga suum genus, contemptus moruum qui sunt in sensibus, distinctio inter visa probabilia, contemplatio naturæ vniuersi, & eorum quæ secundum eam fiunt. Item tres respectus: vnus ad causam proximam: alter ad diuinâ causam, à qua omnia omnibus eueniunt: tertius ad eos qui nobiscum viuunt. Dolor aut corpori malus est, ergo ipsum id pronunciet: aut animo. Sed animus potest suam tranquillitatem & serenitatem cōseruare, neq; dolorem pro malo ducere. Omne enim iudicium, omnis impetus, appetitio, & inclinatio intus est: neq; ei dolor quicquam mali affert. Quare omnia visa tolle ex animo.

Continenter te ipsum admone: nunc in mea est potestate, vt in animo hoc nihil sit maliciæ, nihil cupiditatis, nihil tumultus: ac cum omnia ita cernam, vti sunt, singulis vtor pro ipsorum dignitate. Hoc tibi licere memineris secundum naturam.

Loquere & in senatu, & cum quibuscunq;

cunq; hominibus compositè. Sana oratione non est apertè semper vtendum. *

Aula Augusti, vxor, filia, nepotes, posterì, soror, Agrippa, cognati, propinqui, amici, Areus, Mæcenas, medici, sacerdotes: omnino totâ aulam mors abripuit. Deinde etiam accede, vbi non vnus modò est mortuus homo. vt vrbs Pompeij perierunt. monumentis etiam inscribi videmus, fuisse aliquem suæ familiæ vltimum. Quàm anxij verò fuere maiores eius, vt aliquem successorem relinquerent: & ramen necesse est aliquem esse vltimum.

Vita componenda est ita, vt constet vniuscuiusq; actionis ratio. Quarum si vnaquæq; suum, quantum eius fieri potest, præster officium, contentus sis: atq; id quo minus fiat, nemo tibi obstare poterit. Sed obstabit, inquis, aliquid extrinsecus. Nihil quidem, quod iusticiæ, modestiæ & prudentiæ impedimento sit. Atqui fortassis aliquid vim agendi habens impedietur? quin tu id impedienti boni consule: sicq; statim factò transitu ad id quo conceditur moderato, alia emerget tibi actio, quæ ad eam de qua loquimur constitutionem quadret. Accipiendum

piendum sine fastu, dimittendum cum facilitate.

Si quando vidisti manum abscissam, vel pedem, caputue amputatum alicubi seorsim à corpore iacere, cogita ei se assimilare quantum in ipso est, hunc qui improbat ea quæ ipsi eueniunt, seq; à cōmuni societate seiungit, aut agit aliquid ab ea alienum. Ita tu te ipsum ab vnitione naturali abruptisti, cuius eras pars natus: nunc verò te ipsum abscidisti. Id verò scitum est, quòd iterum tibi licet ei adiungi: id quod nulli alij parti Deus cōcessit, vt separata & auulsa rursus inolescere toti. Hic mihi bonitatem considera, quæ homini tantum honoris derulit. Nā & initio ipsius in manu posuit, ne à toto auelleretur: & deinde, vt auulsus redire, iterumq; condescereq; & locum partis recuperare posset, dedit. Nā quemadmodū singulæ ferè rationis cōpotes naturæ ab ea cæteras facultates, ita nos quoque hâc ab ipsa accepimus. quēadmodum enim ipsa omne id quod obstat & resistit, cōuertit, & fato subijcit, suamq; partē efficit: ita animal ratione præditum potest omne impedimentū pro sua materia accipere, eoq; vti ad id quod intenderat.

Ne

Ne te cogitatio totius vitę confundat: neq; animum aduerte ijs quę multa videntur dolorem posse afferre. Sed singulis rebus oblati, à te ipso quære, quidnam in ea re sit intolerabile: id enim pudebit te fateri. Deinde memineris, neque pręterita tibi, neque futura ullam afferre molestiam, sed pręsentia tantum. At hæc extenuantur, si suis ea limitibus determines, cogitationem quę tuam redarguas, si ea tam exiguę rei non sit ferendę.

Num iam domini tumulo adsident Panthea, aut Pergamus? Num Adriani sepulcro Chabrias & Diotimus? ridiculum hoc. Quid verò si adsiderent, sentirentne illi? aut voluptatem caperent, si quidem sentirent? aut si eam cepissent, an eo immortales essent redditi? Nonne his quoque fatum fuit, vt senes & vetulę prius fierent, inde morerentur? Quid autem illi postmodò facient, his mortuis? Omnia hæc fœtida sunt, & tabus in sacco.

Si acutē videre potes, aspice & quàm sapientissimè iudica, inquit ille.

In constitutioe animantis mente pręditi, nullam inuenio virtutem quę

iusticiam expellat: sed quæ voluptatem
eijciat, video continentiam.

Si tuam opinionem detrahas ab eo
quod videtur dolorem afferre, ipse in
tutissimo es collocatus. Quis ipse? Ra-
tio. Verum ego, inquires, non sum ra-
tio. Esto. Proinde ratio seipsam ne dolo-
re afficiat: Si quid aliud in te est quod le-
datur, ipsum de se iudicet.

Cùm impeditur sensus aut appetitus,
id malum accidit vegetatrici animæ: quæ
& alia ratione offenditur. Ita si mens im-
pediatur, fit cum damno mente prædi-
tæ naturæ. Hæc omnia ad te transfer.
Dolor, voluptas, attingunt te? Si visus
impediatur quo minus cernat, impedi-
tur iam sensus. Quòd si absq; exceptio-
ne aliquid appetis, iam id cum rationis
capacis partis incommodo fit: sin com-
mune tibi propositum est, neq; læsus es,
neq; impeditus. Méris quidem proprias
actiones nihil aliud impedire potest: nō
enim attingitur ab igni, ferro, tyranno,
aut calumnia, aut alia vlla tali re.

Sphæra cum fit, rotunda manet.

Indignum est, me mihi ipsi dolorem
afferre, qui nullum vnquam alium lubēs
læserim.

Alijs

Alijs aliæ res læticiam afferunt: mihi, si pars mei princeps sana sit, neq; auerferatur quenkumque vel hominem, vel humanum casum: sed omnia placidis aspiciat oculis, omnia accipiat, ijsq; vtatur vti dignum est.

Disce præsens tempus tibi ipsi gratificari. Qui commendationem posteritatis magis curant, non reputant eos horum similes futuros, quos nunc ægrè ferunt: atq; ipsos etiam mortales. Porro quid omnino tua interest, si talibus ij vocibus te content, aut ita de te sentiant?

Tolle me, & pone quocumq; volueris: ibi enim vtar genio meo propitio: id est, contèto, si habeat se & agat naturæ meæ consequenter.

Id verò an dignum est, vt malè propterea habeat animus meus, ac seipso deterius? abiectus, appetens, anxius, perterritus? Ecquid eo dignum inueniam? Homini nihil accidere potest quod non sit humanum: neq; boui, viti, saxo quicquā, quod non sit consentaneum eius naturæ. Quòd si vnicuiq; id contingit quod & consuetum est, & naturale, quid est cur indigneris? nihil intolerabile tibi communis adfert natura. Sin pro-

pter extraneam aliquam rem perturbaris: non illa tibi, sed tuum de ea iudicium, molestiam affert: id verò ut aboleas, in tua est potestate. Quòd si quid eorum quæ in te sunt, te molestat, quis est qui prohibeat, ne opinionē emēdes? Similiter si doles te hoc non agere, prodest cogitare, cur non potius agas aliquid, quàm doleas: sin aliquod potentius obstat, noli dolere, cū non fiat tua culpa, ne agas. At videtur viuendum non esse, nisi hoc agatur. placidius ergo vitam relinque: quando & is qui agit, moritur æquus impredientibus.

Memento partem tui principem superari non posse, cum in se collecta se ipsa contenta est: neq; quicquam præter voluntatem agat, etiam si non instructa ratione pugnam conferat. Quid ergo fieri, si etiam à ratione parata, circūspectè de rebus iudicet. Itaq; mens ab affectibus libera, arx est: nihil enim munitius homo habet, quò refugiens superari non potest. Id qui non vidit, indoctus est: qui vidit, neq; eò refugit, infortunatus.

Si quid visa aut cogitationes tibi renūciant, caue aliquid tu addas. Renunciatum est, aliq̃ tibi malè dixisse. Esto id
alla-

allatum: non tamen id quoq;, esse te læsum. Video puerum ægrotare. video: sed quod in periculo sit, non video. Ad hunc modum semper insiste primis visis, nihil ipse intus adijce: ita nihil mali erit. Imò hoc adde, nosse te omnia quæ in mundo eueniunt.

Cucumis amarus est, omitte eum: vepres in via sunt, declina eas: neq; verò dicas, Curnam hæc in mundo sunt facta? ridereris enim ab homine naturæ rerum indagatore: haud secus quàm à fabro aut sutore, si damnares, quòd in officina ramenta & refecamenta operum videres. Atqui hi ea possunt aliquò abijcere: vniuersi natura nihil extra se habet. verùm hoc in eius arte potissimùm mirari decet, quòd cùm seipsam circumscripsisset, omnia quæ in se habet, quæ obnoxia corruptioni, senioq;, & nullius esse vsus videantur, in seipsam transmutat, rursusq; ex his alia noua efficit: ita vt neque substantiã extra se requirat, neq; locum, quò viliores res eiiciat. Contenta est igitur suo loco, materia, & arte.

Neq; in rebus agendis fluctuandum est, neque in communi vita turbandum, neque cogitationibus yagandum, neq;
omnino

omnino animus contrahendus, aut subito impetu efferendus, neq; vita occupationibus inanibus atterenda. Cedes peragunt homines, mactant, execrantur: quid hæc possunt, quo minus mens tua permaneat pura, prudens, modesta, iusta? Quemadmodum si quis limpido & dulci fonti assistēs, ei conuicium faciat: ille quidem ob id non cessat puram aquā scaturire: quin & si quis lutum aut ster-cus iniiciat, ramen statim illa dissipabit atq; eluet, neq; ab ijs obturabitur. Quid ergo agendum, vt fontem perennem habeas, non cisternam? Compose te ipsum vt sis ad omnes horas liber, mansuetus, simplex, verecundus.

Qui nescit esse mundum, nescit vbi sit. Qui nescit, cuius rei causa sit natus, neq; quis ipse sit, neq; omnino mundum esse scit. Quorum alterutrum cui deest, is cuius gratia extiterit, dicere nequeat. Vter verò tibi elegantior videtur: is qui plaudentium fugit laudem: an illi, qui neq; vbi, neq; qui sint, cognoscunt?

Laudari cupis ab homine, q seipsum spacio vnius horæ ter execratur? placere vis homini, qui ne sibi quidē ipse probatur? nisi is probetur sibi ipsi, qui ferè omnium

nium eorum quę egerit, pœnitentia corripitur.

Non iam tantum vnà spirandus est circumfusus aer : sed & consentiendum cū mēte, quę yniuersa cōplectitur. Haud enim minus vis intellectrix omni ei quod eam trahere potest, circumfusa est, quàm spiritus spirare volenti.

Generatim malicia mundo nō obest : in specie autem, nihil lædit proximum. Soli ei obest, cui & concessum est : vt cum primum ita voluerit, liberari ea possit.

Non magis ad meam voluntas aliena pertinet, quàm vel anima eius : vel caro. Nam etsi maximè verum est, vnū quenq; nostrum esse alterius causa natum : tamē principes nostrum partes, suū quælibet dominium obtinēt. Etenim cur alterius malicia mihi esset malo ? cum non sit visum Deo, vt in alterius sit potestate, esse me infelicem.

Sol diffusus esse videtur ? atq; omnino quidem fusus est, non tamen effusus. Fusio enim eius, extensio. Itaq; & fulgores eius, quos nos radios, actinas ab extendendo Græci dicunt. Quæ autem sit natura radij, videre est, si inspicias lumen solis per angustum in vmbrosam domū immis-

immisſū. Rectà enim immittitur:& diuiditur ad obiectum ſolidū corpus,quòd aerem intercipit:ibi verò permanet,neq; decidit. Ita & intellectū fundi ac diffundī,non tamen effundi oportet:quippe vt extendatur,neq; vi & temerario impetu ad obiecta impedimenta impingat:neq; concidat, ſed perſtet,& illuſtret id à quo accipitur.Id quidem quod eum tranſmitteret, ſplendore ſeipſum priuabit.

Qui mortem metuit, aut amiſſionem ſenſuum timeret, aut diuerſum ſenſum. Quod ſi amitteret ſenſum, nihil vtiq; mali ſentiet: ſin alium ſenſum adipiſceretur, aliud erit animal,neq; amitteret uitam.

Homines: vnus alterius cauſa nati ſunt. Diſce igitur, aut ſer.

Aliter iaculum,aliter mens fertur.Hęc enim etſi cauta ſit, & in deliberatione verſetur, rectà tamen fertur. ingredi in principem cuiuſuis partem: præbet autem etiam alij vnicuique ingredi in ſuam principalem partem.

M. ANTO-

M. ANTONINI IM-

peratoris de Vita sua Liber IX.

Qui iniuste agit, impietatis se obligat. Etenim cum vniuersi natura ratione prædita animantia eò effecerit, vt quantum eius dignum est, vnum alteri prosit, noceat autem nequaquam: qui voluntatem eius præuaricatus, impius vtiq; est in omnium decorum primam. Ac qui mentitur, etiam impietatis in eandem deam sese obligat. Natura enim vniuersi, eorum est natura quæ sunt: hæc autem omnia inter se cognata sunt. Porro autem, eadem Veritas dicitur, verorumq; prima est causa. Qui itaque studio mentitur, eo quòd decipit, impius est: qui non dedita opera, eo quòd ab vniuersi natura discrepat: & quòd præter decorum agit, repugnans vniuersi naturæ: repugnat enim ei qui in contrariam partem à veris deflectit, præterquam ipsius natura ferat, quæ ei occasiones præbuit: quibus neglectis, non potestiam vera à falsis discernere. Impietatis damnus is quoque est, qui voluptates tanquam bonum appetit,
dolo-

dolorem vt malum fugit. Hic enim necesse est sæpenumerò incuset cõmunem naturam, qua si ea aliquid præter dignitatem bonis malisue tribuerit: propterea quòd sæpe mali voluptatibus fruuntur, eaq; quibus efficiuntur eæ possidēt, boni verò dolore afficiuntur, & in causas doloris incidunt. Iam qui dolorem meruit, metuet aliquando aliquid eorū quæ in mundo fient: id verò impium est. Rursus qui voluptatem consecatur, non abstinebit se ab iniusticia: id verò palàm impietas est. Oportet autem ad ea quæ natura in vtranq; partem equalia effecit, (neq; enim vtraq; fecisset, nisi ad vtranq; partem ex æquo se habuisset) eum qui naturam vult sequi ducem, similiter æqualiter esse affectum. Itaq; qui dolores et voluptates, mortem & vitam, gloriam & ignominiam, quibus æquali ratione vtitur natura, non in eodem ponit momento, proculdubio impiè agit. Quod autem dixi, Naturam communem ijs ex æquo vti: ita intelligendum est, quod ea eueniunt in vtramque partem consequentia quadam, iuxta antiquum prouidentiae imperum, quo illa ab aliquo principio se ad res ita disponendas contulit,

com-

complexa rationes quasdam eorum quę essent futura, destinatisq; quibusdam facultatibus ex quibus nascerentur subiectę, mutationes, & successus eorum.

Gratiosius quidem erat, hominem mendacij, simulationis, luxus & superbie omnis inexpertum mori. Secunda (aiunt) nauigatio est, satietate horum affectum, antę migrare ę vita, quę illa vitia probare. Nondum ne te ne experientia quidem docuit, vt pestem fugias? Pestis enim est ea intellectus corruptio, longę magis, quę aeris quędam intemperies ista, & mutatio. Hęc enim animali pestis est, quatenus viuit illud: hęc hominum, qua ratione sunt homines.

Mortem non contemne, boni tamen consule: quippe rem ex ijs vnā, quas natura decreuit. Quale enim est iuuenescere, senescere, augere, vigere, dęres, barbam, canos ferre, liberos creare, vterum ferre, parere, reliquęq; naturales effectiones, quas tempora vitę adferunt: tale est etiam dissolui. Hominis itaq; ratione vrentis est, mortem neq; grauem, neque violentam, neq; contemnendam rem existimare: sed operiri eam, tanquam vnā ę naturalibus actionibus. Perinde

t

atq;

atque nunc expectas, quando foetus ex
utero tuæ vxoris edatur: ita expectanda
etiam hora, qua animula tua ex hoc re-
ceptaculo excidat. Quod si rude quidē,
sed tamen quod cor attingere possit, do-
cumentum accipis, omninò vt facile fe-
ras mortem efficiet, si cogites, quales
ij sint à quibus discedas, & à quorum
morum sit animus tuus separandus col-
luuie. Irasci quidem ijs qui tecum viuūt,
nequaquam debes: sed eorum curam ge-
rere, ijsq; placidum te præbere. Cogitan-
dum tamē tibi est, te ab hominibus non
idem tecum sentiētibus discedere. Hoc
enim vnum erat, quod poterat retinere
in vita, si fuisset homini datum viuere
cum ijs qui eadem sentirent. Nunc vides
quàm laboriosa sit inter vnà viuētes dis-
sensio, ita vt dicās: O' mors, veni celerit̃s,
ne quando ipse quoque mei ipsius obli-
uiscar. Qui peccat, sibi ipsi peccat: qui
iniustē agit, sibi ipsi iniustē agit: seq; ma-
lum efficiens ipsum, lædit. Sæpenume-
rò iniuriam facit is qui nihil agit, non is
modò qui agit.

Si adsit certa de rebus sententia, & a-
ctio societatem humanā spectans, & ani-
mus ita affectus vt boni consular omnia
quæ

quæ accidunt, quorum quod est à causa profectum: hæc si adsint, sufficiunt ad opinioniones tollendas, sistendum imperum animi, extinguendum appetitum, & habendum paratam apud sese partem principalem.

Vna vita brutis animantibus est distributa: vna mens, rationem adeptis. Quemadmodum vna est terrenorum terra, & vnā lucē videmus, vnum aërem trahimus, quæcunque videndi & viuendi vim habemus.

Quæ commune aliquid habent, contendunt ad id quod est eiusdem generis. Omne terrenum ad terram vergit, omne humidum confluit, itemq; aëreū, ita vt necesse sit vi ea diuelli. Ignis sursum effertur, propter elementarē ignem: omni vero hīc igni aliquid est paratū, vt inflammetur: ita vt omnis materia paulò ficcior facile ignem concipiat, quia minus est in eius temperie id quod inflammationem prohibeat. Itaque & omne id quod communis mentis est particeps, similiter ad cognatum suum contendit: atque etiam amplius. Quanto enim est alijs rebus præstantius, tanto & paratius vt commisceatur cum eo quod eiusdem

t 2 est

est generis. Itaque apud ipsa statim bruta inuenta sunt examina, greges, pullo-
rum educationes, atq; id genus quasi a-
mores. Anima enim iam in his est, id q;
quod ea in vnum conduceret, apud præ-
stantiorem partem reperitur: id quod in
plantis, lapidibus & lignis non inueni-
tur. At apud ratione prædita animalia, ci-
uitates sunt, & amicitie, & domus, & cõ-
cilia: inq; bello, pacta & induciæ. apud
præstantiora, etiam ex diuersis modis v-
nitio quædam constat: vt apud astra. A-
deò ascensus ad superiora consensum e-
tiam in deiunctis efficere potuit. Atqui
apud ea tantum quæ mentem habet, ob-
liuio murui studij & consensus reperi-
tur: & hic modò non videtur, quomodo
ad se inuicem affluant. Quanquam etiã-
si fugiant homines hãc coniunctionem,
tamen ab ea corripuntur, natura nimi-
rum præualente. Videbis autem id quod
dico, si animum aduertas. Facilius enim
inuenies terreum aliquid nulli terreno
adiunctum, quàm hominem ab homini-
bus auulsum.

Fructum fert & homo, & deus, & mun-
dus, suo vnumquodq; tempore. quòd si
consuetum est in vite, vt suum fructum,
nullum

nullum communem ferat: tamen ratio fructum fert & communem & propriū, nascunturq; ex eo alia quædam eiūmodi, qualis est ratio.

Peccat aliquis. Si potes, melius illum doce: sin verò, memineris mansuetudinem tibi propterea datā. nam & ipsi dii illis sunt clementes, qui & nonnullis ad consequēdam sanitatem diuitias, & gloriam, auxilium ferunt: adeò sunt benigni. Id & tibi licet, neque impedit quisquam.

Labora non vt miser, neq; vt qui vel misericordiam, vel laudem consequi studeas: id vnum tibi sit propositum, agere secundum ciuilem rationem.

Hodie omni me periculo exemi, imò verò omnia quæ videbantur mala eieci: nihil enim extrà erat, sed omnia intus in opinione mea.

Omnia hæc quæ in caducis sunt, familiaria iam mihi fecit experientia: duratione autem sunt diurna, materia sordida: omnia talia, qualia erant etiam apud illos quos sepeliuimus.

Res ipsæ extra fores stant: nihil ipsæ de seipsis norunt, neque pronunciant. Quid igitur de ijs pronūciat? ratio. Neq;

id persuasione, sed actione distinguit bonum & malum ciuilis animalis ratione præditi: sic vt neq; virtus neq; vitium in persuasione, sed actione.

Lapidi in altum coniecto nihil mali accidit, si decidat: neque bonum, quod in sublime effertur.

Introspecte eorum animos, & videbis quos iudices timeas, & vt hi seiplos iudicent.

* Omnia sunt in mutatione: ac tu ipse quoque in perpetua alteratione, ac quodammodo corruptione. Quin & totus mundus. Alterius peccatum ibi est relinquendum, vt sit actionis defectus, appetitus, opinionis quies, ac quasi mors. nihil mali.

Transi nunc ad ætates, vt puericiam, adolescentiam, iuuentutem, senectam: horum omnium mutatio est mors. nunquid mali? Transi deinde ad vitam sub auctore, sub matre, sub patre: quin etiam alias multas mutationes & fines inuenies: quære ex teipso, an quid mali sit? Ad eundem modum est etiam totius tuę vitę finis, quies, ac mutatio.

Perpende mentem tuam, vniuersi, ac proximi: tuam, vt eam iustam reddas: vniuersi,

niuerſi, vt recordere cuius pars ſis: proximi, vt videas ſit'ne in ea ignoratio, an verò intellectus. Simul intelliges, te factū ad explēdum ciuile corpus: atq; ita omnem actionem tuam facere ad vitam ciuilem complendam. Erenim quæcūque tua actio non ad ſocietatem humanam, tanquam finem vel propinquum vel remotum refertur, illa verò vitam interpolat, & vnitatem eius ſoluit, turbasq; ciet: ſicut in populo cū plebs ſeceſſionem facit.* Ab hac concordantia. Puerorum iræ, ludicra, ſpiritus qui cadauera geſtant: vt eo efficacius accidat id quod eſt in Necya.

Vade ad qualitatem cauſæ, eamque à materia ſecretam conſidera: tum, quàm diu permanere omnino poſſit ea propria qualitas.

Paſſus es innumera, eo quòd non contentus fuiſti tua mente agere ea, ad quæ erat facta. Sed hæc ſatis.

Cùm te alius reprehendit, aut odit, aut aliquid tale pronunciat, aſpice eorū animulas: intra, & vide quales ſint. Cernes nihil eſſe tibi laborādum, vt hoc vel illud ij de te iudicent. Bene quidē ijs velle debes: natura enim amici ſunt, eosque

dij omni ratione iuuant, per in somnia, vaticinia. Hæc quidem de quibus ij cerant, circulus sunt rerum mundanarum, quæ sursum deorsumq; ab vno æuo in alterum voluuntur.

Aut ad singulas res vniuersi intellectus se applicat, quod si est ita: id, quod ea se applicat, approba. Aut semel tantum impetum fecit ipsa mens, reliqua omnia consequenter fiunt. * Et quid vnum alicui? Quodam enim modo atomi.

Omnino autem, siue Deus sit, rectè omnia habent: siue temerè sunt omnia, nunquid & tu?

Iam nos omnes terra occultabit: post ipsa quoq; mutabitur, & res deinde aliæ item in infinitum mutabuntur. Enimvero qui fluctus mutationum & motuum considerabit, earumq; celeritatem, is omnia mortalia cõtemnet. Torrentis instar causa vniuersi rapit omnia, Iam ipsa ista ciuilia, quàm sunt vilia? & quàm videntur homunciones isti philosophicè agentes, pleni esse muci? Quid faciendum? quod nunc natura poscit, eò contende, si liceat: neq; cura, an sit aliquis mortalium hoc cogniturus. Neq; Platonis rempub. spera: sed contentus esto, si
vel

vel minimum procedat: huncque ipsum
 successum cogita, quàm non sit exiguus.
 Mutat aliquis illorum suum placitum?
 atqui sine horum mutatione quid est,
 quàm seruitus gementium, & persuasos
 se esse simulantium? Vade nunc, & A-
 lexandrum, & Philippum, & Demetriũ
 Phalereum mihi dic. Viderint, an scierint
 quid communis voluerit natura, & an
 se ipsos sub disciplina tenuerint, Quòd si
 tragicè tantùm sese ostentarunt, nemo
 me damnauit, vt cogar eos imitari. Opus
 philosophiæ simplex est, & verecũdum.
 Noli me adducere ad fastum, qui præ se
 ferat grauitatem.

Supernè contemplari infinita armen-
 ta, sacrificia, omnis generis diuitias, in tẽ
 pestatibus & serenitate: quæ facta sunt,
 cum ijs nata, quæ item decesserunt.

Confidera etiam vitam eorum qui an-
 te te, & qui post te viuent: horum etiam,
 qui hodie apud Barbaros viuunt: quàm
 multi eorum ne nomen quidem tuum
 sciant, multi statim obliuiscuntur: multi
 cum te nunc laudent, statim sunt culpa-
 ruri. Deniq; quàm res nullius momẽti
 sit memoria, aut gloria, aut aliquid tale.

Vacuitas perturbationum in his quæ

ab extrinseca causa accidunt, iusticia in ijs quarum actionum tu es causa: hoc est, impetus animi, & actio, quæ finem habeat societatem humanam: id enim est tuæ naturæ consentaneum.

Multa superuacanea ex his quæ te perturbant, præcidere potes, quæ tota in tua sunt opinione sita, multumq; laxitatis et spacij tibi acquirere.

Totum mundū animo concipe, tuūq; æuum perpende, tum celerem singularū rerum mutationē: breue scilicet esse tempus ab ortu ad interitum: id verò quod hunc sequitur, idq; quod illum præcessit, infinitum. Omnia quæ vides, celerrimè interibunt: & hi qui eorum interitum vident, ipsi quoq; mox peribunt. Qui decrepita senectæ moritur, idem feret cū eo qui immatura morte cadit.

Quæ nam sunt eorum mentes, quibus rebus student, quæ habent in honore, quæ amant? iudica te nudas ipsorum intueri animas. Cum vituperando obesse, aut prodesse laudando se putant, quæ est illa opinio?

Amissio vitæ nihil est aliud quàm mutatio: hac autem delectatur natura vniuersi, secundum quam omnia fiunt rectè.

et. Ab æterno res eiusdem formæ natæ sunt, sicq; erit in infinitum. Quid ergo dicis omnia facta, & futura malè. Ergo nullus inter tot deos repertus est, qui ea corrigeret: sed damnatus est mundus, ut perpetuis malis conflicaretur.

Vide quàm putris sit omniũ rerum materia: aqua, puluis, ossicula, fœtor: rursus calli terræ, marmora: fæces, aurum & argentum: crines vestis, sanguis purpura: omnia reliqua eiusdem modi. Etiam quæ spiritu constant, alio modo ralia, atq; ex his in hæc mutantur.

Satis miseræ vitæ est, & murmuris, & imitationis. Quid perturbaris? quid in his noui? Quid terret te? num forma? aspice eam. num materia? aspice illam. Extra hæc nihil est. Quin & iâ erga deos simplicior & melior es factus.

Idem est, siue tribus hæc, siue centum annis discas.

Si peccauit, malum apud ipsum est: fortassis autem non peccauit.

Aut ab vna aliqua mente tanquam fonte omnia progrediuntur, quæ corporibus accidunt: proinde pars non debet euentis totius succensere. Aut atomi sunt omnia, confusio, & dissipatio: quid

quid ergo perturbaris? Menti tuæ dicis: Mortuus es? perijsti, efferatus es, simulas, es in cœtu, aleris?

Aut nihil possunt dij, aut aliquid. Si nihil, cur comprecaris eos? Sin possunt, cur non magis etiam petis vt dent tibi, ne quid horum meruas, aut expetas: neque magis doleas si absit, quàm si adsit. Omnino enim si possunt adiuuare ij homines, etiam in hoc poterunt. Fortè dicces: Deus ea in mea posuit potestate. Esto. Nónne ergo præstat, te ijs quæ in tua sunt potestate, vti liberè, quàm de ijs quæ non sunt in tua manu posita, sollicitum esse, animo seruili & abiecto. Quis autem tibi dixit, deos non in his etiam quæ penes nos sunt, auxilium adferre? Incipe ergo precari de his, & videbis. Precatur alius, vt cum aliqua cubet: tu pete, ne eius rei appetitus tibi oriatur. Alius petit, vt certa re leuetur: tu, ne ea leuari tibi opus sit. Alius, ne amittat filium: tu, ne id ipsum meruas. Omnino ad hunc modum vota concipe, & quid sit futurum vide.

Epicurus ait, sibi, cum ægrotaret, nulla fuisse de corporis affectione cum suis colloquia: sed de causis rerum naturalium

lium præcedentibus disputatum continenter. Ei rei se intentum, mētem habuif se perturbationum vacuam, vt quæ mortuum corpusculi nullam partem acciperet, suum bonum custodiens: ideoque se ne medicum quidem, qui applicaret pharmaca, adhibuisse, sed vitam bene habuisse. Tu quod is in morbo potuit, hoc, si quid alterius rei incidat, observa. Vt enim non desistere à philosophia propter quæuis negocia, neq; cum quouis vulgari homine nugari, omnibus sectis est commune: sic in omni actione ei est incumbendum soli, quod propositum est: instrumentoq; , quo ad id vtimur.

Si cuius impudētia offenderis, statim percontrare te ipsum, an possit fieri, vt nulli sint in mundo impudentes. non potest autem hoc fieri: ne igitur postula id quod fieri nequit: est enim iste quoque vnus ex impudentibus ijs, quos esse in mundo oportet. Idem de versuto, infideli, omni deniq; quocunque modo vitioso in promptu sit tibi cogitare. Nam si recorderis, necessariò id genus hominum esse, singulis æquiores te præbebis. Id quoq; vtile est, statim cogitare, quàm homini natura virtutem contra id peccatum,

rum dederit. Remedium enim tribuit, contra ingratos mansuetudinem: contra aliud vitium, aliud auxilium. Omnino autem licet tibi in viam reducere eum qui errauit, nam omnis qui peccat, eo errat, quod à proposito aberrat. Denique quid inde tibi damni allatum est. Inuenies quidem nullum eorum quibus irascaris, tale quippiam fecisse, quo mens tua sit futura deterior: atqui in hoc unico situm erat, ut malum tibi atque damnum accideret. Quid verò malum aut nouum accidit, si indoctus homo agit suo modo? vide, ne tu tibi ipse potius sis repræhendendus: qui non præsenferis fore, ut is ita peccaret. Etenim ansam tibi omnino præbuit ut cogitares, consentaneum esse ut is ita peccaret. Ac tamen eius oblitus, miraris eum deliquisse? Maxime verò, si cui infidelitatis vel ingritudinis causa succenses, intra te conuertere. Proculdubio enim à te peccatum est, si eum ita affectum iudicauisti fidem seruaturum: aut si beneficium conferens, non eo contentus fuisti quod dederis, neque fructum te ipsa ex actione capere cogitauisti. Quid enim aliud requiris, cum homini bene facis? Non tibi fa-

bi satis est, te tuæ naturæ cōuenienter e-
gisse: sed & mercedem insuper deside-
ras? perinde ac si mercedem oculus po-
scaat, quia viderit: aut pedes, propter gres-
sus. Quemadmodum enim hæc ad cer-
tum finem facta sunt, ita vt secundū suā
cōstitutionē atq; naturam si egerint, suū
finem adepta sciamus: ita homo ad be-
neficientiam natus, si quid beneficij con-
tulerit, aut aliud quid egerit, quod so-
cietati humanæ conducatur, fecit id cuius
gratia est factus: cōsecutusq; est id, quod
ad eum pertinebat.

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber X.

ERis aliquando, ô anima, bona, sim-
plex, vnica, & nuda, splendidior
corpore tibi circumiecto. Gusta-
bis olim amoris affectum: plena eris,
nullius indigens, nihil desiderans ne-
que animati neque inanimi ad fruitio-
nes voluptatum: neq; tempus requirens
quo diutius fruire, neq; locum, regionē,
aut aeris commoditatem, neque homi-
num conuenientiam. sed contenta eris
præsenti statu, delectaberis omnib. quæ
erunt

erunt in promptu: tibiq; ipsi persuadebis, omnia tibi adesse, omnia tua rectè habere, omnia à dijs tibi allata: probabis quæcunq; ijs probabūtur, ac quæ tibi ad perfecti animalis salutem dabunt: quod bonum est, iustum, honestum, omnia generat atq; continet & amplectitur: quæ dissoluuntur eò, vt alia ex ipsis existāt. Eris aliquando talis, vt ita cum Deo & hominibus viuas, vt ne quid in ijs repræhendas, neq; ab illis dāneris. Obserua quid natura tua requirat, quippe qui tantum à natura gubernaris: id deinde fac & admitte, nisi tua natura, qua animal es, eò fiat deterior. Secundo lōco animaduertēdum est, quid animalis natura quæ in te est, requirat: idq; omne omittendū est, nisi deterius sit habitura ea natura, ob quam rationis particeps diceris: nempe ciuilis, & rationalis. His vsus regulis, nihil ages superuacaneum.

Omne quod tibi euenit, aut ita euenit vt tu laturus es, aut secus. Si eo modo quo tu id ferre potes, nō fer ægrè, sed vt natura tua te docet: sin contrā, noli tamen indignari. etenim ipsum peribit, vbi te absumserit. Enimuerò memento eam esse tuam naturam, vt omnia feras ea, quæ

ea, quæ an intolerabilia iudicare velis necne, in tua est situm potestate, secundum visâ, qua id tibi prodesse aut conuenire ducis.

Si quis errat, docere illum debes benignè, & ostendere quid non animaduertit. Si id nescis, te ipsum accusa: imò ne te ipsum quidem.

Quidquid tibi euenit, id omne ab æterno tibi destinatum est, atq; à connexu causarū fataliter tributum. Nam & quod tu es, & quæ tibi eueniunt, ab æterno dependent.

Siue ex impartilibus corpusculis, siue naturâ mundus constat: id primùm constat, esse te partem totius quòd à natura gubernatur: deinde, coniunctionem tibi quandam esse cum eiusdem generis partibus. Horum memor, quatenus partem me esse totius sentio, nihil ægrè feram eorum quæ à toto mihi tribuuntur. Parti enim nihil potest nocere, quod toti prodest. At totū nihil habet, quod non ipsi proficit. Idq; cum omnib. est commune naturis, tum Vniuersi naturæ hoc accedit, quod ne ab vlla quidem extrinseca causa potest cogi, vt aliquid sibi damnosum producat. Quatenus verò mihi

u cogn-

cognatio quædam est cum partibus quæ sunt eiusdem generis, nihil agam quod non respiciat communitatem: imò semper ad communem vtilitatem dirigam meas actiones, & à contrario auertam. His ita cōstitutis, necesse est vitam prosperos habere successus: sicut & ciuis vitam prosperam intelligeres, procedentis per actiones ciuibz vtilis, bonique consulentis quæcunque ei ciuitas tribueret.

Omnes partes mundi interire necessarium est: hoc est, alterari. Quod si hoc etiam malum ipsis sit, nōne vniuersum malè possit perdurare, partibus ad interitum & alterationem cōparatis? Vtrum enim natura instituit suas partes malè afficere, maloq; obnoxias, & quidem necessariò, efficere? aut per imprudentiam hoc admisit? Vtrunq; quidem non est veri simile. Quinetiam ratione naturæ ommissa, ipsarum rerum naturā si quis consideret, itidem ridiculum erit hoc. Simul enim, dicere, quod mundi partes à natura factę sint ad mutationes, & earum mutationes quasi contra naturam euenientes mirari aut indignè ferre, absurdum sit: præsertim cum singula ex quibus sunt
con-

conflata, in ea etiam dissoluantur. Aut enim discretio fit elementorum, ex quibus concretæ sunt res: aut mutatio, solidi quidem in terrâ, aëri autem in aërem: ita vt hæc quoq; assumatur in rationem vniuersi, siue hoc certis conuersionibus inflammabitur, siue perpetuis vicibus renouatur. Solidas autem & aëreas partes non opinare ab ortu te habere: omnia ista heri & nudiustertius ex alimento & inspirato aëre affluxerunt: hæcque mutantur, non id quod ex vtero matris attulisti. *Pone autem, hoc te admodum adiungere propriæ qualitati: nihil reuera, puro, ad id quod dicitur.

Cùm sumseris tibi ipsi nomina hæc, bonus, verecundus, verax, intelligens, prudens, alti animi: caue ne quando ista nomina amittas, alijsque ea mutes. Celeriter ea animo repere: ac recordare, nomine intelligentis indicari scientiam de singulis rebus percipiendi, & eum qui cogitationibus alienis non occupetur: prudentis verò, voluntariâ approbationem eorum quæ communis natura tribuerit altitudine animi, mētis intentionem & sublimitatem, supra leues & duros motus carnis, gloriam, mortem, aliasq;

res elatæ. Si igitur te ipsum dignum his nominibus præstiteris, non id appetens ut ab alijs ita appelleris, alijs eris, aliâque ingredieris vitam. Nam talem te porro esse, qualis hætenus fuisti (hoc est, in hac vita raptari & inquinari) nimis stupidi est hominis, & vitam amantis, similisq; eorum qui in pugna aduersus feras semesi sunt. hi enim pleni vulnerum & tibi, tamé hortantur ut in crastinum feruentur, tales iterum pugnaturi aduersus eosdem vngues & dêtes. Itaq; te paucis istis nominibus accommoda, ac si qui dê possis, ea tuere, perinde atq; si in insulas quasdam fortunatas commigrasses. Sin te inferiorem ijs esse sentis, secede audacter in angulum aliquem, ut ibi victoriam obtineas: aut omnino è vita abi, nō iratus, sed simplici & libero animo, atq; verecundo, cum id vnum in vita egeris, ut eo modo discedas. Ut autem memoriam illorum nominum retineas, haud exiguum tibi adferet adiumentum, si recorderis deorum, atq; eos nolle se adulari: sed hoc velle, ut ratione prædita animalia, ipsorum quàm similima efficiantur.

Ficus, canis, apis, suum quoduis officium

cium facit: idem est & hominis partium. Pestis, bellū, terror, stupor, seruitus: hæc quotidie delebunt sacra illa tua placita, quæ è contemplatione naturæ rerum hausta circumfers. Omnia autem ita sunt inspicenda & agenda, ut & circumstantijs simul satisfiat, & cognitio in actionem vertatur, serueturq; animi constantia ex earum scientia accepta, latens, non * abscondita. Aliquando capies fructum simplicitatis, aliquando grauitatis, aliquando cognitionis singularum rerum. Quæ nimirum sit eius natura, quis in mundo locus, quandiu ferat eius natura ut dureret, quibus ex rebus conflata sit, quis eam possit possidere, quis dare aut adimere.

Aranea, si muscam ceperit, exultat: alius, si leporem, aut pisciculum, aut suæ, aut vrsū, aut Sarmatas. nōne hi sunt prædones? Si opiniones examines, quomodo vnum in alterum transmutetur, viam ac rationem contemplandi parabis. Continenter autem huc animū aduerte, teq; huic parti adsuefac: nihil est enim quod perinde animum magnū efficiat. Corpus enim exue, intelligensq; iam iam te ex hominibus discedentem ista omnia deserturum, totum te ipsum

da iusticiæ in actionibus tuis seruandæ. In reliquis quæ eueniunt, rerum naturæ totum te committe: quid alij vel sentiâr de te, vel agant contra te, ne ad mentem quidem tibi tuam accidar.

Duob. his contentus esto, vt & iustè agas in præsentia: & id quod nûc tibi obtrigit, boni consulas. Omnes alias occupationes, omnia studia missa fac; huic modo intèrus, vt rectà secûdû legē ingrediaris, Deû sequens, rectavia ingredientem.

Quis sit vsus suspicionis? cùm licet deliberare quid sit agendum. Si quid agendum sit, videasque id esse ex vsu, firmiter eò procedendum. Sin id non intelligis, inhibenda actio, & optimis vtendum consiliarijs. Quòd si alia his aduersa occurrant, progrediendum est iuxta præsentès occasiones, animo ei quod iustum videtur intento. Optimû enim est, eum attingere scopû: à quo qui aberrat.*

Quietus simul, & ad motus facilis, simul & lætus, & constans est is, qui rationem vbique sequitur ducem.

Interroga ex teipso statim à somno expergefactus, num tua intersit, si quæ iusta sunt, & rectè habent, in aliorum sint potestate? Nihil interest.

Nunquid

Nunquid oblitus es, illi qui aliorum sermonibus & laudibus se iactant, quales in lecto sint, quales in mensa? quid agant, quæ fugiant, quæ consecretentur? quæ furentur, quæ rapiant? non quidem manibus & pedibus, sed preciosissima ipsorum parte, qua acquiri potest (si quis velit) fides, verecundia, veritas, lex, bonus genius.

Omnia danti & recipiēti Naturę probè institutus & verecūdus dicit: Da quicquid vis, aufer quicquid vis. Neque hoc aduersus eam ferociens dicit: sed ei obediens, eamque probans.

Vitæ exigua restat pars: viue tanquam in mōte. Nihil enim refert, hic ne sis, vel illic: modò scias, te ubiq; in mundo, tanquam in vrbe esse.

Videant, inquirent hominem homines, verum, ac secundum naturam viuentem. Si non ferunt eum, occidāt: præstat enim hoc, quàm illo modo viuere.

Non iam præterea tibi disputandum est, qualisnam sit vir bonus: sed curandum, vt sis vir bonus.

Subinde tibi ante oculos pone æuum totum, & vniuersam naturam: cogita, vt res singulæ, ratione substantiæ, seminis

sint: sicorum, temporis, terebri conuersio: idq; de singulis rebus indaga, quemadmodum cæ iam dissoluantur, sintq; in mutatione, ac quasi putrefactione & dissipatione: vt vnumquodq; suam veluti mortem habeat. Qui sunt illi qui nunc comedunt, dormiunt, coeunt, ventrem purgant? tum qui imperant alijs, superbunt, indignantur, inferiores increpant? quibus illi paulo antè seruierunt, & quibus de causis? qui erunt paulò post?

Vnicuiq; id prodest, quod natura vniuersi fert: atque eo quidem tempore, quo ea fert. Expetit quidem pluuiam terra: expetit autem venerandus æther, cū est repletus nubibus, in terram decidere. ita & mundus id agere cupit, quod fit: dico itaq; mundo, me vnà amare. Itaque & hoc fit, & dicitur fieri, quod mundus vult ita fieri. Aut hic viuis, & te adsuefecisti: aut aliò te confers, & hoc voluisti: aut defunctus tuo munere, moreris. Nihil est præter hæc: Bono ergo es animo.

* Semper sit euidens, hoc esse agrum: & quomodo omnia sunt hic ijs qui in summo sunt monte, aut in littore, aut vbiuis. Omnino enim inuenies Platonis illud, stabulo in mōte abditus: & iacere iactus.

Quid

Quid est mens mea? ad quid nunc ea
utor? Est ne aliquid mentis vacuum? est
ne aliquid à communitate diuulsum?
num affixum & admixtum carni, vt il-
lud vnà mutetur?

Qui dominum suum fugit, fugitiuus
est. Lex autem dominus est. Ergo qui
contra legem agit, fugitiuus est. At dolo-
rem aliquis, iram aut merum concipit,
propter aliquid eorum quod factum est,
vel fit, vel fiet secundum voluntatē eius
qui Vniuersum gubernat. Hic verò lex
est, tribuens suum vnicuiq;. Ergo qui
hoc modo timet, dolet, aut irascitur, fugi-
tiuus est. Pater, semine in vterum ma-
tris dimisso abiit. Inde succedēs alia cau-
sa agit, & absoluit fatum. animaduerten-
dum est, ex quo quid efficiatur. Rursus,
cibus per fauces dimittitur: deinde alia
causa succedens, sensum, appetitum, vi-
ram, robur, omniaq; ista alia efficit. Itaq;
ea quæ in tanta occultatione sunt, con-
sideranda sunt: facultasq; ita perspiciē-
da est, vt & eam quæ deorsum, & eam
quæ sursum vergit videmus, non ocu-
lis quidem corporeis, sed haud minus
ramen perspicuē.

Afsiduò considerandum est, quomo-

do omnia hæc sint, qualia fuerint, ac sint futura: & ante oculos ponendæ totæ fabulæ atq; scenæ earundem in speciem rerum, quas vel experientia vidisti, vel ex antiqua historia cognouisti: vt, aulam Adriani, totam Antonini aulam, totam Philippi aulam, Alexandri, Cræsi. Omnia enim hæc, talia erant.

Tantum per alios animo tibi finge eū, qui alicuius rei causa dolet aut indignatur, similem esse procello qui mactatur, & calcitrat atque grunnit. Similis etiam ei qui gemit in lectulo solus tacitè alligationem nostram: & quod soli animali ratione prædito datum est, vt rebus quæ eueniunt sponte obsequatur. Omnino autē sequi eas omnibus est necessarium. In singulis rebus quærere ex te ipso debes, sit ne mors mala, propterea quòd ea re te sit spoliatura.

Cum alicuius offenderis peccato, statim ad te reuertere, ac cogita qua in simili re tu pecces: vt, Quòd argentum, voluptatē, gloriolam in bonis ducas, iteq; alia. Id iram mox obliuione delebit. Accedat autem & hoc, vt eum inuitum peccare scias. Quid verò faceret coactus? Tu, si potes, effice ne cogatur.

Cum

Cùm Satyronem vides, Socraticum tibi fingè conspectum dari: cùm Eurychē, Hymenem, vel Euphratem cernis, Eurychionem, Syluanum, Alciphronem, vel trophæiferum imaginare: Xenophontem viso, Critonem aut Seuerum: deniq; singulis aliquem priorum certa ratione similem oppone. Simul verò tibi ad animum accidat, Vbi nam sunt illi? nusquam, aut vbicunq;. Ita nunquam non cernes, res humanas fumum esse, & vanitatem. Maximè si recorderis, id quod semel mutatum est, nihil fore in infinito tempore. Tu autem in quo tempore es? aut qui non sufficit tibi, breue hoc honestè exigere? quam materiam, quod subiectum fugis? Quid enim sunt hæc omnia, nisi exercitia rationis, quæ accuratè perspexit naturam earum quæ in vita occurrunt rerum? Perdura igitur, dum eas res tibi familiares reddas: quemadmodum validus ventriculus omnia sibi efficit familiaria: & ignis splendidus, quidquid ei iniicias, flammâ ex eo & fulgorem edit. Nulli liceat verè dicere, non esse te simplicè & bonū: sed mētiatur, quicumq; hoc de te sentit. Id verò omne penes te est: quis enim prohibeat, ne sis bonus & simplex?

simplex? Tibi modo steter sententia, non vivere, nisi talis sis: neque enim patitur ratio te, nisi talem.

Quid sit, quod possit de proposita materia rectissimè dici, vel agi, considera: quicquid erit, facere tibi vel dicere licet, nemine obstante: neque prætende, te impediri. Neq; prius desine sollicitudinem, quàm ira sis affectus, ut quod voluptuarijs sunt deliciae, id tibi sit actio in subiecta & oblata materia, humanæ constitutioni consentanea. Omne enim id quod licet tibi agere secundum naturam, pro voluptate habendum est: licet autem ubiq;. Nam cylindro quidem non datur, ut quovis loco feratur suo proprio motu: ut neq; aquæ, neq; igni, neq; alijs quæ à natura aut anima rationis experte reguntur. multa enim sunt quæ obstat eis, & intercipient. Mens autem, siue ratio, per omnia quæ resistunt pergere potest, secundum suam naturam & voluntatem. Hanc facultatem ante oculos tuos ponens, quod mens per omnia possit ferri, sicut ignis sursum, lapis deorsum, cylindrus per declivem: nihil præterea require. Reliqua impedimenta aut corporei sunt cadaueris: aut præter opinionem, ipsiusq;
mentis

mentis remissionem non lædunt, neque vllum afferunt malum. alioquin is qui impediretur, malus confestim fieret. Nā reliquæ res omnes ita sunt comparatæ, vt si quid eis mali accidat, statim deteriores fiant. At hîc, si omnino dicendum est, melior etiam sit homo, maioriq; dignus laude, si rectè vtatur ijs quæ occurrunt. Omnino autem memoria tenendum est, ei qui natura ciuis est, nihil posse nocu-menti accidere, quod non idem ciuitati noceat. Atqui huic nihil nocet, nisi quod obsit legi. Eorum verò quæ incommoda aut infortunia vocât, nihil legi officit: ergo neq; ciuitati, neq; ciui.

Qui morsus est à veris dogmatibus, ei ad recordationem vacuitatis dolorum & merus sufficiet vel minimum. quale illud:

Sternit humi ventus folia.——

Haud aliter genus humanum.——

Foliorum verò rationem obtinent & liberi tui, & ij homines qui acclamant & collaudant ita vt fidem mereri videâ-
tur: aut contrà execrantur, aut tacitè re-
præhendunt & subsannât. Foliorum ra-
tionem obtinent & hi, qui famam po-
steritatis excipient. Hæc enim omnia na-
scuntur

scuntur tempore veris: pòst animus ea deiicit: inde alia ipsorum in locum sylua producit. Breuitas verò temporis omnibus est còmunis. Tu autem omnia perinde, atque æterna fugis aut appetis, paulo pòst moriturus: & eum qui te effe-
ret, alius lugebit.

Sani oculi est, omnia visilia cernere, & non viridia tantum velle: quod faciunt ij, qui vitio aliquo oculorum laborant. Idem de sano auditu & olfactu sentiendum, vtriq; omnia sui generis sensilia esse promptè appræhendenda: qua ratione etiam ventriculus ad omne alimè-
tum paratus debet esse, instar molæ, quæ ad quæcunque molenda parata est. Proinde & mens sana, parata debet esse ad omnia quæ occurrunt. Sed ea quæ hoc tantum curat, vt liberi sint salui, vr' ab omnibus laudentur eius actiones, oculo similis est, viridia, aut denti, tenuia tantum volenti.

Nemo est adeò felix, cui mortuo non sint adstituri quidam, qui malum quod ei obtigisse putatur, haud malè sint consulturi: probus, dicent, & sapiens erat, nonne ad extremum aliquis dicet secū: Et ipse aliquando respirabo ab hoc pæ-
dago-

dagogo ? Nulli quidem nostrum erat grauis, sed sensi tamen clam nos ab eo sperni. Hæc de bono viro dicuntur. Nobis quàm multa sunt alia, propter quæ multi sunt qui liberari à nobis cupiant. Hæc moriens si cogites, eo facilius discedes hinc: reputans, te ex ea vita abire, ex qua ij ipsi qui eius sunt participes, quorum gratia tanta certamina sustinui, precatus sum, procuraui, me volunt migrare, fortasse aliquid mea morte allevationis sperantes. Quid est cur diutius hic morari quæras ? Nihilominus benignus illis discede, morem tuum seruans, amicus, beneuolus, propitius: neque ut is qui abripiatur, sed qui bene moritur, animula facile se soluentem è corpusculo. Eo modo & ab his discedendum est, quibus nos natura accommodauit & miscuit. Dissoluit nunc? dissoluor, & à familiaribus abducor, non reluctans, non vim patiens. est enim & hoc vnum eorum, quæ fiunt secundum naturam.

Asuesce, ut in omni re teipsum perconteris: Heus tu, quorsum hoc refertur? A teipso fac initium, teque primo examina. Memento, facultatem motricem
corpo-

corporis intus latere. Hæc est facundia, hæc vita, hoc est (vt ita dicam) homo.

Nunquam circumiecta vasa animo tibi propone, & instrumenta hæc tibi afficta: similia enim sunt dolabræ. eo tantum differentiâ, quod adnata sunt. Alioquin sine causa, quæ ea mouet & continet, haud maiori sunt vsui, quàm radius texitrici, calamus scriptori, flagellum aurigæ.

M. A N T O N I N I I M P E

ratoris de vita sua Liber XI.

HÆC propria sunt animi ratione præditi: Seipsum videt, seipsum componit: seipsum talem, qualem vult, efficit: fructus, quos fert, ipse percipit: (etenim plantarum fructus, atq; etiam animalium, alij percipiunt) suum finem consequitur, quicumq; vitæ sit terminus: non vt in saltatione, & agendis fabulis, alijsq; id genus rebus fit, vt si quid offendatur, tota actio fiat irrita: sed is animus omni in parte, vbicumq; deprehendatur, id quod oblatum est, perfectum & nullius

lius rei indigū reddit: ita vt dicere possit, se suum habere. Complectitur præterea totum mundum, eiq; inane circumdatum, figuram eius, infinitatem æui, certis conuersionibus constantem regenerationem vniuersarum rerum contempletur. Inde cognoscit, neq; nouum aliquid posteris euenturum: neque eos qui ante nos fuere, quicquam amplius nobis vidisse: sed quòd is qui est quadraginta annorum, si mente vtatur, ferè omnia præterita & futura videt in rebus eiusdem formæ. Hęc quoque ei sunt propria, amor proximi, veritas, verecundia, vt nihil seipsa præstantius ducat: quod quidem ei cum lege est commune, ita vt nihil intersit inter rectam rationem, & rationem iusticiæ.

Cantilenam iucundam, saltationem, & pancratium contemnes, si vocem suauè sonantem diuidas in singulos sonos, atq; seorsim de singulis ex te ipso quæras, an ab eo patiare vinci: pudore profectò afficeris. Idem de reliquis suo modo intellige. Denique in omnibus illis quæ nō sunt virtus, nec à virtute proficiuntur, memento ad partes eorum respicere, diuisioneq; illa in contemptum

x addu-

adducere: idque in vsum totius vitæ est transferendum.

Qualis est anima quæ parata sit, si iam debeat à corpore solui, & vel extingui, vel dissipari, vel cōstare. Vt autem sic parata sit, à peculiari iudicio venit: non vt simplici obstinatione mortē aliquis subeat (id quod Christiani faciunt) sed bene subductis rationibus, & cum grauitate, ita vt & alteri hoc sine verborum exaggeratione persuadere possis.

Egi aliquid ad societatem humanam conducens: ergo vtilitatem sum cōsecutus. Id semper occurrat, neq; vnquā desit. Quam tenes artē? Bonus esse. Quānā fit hoc ratione? Si contempler partim naturā vniuersi, partim hominis structuram.

Initiō tragiæ prolatæ sunt, quæ mōnerēt de ijs quæ accidere hominibus solent: eamq; esse rerum naturam, vt sic eueniant: atque vt quibus in scena delectabamini, ijsdem nihil offenderemini in maiore vitæ humanæ theatro. Videris quidem, quòd ita hæc debuerint perfici: quodq; ea ferunt etiam ij qui clamauerunt, Iō Cithæron. Et sanè quædam vtiliter à poëtis dicuntur, quale est illud in primis:

Quod

Quod si dii me negligunt, & liberos:

Rationem habet illud. — item:

Nam reb. irasci sanè nihil expedit. &

Frugiferam vti spicam meæ vitæ metam.

Aliaque id genus. Post tragœdiam, vetus comœdia illata est, libertatem disciplinæ accommodatam habens & eaque ipsa haud inutiliter nos monens, ne fastu extolleremur, cuius simile aliquid etiam Diogenes vsurpauit. Post has & media quædam comœdia, & ad extremum noua, assumptæ sunt, haud alium ob finem, quàm ad studium artis imitando ostentandæ. Dicit enim & ab his ipsis quædam vtilia, nō ignoratur: sed tota huius poëseos & fabularum scriptionis intentio quæmnâ finem respicit? Quomodo euidentis fit, non esse aliud vitæ propositum ita cōmodū ad philosophandū, ut est id quod nūc tenes? Ramus à proximo amputari ramo nō potest, quin & à tota arbore refecetur: sic homo etiā ab yno auulsus homine, nō potest, nō etiam à toto excidisse cœtu. Itaq; ramū quidē alius aliquis, homo seipsum à proximo separat, cū eum odit aut auersatur: ignorat verò, etiam à tota ciuili societate se eadem ratione abrumpi. Veruntamen

hoc habemus munere Iouis, qui hanc societatem constituit, ut rursus ad crescere proximo, & explere totum possimus. Et tamen si hæc auulsio sæpius admittatur, efficit, ut vniri iterum atq; coalescere haud facile possit id quod erat auulsum. tum verò, quòd fatentur plantatores, non eadē est ratio rami, qui ab initio floruit cum arbore, mansitq; in ea, & eius qui amputatus, rursus deinde est insitus.

2

Oportet igitur in eadem arbore esse, etsi non idem cum omnibus sentias.

Quiribi secundum rectam rationem procedenti impedimento sunt, ut auertere te à recta actione non possunt, ita neque tua erga ipsos beneuolentia depellant te: utrobiq; reipsum eundem serua, ut non modò in iudicando constantiam, & agēdo, sed & aduersus eos qui te prohibere conantur, aut aliàs indignantur, mansuetudinem tuearis. Haud enim minus infirmi est, illis irasci, quàm desistere ab actione, & concidere metu periculum. vtrunque est eius qui ordinem suū deserit: quòd alter metu facit, alter odio cognati sibi, & amici natura.

Nulla natura arte inferior est: quippe cum artes sint naturæ imitatrices. Quod si est,

fi est, vtiq; natura omniũ perfectissima, & omnia compræhendens, artium solertia nequaquam cedit.

Porro omnes artes, præstantiorũ gratia, faciunt viliora : ergo & communis natura. Atq; hic est ortus iusticiæ : ab hac reliquæ virtutes dependent. non enim constabit iusticia, si uel rebus suapte natura neq; bonis neque malis, nimium tribuamus : vel temerarij, vel errori procliues erimus.

Non veniunt ad te res eæ, quarum fuga vel appetitu perturbaris : sed tu quodam modo ad eas accedis. iudicium itaque de ijs quiescat, ita & ipsæ quiescent : & neq; sequeris eas, neq; fugies.

Animus globo similis est, figuræ equabilis, quando neq; effert se, neq; contrahit : sed lumine fulget, quo in omnibus rebus veritatem cernit, & in se quoque ipso.

Contemnor ab aliquo : viderit. ego curabo, ne quid contemtu dignum agam, aut loquar. Odit me aliquis : viderit. ego quidem omnibus sum placidus & beneuolus, atq; eo ipso promptus ad ostendendos alijs suos errores : neq; hoc exprobrandi causa, aut vt patientiam ostentē

meam, sed ingenuè & probè. Qualis erat Phocion: nisi si id ipsum simulauit. Intus enim omnia oportet rectè habere, & à dijs conspici hominem nullam rem indignè ferentem, aut quiritatē. Quid enim mihi mali accidit, si alius id agit, quod est naturæ tuæ commodum? Non accipies id quod nunc naturæ vniuersi est opportunum, cum sis homo eò destinatus, vt communi vtilitati inferuias.

Qui contemnunt se mutuò, iidem mutuò se demerentur: & qui mutuò de primatu contendunt, mutuò sibi concedunt.

Quàm putidus est, & falsus ille, qui dicit: Statui simpliciter tecum agere. Quid agis? non erat hoc præfari opus: ipsa res hoc ostendet. Statim ipso in vultu inscriptus debet esse sermo, ac statim ex ipsis oculis apparere: quemadmodum ex aspectu amatores sensum sui amari statim cognoscunt. Omnino vir bonus & simplex hircosi debet aliquid simile habere, vt qui ei adest, velit nolit, tamen eius simplicitatem deprehendat. Ostentatio autem simplicitatis, insidiæ sunt recte: neque verò quicquam turpius est

est subdolis ac infidis congressibus. Hoc omnium maximè fugito. Bonus, simplex & mansuetus vir, hæc omnia in oculis habet, neq; ea latent.

Rectissimè viuendi facultas est in tuo animo posita: nimirum vt res neque bonas neque malas, in nullo ponas discrimine. Id fiet, si vnam quamlibet earum contempleris diuissim, & ratione totius, memor nullam earum in animis nostris de se posse excitare opinionem, neque ad nos venire: sed ipsas quidem quiescere, nos autem esse qui de ijs iudicia faciamus apud nos, easque nobis quasi depingamus: cum liceat tamen aut omnino non depingere illas, aut si hoc omnino sit admissum, statim delere. Exigui temporis attentio hæc est, inde finis erit vitæ. Quid obstas, quo minus hæc rectè habeant? Quæ si sunt secundum naturam, gaude illis, & erunt facilia: sin cōtra naturam, quære quid sit tibi secundum naturam, adque id contende, etsi gloria careat. Ignoscendū est enim omni ei, qui suum quærit bonum.

Vide vnde venerint omnia, ex quibus constent, in quod mutantur, qualia sint inde futura: tum, nihil mali eis accidere.

x 4 Primum,

Primum, quis mihi ad eos respectus. Natis sumus inuicem, vnus alterius gratia. Alia autē ratione natus sum, vt ipſis præſim: ſicut aries gregi, aut taurus armento.

Rem altius repete. Si non conſtat mūdus ex atomis, vtiq; natura eum gubernat. Quod ſi detur, vtiq; deteriora præſtantiorum gratia ſunt: hæc verò, vnum propter alterum.

Deinde: quales illi ſunt in menſa, lecto, alibi? Maximè autē, quibus illi ſunt neceſſariò opinionibus addicti, & quanto cum faſtu agunt ſua.

Tertium eſt: Si rectè faciunt hæc, non eſt indignè ferendum: ſin ſecus, ac non ſpontè, ſed ignoratione peccant. Omnis enim anima inuita priuatur cū veritate, tum eo, vt poſſit cum vno quolibet, vt eſt dignum, viuere. Itaq; dolore afficiuntur, ſi iniuſti, ingrati, auari, omninoq; iniurij erga alios dicantur.

Quartum eſt: Ipſe quoq; in multis delinquis, eſq; ipſorum ſimilis: ac tamen ſi quibuſdam peccatis abſtines, tamen habitum ea faciendi habes: ac vel metus, vel gloriæ conſectandæ cauſa, aut aliud ob malum, abſtines ſimilibus peccatis.

Quin-

Quintum hoc quidē satis scis, an peccent. Quædam enim faro fiunt. Omnino autē multa experiri opus est, antè quàm certum aliquid de aliorum actionibus statuas.

Sextum: Vt maximè stomacheris, tamen vita hominum est momentanea, ac paulo pòst omnes morimur.

Septimum: Nò actiones ipsorum nobis molestiam exhibent, cùm eæ sint in ipsorum animis: sed nostræ opinioniones. Itaque tolle voluntatem iudicandi de re aliqua, tanquam mala? simul sustuleris iram. Quomodo, inquires, tollam? Si re putes, non esse rem turpem. Nam nisi sola turpirudo malum esset, tu quoq; necessariò multis modis peccares, fieresq; latro, & quid non?

Octauum: Multo grauiora adferunt dolor & ira, quam ob aliorum peccata concipimus, quàm ipsa illa, ob quæ irascimur & dolemus.

Nonum: Mansuetudo, si genuina sit, non adsciticia aut fucata, inuicta est.

Quid verò vel extremæ libidinis homo tibi faciet, si constanter mansuetudinem serues: ac si res ita ferat, placidè eum hor- teris ac doceas eo ipso tempore, vacans

huic rei tum, cùm is te lædere nititur? Si dicas: Noli fili, ad alias res nati sumus: ego quidem non lædar, sed tu. idq; ei ap-
 perrè & integrè ostendas, neq; apes, ne-
 que vllum aliud eorum quæ ad cœtum
 apra sunt naturà animalium, ita agere.

Oportet autem neque irridendi, neque
 conuiciandi causa hoc facere: sed aman-
 ter, atque ita vt ne cor mordeatur, nèue
 ocio abuti videaris, ac ne quis adstans
 miretur: sed vt cum solo, ita loqui de-
 bes, etiam si alij adsint. Horum nouem
 capitulorum memento, tanquam à Mu-
 sis si ea dono accepisses. Ac incipe tan-
 dem homo esse, dum viuis. Tam verò ca-
 uendum ne irascaris eis, quàm ne adule-
 ris: vtrunque enim à societate est alie-
 num, & damnosum. In promptu tibi sit,
 ira accedente: Non iram esse viri, sed
 māsuetudinem. id vt humanius, ira & vi-
 rilius est: requiritq; robur, neruos, & for-
 titudinem: quæ non sunt apud indignā-
 tes, & morosos. Nam quanto propinqui-
 or est mansuetudo vacuitati affectuum,
 tanto & potentia: ac quemadmodum
 dolor in impotentes cadit, sic & ira. vter
 que enim vulnus accepit, & herbam por-
 rexit. Quod si lubet, etiam decimum à
 duce

duce Musarum donum accipe: nempe, Insani esse velle ne prauī homines peccēt. qui enim hoc petit, id petit, quod fieri non potest. Alijs verò concedere vt sint mali, modò ne in te peccēt, malè sentientis est & tyranni.

Quatuor potissimùm motus animi continenter sunt obseruandi: ac, si eos depræhenderis, inhibendi. Primò, vt dicas, Hęc cogitatio non erat necessaria. Alterum, Hoc facit ad societatis dissolutionem. Tertium, Hoc non ex te dices: nam non à se dicere, inter absurdissima est reputandum. Quartum: Tibi ipsi exprobra, esse hoc eius qui diuiniore lui parte vincatur, & cedat ignobiliori & mortali parti, corpori scilicet, & eius crassis voluptatibus.

Aëreum, & omnes igneæ patriculæ quæ commistæ sunt tuo temperamento, etsi naturà sursum efferantur: tamen vt obediant ordini vniuersi, ab ipsa mixtione continentur. Similiter omne terreum in te, & humidum, cùm natura sua deorsum ferantur, tamen in sublimi manent, non in suo naturali loco. Adeò elementa vniuerso obtemperant, ac si quò destinantur per vim, manent, donec
disso-

dissolutionis rursum canat classicū. Nōne igitur iniquum sit, solam tuam rationem nolle obedire, suumq; locum indignè ferre? Et quidem nihil ei violentum imponitur : ea modò, quæ eius naturæ conueniunt. Et tamen ea non sustinet, sed in contrarium fertur. Motus enim ad iniusticiam, luxuriam, iram, dolores & metus, nihil aliud est quàm secessio à natura : & cùm animus aliquid eorum quæ eueniunt indignè fert, tunc quoque suum locum deserit. Etenim ad æqualitatem & pietatem constructus est, haud minus quàm ad iusticiā : quia & hæ species sunt virtutum, quibus bene defenditur societas humana ; imò etiam antiquiores ipsis iustis actionibus.

Qui non eundem per omnem vitam propositum habet scopum, is vnus & idē esse per totam vitam nequit. Non satis est id quod diximus, nisi & hoc addatur : qualem esse oporteat eum scopum. Quē admodum enim non est similis de bonis vtrunque plurium opinio, sed quæ est certorum quorundam communis : ita & scopus ciuilis, & communitatem respiciens, est statuendus. Ad hunc qui omnes suos animi imperus direxerit, omnes

mnes actiones similes reddet, eoq; modo semper sui erit similis.

Murem montanum, & domesticum, huiusq; pauorem & fugam.

Socrates vulgi quoque opiniones Lamias vocabat, puerorum terricula-
menta.

Lacedæmonij peregrinis sub vmbram sedem adsignabant in spectaculis, ipsi quouis loco sedebant.

Socrates Perdiccæ quærenti, cur non ad ipsum veniret, Respondit: Ne turpissimo interitu peream. hoc est, ne beneficio affectus, id non possim compensare.

In Ephesiorum litteris erat hoc præceptum, quod iubebat Quotidie reminisci alicuius ex antiquis, qui virtutem coluissent.

Pythagorei manè nos cælum aspiceri iubebant, vt recordaremur eorum, qui semper suum officium præstant: item ordinis, puritatis, & simplicitatis nudæ. astris enim nullum velamentum.

Memento qualis fuerit Socrates, cum pellem præcingeret, vbi Xanthippe veste sumpta processit: ac quæ dixerit socijs Socrates pudore affectis, ac recedenti-

dentibus, cum viderent eum in isto or-
natu.

Nunquàm scribere & legere alios do-
cebis, nisi ipse prius didiceris: id multo
magis in vita est præstandum. Seruus es,
ratione cares. tum charum cor mihi ri-
sum sustulit.

Virtuti grauib; facient conuicia verbis.

Insani est, ficus hyeme quærere. Tale
est, puericiam quærere præteritam.

Epiçterus puerum osculatus, inte-
rius cum eo se collocutum dixit,

Fortassis cras mortem obibis.

Abominabile hoc. Imò nihil dictu gra-
ue est, inquit, quòd aliquod opus nature
designat: nisi abominere, quòd spicæ me-
runtur. Vua primùm cruda, deinde maru-
ra fit, pòst passa: hæc omnia rei sunt mu-
tationes, non in nihilum, sed in id quod
iam non est.

Nemo (vt dicebat Epiçterus) latro est
voluntatis. Ars autem, ait idem, inueniē-
da est in adsentiendo: vtq; impetus ani-
mi feruentur, ita vt habeant adiunctam
exceptionem, spectent societatem & di-
gnitatem.

Cupiditate omnino abstinēdū est, neq;
inclinandū ad ea quę nō sunt penes nos.

Itaq;

Itaq;, inquit, non de leui re, sed de infamia certatur, nisi Socrates dixit. Vultis ne compotes rationis animos habere, aut non? Volumus. Cuiusmodi: bonosne, an prauos? Canos. Cur ergo non queritis? Quia habemus. Quid igitur contenditis?

M. ANTONINI IM.

peratoris de vita sua Liber XII.

OMnia ista quæ per circuitus temporum adipisci optas, iam nū habere potes, nisi tibi ipsi inuides. hoc est: Si omne id quod præterijt, omittas, futurum prouidentia committas, id modò quod præsens est, dirigens ad sanctitatem & iusticiam: alteram, vt boni consulas ea quæ tibi fatum tribuit (etenim id natura tibi attulit) alterā, vt liberè ac sine ambagibus veritatem loquaris, agasque secundum legem, & vt dignum est. Non impediat autē te neq; aliena malicia, neq; opinio, neq; vox, neq; sensus circumdatae tibi carnis. Id enim curet, quod afficitur. Itaq; iam in exitu cū sis, tantū mentē tuam, idq; quod est in te diuinum

num, veneraberis: neq; mortem metues, sed ne quando viuere non secundum naturam incipias. Sic homo eris dignus mundo, qui te protulit: neq; amplius eris tanquam peregrinus patria tua, admirans ea quæ quotidie eueniunt, neq; de hac vel illa re dependebis.

Videt Deus omnes mentes, nudas à vasis materialibus, & corticibus istis atque repturgamentis. Sola enim sua intelligentia sola ista cōtingit, quæ ab ipso huc defluerunt ac deriuata sunt. Quod ipsum tu quoque si facere adsuescas, magna ex parte efficies, ne ita circumtrahare. Qui enim non aspicit carnem circumiectam, is ne occupetur in veste, domo, gloria, reliquisq; exterioribus, ac quasi tabernaculo contemplando?

Tria sunt, ex quibus constas: Corpus, anima, mens. Priora duo tantum ea ratione tua sunt, quod eorū curam geris: tertium solum verè tuum est. Quod si separe à te, quæ alij dicunt aut faciunt, aut quæ tu ipse, aut quæ te futura perturbāt, aut quæ corpori tibi circumdato, vel animulæ vnà natæ præter tuam voluntatem accidunt, ac quæ fluctus externarum rerum voluit: ita vt intellectus ab
illis

illis rebus quę fato vnà sunt, exemptus liberam apud seipsam vitam viuat, agens inſta, probans euenta, dicens vera: ſi inquam remoueas à mente res quę ei conſenſu quodam naturę adhærent, itemq; futurum & præteritum tempus, efficies ex teipſo globum, qualis ille Empedocleus:

Se ſolo exultans, totus teres atq; rotundus.

Diſces id tantum viuere quod viuis: hoc eſt, in præſentia. Ita fiet, vt quod ad finem uſque vitę tibi ſupereſt, poſſis abſque perturbationibus generoſe, & genium tuum probans atque amans, exigere.

Sæpenuero mihi mirari ſubijt, quid nam eſſet rei, quod homines cùm ſeipſos magis quàm quenquam alium diligant, tamen ſuam de ſeſe exiſtimationem minoris ducant quàm aliorum.

Quod ſi quis Deus, aut prudens præceptor mander, ne quid homo apud ſeipſum cogiter, animoue concipiat, niſi id ſtatim ſit prolaturus, certè ne vnum quidem diem id toleret: adeò magis veremur quid proximus de nobis ſit exiſtimaturus, quàm quid ipſi nos.

Qui ſit, quod dij, cum omnia pulchrè
y &c

& humaniter ordinauerint, hoc vnum neglexerint, quod nonnullos homines apprimè bonos, ac qui plurimis suam erga Deum pietatem quasi symbolis fecerunt testatam, numiniq; sese familiares multis pijs actionibus & sacrificijs effecerunt, semel fato functos non reducūt, sed omnino extingui sinunt. Id autem si ita est, scias deos aliter instituturos fuisse, si aliter fieri expediuisset. Nam si erat iustum, erat utiq; etiam possibile: ac si erat secundum naturam, certè natura id tulisset. Quòd ergo res non ita habet (si tamen nō ita habet) id tibi faciat fidem, nō fuisse ex usu, vt aliter quàm est fieret. Vides enim ipse quoq; te, dum hoc scrutaris, cum Deo de iure disceptare. Atqui non hoc modo cum dijs colloquermur, nisi eos optimos esse & iustissimos putaremus. Si autem tales sunt, nihil certè in rerum dispensatione iniuste ac contra rationem neglectum præterierūt.

Adsuefac te ad ea etiam, de quibus desperas. Etenim læua manus, cum ad alia obeunda sit inhabilis, propterea quòd non consuevit: tamen frænum fortius, quàm dextra, continet.

Qualem te corripiet mors corpore &
ani-

animo? Considera vastitatem æui quod ante & post te est, breuitatem vitæ, materiæ imbecillitatem: causas ipsas, ab in-
regumentis nudas, inspicere.

Quò referantur actiones, vide: quid dolor, voluptas, mors, gloria, quis sibi ipsi occupationum sit causa. Neminem ab alio impediri, omnia opinionib. consistere.

In vsu placitorum, similem oportet esse panceratiastæ, non gladiatori. hic enim enssem quo vitur, si deponit, interficitur: alter verò manum semper habet paratam, neque alia re indiget, quàm uti eam contorqueat.

Huiusmodi res considerandæ sunt, diuisione earum facta in materiam, formam, & respectû. Quanta est potetia hominis? Cui licet nihil aliud facere quàm id quod Deus sit laudaturus, & amplecti omnia quæ ei Deus obrulerit.

Quod ad naturam consequitur, eius causa Dei non sunt culpandi, (nam neque volentes, neque inuiti peccant) neque homines.

Quàm ridiculus est, & peregrinus, qui miratur ea quæ in vita sunt.

Omnia sunt aut necessitas fatalis, at-

quæ ordo ineuitabilis : aut prouidentia placabilis : aut confusio inanis , & nullū habens præfectum. Quodd si est necessitas ineuitabilis , quid reluctaris ? Sin prouidentia, quæ admittit placationem, dignum præbe teipsum diuino auxilio. Sin confusio est, cui præsit nemo: contētus esto, quod in tanto rerum fluctu ipse in te habes mentem. Quodd si te abripiat æstus , abripiat sanè corpusculum, animulam, ac reliqua : mentem quidem non abripiet. Quasi verò lumen candelæ rantis per luceat, dum extinguatur, neq; splendorem amittat: veritas autem in te, & iusticia, & temperantia, ante obitum tuum extinguui debeat.

Si quis de se opinionem, peccati præbeat, cogita : Ecquid nosti, sit ne peccatum ? ac si peccauit, quid si ipse seipsum damnet : idque perinde est, ac suum ipsius lædere oculum. Qui autem prauos peccare non vult, eius similis est, qui nō vult ficum in suo fructu succum ferre, infantes plorare, equum hinnire : ac si quæ sunt alia necessaria. Quid enim aliud faceret, qui hunc sibi habitum contraxit ? Si igitur trux est, cura eum morbum.

Sinon

Si non conuenit, ne agas: si non est verum, ne dicas. Tui animi motus ita sint compositi, vt omnia circumspectas. Cogita, quid sit quod cogitationem tibi commouet: idq; excute, diuidendo in causam, materiam, respectum, tempus, intra quod ea res desinet. Senti vel tandem, esse aliquid in te præstantius ac diuinius, quàm ea sunt quæ affectus cient, ac quæ te mouët. Quid enim est intellectus? num merus, num suspicio, num cupiditas, num aliquid aliud tale?

Primò cogita, nihil frustra esse agendum, neq; quod non aliquò referatur: deinde, vt non aliò quàm ad societatem humanam referatur. Paulo pòst nusquàm eris, neq; quicquam eorū quæ nunc cernis, neq; quisquam eorum qui nunc viuunt. Omnia enim nata sunt ita, vt mutentur, vertantur, & pereant, vt in eorum locum alia nascantur. Omnia opinione constant: hæc autem est in tua potestate. Tolle igitur, cum lubet, opinionem: eruntq; tibi tanquam promontoriū præterueto omnia serena: & sinus fluctibus vacabis. Nulla, quæcunque ea sit actio, malum aliquid paritur, si suo tempore desinat: sicut neq; is qui agit, ea ratione

aliquid mali accipit. Iridem & corpus omnium in vniuersum actionum, quod est vita, si suo tempore desinat, nihil mali ea ratione patitur, neque is qui opportunè finem facit seriei isti actionum, malum aliquod fecit. Tempus verò debitum, & terminum natura constituit: aliquando etiam priuatim, vt in senectute: omnino autem vniuersi natura. Cuius quidem partibus mutatis, semper recens & vicens mundus perdurat. Semper verò id pulcrum est, & speciosum, quod conducit vniuerso. Finis itaque vitæ, singulis mala quidem esse non potest: quippe cum non sit turpis. quippe nec voluntate è nostra dependens, & à societate non aliena. Bona autem fit, cū et opportunè fiat respectu vniuersi, et proficit, & diuinitus accidat. His cogitatis, tria hæc in promptu habe. Primum, vt in agendo cures, ne quid frustra agas, aut fecus quàm ipsa iusticia egisset. in reb. extrinsecus accidentibus eas fortunæ nutu, aut prouidentia obtigisse: quarū neutra est inculanda. Secundum, quale vnūquodlibet à priuatione fuerit vsq; dū animam accipit, indeq; , donec eam reddidit: ex quibus constatur fit, & in quæ dissoluatur.

Soluatur. Tertium, sursum elato animo humanas res intueri, earumq; multiplicem varietatem: quàm multa circum in aere & in æthere habitent: eaq; te visurum, quoties in sublime attollaris: vt sint omnia vnius speciei, & breui tempore durent: tum quis in ijs fastus.

Eijce opinionem, & saluus es. nemo id prohibebit.

Rem aliquam molestè ferens, oblitus es, omnia fieri secundum Vniuersi naturam, & quod peccatum sit alienum: præterea omnia ita, vt nunc sunt, semper facta esse, & futura, nuncq; fieri vbiq;: item quæ homini sit cum vniuerso genere hominum cõiunctio: non ea sanguinis aut feminis: sed mentis communicatio. Oblitus es etiam, mentem vniuscuiusq; esse se deum, & inde fluxisse: nihil cuiquam proprium esse, sed illinc & fœtum & corpusculum & ipsam animulam venisse. Oblitus es omnia versari in opinione: item, quòd id tantum quod præsens est, vnusquisq; viuit, & amittit.

Crebrò apud animum tuum recole, eos qui certis de rebus nimium sunt indignati: qui maxima gloria, calamitate, inimicitia, aliâue quacunq; fortuna effloruerunt.

Deinde quære, vbi nam sint ista: nemp̃ fumus sunt, & cinis, & sermo, aut ne hoc ipsum quidem. Simul ad mentem tibi accidat, qualia sint omnia. ut Fabius Catullinus rure, Lucius Lupus in horris obijt, Stertinius Baijs, Tiberius Capreis, Velius Rufus *

Et omnino opinionis causa discrimen in rebus indifferentibus statutum. Tum, quàm vile sit omne quod resistit. Item, quanto magis sit philosophiæ consentaneum, in data materia rueri iusticiam, modestiam, ac simpliciter dijs obsequi. Fastus enim, qui superbiæ vacuitatem ostentando exercetur, omnium est grauisissimus.

Qui quærit, Cur deos colas, quomodo eos videris, aut esse deprehenderis? ei respondebis, Primum esse eos visiles. deinde, absque hoc sit, tamen animam meam cum non videam, nihilominus magnifico: ita deos quoq; ex viribus eorū quas identidem percipio, cū esse intelligo, tum veneror. In eo sita est vitæ salus, vt singulas res totas intuearis, quid in ijs formæ sit, quid materiæ. Toto animo age vt iusta agas, & vera dicas. Quid enim superest, quàm vt fruaris vita, bonis
nis

nis bona annectendo, ita vt minimū spaciū intermittas? Vnum est lumen solis, etiam si intercipiatur parietibus, muris, alijsq; innumeris rebus. Vna est communis natura, etsi certo modo affectis corporibus infinitis distincta. Vna anima, etsi naturis innumeris, proprijsq; circumscriptiōibus distributa videatur. Vna etiam mens, etsi discreta videatur. Reliquæ proinde dictorum partes, tanquam spiritus & subiecta insensata, & inuicem nihil coniunctionis habentia, tamen ipsa quoq; à mente & eius potentia continentur. At peculiariter intellectus eiusdem generis adiungit se naturis, neq; à societate diuellitur.

Quid quæris? vt viuas? Id est sentire, appetere, crescere, desinere, loqui, cogitare. Quid horum desideratu dignum tibi videtur? Quòd si vilia sunt omnia hæc, ad extremum te confer, nempe vt sequaris rationem & Deum ducem. Sed ytrum huic instituto pugnat, ægrè ferre aliquid, an verò mors id abolet?

Quanta pars immensi infiniti æui attributa est vnicuiq;? celeriter ea in æternitate euanescit. Quanta pars vniuersi? quantaq; animæ vniuersæ? quantula in

glebula terræ repis? Hæc omnia tecum cogitans, nihil animo magnum cōcipe. hoc tantum, ut ductu naturæ agas, & feras quæ communis fert natura. Id cura, quomodo mens tua seipsa vratur: in hoc enim sunt omnia. Cætera siue à voluntate dependeant, siue secus, mortua sunt, fumusq;.

Id maximè ad contemptum mortis facit, quod hi etiam qui dolorem in malis, & voluptatem in bonis duxerunt, tamē eam despexerunt. Qui id tantum boni nomine dignatur, quod est opportunū, ac cui perinde est pluresne an pauciores secundum rectam rationem præstiterit actiones, neq; in aliquo ponit discrimine, longiorēne an breviori tempore mūdum contempletur, ei mors nequaquam est terrori. Heus tu, cuius fuisti in hac magna vrbe: quid attinet, vtrum quinquennio? Etenim quod secundum leges, id omnibus est æquum. Quid ergo graue accidit, si te vrbe emittit dominus: non is quidem iniustus iudex, sed natura quæ te introduxit? perinde ac si prætor histrionem emittat è theatro, in quod eum introduxerit. Quod si is dicat, se non quinque, sed tres modò actus recitasse: re
ctē

Etè dicet. At verò in vita tres actus fabu-
lam implent : finem enim is determi-
nat, qui & concretionis olim fuit, & nūc
est dissolutionis autor. Tu neutrius es
causa. Discede igitur æquo animo:
nam & is qui te dimittit,
propitius tibi est.

M. ANTONINI PHILOSO-
phi Imperatoris, de vita sua librorum finis.

AUTORVM ELEN-
chus, quorum in hisce Opuscu-
lis testimonia citantur.

Aeschylus	liber.
Aesculapius.	Antisthenes.
Agatharchidis historia	Antoninus Liberalis.
Asiana.	M. Antoninus philoso-
Alcman.	phus & Imp.
Armelesagore descri-	Apollinis oraculum.
ptio Attice.	Apollodori annales.
Anometus.	Apollonius grammati-
Anacreon.	cus.
Andron de Sacrificijs.	Apellonius poeta,
Antigonus, sive	& Apollonij Epi-
Antigoni Alterationum	grammata.
	Arche.

A V T O R V M

Archelaus Aegyptius.	Hellanicus Lesbium.
Archelaus poeta.	Heraclides Cretenſis.
Arcius Laco.	Heraclides Ponticus.
Aristoteles.	Heraclitus.
Aristoxenus muſicus.	Hermestanax.
Athenade Ambracica.	Herodotus.
Boeus de Avium ortu, ſive Ornithogonia.	Heſiodi Eoca, ſive Oriẽ- talia.
Callimachus Aegyptius.	Hiero.
Callimachus Cyrenæus.	Hieronymus historicus.
Chryſippus.	Hippo Reginus.
Corinna, de Alteratiõ.	Hippocrates medicus.
Craterus.	Hippoſtrati Minos.
Crates.	Lycus Reginus.
Cteſias.	Megaſthenes.
De fabuloſis locorum rebus liber.	Menecratis Xanthij Ly- ciaca.
Democritus.	Menippus.
Didymarchi Metamor- phoſeon libri.	Myrſili Leſbiaca.
Dorotheus medicus.	Nicagoras.
Empedocles.	Nicandri Alteratorum libri, ſive de Monta- tionibus.
Epicurus.	Orpheus.
Epictetus.	Orus Apollo.
Eudoxus. Cnidius, Rho- dius.	Pamphylus.
Euſtathi Periegeſis.	Phanias.
Euripides.	Pherecydes Syrus.
	Phylar-

E L E N C H V S.

Phylarchi historiarum libri 110.	Socrates.
Philetas.	Tacitus de lapidibus.
Philonis Aethiopica.	Theophrastus.
Phlegon Trallianus.	Theopompus Chius.
Pindarus.	Theopompus Sinopen- sis de terramotibus.
Polycritus.	Timæi Siculi historie.
Pythagoras.	Xenocrates.
Scytinus Chius.	Zeno Citticus philoso- phus.
Sibylla.	Zenophilus.
Simmias Rhodius, Apol line.	Zoroastres.
Simonides.	

E R R A T O R V M, QVÆ O-
perarum incuria commissa, inter colli-
gendum verò Indicem depre-
hensa sunt, emendatio.

Pag. 4. vers. 14. HENRICI, &c. 7. ult. copio-
se, tum 6. 11. cum quæ 8. 1. primario, & 12.
LXVII. 9. 18. legit: lectoq; 11. 1. multos, & 23.
Meleagro 12. 9. post, Diana fecerit. statim sequi
debebāt hec verba: Hæc & præcedēs narratio, &c.
& 12. Boei & 16. plurimosq; ex ea 13. 5. red-
didit: 14. 5. In summa, & 6. omissus est in margi-
ne numerus 1. 15. 9. Apollini & 18. ob pietatē,
19. iusticie 17. penult. summum adiret folium

ERRATA.

19.22. quam alij 20.4. Diomi 21.2. Pierius &
 14. mortales cum 22.13. post Solis. statim sub-
 iiciatur. Ibidem hoc nar. 20. ingessisset. 23.13.
 Chelidonidem: & sic etiam in sequētib. & 20.
 quam ex pacto conuento debebat, tradit. 24.5. se
 filij sui carnes edisse, eas & 19. dele personas &
 23. Aedon in alcyonem 25.3. magis, & 9. post
 Dianā. statim subde: Nicāder lib. Alt. &c. 26.4.
 vi est stu. 29.15. suspendisset. Narratio 30.3. euo-
 larunt. 31. 24. post nunciam. statim debet sub-
 iungi, Ex Boei, &c. 32.15. bellum est. Ex eius-
 dem, &c. 34.15. Panactem 36.6. ac Fas inhibue-
 runt, quod fas & 13. post viderunt. statim sequa-
 tur, Hec & preced. & 25. intēdit ipse 38.7. ca-
 ruleus & 9. indicium 40.6. Othrijs, 41.1 Dina
 Sperchij 43. 21. magno aestu, 44.21. sedenti-
 bus. 46.2. Echonem 48.9. incudib. & 12. Alc
 menae 49. 1. coitum. nam & 21. lembo 52.15.
 concubitus 53. 6. alno excitata, ac pone alnum
 55.3. structarum 56.14. percussis & 20. Rhea
 63.25. iuuarent 66. antepenult. natuq; 67. 6.
 Floruit, & 12. diramq;. 71.4. effodere solent,
 effosso 73. 25. reuera 76. 15. sententiam: neue
 78.11. adeas & 25. vsquam 79.7. exhinc &
 24. in margine ponatur numerus 1. 82. 1. in
 marg. ponatur numerus 2. 83.3. ponatur in marg.
 numerus 3. & 23. Queis 87.14. deleatur, post
 cruciatibus 88.19. Carminio Hæo & 23. fatales

ERRATA.

89.17. *præcepta* 90.5. *quæ nata,puelle.* & 8. *Dititū* 96.3. *Alexādræ* & 12. *Euryopa* 98.5. *C. Amurius* & 9. *Primus* & 19. *Nirellius* & 23. *Secūdus*, & 27. *Tertius*, 100.4. *Primus*, & 5. *Potesta*, 102.14. *Fata cano*, 103.26. *inferrent*: & *in marg. ludi sec.* 104.5. *Elithyas*, & 7. *Atram* 106.10. *cum ei* 109.20. *Occidant* 110.2. *quam* 112.18. *in marg.* XXVI. & 20. *terrestrine* & 22. *in margine* XXVII. 113.22. *grana* 115.21. *deum*, 117.9. *defectui* 121.23. *condidit*, 123.3. *scriptis insigne* 126.7. *dele* & 128.10. *ancupij* 129.1. *iuxta*. 132.22. *nequeunt* 133. (*qui numerus etiam est deprauatus*) 12. *quæ ei* 135.1. *ferendi penult. utcunq;* 137.18. *fortè legend. pedes non habent.* 138.19. *A' salamandra* & 20. *Ad Hypanim et vlt. careant* 140.1. *in marg.* XCIII. & 6. *fortè, à testis nonnihil* & 13. *incitandi* 142.24. *cæcis, claudos cæcosq;* 144.18. *aconæ* & 24. *plerosq;* 151. *penult. immittantur* 152.17. *non secus quàm* 157. *penult. doctissima* 156.15. *illos*, 160.4. *è philosophia* 162.18. *prouerbio*) 167.20. *obseruabam* 174.11. *velint*, & 26. *Apollonium*, 176.4. *dissoluendis, aut meteoris* 181.12. *emendare illa*, 183.13. *non sit idem*, 184.15. *aduersatur* 185.18. *aliud, quàm* & 23. *vertuntur*: 186. *vlt. appendicis* 187. *vlt. pone in marg. numerum* 3. 188.24. *tanto* 192.24. *quod possit* 193.12. *decenter obeundam* 194.3.
pone

ERRATA.

pone in mar. 6. 199. 4. tranquillitatem & 17. vo
 luntate. & antepenult. intellectū, 201. 20. alicū
 de & 202. 13. necessario & 22. quomodo 210.
 9. itaq; 211. 14. ex æquo 213. vlt. pone in marg.
 5. 223. 15. vitam degis & 20. quid sit honore
 227. 12. in marg. 9. 231. 16. eris 232. 15. in mar
 gine 13. 233. 9. autem est, 235. 23. vtcūq; redi
 gar? & vlt. Cum te 236. 14. rebus & 17. vuu
 la 240. 1. in marg. 2. 250. 15. ratio non iubet.
 252. dele numerum 2. in marg. 253. 2. in margine
 1. 254. 1. in margine 2. 261. 4. Bene esse, 273.
 3. libidinem 27. 19. concrefcere & 287. 16. Ho
 mines, & 20. fertur ingredi, & in marg. * 290.
 4. subiectæ mutationes. 292. 1. quoduis est
 308. 4. acrei 312. vlt. semina sint
 315. 11 porcello 319. 1. post
 autumnus ea.

ANTONI-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-

νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
τὸν Βιβλίου α΄.

ΑΡΑ τῷ πάπῳ Οὐνὲς, ὁ
καλὸν δὲς, ὁ ἀόργητον. Πα-
ρὰ τ' δέξης καὶ μνήμης τ' ποδὶ
τῷ γεννῆσαντ' ὁ αἰδῆμον καὶ
αἰσθητικόν. Παρὰ τ' μητρός,
ὁ θεοσεβὴς, καὶ μεταδοτικόν· καὶ ἐφελετικόν,
ὁ μόνον τῷ κακῶς ποιῆν, ἀλλὰ καὶ τῷ ὑπὲρ
νοίας γίνεσθαι ποιῶντος, ἔτι δὲ ὁ λιτὸν κατὰ
τὴν διαίταν, καὶ πόρρω τ' πλουσιακῆς δια-
γωγῆς. Παρὰ τῷ προπάπῳ, ὁ μὴ εἰς δη-
μοσίαν διατελῶς φοιτῆσαι, καὶ ὁ ἀγαθοῖς
διδασκάλοις κατ' οἶκον χρήσασθαι· καὶ τὸ γινώσκειν
ὅτι εἰς τὰ ποιῶντα δεῖ ἐκτελεῖν ἀναλίσκειν. Πα-
ρὰ τῷ Ἰωφίῳ, ὁ μὴτε πρῶτον μὴτε βενελα-
νός, μὴτε παλμουλάειος ἢ σκουτάειος γενέσθαι.
καὶ ὁ φερέωνον, ὁ ὀλιγοδέης, καὶ αὐτοεργικόν, ὁ
τὸ ἀκρὺ πρᾶγμα, καὶ τὸ δυσπρόδεκτον δια-
βολῆς. Παρὰ Διογνήτῳ ὁ ἀκροάσασθαι καὶ
ὁ ἀπιστικὸν τοῖς ἑσπέρῳ τῶν αὐτοκράτορων καὶ
γενετῶν, ποδὶ ἐπαθῶν, καὶ ποδὶ δακτύλων ἀρ-
πομπῆς καὶ τῶν τοιούτων λεγομένων. καὶ ὁ μὴ
ὀργνυ-

ὀρυγοτροφεῖν, μηδὲ πάλι τὰ βιαιῦτα ἐπιποιεῖν.
 καὶ ῥ' ἀνέχεσθαι παρρησίας, καὶ ῥ' οἰκωδῆ-
 ναι φιλοσοφία καὶ ῥ' ἀκούειν, πρῶτον μὲν
 Βακχίς, εἶτα Τανδίσιδ' ὅθ' καὶ Μαρκιανῶ. καὶ
 ῥ' γράψαι διὰ λόγους αἰ παιδὶ. καὶ ῥ' σκίμ-
 ποδ' ὅθ' ἢ δορᾶς ὑπιδυμῆσαι, καὶ ὅσα βιαιῦ-
 τα τ' Ἑλληνικῆς ἀρχῆς ἐχόμενα. Παρὰ Ρο-
 σίκου τὸ λαβεῖν φαντασίαν τῶ χρηζέφν διορθεύ-
 σως ἢ δεραπέαια τῶ ἡδους. ἢ ῥ' μὴ ἐκτρα-
 πῆναι εἰς ζήλον βολισκόν, μηδὲ τῶ συγγρα-
 φῆν πάλι τῆν θεωρηματῆν, ἢ πρὸ τρηπῆκα λο-
 γάγια διὰ λέγειν, ἢ φαντασιοπλήκτως ῥ' ὅθ'
 ἀσκητικόν, ἢ τ' ἀνερκετικόν αἰδρα ὑπιδείκνυσθαι.
 καὶ ῥ' ἀρεστῆναι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς, καὶ ἀσφο-
 λογίας. καὶ ῥ' μὴ αἰ σολῆ κατ' οἶκον πάλι πα-
 τεῖν, μηδὲ τὰ βιαιῦτα ποιεῖν. καὶ ῥ' τὰ ὑπιδό-
 λια ἀφελῶς γράφειν, οἷον ῥ' ὑπ' αὐτῶ τέττε
 ἀπὸ Σινοίωσις τῇ μητεῖμον γράφει. καὶ ὅθ'
 πρὸς αὐτὸν χαλεπῆναντας καὶ πλεμμελήσαν-
 τας βίαια κλήτως καὶ δι' ἀλέκτως, ἐπεισὶν
 τάχιστα αὐτοὶ ἐπαμειβεῖν ἐν δελήσωσι διὰ κῆ-
 αθ. καὶ ῥ' ἀπειθῶς αὐτὸ ἀγνώσκων, καὶ μὴ ἀρ-
 κῆαθ' ὑπονοοῦντα ὀλοαδρῶς. μηδὲ τοῖς πάλι
 λαλῶσι ταχέως συγκαταπῆσθαι. Σ' ῥ' αἰ τυ-
 χεῖν τοῖς ἐπικτητέοις ὑπομνήμασιν, ὡς ὅπως
 μετέδωκε. Παρὰ Ἀπολλωνίου, ῥ' ἐλθόντες
 καὶ

καὶ αὐταμιφλόως ἀκύνεοντον καὶ πρὸς μηδὲν
 ὄλγρον ἀρελέπειν, μηδὲ ἐπ' ὀλίγον, ἢ πρὸς τὸ
 λόγον. καὶ τὸ αἰὶ ὁμοιον, ὃν ἀλγηδύσιν ἀξείαις,
 ὃν ἀρεβόλῃ πέκνου, ὃν μακράις νόσοις. καὶ τὸ ὠδὲ
 πῖρα εἶγμα τ' ζῶντ' ἰδὲν ἐναρλῶς, ὃν
 δύναται ὁ αὐτὸς σφοδρότατ' εἶναι, καὶ ἀ-
 νειμῆντ'. καὶ δ' ὃν ταῖς ἰζηγῆσει μὴ δυχε-
 ραίνικόν. καὶ δ' ἰδὲν αὐθροῶτον σαφῶς ἐλάχ-
 στον τ' ἐαυτῷ καλῶν ἡγέμενον πλὴν ἐμπειρίαν,
 καὶ πλὴν ἐντρέχειαν πλὴν πῶν τὸ πῖρα διδοῖναι τὰ
 θεωρήματα. καὶ τὸ μαθεῖν πῶς δὲ λαμβάνειν
 τὰς δοκῶσας χάριτας πῖρὰ φίλῶν, μήτε
 ἰζηγῶμενον δὲ ταῦτα μήτε ἀναισθήτως πῖρα
 πέμποντα. Παρὰ Σέξτου, τὸ δύμναι καὶ τὸ
 πῖρὰ εἶγμα τῷ οἴκῳ τῷ πατρωνομουμνίον, καὶ
 πλὴν ὀνοιαν τ' κτ' φύσιν ζῆν, καὶ τὸ σεμνὸν ἀπολά-
 σως, ὃ τὸ σοχαστικὸν τῶν φίλων κηθεμονικῶς,
 καὶ τὸ ἀντικτικὸν τῶν ἰδιωτῶν, καὶ δ' ἀδωρῶ-
 τον τῶν ὀιομνίων, καὶ τὸ πρὸς πάντας δυνά-
 μους. ὥστε κελακείας μὴ πάσης προσπινέσθαι
 εἶναι πλὴν ὁμιλίαν αὐτῷ, αἰδοισμώτατον δὲ
 αὐτοῖς ἐκείνοις πῖρ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν εἶναι.
 καὶ τὸ κατὰ ληπτικῶς καὶ ὁδῶ ἰζδυρεπικὸν τε καὶ
 τακτικόν, τῶν εἰς βίον ἀναγκαίων δογματῶν
 καὶ τὸ μηδὲ ἐμφασίν ποτε ὀργῆς, ἢ ἄλλου πινός
 πείθους πῖρα εἶναι. ἀλλὰ ἅμα μὴ ἀπαθείσασθαι
 εἶναι,

εἶναι, ἀμα δὲ φιλοπορότατον. καὶ τὸ βῦφημον,
 καὶ ἔσσο ἀφοφντὶ. καὶ τὸ πολυμηδὲς αἰεπι-
 φαίντως. Παρὰ Ἀλεξάνδρου τῷ ραμμαί-
 πικῷ δ' αἰεπίπληκτον, καὶ τὸ μὴ ὀνφοδιστικῶς
 ἰδιλαμβαίνεαζ τῇν βαρβαρον, ἢ σόλοικόν π,
 ἢ ἀππηχὲς προεγεγαμνίων, ὁμῇ ἰδιδεξίως αὐ-
 τὸ μόνον ἐκείνο, ὃ ἔδῃ εἰρηάζαι προφέρεαζ, ἐπ
 τρώπῳ ἀρκείσεως, ἢ συνεπιμαρτυρήσεως, ἢ
 συνδιφραλίφως ποδὶ αὐτῷ τῷ πρέγματῳ,
 ἔχῃ ποδὶ τῷ ῥήματῳ, ἢ δὲ ἐτόρας πινὸς τοιαύ-
 τῃς ἐμμελθοῦς πῦντομνήσεως. Παρὰ φρόν-
 τῶνος τὸ ἰδισηῖαι ὅσα ἡ τυραννικὴ βασυγνία,
 καὶ ποικιλία, καὶ ὑπόηρισις. καὶ ὅπῳ ἔ-
 πίπαν οἱ καλὸύμενοι ἔδοι πρὸ ἡμῖν βῦπατεί-
 σαι, ἀποροτόροί πως εἰσί. Παρὰ Ἀλεξάν-
 δρου τῷ πλατωνικῷ, τὸ μὴ πολλαύκως, μηδὲ
 ρωεὶς ἀνάγκης λέγειν πρὸς πῖνα, ἢ ἐν ἰδιτο-
 λῇ ρεσίφῃ, ὅπῃ ἀσολός εἰμι. μηδὲ δὴ τοῖς του-
 τρώπου συνεχῶς πῖραιτείαζ τὰ κτ' τὰς πρὸς
 τοῦ συμβιδέντας χέσεις καὶ δέκοντα, προβαλ-
 λόμελλον τὰ πόριεσῶτα πρέγματα. Παρὰ
 Κατέλου, τὸ μὴ ὀλιγέρως ἔχειν ὅλας αἰπώμε-
 νας π, καὶν τύχῃ ἀλόγως αἰπώμενῳ. ἀλλὰ
 πειράαζ καὶ ἀρκηθισαίνα ἢ δ' ὀνήκτες. καὶ δ' πε-
 ρὶ τῇν διδοσικέχρον ἐκδύμως βῦφημον, ὅσα τὰ
 ποδὶ δομηπὶς καὶ Ἀθηνοδύτῃς ἀρκμημονοῦμεναι.

καὶ δ'

καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἀληθινῶς ἀγαπήσιν. Πα-
 ρὰ τὸ ἀδελφῶμα Σεπέρ, ἐφιλότηρον, καὶ φιλα-
 λητες, ἐφιλολόκοι. Ὁ δὲ αὐτὸν γινώσκει
 Θρασέην, Ἐλβίδιον, Κάτωνα, Δίωνα, Βρούζην, καὶ
 φαντασίαν λαβὲν πολιτείας ἰσονόμου, καὶ ἰσότη-
 τα καὶ ἰσηγορίαν διοικεμένης, καὶ βασιλείας πμο-
 σης πάντων μάλιστ' ἐλευθερίαν τῶν ἀρχομέ-
 νων· καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἀμελές, ὁμόνονον ἐπὶ τῇ
 πμοτὶ φιλοφιλίας, καὶ τὸ εὖ τρωπικόν, καὶ ἐνέ-
 τας δὲ ἐκτενῶς, καὶ τὸ εὖ ἐλπι, καὶ ἐπὶ πισθί-
 κόν περὶ τὸ ὑπὸ τῷ φίλῳ φιλεῖσθαι, ὁ δὲ ἀν-
 πίκρυπτον πρὸς αὐτὴν καταγνώσεως ὑπὸ αὐτῶν
 τυχαίοντας, καὶ τὸ μὴ δεῖσθαι τοχασμῶν αὐτῶν
 λους αὐτῶν περὶ τὸ τί θέλει, ἢ τί οὐ θέλει, ἀλλὰ
 δεῖσθαι αὐτῶν. Παράκλησις Μαξίμου, τὸ κρα-
 τεῖν ἐκ τῶν, καὶ καὶ μηδὲν πρίφορον εἶναι. καὶ
 τὸ εὖ θυμον ἐπὶ ταῖς ἄλλαις περὶ σάσεσι, καὶ
 ἐπὶ ταῖς νόσοις, καὶ τὸ εὖ κρατὸν τῶν ἡσθους, καὶ
 μελίχρον, καὶ γόρυχρον, καὶ ἐχέτλιως κατε-
 ραστικὸν τῶν προκειμένων. καὶ τὸ πάντας
 αὐτῶν πισθίον, περὶ ὧν λέγει ὅτι ὅπως φρονεῖ
 καὶ περὶ ὧν πράττει, ὅτι ἐκ κακῶς πράττει. καὶ
 τὸ ἀθύμαστον καὶ ἀνέκωπλκον, καὶ μηδὲν ἐπει-
 γόμενον, ἢ ὁκνῶν, ἢ ἀμνηχανῶν, ἢ κατὰ φέας ἢ προ-
 σεσπέρους, ἢ πάλιν θυμόμενον, ἢ ὑφορώμενον, καὶ τὸ
 εὖ ἐργαζόμενον, καὶ ἐπὶ συγγνωμονικόν, καὶ τὸ ἀφύσθαι

καὶ

καὶ ἀδελφείῳ μᾶλλον ἢ διορθωμένῳ φαντα-
 σίαν πῆχαις, καὶ ὅπ' ἔτε ὥνθη αὐτῷ πῶς
 ὑπεροχᾶς ὑπ' αὐτῷ, ἔτε ὑπερμενον αὐτῷ κρείτ-
 τονα αὐτῷ αὐτὸν ἔπολαβεν. καὶ τὸ βύχαριον
 πίσαθ. Παρὰ τῷ πατρὶ ὁ ἡμέτερος ὁ μόνε-
 πικὸν ἀσπιδότως ὡς τῇ ἰζητοσμενίως κρι-
 θήτων. καὶ ὁ ἀκονόδοξον πρὶ τὰς δοκῶν
 πρῶς, καὶ τὸ φιλόπονον καὶ οὐδελεχῆς. καὶ
 ὁ ἀκουστικὸν τῇ ἔχοντων πικρινωφελὲς εἰσφέ-
 ρειν. καὶ τὸ ἀπῶν τρέπῳ εἰς τὸ κατ' ἀξίαν ἀ-
 πωνιμικὸν ἐκείνῳ. καὶ τὸ ἔμπερον, πῶς μὲν
 χρῆσταις, πῶς δὲ ἀνέσας. καὶ τὸ παῦ-
 σαι τὰ πρὶ τῶν ὁρώτων τῇ μερικίῳ. καὶ ἡ
 κρινονομοσιῶν· ἡ τὸ ἐφῆσθαι τοῖς φίλοις μήτε
 ζωδεπνῆν αὐτῷ πᾶν, μήτε ζωαποδῆμιν
 ἐπαίνα γὰρ· αἰεὶ δὲ ὁμοιον αὐτὸν καὶ λαμβά-
 νειναι ἔπο τῇ ἀφ' ἑαυτοῦ πινὰς ἀκλεφθῆν-
 τῇ. καὶ ὁ ζητηκὸν ἀκλειδῶς αὐτῷ τοῖς συμβου-
 λίοις, καὶ ἐπῆμονον, ὅλ' ἔτ' ὁ πτωπῆς τῇ
 ἐθνήκας ἀρεκῶς τοῖς προχείροις φαντασίαις.
 καὶ ὁ ὁκνητικὸν τῇ φίλῳ, καὶ μισομῶν
 ἀμῆκρον, μὴδὲ ὑδιμαίνε· καὶ τὸ αὐταρκῆς αὐ-
 τῷ, καὶ ὁ φαιδρὸν, καὶ ὁ πῶς ὁρῶν προ-
 νοπικὸν, καὶ τῇ ἐλαχίστων προδοικητικῶς
 ἀτῶ γῶν. καὶ ὁ τὰς ὑδιβοήσεις, καὶ πᾶ-
 ραι κλακῆαν ἐπ' αὐτῷ σαλῆναι· ὁ ὁ φυλα-
 κτικὸν

κτικὸν ἀεὶ τῷ ἀναγκαίῳ τῇ ἀρχῇ, καὶ ταμνυ-
 κὸν τῷ χρηματικῷ, καὶ ὑπομονετικὸν τῷ ὠδῇ τῇ
 ποικίλων τῶν καὶ ταπεινότητος. καὶ τὸ μὴτε πε-
 εἶ οὐδὲ δεῖς δεσιδαιμον, μὴτε πόδι ἀνθρώπου
 δημοκοπικὸν ἢ ἀρεσκυπικὸν ἢ ὀχλοχαρὲς, ἀλ-
 λά νῆφον ὡς πᾶσι, καὶ βίβλου, καὶ μηδ' αὐ-
 ἀπειρόκαλον, μηδὲ καινοτόμον. καὶ τὸ τοῖς εἰς
 θυμολογίαν βίου φόρουσί τι, ὧν ἡ τύχη πῖνέχει
 σαφιλίαν χρηστικὴν ἀτύφως ἅμα, ὅ ἀπεφα-
 σίως, ὥστε πῖνόντων μὲν ἀνεπιπιδάτως ἀπῆ-
 εσαι, ἀπόντων δὲ μὴ δεῖσθαι. καὶ τὸ μὴτε ἀνπινα
 εἰπεῖν μὴτε ὅτι σοφιστὴς, μὴτε ὅτι οἰκονομὴς ἐρε-
 νάκλος, μὴτε ὅτι σχολαστικὸς, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς πῖ-
 πειθ, τέλειθ, ἀκροατικὸς, πρῶταίνα
 δυνάμειθ καὶ τῇ ἐαυτῷ καὶ ἄλλων. πρὸς
 πύποις δὲ καὶ εἰς ὑμνητικὸν τῇ ἀληθῶς φιλο-
 σοφίᾳ τῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἐκ ἰσονειδιστῶν. ἐτι
 δὲ τὸ διόμειλον, καὶ δι' ἄρα εἰς καὶ τὰ κόρας. καὶ
 εἰς τῷ ἰδίου σώματι ὠδὴ μελητικὸν ἐμμέτρως.
 οὔτε ὡς αὐτὶς φιλοφύωθ, οὔτε πρὸς καλῶ-
 πισμὸν, εἴτε μὲν ὀλιγώρως. ἀλλ' ὥστε ἀλλὰ πῶ
 ἰδίαν πρῶτον, εἰς ὀλίγιστα ἰατρικῶν χρῆζιν
 ἢ φαρμακικῶν καὶ ὠδὴ δημοτικῶν ἐκ τῶν. μά-
 λιστα ὅ τὸ πρῶτον χρηστικὸν ἀβασκάνως τοῖς διώα-
 μένῃνα κακῶν καὶ οἷον πῶν φραστικῶν, ἢ τῇ
 πῶν ἰσότητος νόμων, ἢ ἐξῶν ἢ ἄλλων ἰσότητος
 λ πρῶτον

16. ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

πραγματῆν . καὶ συσπουδαστὴν αὐτοῖς , ἵνα
 ἔκαστοι κτ' τὰ ἴδια προδρόματα διδουκίμωσι .
 Πάντα δὲ κτ' τὰ πάτρια πράσων , ἐδ' αὐτὸ
 ἔστω ὑπὸ τῆς θύων φαίνεσθαι τὸ τὰ πάτρια φυ-
 λασσειν . ἔτι δὲ τὸ μὴ θύμεται κίνητον καὶ ῥιπτα-
 στικόν , ἀλλὰ καὶ τὸ ποιεῖν καὶ πράγμασι τοῖς αὐ-
 τοῖς οὐδὲν τελεπικόν . καὶ τὸ μὲν εὖ πρὸς νο-
 μὸς τ' κεφαλαιαλγίας , νεαρὸν διδύς καὶ ἀν-
 μιᾶλον πρὸς τὰ σωτήρια ὄργα . καὶ δ' μὴ εἶναι
 αὐτῷ πολλὰ τὰ ἀπορέματα , ἀλλὰ ὀλίγιστα καὶ
 ἀσυνήτητα , καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῆν κρινῶν μό-
 νον . καὶ τὸ ἔμφρον καὶ μεμετρημένον οἷον τε θεω-
 ριδῶν ὑπὸ τελέσει , καὶ ὄργων καὶ τακτικαῖς ,
 ἀλφειοποιῖς , καὶ τοῖς τοῖσι τοῖς ἀνθρώποις , πρὸς
 αὐτὸ τὸ δέον πράττειν διδουκίμωσι , ἐπὶ πρὸς
 τὴν ὑπὸ τοῖς πράξεσι διδουκίμωσι . ἐκ οὗ ἀπορε-
 λούσης . οὐχὶ φιλοκροδοῦν , οὐ πρὸς τὰς ἐσω-
 θῆς ὑπὸ τῆς θύων . ἐπὶ πρὸς τῶν ὑφ' αὐτὸν χροῶς ,
 ἐπὶ πρὸς τῶν ὑφ' αὐτὸν ὡραῖς . ἐπὶ πρὸς τῶν ὑφ' αὐτὸν
 ὑφ' αὐτὸν ὑφ' αὐτὸν ὑφ' αὐτὸν ὑφ' αὐτὸν ὑφ' αὐτὸν
 τὰ πολλὰ . τῶν τε λῶν οὐ τὸ σκλοῖς πρὸς αὐτὸν
 ὑφ' αὐτὸν ὑφ' αὐτὸν ὑφ' αὐτὸν ὑφ' αὐτὸν ὑφ' αὐτὸν
 ἀπὸ τῆς , ἐπὶ μὲν ἀδυσώπητον , ἐπὶ λάβρον , οὐ-
 δὲ ὡς αὐτὸν εἶπεν ποτε ὡς ἰδρυτῶσι . ἀλλὰ
 πάντα διελκυστίνην ἀποδοῦναι ὡς ὑπὸ τῆς
 λῆς , ἀπαράλως , τεταγμένως , ἐξῆρμε-
 νως ,

πωρ, συμφώνως ἑαυτοῖς. Ἐφαρμόσκει δ' αὖ
 αὐτῷ τὸ ποῦ τοῦ Σωκράτους μνημονορούμε-
 νος, ὅτι καὶ ἀπέχεσθαι καὶ ἀκρλαύειν ἐ-
 διώκετο τούτῃν, ὡν πολλοὶ πρὸς τὰς ἀκρ-
 χὰς ἀδενῶς, καὶ πρὸς τὰς ἀκρλαύσεις ἐν-
 δεπικῶς ἔχουσιν. Τὸ δὲ ἰσχύειν καὶ ἐπὶ κερτε-
 ρεῖν καὶ ἐννήφειν ἐκαστέρῳ, ἀνδρὸς ὅστιν ἀρπύρας
 καὶ ἀήτητον ψυχὴν ἔχοντες, οἷον ἐν τῇ νόσφ
 τῇ Μαξίμου. Παρὰ τῷ θεῶν, δ' ἀγαθούς πάπ-
 πους, ἀγαθούς γονίους, ἀγαθὸν ἀδελφὸν,
 ἀγαθὸν διδασκάλον, ἀγαθὸν οἰκίον,
 συγγενὲς φίλον, σχεδὸν ἅπαντα χεῖν. καὶ
 ὅτι ποῦ ὁδεῖνα αὐτῇν προέτισσον πλημμελῆ-
 θαι π, καὶ τοὶ διαθεσῆναι ἔχον τοιαῦτα, ἀφ'
 ἧς, εἴ ἐτυχας, καὶ ἐπὶ ἀξίῳ π τοιοῦτο. τῷ θεῶν
 ὃ ἐπὶ ἰα τὸ μηδεμίαν βιωδὸρμὴν πραγμάτων
 γενέσθαι, ἥ τις ἐμελεμεῖ λέγειν. Ὁ τὸ μὴ πλείον
 ἐκτραφῆναι παρὰ τῇ παλαιᾷ τῷ πάπ-
 που. καὶ τὸ πῶς ὦραν ὁλοσώθαι. καὶ τὸ μὴ
 πρὸ ὥρας ἀνδρῶσθῆναι, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ἰδιλα-
 βεῖν τῷ χρόνῳ. τὸ ἀρῶντι καὶ πατεῖ ἔω-
 τα χεῖναι, ὅς ἐμελλεν πάντα τὸν τύπον ἀφαι-
 ρήσιν μὲ, καὶ εἰς ἀνοιὰν ἀξίει τῷ ὃ, π διω-
 τὸν ὅτι αὐτῇ βιοῦντα, μὴτε δευφορέσους
 χεῖν, μὴτε ἐσθῆτῃ σημειωτῶς μὴτε λαμ-
 πρῶς καὶ αὐδραχίτῃ τοιῶνδε πινῶς καὶ

τῶ ὁμοίᾳ κῆρυ· ἄλλ' ἔστιν ἐγγυτάτω ἰδιώ-
 τε συσέλφειν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ ἄλλοι ταπεινό-
 τωρον ἢ ῥαθυμότωρον ἔχειν πρὸς τὰ ὑπὲρ τῆν
 κοινὴν ἰγμονικῶς. Πραχθῆναι θέοντα. Τὸ ἀ-
 δελφῶ ποιῆσαι τυχεῖν, διωαμλῶς μετ' ὅλῃ ἡθῶς
 ἐπεγχεῖν με πρὸς ὑπὸ μέλειαν ἑμαυτῶ· ἅμα δὲ
 καὶ τιμὴ καὶ σοφίᾳ δι' ἀφραίνοντός με, ὅτι παιδία
 μοι ἀφύηκται γενέσθαι, μηδὲ κ' ὅτι σώματιον διά-
 στροφα. Τὸ μὴ ἐπίπλεον με περὶ ἑαυτοῦ ὡς ἐκ-
 ποικίλῃ καὶ ποικίλῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπὸ τῆς δι-
 μασι, ὅτι ὅς ἴσως αὐτὸ κατεχέθω, ὅτι καὶ ὁμοίως ἐ-
 μαυτοῖς διόδως περὶ ὄντα. Τὸ φθῆναι, ὅτι
 προσφῆας ὡς ἀξιώματι καὶ ταῖς ἡσυχίαι, οὗ δὲ ἰσθῆκον
 μοι ὑπὸ διθυμῆν, καὶ μὴ ἀναβαλέσθαι ἐλπίδι, τῶ
 μὴ ἐπεὶ νέοι ἐτι ἦσαν, ὕστερον αὐτὸ πρᾶξιν. Τὸ
 γινώσκειν Ἀπολλώνιος ῥῆσιν, Μάξιμον. Τὸ
 φαντασθῆναι πρὸς τῶ κ' φύσιν βίου ἀναρχῶς
 καὶ πολυάκως, ὅτι ὅτι τίς ὅτι. ὥστε ὅτι ὑπὸ τοῖς
 δικαίς, καὶ ταῖς ἐκείθεν ἀφ' ὁδοῖσι καὶ συλλέ-
 ψει, καὶ ἐπινοίας, μηδὲν κολλῆειν ἡδὴ καὶ τὰ
 φύσιν ζῶμε, ἢ ἀρλεῖται ἐτι τὰς πρᾶ-
 τικὰ ἐμὴν αἰτίαν, καὶ πρᾶ ὅτι μὴ ὁλῇ τηρεῖν τὰς
 ἐκ τῆν δεινῶν ὑπομνήσεις, καὶ μόνον ὅτι δι-
 σκαυαλίας. Τὸ ἀντεχεῖν μοι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ
 ὁδοῦ καὶ τοῦ βίου. Τὸ μὴ τε Βασιλῆως ἀφ-
 ὀσαι, μὴ τε Θεοῦ καὶ ὁδοῦ καὶ ὕστερον ὡς ἐρω-
 ῖκοις

πικρὸς παῖδες ὁ γινόμενος ὑγιαίνει. Τὸ χαλεπὸν
 ναντα πολλάκις ῥοσίκω, μηδὲν πλεον πρᾶξαι,
 ἐφ' ᾧ αὐτὸ μετέγνω. Τὸ μέλλουσαν νέαν τελευτᾶν
 τὴν τελευτᾶν ὁμοῦς ὀικῆσαι μετ' ἐμοῦ τὰ τελευ-
 ταῖα ἔπη. Τὸ ὁσάκις ἐβουλήθην ὠδικοῦρῃσαι
 πινι πεινομῶ, ἢ εἰς ἄλλο τι χρῆζοντι, μηδὲ προ-
 τε ἀκροῦμαι με ὅτι ἐκ ἔστι μοι χρέμα'τα ὁδου
 γλύνται. καὶ ὅ αὐτῷ ἐμοὶ χρεῖαν ὁμοίαν ὡς
 πρ' ἐτόρουν μεταλαβεῖν, μὴ συμπαρεῖν. Τὸ τῶν
 γυναικῶν ποικύτῳ εἶναι, ἔτῳσί μιν παθόντιον,
 ἔτῳ δὲ φιλόπορον, οὐτῳ δὲ ἀφελῇ. Τὸ ὠδι-
 πιδέων τροφίων εἰς τὰ παιδία δι' ὡρεῖν. Τὸ
 δι' ὀνειράτων ἐκδημαται δοθῆναι ἄλλα τε
 ὡς μὴ πύφν αἶμα, καὶ μὴ ἰλιγγιαῖ· καὶ πύφνου
 αὐτῶν καὶ ὡς πύφνου χρεῖαν. ὅπως τε ἐπεθύμησαι *
 φιλοφιλίας, μὴ ἐμπασεῖν ἕως πᾶσι φιλοφιλίᾳ
 δὲ ἀρετῇ εἶναι ὠδὶ ἐν συγγραφῇ, ἢ συλ-
 λογησὺς ἀναλύει, ἢ πᾶσι τὰ μετεωρολογικῶν
 καὶ τὰ γίνεσθαι. Παίτα γὰρ ταῦτα διὰ βο-
 θῶν καὶ τύχης δέεται.

Τὰ αὐτὰ κρυάθεις πρὸς τῷ χρονονα. α.

Ἐωθον προλέγειν ἑαυτῷ, σωτῆρι μοι πατρί
 ὄργῳ, ἀχαρίσῳ, ὑβριστῇ, ὀδολογῷ, βασανί-
 νῳ, ἀκρινωννῷ. Γαίτα ταῦτα συμβέβηκεν ἐν
 κείνοις πρὸς τὴν ἀγνοίαν τῆν ἀγαθῶν καὶ κα-
 κῶν. Εἰς δὲ τε θεωρητικῶς τὴν φύσιν τῶν ἀγα-

αὐτοῦ, ὅτι καλὸν, καὶ τὸ κακὸν, ὅτι αἰσχρὸν, καὶ
 τὴν αὐτὴν τὴν ἁμαρτάνοντες φύσιν ὅτι μοι συγ-
 γνης, οὐχὶ αἵματός ἢ ἀδέρματος τὴν αὐτὴν,
 ἀλλὰ τοῦ, καὶ θείας ἀκροαίρας μέχθ, οὔτε
 βλαβῆναι ὑπὸ πινθ αὐτῇ δυνάμει· αἰσχρὸν
 γὰρ με οὐδὲς πωλεῖσθαι, ἔτε ὁρμίζεσθαι ὅτι
 συγγενὴ δυνάμει, ἔτε ἀπὲρθεσθαι αὐτῷ.
 γεγονότα γὰρ πρὸς ζωδργίαν ὡς ποδοί, ὡς
 χεῖρες, ὡς βλέφαρα, ὡς οἱ τοῖχοι τῇν αἰῶνα καὶ
 τῇν κατὰ ὀδόντων. Τὸ ἐν αὐτῇ πρῶτον ἀλ-
 λήλοις πῆρὰ φύσιν. αὐτῇ πρῶτον δὲ δ' ἀ-
 γανакτεῖν καὶ ἀρξέσθαι. ὅτι ποτε τῇ-
 πό ἐμὶ, σαρκί καὶ ὅτι, καὶ πνεύματι, καὶ δ'
 ἡ γημονικὸς. Ἀφίς τὰ βιβλία, μηκέτι πωρ.
 Οὐ δεδοται. ἀλλ' ὡς ἡδὴ ἀρξήσκειν τῇν μεν
 σαρκίαν κατὰ φρόνησιν λάθρῃ καὶ ὁσάεια, καὶ
 κροκύφαντον, ἐν νόμων, φλεβίων, ἀρτηρίων
 πλεγματίαν, θίασος ἡ καὶ δ' πνεύμα ὁ πρῶτον π
 ἐστίν· αὐτῇ, ἔτε αἰὲρ αὐτῷ, ἀλλὰ πάσης ὥρας
 ὁρμίζεσθαι, καὶ πάλιν ὁρμίζεσθαι. τρεῖτον ἐν ὅτι
 πρὸ ἡ γημονικὸν. ὡς ἀρξήσκειν. Γόρων ἐῖ· μηκέτι
 ὁρμίζεσθαι ὁρμίζεσθαι· μηκέτι καὶ δ' ὁρμίζεσθαι
 κοινῶν ὁρμίζεσθαι πνεύματι πνεύματι· μηκέτι δ' ὁρμίζεσθαι
 μενόν, ἡ πῆρὰ ὁρμίζεσθαι, ἡ μέλλον ὁρμίζεσθαι.
 τὰ τῇν θεῶν πνευνοίας μεσά. τὰ τῇν τύχης οὐκ
 μενόν φύσιν ἡ συγγένεως, ὡς ὁρμίζεσθαι τῇ

πρηνόια διοικουμένων πάντα ἐκείθεν ρεῖ. πρὸς
 ἐστὶ δὲ τὸ ἀναγκαῖον, καὶ τὸ τοῦ ὅλου κόσμου
 συμφέρον, ὃ μὲν ἔστι. Παντί δὲ φύσεως μέρος
 ἀγαθόν. ὃ φέρει ἡ τῶ ὅλου φύσις, καὶ δὲ κείνης
 ὅσι βέλτερον. σώζονται δὲ κόσμον ὡς πρὸς αἱ τῶ
 σοιχείων ἔτι καὶ αἱ τῶ συγκριμά τῶ μετα-
 βολαί. ταῦτά σοι ἀρκέτω, ἀεὶ δὲ γματα ἔσω.
 Τὴν δὲ τῶ βιβλίων δίδαλιν ρίπον, ἵνα μὴ γο-
 γύζων ἀφθαίης, ἀλλὰ ἵλεως ἀληθῶς, καὶ ἀπὸ
 καρδίας θυχάεις τὸ τοῖς θεοῖς.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον Ε.

ΕΜΝΗΣΟ ΕΚ ΠΟΘΟΥ ΤΑΥΤΑ
 ἀναβάλλη, καὶ ὁποσάκις πρὸς θε-
 σμίαν λαβὼν πρὸς τῶν θεῶν οὐ
 χρᾶ αὐταῖς· δέῃ ἡ δὴ ποτὲ αἰ-
 δεῖται τίνος κόσμος μέρος εἶ, καὶ τί
 νος διοικῆτος τὸν κόσμον ἀπὸ ῥοια ὑπέστης, ὅτι
 ὅρος ἐστὶ σοι περὶ γεγραμμένος τὸ χρόνος· ὡς αὖ
 εἰς τὸ μὴ ἀποθνήσκειν χρόνον, ὃ χήσε, καὶ οὐ χήση,
 καὶ αὐτὸς ἔχῃ. Γάργας ὥρας φροντίζε σιβαρῶς
 ὡς ῥωμοῦτος καὶ ἄρρην τὸ ἀντιχερσὶ μὲν τὸ ἀκριβὲς καὶ

ἀπλάσσει σιμνότητι, καὶ φιλοστοργίας, καὶ
ἐλευθερίας, καὶ δικαιοσύνητι πρέσβειν, καὶ
οὐκ ὀλίγῳ σου ἔσθ' ἀπὸ πασῶν τῶν ἄλλων φαντα-
σιῶν πορεύειν. πορεύεις δὲ αὐτῷ ὡς ἐχάτις τῶν εἰς
ἐκείνῳ πρᾶξιν ἀνεργῆς ἀπὸ μαλαγμῶν πάσης
δικαιοσύνητι καὶ ἐμπαιδύς ἀκροφῆς ἀπὸ τῶν
αἰρουμένων λόγῳ, καὶ ὑποκρίσεως, καὶ φιλαυ-
τίας. καὶ δυσσεβήσεως πρὸς τὰ συμμιμοῦσα
μῦθα. Ὅρας πῶς ὀλίγα ἐστὶν ὧν κρατήσας τις,
δύναται θύρουλα καὶ θεοδὴν βιάσασθαι βίον; καὶ
γὰρ οἱ θεοὶ πλεονέχουσιν ἀποιτήσουσι πᾶσι τῶν
ταῦτα φυλάσσοντος. Ἐβριζε ὑβριζε αὐτῷ ὁ
ψυχῇ, τῷ δὲ πᾶσι σεαυτῷ ἐκείνῳ καιρὸν
ἔχεις. οὐ γὰρ ὁ βίος ἐκείνῳ, ἐστὶ δέ σοι χεῖρ
δίνουσαι, μὴ αἰδομένη σεαυτῷ, ἀλλ' ὡς ταῖς
ἄλλων ψυχαῖς πιθικμένη τῷ σὺν δυνάμει.
Πειροπᾶν τί σε τὰ ἐξωθεν ἐμπέπνοντα; καὶ οὐ-
κ ὀλίγῳ παρέχε σεαυτῷ τῶν προσμαρτυρούντων ἀγα-
θόν τι, καὶ παύσαι ῥημόμιον. Ἦδη ὃ καὶ
τῷ ἐτόρρεν πόδι φορεῖν φυλακτίον. ληρῶσι δὲ
καὶ ἀπὸ πρέσβειν, οἱ κακῆς τῶν βίῳ, ὅ
μὴ ἔχοντες σκωπὸν, ἐφ' ὃν πᾶσι ὁρμῶν καὶ
καθάρσει φαντασίαν ἀπὸ θυγῶν. Παρά
τῷ μὴ ἐφιστάμεν τί ἐν τῇ ἄλλῃ ψυχῇ γίγνεται,
ἢ ῥαδίως τις ὥφθη κακῶν μονῶν. εἴθ' ὃ εἴς
τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ κινήματα μὴ πᾶσι λαμβάνοντας,
αἰάγνη

κατάγνη κακοθυμονείας. Τέτῃν αὖ δὲ με-
μνήαζ. τίς ἦτῃν ὄλρον φύσις, καὶ τίς ἡ ἐμὴ, καὶ
πᾶς αὖτῃ πρὸς ἐκείλῳ ἔχουσα, καὶ ὁποῖόν τι
μέρεθ, ὁποῖος τῷ ὄλρον ἔσσι. καὶ ὅτι ἔδεις ὁ κρο-
λύας τὰ ἀκρόθουσα τῇ φύσει, ἥς μόρεθ εἶ,
πράσσει τε αὖ καὶ λέγειν.

Φιλοσόφος ὁ Θεόφραστος αὖ τῇ συγκρίσει
τῇν ἁμαρτημάτων, ὡς αὖ τις κοινότορος τὰ
ποιαῦτα συγκρίνει φησί· βαρύτερα εἶναι τὰ
κατ' ὑπιδρυμίαν πλημμελομένηα τῇν κατὰ
θυμόν. ὁ γὰρ θυμούμενθ μετὰ πινθ λύπης
καὶ λεληθῆς συτολῆς φαίνεται ὅν λόγον α-
ποστρεφόμενθ· ὁ δὲ κατ' ὑπιδρυμίαν ἁμαρ-
τανών, ὑφ' ἡδονῆς ἠπώμενθ ἀκολαπότορος
πως φαίνεται, καὶ ἡλύτερεθ αὖ ταῖς ἁμαρ-
τήαις. ὁρᾶς ὅν καὶ φιλοσοφία ἀξίως ἔφη,
μείζονθ ἐγκλήματθ ἔχειν τὸ μετ' ἡδονῆς ἁ-
μαρτανόμενον, ἢ πρὸς τὸ μετὰ λύπης. ὄλρος τε ὁ
μετὰ πρηνεικηνόμηνω μάλλον ἔοικε, καὶ ἀπὸ λυ-
πῆν ἡναγκασμένω θυμορῆναι. ὁ δὲ, αὖ τὸ δευ-
τέρως τὸ ἀδικεῖν ὁρᾶν, φερόμενθ ἢ τὸ πρᾶ-
ξαί πνα κατ' ὑπιδρυμίαν. ὡς ἡδὴ διωκτῆς ὄν-
τθ ἰζιέναι τῷ βίου, οὕτως ἐκείνα ποιεῖν καὶ
ὁρᾶν ἔαζ. Τὸ ὅτι ἰζι ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, εἰ μὴ
δοκοῖ εἶναι, οὐδ' αὖ δεινόν· καὶ κῶ γὰρ σε ἔκ αὖ πε-
ριβάλοιαν. ἢ δὲ εἰ τι ἔκ εἶσιν, ἢ οὐ μείλι αὖ τοῖς

169 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

ἥ ἀνθρωπείων· ἡ μὲν γὰρ ἐν κόσμῳ κενὴ δεικνύει,
 ἢ προνοίας κενὴ. Ἀλλὰ καὶ εἰσι, καὶ μέλει αὐ-
 τοῖς τῇν ἀνθρωπείων. καὶ οἷς μὲν κατ' ἀλή-
 θειαν κακούς, ἵνα μὴ παρὰ τὴν οὐκ ἀνθρώπου, ἐπ'
 αὐτοῦ τὸ πᾶν ἐδενέ. τῇν δὲ λοιπῶν ἔτι κα-
 κὸν ἦν καὶ ἔστω αὐτῶν προείδοντες, ἵνα ἐπὶ πάντῃ
 ᾗ μὴ παρὰ τὴν αὐτῶν. ὁ δὲ χεῖρ μὴ ποιῇ ἀν-
 θρώπων, πῶς αὐτῶν βίους ἀνθρώπων χεῖρα
 ποιήσεται; οὐτε ἡ κατ' ἀγνοίας, ὅτε εἰδὴ αὐτῶν
 μὴ διωαμύνῃ ἢ παρὰ τὴν αὐτῶν, ἢ διορθώσεται
 ταῦτα, ἢ τῶν ὁλοθῆναι φύσις παρὰ τὴν αὐτῶν. ὅτε αὐτῶν
 λικυῖται ἡμᾶρτες ἢ τοι πρὸ ἀδυναμίας, ἢ
 πρὸ ἀτεχνίας, ἵνα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ
 ἐπίσης τοῖς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς κα-
 κούσις παρὰ τὴν αὐτῶν συμβαίνει. Θάνατος δὲ καὶ
 καὶ ζῶν, δόξα καὶ ἀδοξία, πόνος καὶ ἡδονή,
 πλοῦτος καὶ πενία, πάντα ταῦτα ἐπίσης
 συμβαίνει ἀνθρώπων τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς
 κακούς, οὐτε καλὰ ὄντα, οὐτε αἰσχρά, οὐτ'
 ἀρ' ἀγαθὰ, οὐτε κακὰ ὄντα. Πῶς πάντα τα-
 χέως οὐκ ἀφανίζεται, τοῦ μὲν κόσμου αὐτὰ τὰ
 σώματα, τοῦ ἡ αἰῶνι αἰ μνησται αὐτῶν, οἷα ὄντα
 τὰ αἰσθητὰ πάντα, καὶ μάλιστα τὰ ἡδονῇ δε-
 λαιζόντα, ἢ τοῦ πόνου φοβούντα, ἢ τοῦ τύφου
 εὐφροσύνης, πῶς οὐτε λῆν ἢ οὐκ εἶναι φρονέται,
 ὅς ῥα πρὸς, καὶ οὐ φθαίεται, καὶ νεκρὰ. νοεῖται
 διωά-

ἀνωμένως, ἐφιστάναι τί εἰσιν ὅτοι ὥς αἱ ἕπα-
 λήφεις καὶ αἱ φωναὶ, πλὴν διδοξίαν. τί ὅστις *
 ἢ ἀκρωθαιέν, ὃ ὅτι ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ, καὶ
 ὡς μορφομῶ τ' εὐνοίας, διαλύσῃ τὰ ἐμφαν-
 ταζόμενα αὐτῷ, οὐκ ἐπὶ δὴ γό ἡ ἕπαλήφεται
 αὐτὸ εἶναι ἢ φύσεως ὁρῶν. φύσεως ὃ ὁρῶν εἰ-
 πος φοβεῖται, παιδίον ὅστις. ὅσοι μὲν τοιοῦτον μόνον
 φύσεως ὁρῶν ὅστις, δὴ καὶ συμφέρον αὐτῇ.
 πῶς ἀπῆται θεοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ τί αὐτῷ
 μόρῳ, καὶ ὅταν πῶς ἐχὼ δυνάμειται τὸ τοῦ
 ἀνθρώπου ὅσοι μόριος; ὅθεν ἀβλιώτορον τῷ
 πάντα κύκλῳ ἐκ παρὸς χερμίου, ὃ τὰ νό-
 θον γὰρ φησὶν ἐρυνῶντῳ, ὃ τὰ αὐταῖς ψυ-
 χαῖς τῇ πωλοσίον ἀφ' τεκμάρως ζητοῦντῳ,
 μὴ αἰδομίου δὲ ὅτι ἀρκεί πρὸς μόνῳ ὡς εἰ-
 δὸν ἐαυτῷ δαίμονι εἶναι, καὶ τῷ τὸν γνησίως θε-
 ραπύει. θεραπεία δὲ αὐτῷ καὶ θάρον πάλους
 διατρεῖν, ὃ ἐκαύοτῃτῳ ὃ δυσαρκεσίως τ'
 ἡ πρὸς τὰ ἐκ θεῶν ὃ ἀνθρώπων γινόμενα. τὰ
 μὲν γὰρ ἐκ θεῶν αἰδέσιμα δι' ἀρετῶν. τὰ ὃ
 ὃ ἀνθρώπου ὡς ὅλα ἀφ' συγγούσαν, ἐστὶ δὲ ὅτι
 ὃ τρόπον πινά ἐλεινὰ, δι' ἀγνοίαν ἀγαθῶν ὃ
 κακῶν οὐκ ἐλάττωσιν ἢ πῆρωσις αὐτῇ τῆς σε-
 ειοκύνους τοῦ ἀφ' ἀκρίνειν τὰ λυκὰ καὶ μί-
 λαινα. Καὶν τριτάτια ἔτη βιώσεσθαι μέλ-
 λης, ὃ ποσάυτῃς μύρια, ὅμως μέμνησθαι, ὅτι
 οὐδ' εἰς

271 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

οὐδ' εἰς ἄλλον ἀρβάλλει βίον, ἢ ἴσῳ ὃν ζῇ· ὅτι
 ἄλλον ζῇ ἢ ὃν ἀρβάλλει. εἰς ταῦτ' ἐν καθίσταται
 τὸ μήκιστον τῷ βραχυτάτῳ. ὅτι γὰρ πᾶν, πᾶ-
 σιν ἴσον, εἰ καὶ δ' ἀρμύλλον, οὐκ ἴσον, καὶ δ'
 ἀρβαλλόμενον, ὅπως ἀκραιῶν ἀναφαίνεται.
 οὔτε γὰρ τὸ πρῶτον, ὅτε δ' ἔμμελον ἀρβάλλ-
 λοι αὖ πρ. ὁ γὰρ ἔκ' ἔχει, πῶς αὖ πρ. ἴσῳ αὐτῷ
 ἀφ' ἐλπίδ' ἔσται; τῶν δ' ἐν τῇ δ' οὐδ' εἰ μεμνησθαι ἐνὸς
 μὲν ὅτι πάντα ἴσ' αἰδίου ὁμοειδῆ, καὶ ἀνα-
 κυκλούμενα, καὶ οὐδὲν διαφέρει, πότον ἐν
 ἐκαστὸν ἔτεσιν, ἢ ἐν Ἀφροδίταις, ἢ ἐν τῷ ἀπεί-
 ρῳ χρόνῳ τὰ αὐτὰ πρ. ὅψεται. ἔσται δὲ, ὅτι
 καὶ ὁ πολυχρονιώτατος, καὶ ὁ πᾶσι τεθνη-
 ξόμενος, τοῖσιν ἀρβάλλει. τὸ γὰρ πρὸς ὅτι
 μόνον ἔσθ' ὁμοειδῆ μίλλει, ὅπου γὰρ ἔχει, καὶ
 ἴσῳ μόνον. καὶ ὁ μὴ ἔχει πρ., οὐκ ἀρβάλλει.
 ὅτι πᾶν ὑπόληψις, δηλὰ μὲν γὰρ τὰ πρὸς τῷ
 κυνικῷ Μόνιμον λεγόμενα. δηλὸν ὅτι καὶ δ' ἡ-
 σίμον τῷ λεγομένου, εἰ πρ. αὐτῷ δ' ἡσίμον μέ-
 χρι τῷ ἀλλοθὺς δέχεται. ὅτι εἰς ἐαυτῷ ἡ τῷ
 ἀνθρώπου ψυχῇ· μάλιστα μὲν, ὅταν ἀπο-
 σταμα, καὶ ὅσον φῦμα τῷ κόσμῳ ὅσον ἐφ' ἐαυτῷ
 γινῆται. ὅτι γὰρ δυσχεραίνειν ἐν τῇ γινόμε-
 νων ἀποστάσεως ὅτι τῆς φύσεως, ἥς ἐν μίρῳ, ἐκ-
 στα τῇ λοιπῶν φύσεις ποδίζονται· ἐπειτα ὅτι,
 ὅταν ἀνθρώπων ἵνα ἀρξασθῇ, ἢ καὶ οὐκ ἀντία
 φέρεται,

φοῖνται, ὥς βλαψασα ὅσαι εἰσι αἱ τῶν ὀργι-
ζομένων. τρίτον ὑβρίζει αὐτὴν, ὅταν ἡσάτοια
ἡδονῆς, ἢ πόνου. τέταρτον, ὅταν ἔσσηνίζη-
ται, καὶ ὑπὸ πλῶτος, καὶ ἀναλήθως ἢ ὀπί, ἢ
λίγη. πέμπτον, ὅταν πρᾶξῃ τινα ἐαυτῇ καὶ
ὀρεῖται, ἐπ' ἑδνὰ σκοπὸν ἀφ' ἧς, ἀλλὰ εἰκὴ καὶ
ἀπ' ἀκαλῶς θήτως ὅπῃν ἀεργῇ. δεόν καὶ τὰ
μικρότατα, καὶ πῶς ὑπὸ τὸ τέλος ἀναφορὰν
γίνεσθαι. τέλος δὲ λογικῶν ζώων τὸ ἐπεσθαι
τοῦ τ' πόλεως καὶ πολιτείας τ' πρεσβυτάτης
λόγῳ καὶ θεσμῷ.

Τοῦ ἀνθρώπου βίου, ὁ μὲν χρόνῳ, σπυ-
ρμῇ ἢ δὲ πόσῃ, ῥέοντα. ἢ δὲ αἰσθησις, ἀμυστά.
ἢ δὲ ὅλου τοῦ σώματος σύγκρισις, εὐσηπῆς.
ἢ δὲ ψυχῇ, ῥυθμός. ἢ δὲ τύχη, δυστέκμαρτος.
ἢ δὲ φῆμη, ἀκρίτων σωμάτων δὲ εἰπεῖν, πάν-
τα, τὰ μὲν τοῦ σώματος, ποταμός. τὰ δὲ
τῆς ψυχῆς, ὄρεσθαι καὶ τύφῃ. ὁ δὲ βίῳ,
πόλεμῳ, ὁ ξείνονι διδασκάλῳ. ἢ ὑπεροφημία
δὲ, λήθη. τί ἔν τῳ πρᾶξι μὲν διωάμηνον, οὐ
καὶ μόνον φιλοσοφία. ὅσον δὲ, ὡς τῷ τηρεῖν ὅν
εὐδον δαίμονα αὐτῷ εἶπον, καὶ ἀσινῇ, ἡδονῇ καὶ
πόνων κρείσσονα, μηδὲν εἰκὴ ποιοῦντα, μηδ' ἐπι-
φθονομενίως καὶ μετ' ἔσσηνίσσεως. ἀντιθετὴ τῷ
ἄλλῳ ποιεῖται, ἢ μὴ ποιεῖται. ἐτι δὲ τὰ συμ-
βαίνοντα ὁ ἀκρίτως μὲν διὰ χρόνον, ὥς ἐκείθεν
πρὸς τὸν

πρὸς ὁρμήματα, ὅθεν αὐτὸς ἦλθεν. καὶ πᾶσι τὸ
 θάνατον ἵλεω τῇ γνώμῃ ποδωμένοι, ὥς οὐδὲν
 ἄλλο ἢ λύσιν τῇ σοιχείῳ, ἢ ὧν ἔκαστον ζώον
 συγκρίνεται. εἰ δὲ αὐτοῖς τοῖς σοιχείοις μὴ εἰς
 δεινὸν αὐτοῖς ἔκαστον διηνεῖς εἰς ἔθρον μετα-
 βάλλειν, ἀλλὰ τί ὑπὸ ταῖς πύλαις αὐτῆς με-
 ταβολὴν ἢ διάλυσιν; καὶ φύσιν γὰρ οὐδὲν δε-
 κακὸν καὶ φύσιν.

τὰ αὐτὸν Κάρνουτῳ;

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον γ.

ἔτι ἔτι μόνον δεῖ λογί-
 ζεσθαι, ὅτι καὶ ἐκείνῳ ἡμέραν ἀ-
 παναλίσκεται ὁ εἶς, ὅς μὴ
 ἔλαττος αὐτῶν κατὰ λέ-
 γεται. ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ λογιστέον,
 ὅτι εἰ μὴ πλεον βιώσῃ τις, ἐκείνῳ γε ἀδύνατον, εἰ
 ἴσχυρὸς οἰοῖται αὐτοῖς ἢ διαίτοια πρὸς τῇ σω-
 σιν τῇ πραγματικῇ, καὶ τὴν θωρίας τὴν αὐ-
 τήν εἰς τῇ ἐμπειρίᾳ τῇ πειρίᾳ καὶ τῇ αὐ-
 τῇ.

θρώπειων. Εάν γὰρ πῖα ληρῆν ἀρξῇ, τὸ μὲν
 εἶα πνεύαζ, καὶ τρέφιαζ καὶ φανταζίαζ, καὶ
 ὁρμῶν, καὶ ὅσα ἄλλα βιαῦνται, οὐκ εἰδέναι. Τὸ
 ἵ ἐαυτῷ χρῆαζ, ὅ ἐδὲ τῷ καὶ δῆκοντ' ἀριθμῶς
 ἀκριβεῖν, καὶ τὰ πτωφαινόμενα εἰσαρθεῖν, ὅ πε-
 ραιαὶ τῷ τῷ εἰ ἡδὴ ἵστακτεον αὐτὸν ἐπιστάνας,
 καὶ ὅσα τοιαῦτα λογισμῷ συγγεγυμνασμέ-
 νου παννυχῆζει, πρὸς ἀποσώζονται. χρῆ ἐν ἐ-
 πείγασθαι, οὐ μόνον τῷ ἐγγυτέρῳ τῷ θανάτῳ
 ἐκείνῳ γίνεαζ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ πᾶν ἐνόν-
 σιν τῇ πρὸς γμάτῃ καὶ πᾶν πᾶσιν ἀπολύθῃσιν
 πρὸς ἀπολήγειν. χρῆ καὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν
 λάσθῃ, ὅτι ὅ τὰ ὑπὸ γινόμενα τοῖς φύσει γί-
 νομῆσι, ἔχει τι εὐχάρι καὶ ἐπαχρόν. οἷον ἀπὸ
 ὁπῶ μὲν ὁ παρὰ ῥῆγνυται τινὰ μέρι. καὶ τοῦτα
 ἐν ταῖς διέχοντα ἔως καὶ τρόπον τινὰ πᾶσιν ἵ
 πᾶσιν γὰρ τῷ ἀρῶ ποιῶσ' ἔχοντα, ὑπὸ πρέπει
 πως καὶ πρὸς θυμῶν πρὸς τῷ ἰσοφύλῳ ἰδίως ἀν-
 κινεῖ. πάλιν τε τὰ σὺν καὶ ὁπότε ὡραϊότατα ὅτι
 κίχινον. ὅ αὖ ταῖς ἐφ' ὅπως ἐλαίαις, αὐτὸ
 ἵ ἐγγὺς τῇ σῆφει, ἰδίον τι καὶ μᾶλλον τῷ καρπῷ
 πρὸς τίθῃσιν. οἱ σάχυνες ἐκείτω ἐβύοντο, καὶ τῷ
 τῷ λέοντος ὑπὸ σκύνιον, ὅ ἐτ' ὅσων ἐκ τῷ σῶμα-
 ὅς ῥίον ἀφ' ὅς, καὶ πολλὰ ἑτοῖα καὶ ἰδίαν εἴτις
 σκεπτοῖν, πόρρω ὅτι τῷ διὰ ὅς, ὁμῶς δὲ τῷ τῷ
 φύσει γινόμενοις ἐπαχρόθεν, σιωπικωμῆ,
 καὶ

ἡς ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

καὶ ψυχαραγῆ. ὥστε εἴς τε ἔχρη πάθῃ καὶ οἰ-
νοῖαν βαθυτόραν πρὸς τὰ οὐ τῷ ὅλῳ γινόμενα
χαιδὸν ἔδένεχ' ὁδὸς αὐτῷ καὶ τῇν κατ' ἐπα-
κλῆθῃσιν συμβαινόντων ἡδέως πως ὁραζοί-
σασθαι. ὅτως δὲ καὶ θηρίων ἀληθῆ χάσματα
τα, ἔχ' ἥσων ἡδέως ὄψεται, ἢ ὅσα γε φῆς,
καὶ πλάσσει μεμυμέννοι δεικνύσιν. ἢ γε φῆς
καὶ γέροντες ἀκμῶν ἵνα καὶ ὦραν, καὶ δ' οὐ
παῖσιν ἐπαφροδίτον, τοῖς ἐαυτῶ σάφροσιν ὁφ-
θαλμοῖς ὁρᾶν διωήσεται. καὶ πολλὰ τοιαῦ-
τα ἔσονται πιθανὰ, μόνῳ δὲ τοῦ πρὸς τὴν
φύσιν, καὶ τὰ ταύτης ὁρᾶν γνησίως ὡκειώ-
μεν πρὸς πεῖται.

Ἰστωκράτης πολλὰς νόσους ἰασάμεν, νο-
σῆσας ἀπώσανεν. οἱ χαλδοῦοι πολλῶν θανά-
τους πρὸς γόρβου εἶτα καὶ αὐτῶν τὸ πεπρω-
μένον κατέλαβον. Ἀλέξανδρος καὶ Πομπήϊος,
καὶ γαίος Καῖσαρ, ὅλας πόλεις ἀρδῶν τε-
σσωτάκας ἀνελόντες, καὶ οὐ πρὸς ταῖς πολ-
λας μυριασθας ἱππέων ἢ πεζῶν καὶ τανύφαντες,
καὶ αὐτοὶ ποτε ὕμνησον τῷ βίος. Ἡράκλειτος,
πρὸς τῷ τῷ κόσμῳ ἐκ πυρώσεως ποσῶντα φυ-
σιολογίσεις, ὕδατος τὰ εἶδος πληρωθεῖς, ἐο-
εῖτω καὶ τακτικῶσι καὶ τῷ ἀπώσανεν. Δημό-
κριτον δ', οἱ φθῆρες.

Σωκράτῳ δ', ἄλλοι φθῆρες ἀπέκτειναν. τί
ταῦτα;

ταῦτα· ἐνέγκας, ἐπὶ λουσας, κατὰ χῆρας· ἐκείνη δὲ
 μὲν ἐφ' ἐτόροι βίον, οὐδὲν θείων κινὸν οὐδὲ ἐκεί-
 η δ' ἐσ' ἀναισθησία, παύσῃ πόνων καὶ ἡδονῶν
 ἀνιχνύμενθ', καὶ λατρεύων τοσοῦτω χεῖρον
 τοῦ ἀγγέλου. ἢ πολεῖσι τὸ ὑπηρετοῦν· τὸ μὲν γὰρ
 ἔσθ' καὶ δαίμων, τὸ δὲ γῆ καὶ λυθρῶν. μή κα-
 τατέλλῃς τὸ ὑπολιπόμενον τῆς βίης μόρθ' οὐ
 ταῖς ποδὶ ἐτέρων φαντασίαις, ὁ πόταν μὴ τῇ
 ἀναφορᾷ ἐπὶ τι κρινωφιλὲς ποιεῖ· ἥτοι γὰρ ἄλ-
 λου ὄργου σέση. τοῦτέστι, φανταζόμενθ' ὅτι
 θῆνα πρῶτος, καὶ πίνθ' οἶκον, καὶ τί λέγει,
 καὶ τί εὐθυμῆται, καὶ τί τεχ' αἴζεται, καὶ ὅσα
 τοιαῦτα ποιεῖ ἀπρόβλεπτα· τ' τῆ ἰδίας ἡγεμο-
 νικῶν πρᾶττεσθαι. καὶ μὲν ἐν καὶ δ' ἐκείνη καὶ
 μάττω αὐτῇ ἐρμῶν τῇ φαντασιῶν πωλεῖται
 οὗ· πολὺ δὲ μάλιστα τὸ πολεῖδον, καὶ κα-
 τέκδοι. καὶ ἐπιστῆν ἐαυτὸν, κίονα φανταζομέν-
 ποδὶ ὧν εἴ τις ἀφνω ἐπαυέροιο, τί νῦν ἀλγ-
 νοῖ, μὲν παρρησίας πρᾶχρῆμα αὐτὸ ἀρκεῖναι,
 ὅτι τ', καὶ τὸ ὡς ἴδ' αὐτὸ θείους δῆλα εἶναι, ὅτι
 πάντα ἀπὸ αὐτῆς ἐκείνης, ὅτι ζῶν κρινωνικῶν, καὶ
 ἀμειβούνθ' ἡδονικῶν, ἢ καὶ δαίπαξ ἀρχαυσι-
 κῶν φαντασμάτῃν, ἢ φιλοφρονείας πινός, ἢ βασ-
 κινίας καὶ ὑποψίας, ἢ ἄλλου πινός, ἐφ' ὃ αὐτὸ
 ἐρυθραίας ἰζηγύμνος, ὅτι αὐτὸ αὐτὸ εἶχε·
 ὁ γὰρ τοιαῦτα οὐκ ἐπὶ ὑποβλεπόμε-
 μ

οὐδ' ὥς οἱ ἀρίστοις ἦδη εἶν', ἰδού τις Σὺ πρὸς
 τοὺς θεῶν, χρώμενος ἐπὶ τῷ αἵδον ἰσχυμένῳ αὐτῷ,
 ὃ πῆχεται τὸν ἀνθρώπων ἀχραντὸν ἡδονῶν, ἀ-
 τρώδων ἕως πάντος πόνου, πάσης ὕβριος ἀνέ-
 παφον, πάσης ἀναίαθλον πονηρίας, ἀθλη-
 τῶν ἀθλοῦ τῷ μεγίστου, τῷ ἕως μηδενὸς πεί-
 ρους καὶ ταβληθῆναι, δικαιοσύνην βεβαμμέ-
 νον εἰς βαλῆθαι, ἀπαζόμενον ἢ ὅλως τῷ ψυ-
 χῆς τὰ συμβαίνοντα, καὶ ἀφρονερόμενα πάντα
 μὴ πολυαῖς δέ, μηδὲ χρεῖς μεγάλης ἐκεί-
 σωφελὲς ἀνάγκης φανταζόμενον, τί πρὸς ἄλ-
 λου λέγῃ, ἢ πράττει, ἢ διανοεῖται. μόνον γὰρ τὰ
 ἑαυτῷ πρὸς ἀίρεσιν ἔχει, ἐπὶ ταῖς αὐτῷ ἐκ τῆς
 ὁλοῦ συγκλωδύμενα δικαιοῶς αἰτοῖ. καὶ κἄ-
 να μὲν καὶ λαὸς πῆχεται, ταῦτα ὅτι ἀγαθὰ
 εἶναι πέπειστοι. Ἡ γὰρ ἐκείνῳ νημομένη μοῖρα
 ζωμιφέρεται τε καὶ σωμιφέρει. Μέννηται ὅτι,
 καὶ ὅτι συγγονὸς πάντων δ' λογικῶν. ἐπὶ καὶ
 δεῖται μὲν πάντων ἀνθρώπων, καὶ τῶν τῶν ἀν-
 θρώπων φύσιν ἐστίν. οὐδὲν δὲ οὐχὶ τῷ πρῶτον πάν-
 τῶν ἀνδεκτίων, ἀλλὰ τῶν ὁμολογουμένως τῇ
 φύσει βιούντων μόνον. οἳ ὅτι μὴ οὕτως βιούντες,
 ὅποιοί πινε δίκαι τε ἐξω τῷ οἰκίας, ἐνύκτωρ
 Σὺ μεθ' ἡμέραν, οἳ μεθ' οἷως φύρονται, με-
 μνημένῳ ἀφ' αὐτῶν. οὐ τοίνυν οὐδὲ δὲν πρῶτον
 τῶν τοιούτων ἐπαινοῦς οἱ λόγοι τίθενται, οἳ γὰρ
 οὐδὲ

οὐδὲ αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἀρεσκονται. μήτε ἀκούσθ'
 ἐνέργει, μήτε ἀκινῶνιθ', μήτε ἀνέξέταςθ',
 μήτε ἀνδελφικῶνθ', μήτε καμψείας τῶν δια-
 νοιᾶν σου καὶ λωπιζέτω. μήτε πολυῤῥήμουν, μή-
 τε πολυπράγμουν ἔω. ἐπὶ ᾧ ὁ σὺ σοὶ θεὸς ἔστω
 προσώτης ζῶον ἄρρονθ', καὶ πρεσβύτου, καὶ
 πλιπκῦ, καὶ ῥωμαίου, καὶ ἀρχονθ', ἀ-
 νατεταχόθ' ἐαυτὸν, οἷθ' αὖ ἔην πρὸς πόδι-
 μῶν τῶ ἀνακληπκόν ἐκ τῆ βίου δύλυτθ',
 μήτε ὀρκου δέσμεθ', μήτε ἀνθρώπου πινός μαρ-
 τυροθ'. Ἐν δὲ τῷ φαισθρον, καὶ τῷ ἀπεσοδέες τῷ
 ἔξωθεν ὑπέρσεας, καὶ τῷ ἀπεσοδέες ἰσυχίας,
 ὡς ἄλλοι παρέχουσιν. ὀρλὸν δὲ εἶν' ἡν, ὅχι ὀρ-
 δῶμενον. Εἰ μὲν κρητήον δύνεισκεις ἐν τῷ ἀνθρώ-
 πινῳ βίῳ δικαιοσύνης, ἀληθείας, σωφροσύνης,
 αἰδεσίας, καὶ καὶ δάπαξ τῆ ἀρεκῆσθαι ἑαυτῇ
 τῶν διάνοιαν σου ἐν οἷς καὶ τὰ δὲ λόγον τ' ὀρλὸν
 πρέσονται σε πῆρεται, καὶ ἐν τῇ ἐμαρμύνῃ,
 ἐν τοῖς ἀπεσοδέτως ἀρεκμορβίοις. εἰ τούτου
 φημι κρησόν πῶρε, ἐπ' ἐκείνο ὅς ὅλως τῷ ψυ-
 χῆς τραπῶμεθ', τῆ ἀείσε δύεισκειν ἀ-
 πόλαυ. εἰ ᾧ μηδὲν κρητήον φαίνεται αὐτῷ τῷ
 ἁγιοσυμλίου ἐν σοὶ δαίμονθ', τὰς τε ἰδίας ὀρ-
 μάς ἑποτέταχτος ἑαυτῷ, ἢ τὰς φαῖτασίας
 ὅς ἐταίζονθ', καὶ τῇν αἰσθητικῶν πείσεων, ὡς
 ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, ἑαυτὸς ἀφῆλκυόθ',

καὶ τοῖς θεοῖς ἕωπτεται χότος ἑαυτοῖς, καὶ
τῇ αἰθρώπως περικυβερτοῦν· εἰ πύτου πάν-
τα τὰ ἄλλα μικρότερα ὡς τελέεσθαι θέλω-
κεις, μηδὲν χεῖραν δίδου ἐτόρῳ, πρὸς δ' ἔξω
ἄπαι καὶ ἀρκλίναις, οὐκ ἐπὶ ἀποδωπάσας
δ' ἀγαθὸν ἐκείνο δ' ἰδίους, καὶ δ' σὺν προπι-
μαῖν διωκῶν. Ἐνίκησθαι γὰρ τοῦ λογικῶς
καὶ ποιητικῶς ἀγαθῶν, οὐδέ τις οὐδ' ὅπου ἐτε-
ρογενεῖς· οἷον δ' ἢ πρὸς πολλῶς ἐπαινον, ἢ ἀρ-
χάς, ἢ πλοῦτον, ἢ ἀρχαῖς ἡδονῶν. πάντα
ταῦτα, καὶ πρὸς ὀλίγον ἀναμύζειν δοξῇ, κα-
τεκράτησεν ἄφνω, καὶ πῆνεγκον. Σὺ δὲ φημι
ἁπλῶς καὶ ἐλευθερίως ἐλθεῖν τὸ κρεῖττον, καὶ
τούτου ἀντίχρ. κρεῖττον δὲ, δ' συμφέρον.
ἂν μὲν δ' ὡς λογικῶς, ἔδοξεν εἰ δὲ δ' ὡς ζῶν,
ἁπλοῦς, καὶ ἀτύφως φύλασσε τὸ κρεῖττον μὴ-
νον, ὅπως ἀσφαλῶς τῇ ἡμέτῃ σὺν ποιῶν. καὶ
μήποτε ποτὲ ὡς συμφέρον σε αὐτῷ, ὁ ἀναγκάσει
σε ποτε τὸν πίστην πρᾶξαι, τὸν αἰδῶ ἐγκα-
ταλιπεῖν, μισῶν πᾶν, ἕωπῶσαι, κατὰ-
ράσασθαι, ἕωπῶσαι, ἡδονῶν πᾶν,
ποίων καὶ πρᾶξιμασμάτῃν διομλίου. ὁ δ' ἔ-
στιν ἑαυτῷ νοῦν ὡς δαίμονα, ὡς τὰ ὄρα τῆς
ζούτου ἀρετῆς περιελάβηται, τραγῶδαν οὐ
ποιεῖ, ὅς σενάζει, ἐκ ἐρημίας, ὅς πολυπραγνείας
διίδεται. Τὸ μέγιστον, ζήσει, μήτε διώκων, μή-
τε φθι-

τε φθίνον. τὸ τὸρον δὲ ὡς πλείον διάστημα χρό-
 νου ἔσθ' σώματι προμεχρμένη τῇ ψυχῇ, ἢ ἐπ' ἑ-
 λασσον, χήσεται, ὅθ' ὅπου αὐτῷ μέλει. καὶ
 γὰρ ἥδη ἀπαλλάσσεται δέμ, οὕτως θύλντως
 ἄπεισιν, ὡς ἄλλο τι τῇ αἰδημένως καὶ κρο-
 μίως οἰεργάσαι διωαμνίων οἰεργάσεων. ἴσσο
 μόνους πρ' ὅλον ὅν βίον βύλασθούμεθ', ὅ
 τὴν δianoian εἰ πνι τῇ οἰκείων νεοαῖ. τολιπ-
 κῇ ζῶου τροπῇ γενέσθαι, οὐδὲν αἰ εἰ τῇ λη-
 νοία τῇ κικλασμένην, καὶ ἐκκεκασταρμόνον
 πινῶδες, οὐδ' ἐμὴν μεμολυσμαῖον, οὐδ' ὕπνου-
 λον οἰοις, οὐδ' ἀστυτελῇ τὸν βίον αὐτῷ ἢ πα-
 προμένη καὶ λαμβάνει, ὡς αἰ τις εἴποι τὸς
 τραγῳδίας πρὸ τοῦ τελεσθαι καὶ δῆλδραμα-
 πῆσαι ἀπαλλάσσει. ἐπὶ δὲ ὅθ' ἐν δοῦλον, οὐ-
 δὲ κρομῶν, ὅθ' ἐκ προσημνίων, ὅθ' ἀπεχρῶμε-
 νον, οὐδ' ἐπὶ οἰονον, οὐδ' ἐμφωλῶν. τὴν ὑπο-
 ληπτικῶν διώαμν σέβον. εἰ ταύτη εἰ πᾶν, ἵνα
 ὅτ' ὡς ληψὲς ἔσθ' ἡ γερμονικῇ σου μεκίπ' ἐγγρά-
 ται ἀνακλῶνθον τῇ φύσει, καὶ τῇ τῷ λαγκῶ
 ζῶς καὶ ταισκαῖ. αὕτη δὲ ἐπαγγέλλεται ἀ-
 προηώσιαν, καὶ τὴν πρὸς αἰθρώπης οἰκείωσιν,
 καὶ τὴν τοῖς θεοῖς ἀκλουθίαν. Πάντα εἰν ῥί-
 φας, ταῦτα μόνον τὰ ὀλίγα (ζῶνχε. καὶ ἐπὶ συμ-
 μεμνένου, ὅπ' μόνον ζῇ ἔκασθ' ὅ πρὸν ἴσσο, ὅ
 ἀκρεμῶν τὰ ἄλλα, ἢ βασιῶται, ἢ εἰ ἀδύλω.

181 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

μικρόν μὲν ἐν ὁρῇ ἔκειτο, μικρόν δὲ καὶ τῆς
 γῆς γυνίδιον, ὅπου ζῆ· μικρόν δὲ καὶ ἡ μικρὴ
 ὑπεροφημία. καὶ αὐτὴ δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐθρο-
 πίων τάχιστα τεθνησκόμων, καὶ ἐκ ἐδότῃν ἐ-
 δὲ ἑαυτοῦ, ὅτε γε τὸν πέπαλαμ τεθνήσκει.
 Τοῖς δὲ ἐρημίοις πᾶσι μαστίν ὡς ἐπὶ προσέτω, καὶ
 ὅρον ἢ ὑπογραφῶν ἀπὸ ποιεῖται τὸ ὑποπίπτον-
 τὸ φανταστῶ, ὡς αὐτὸ ὁ ποιεῖται ὅτι κατ' ἐ-
 σίαν γυμνόν, ὅλον δὲ ὅλον διηρημένως ἐλέπῃ
 ὡς ὁ ἴδιον ὄνομα αὐτῷ, ὅτι τὸ ὄνομα ἐκένων ἐξ
 ὧν σωκεν ἰδίᾳ, καὶ εἰς αὐτὸ ἀναλυθῆσεται, λέγῃ
 πρὸ ἑαυτοῦ. ἐδοὺ γὰρ ὅπως μεγαλοφροσύνης
 ποικικόν, ὡς καὶ ἐλέγχειν ὁδὸν καὶ ἀληθείαν ἐ-
 κείνου τῇ τῷ βίῳ ὑποπίπτον τῇ διώκεσθαι, καὶ
 τὸ ἀπὸ ὅπως εἰς αὐτὸν ὁρᾶν, ὡς συνεπιβάλλῃ
 ὅποιον πινὶ τῷ κόσμῳ, ὅποιον ἵνα ἴδω χρῆσαι
 πρὸ ἐχόμενον, πῖνα μὲν ἔχει ἀξίαν ὡς πρὸς τὸ ὅ-
 λον, πῖνα δὲ ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπων, πολί-
 τῳ ὄντι πολίως τ' αἰωπάτης, ἥς αἰ λοιπὰ
 πόλεως ὡς οὐκ οἰκίαι εἰσίν.

Τί ἐστὶ, καὶ ἐκ πῖνων συγκρίνεται, καὶ πό-
 σον χρόνον πέφυκε πᾶσι μὲν ἴδω, ὅτι τὸ φαν-
 τασίαν μοι νῦν ποιοῦν, καὶ πῖνθ' ἀρετῆς πρὸς
 αὐτὸ χρῆμα; οἷον ἡμδρόπτηθ', ἀνδρείας, ἀλ-
 θείας, πίστεως, ἀφελείας, αὐταρχείας, τῇ
 λοιπῶς. διὸ δὲ ἐφ' ἐκείνου λέγεται, ἴδω
 μὲν

μὲν πρὸς θεοῦ ἦκε, ὥστε δὲ καὶ τὴν σύλληψιν,
καὶ τὴν συμμενομένην σύγκλωσιν, καὶ τὴν
τοιούτῳ (ὡς τούτῳ τε καὶ τύχῳ. ὥστε δὲ πρὸς
τοῦ συμφύλου καὶ συγγενούς καὶ κοινωνοῦ,
ἀγνοοῦντο μὲν τοὶ ὅτι πᾶσι καὶ φύσιν ἐστίν.
ἀλλ' ἐξ ὧν ἔκ ἀγνοῶ. διὰ ὥστε χρῶμα αὐτοῦ
καὶ δὴ τὸ κοινωνίας φυσικὸν νόμον, ὅπως, καὶ
δικαίως, ἀμα μὲν τοὶ κατ' ἀξίαν ἐν τοῖς μέ-
σοις συσχεζομένη.

Εἰς δὲ πρὸν ἀνέργης, ἐπόμενον τῷ ὁρθῷ λό-
γῳ ἐκπονοῦσθαι μὲν, ἐξ ὧν μὲν, ἐξ ὧν μὲν, ἐξ ὧν
μὲν πρὸς πόρῳ, ἀλλὰ δὴ ἐκ τῶν δυνάμεων
καὶ παρὸν ἐστὶν τῆς, ὡς ἐκ καὶ ἡδὴ ἀρδύεται
θεοί, ἐκ τῶν (ὡς τῆς μὲν οὐκ ἀρδύεται, μὲν
δὲ φύσιν, ἀλλὰ τῇ πρὸς καὶ φύσιν ἀνδρείας,
καὶ τῇ ὡν λέγει καὶ φθέρῃ, ἡρώκῃ ἀλη-
θείας ἀρδύεται, ἐξ ὧν οὐκ ἐστὶν. ἐστὶ δὲ ἐκ τῶν
καλῶν διανοῦσθαι. Ὅσοι οἱ ἰατροὶ ἀπὸ τῶν
γυναικῶν οὐκ ἀρδύεται πρὸς τὰ αἰφνί-
δια τῶν διαπαιμάτῃν. ὅτε τὰ ὁδοῦματα σὺ
ἵσταται ἐκ πρὸς τὸ τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα εἶδε-
ται, καὶ τὰ καὶ δὴ μικρότατον ὅτε τῶν ποιεῖν, ὡς τῶν
ἀμφοτέρων πρὸς δὴ μὲν σιωδῆσεως μεμνημέ-
νον. ὅτε γὰρ ἀνθρώπινον πᾶσι αὐτοῖς τῶν τὰ θεῖα
(ὡς ἀναφορὰς ἐκ πρὸς, ὅτε ἐκ πάλιν. Μικροῦ
πολλῶν, ὅτε τῶν τὰ ὑπομνημάτων οὐκ ἐκ μὲν ἀνα-

γνώσκων, οὔτε τὰς τῶν ἀρχαίων ῥωμαίων
 ἑλλήνων πράξεις, καὶ τὰς ἐκ τῆς συγγραμ-
 ματικῆς ἐκλογάς, ἃς εἰς τὸ γῆρας σου τῷ ἀπα-
 τίθω. πῶς δὲ ἐν ὅτ' τέλει, καὶ τὰς κενὰς
 ἐλπίδας ἀφείς, σου ὅτ' βοήθεια, εἴ ποτε μέλει
 σοι τῷ ὥς ἐξίστιν. Οὐκ ἴσασι πόσους περιμένει τὸ
 κλέπην, τὸ ἀπείρειν, τὸ ὠνεῖσθαι, τὸ ἡσυχάζειν,
 τὸ ὁρᾶν τὰ πρακτέα, ὃν ὁφθαλμοῖς γίνεται,
 ἀλλ' ἐπὶ ῥα λυγρῶ. σῶμα, ψυχὴ, νῆς, σῶμα·
 τὸ αἰσθήσεις, ψυχῆς ὁμιλίαι, νεῦδ' ὄργανα.
 τὸ μὲν τυτθῶν δαί φαντασιώδης, καὶ τῶν βοο-
 κημῶν τῶν· τὸ δὲ ἐνθουσιασθεῖσαι ὁρμητικῶς, καὶ
 τῶν θηρίων, καὶ τῶν αἰδογύντων, καὶ φαντα-
 σιῶν, καὶ Νέρονος. τὸ δὲ τὸν νοῦν ἡγμέ-
 να ἔχειν ὡς τὰ φαντόμενα καὶ δέκοντα, καὶ
 τῶν θεῶν μὴ νομιζόντων, καὶ τῶν τῶν πατέρων
 διαέγκυτα λειπόντων, ὅτ' τῶν ποιόντων ἐπει-
 δαὶ κλείωσι τὰς δύρας. * Εἰ ἐν τῇ λοιπῇ κα-
 νά ὅτι πρὸς τὰ ἑρημικά, λοιπὸν τὸ ἰδίον ὅτι
 ἐξαθῇ, ἀλλ' ἐν μὲν καὶ ἀσπαζέσθαι τὰ συμβαί-
 ρονται, καὶ συγκλωθόμενα αὐτῷ· τὸν ὅσον ἐν
 τῷ σῆθει ἰσχυρόν οὐκ αἰμαῖνα μὴ φέρειν, μηδὲ ἀπο-
 ρυεῖν ὄχλω φαντασιῶν, ἀλλὰ ἴλιον ὅσον
 φέρειν, κοσμίως ἐπὶ μέλιον ὡς θεῶν, μήτε φθιγ-
 γόμενον ἢ πᾶσι τὰ ἀλγύα, μήτε ἀδύνατον πα-
 ρὰ τὰ εἶναι. εἰ δὲ ἀπιδύσῃ αὐτῷ πάντες
 αὐτοῦ

αὐθροῦσι, ὅτι ἀπλῶς ἢ αἰσθημένως καὶ θυ-
μῶς βιοῖ, ὅτε χαλεπαίνει τινὶ τῶτων, ὅτε πα-
ρατρέπει. ὅς δ' ὅδε τ' ἀγούσης ὡδὶ τὸ τέλθ' τῆ
βίης, ἐφ' ὃ δ' εἰ ἐλθεῖν καὶ θάρον, ἡσύχιον, εὐλυτον,
ἀβιάτως τῇ ἑαυτοῦ μοίρᾳ σιωπηροσύνῃ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΑΥ- ΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Δ'.

Ο αὐθροῦς κνεῖβον, ὅταν κατὰ
φύσιν ἔχη, ὅπως ἔσκη πρὸς
τὰ συμβαίνοντα, ὥστε αἰ πρὸς
ἐδωατὸν ὁ διδόμενον μετα-
τίθεσθαι ῥαδίως. ὕλιν γὰρ
ῥαδίως τα γυμνῶν ὁδεμίαν ὀλῆ· ἀλλὰ ὁρμᾷ ἢ
πρὸς τὰ ἡγούμενα μεθ' ὑπεξαίρεσις, τὸ δὲ αἰ-
πτεσι γόμενον ὕλιν ἑαυτῷ ποιῇ. ὥστε τὸ
πῦρ, ὅταν ὡδὶ κρατῇ τ' ἐπεμπηθόντῃ, ἐφ' ὃν
αὐτὸ μικρὸς ἔς λύχνῃ ὁδεῖται. τὸ δὲ λαμ-
πρὸν πῖρ, τὰ χύσας ἰσχυροῦσιν ἑαυτῷ τὰ ὡδι-
φορέματα, ἢ κατὰ ἰσχυροῦσιν, ἢ ἰσχυρῶν ἢ
μεῖζον ἢ ῥαδίως. Μὴ δὲν πῖρ γὰρ εἰκὴ, μεθ' ἄλλως ἢ
ἢ ἰσχυροῦσιν συμπαράστατον τ' ἐπὶ τῆς οὐρανίας
οὐδ. Ἀναχωρήσεις αὐταῖς ἰσχυρῶν ἀγροικίας,
μ ε καὶ

ἐν αἰμαλῆς, καὶ ὄρη· ἔωθας ὃ ὅτι τὰ ῥαυ-
 σα μάλιστα ποθεῖν. ὅλο ὃ ὅτι ἰδιωπικώτα-
 τόν ὄσιν, ἵζόν ἥς αὐτῶρας ἐδελέσθης εἰς ἑαυτὸν ἀ-
 παχωρεῖν. ἔσθαι γὰρ οὔτε ἡονυχιώττον, οὔτε
 ἀπεργμονέστερος αὐθροπῶς αἰαχωρεῖ, ἢ εἰς
 τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· μάλιθ' ὅστις ἔχει οἶδον τοιαῦ-
 τα, εἰς αἰγκύφας, εἰ πείσῃ θύμαρξία θύθους
 γίνεται· πλὴν δὲ θύμαρξίαν ἔδωκε ἄλλο λέγῃ, ἢ
 θύμαρξίαν. Συνεχῶς ἐν δίδου σεαυτῷ ταύτῃ
 πλὴν αἰαχωρεῖσιν, καὶ αἰαίνειν σεαυτὸν. Βραχί-
 α δὲ ἔσω καὶ ποιχειώδης, αἰ θύθους ἀπαντήσαντα,
 ἀρκέσει εἰς τὴν πᾶσαν αὐτῷ ἀρκλύσαι, καὶ
 ἀρκώμεθαί σε, μὴ δυσχεραίνονται ἐκείνοις ἐφ' ὃ
 ἐπανδρῇ. Τίτι γὰρ δυσχεραίνεις; τῇ τῇ αὐ-
 θρώπων κακία; ἀναλογισάμεθα τὸ κρίμα, ὅτι
 τὰ λογικά· ὡς ἀλλήλων ἐπικεν γέγονον· καὶ ὅ-
 τι ὁ ἀνέχεσθαι μέρθ' τὸ δικαιοσύνης· ὅτι
 ἔκοντες ἀμαρτάνουσι, καὶ πόσοι ἤδη διεχρεώ-
 σαντες, ἔποπθίσαντες, μισήσαντες; ἀφ-
 ὀδραλιστῶντες ἐκτέτανθ', τετέφρωνθ'. πᾶν
 ποτε. ἀλλὰ καὶ οἷς ἐκ τῶν ὄχλων ἀποσημομύθους
 δυσχεραίνεις, ἀναλογισάμεθα τὸ διεχρεωμένον,
 ἢ τοι πρόνοια, ἢ ἄπομνη, ἢ ἄλλ' ὅσον ἀπαδείχθη,
 ὅτι ὁ κόσμος ὡς ἐν ἐξέλιξι. ἀλλὰ τὰ ὁμαλικά
 οὐκ ἀφεται; ἐπ' οἰονόσας ὅτι ἐκ ἐπιμήγνυνθ' λεί-
 ος ἢ τραχέως κινουμένη πύθματι ἢ διάνοια
 ἐπ' αὐ-

ἐπειδὴ αὐτὸς ἐαυτὸν ἀφράδα, καὶ γνωρίσας
 τὴν ἰδίαν ἰδουσίαν. καὶ λοιπὸν ὅσα πρὸς νό-
 μου καὶ ἡδονῆς ἀκήκοας, Συναγαγίθου. Ἀλλὰ
 τὸ δοξάσιόν σε πειρασάσει. ἀπιδὼν εἰς τὸ τά-
 χος τῆς πάντην λήθης, καὶ τὸ χάθος τῆς ἐφ'
 ἐκείτορα ἀπείρου αἰῶνος, καὶ τὸ κοινὸν τῆς
 ἀπηχίσεως, καὶ τὸ θυματοέσιον καὶ ἀκριβὲς
 τῆς ἐφ' ἡμῖν δοκούντην, καὶ τὸ σκιδόν τῆς τόπας ἐφ'
 πειραχάφεται. ὅλητε γὰρ ἡ γῆ στιγμὴ, καὶ ταύ-
 της πόσον γωνίδιον ἢ καὶ οἰκιστὴς αὐτῆς; καὶ οὐ ταύ-
 ρα πόσοι, καὶ οἰοί πῃ οἱ ἐπαινεσόμενοι; Λοιπὸν
 εἰ μὲν μὲν τῆς ὑποχρήσεως τῆς οὐκ ἔστιν ὁ
 ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ πρὸ πάντων μὴ πῶ, μη-
 δὲ καταντήνου, ἀλλὰ ἐλδύθεις ἔσο, καὶ ὅρα
 τὰ πράγματα ὡς αἶψα, ὡς ἀνθρώπου, ὡς τω-
 λίτης, ὡς θνητὸν ζῶν. Ἐν δὲ τοῖς προχειροτά-
 τοις εἰς ἀεὶ γινώσκεις, ταῦτα ἔσω τὰ δύο. ἐν μὲν, ὅ-
 τι τὰ πράγματα οὐχ ἀπὸ τῆς ψυχῆς, ἀλλ'
 ἔξω ἐστικὸν ἀτρυμῶνται· αἱ δὲ ὀχλήσεις, ἐκ μέ-
 νης τῆς αἰσθῆς ὑπελήφεις. ἔτι δὲ, ὅτι πάντα
 ταῦτα ὅσα ὁρᾷς, ὅσον οὐδέπω μεταβάλλει, οὐ
 οὐκ ἐπ' ἔσται· καὶ ὅπως ἡδὴ μεταβολαῖς αὐ-
 τὸς παρατετύχηκας, (ὡς ἡμεῖς ἀφ' ἡμεῶν). ὁ
 νόμος, ἀλλοίωσις· ὁ βίος, ὑπολήψις. Εἰ
 τὸ νορὸς ἡμῶν κοινόν, καὶ ὁ λόγος καὶ ὁ
 λογικὸς οὐ μὴ κοινός· εἰ ἔστιν, καὶ ὁ προσηκ-
 νός

αὐτῷ χεῖρω ποιῆ, ὅδε βλάπῃ, ὅτε ἔξωθεν, ὅτε
 εἰσὶν. ἠνάγκασται ἢ τῷ συμφέροντι φύσει
 τῷ το ποιῆν· ὅτι παῦν ὁ συμβαίνουσι, δικαίως
 συμβαίνει. οἱ αὖ ἀκριβῶν πᾶφνολασις, θύρε-
 θεις, ὅδε λίγῳ μόνον κατὰ ὁ ἔξῃς; ὁ γὰρ ὅτι κατὰ
 ὁ δίκαιον, καὶ ὡς αὐτὸ ὑπὸ πινθ' ἀκρηνμόντος ὅ
 κατ' ἀξίαν. πᾶφύλασσε ἐν ὅς ἡρξω· καὶ ὁ ζε
 αὐτὸ ποιῆς, σὺν βύτῳ ποίει, σὺν ὁ ἀγαθὸς εἶν'
 κατ' ὁ νεύονται ἰδίως ὁ ἀγαθὸς, τῷ ὁ ὑπὸ πᾶ-
 σης ὁ εργίας σῶζε. Πᾶ ποιῶντα ὁ παλαμει-
 ν, οἷα ὁ ὑβρίζων κρίνειν ἢ οἷα σε κρίνειν βλάττει.
 ὁ γὰρ ἰδε αὐτὰ, ὅτῳ κατ' ἀλήθειαν ὅδε. ὁ νο-
 τώτας ἐπιμόντας ἔχειν αἰετῶν, τὴν μὲν,
 πρὸς ὅδε πρῶτα μόνον, ὅπου αὐτὸ ὁ τῷ βασιλι-
 κῆς καὶ νομοθετικῆς λόγῳ ὁ παλαμειν, ἐπ'
 ὁ φιλεία ἀνθρώπων. τὴν γὰρ, πρὸς ὅδε μεταδίδω,
 ἐὰν αἴῃ τις πᾶ ὁ διορθῶν καὶ μεταγῶν ἀπὸ τι-
 νθ' οἰσσεως. τὴν μὲν τοι μεταγῶν, αἰετῶν ἀπὸ
 τινθ' πιθανότητι ὡς δικαίον, ἢ κρινεφιλῶς
 γίνασκ, ἢ τὰ πᾶ παλῆσια βλαῦντα μόνον εἶναι
 δεῖ, ὅδε ὅτι ἡδὺ ἢ εἰσὶν ἐφάνη. Λόγον ἔχεις
 ὅδε. τί ἐν ὅδε χρῶ; βύτου π' ὁ ἑαυτῷ παλαιῶτος,
 τί ἄλλο δέλεις; Ἐννυαίης ὡς μέγας ὁ ἀφανι-
 ὁ ἵσσι τῷ γενέσθαι· μᾶλλον δὲ ἀναλκφθίον
 εἰς τὸν λόγον αὐτῷ τὸν ἀπερματικὸν κατὰ με-
 ταβολῇ. Πολλὰ λιθανῶν βολαίῃα ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ

αὐτῷ βωμοῦ, δὲ μὲν προκτεπέσεν, δὲ δ' ὕστε-
ρον. Διαφύει δ' οὐδὲν. Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν
θεὸς αὐτοῖς δοξαίῃς, οἷς νῦν θηείας καὶ πίθη-
κας, καὶ ἀνακαμψῆς ὑπὲρ τὰ δόγματα, καὶ τὸν
σεβασμὸν τῷ λόγῳ, μὴ ὡς μέγα μάλιστα ἐπι-
ζηῶ. τὸ χρῶμα ἐπέρχεται, ἕως ζῆς, ἕως ἔξελ-
λασθῆναι γένε. Ὅσον ἀρελίαν κερσαίνῃ ἡμῶν ἐλ-
πων, τί ὁ πλοῦσιον εἶπεν, ἢ ἐπράξεν, ἢ διανοήθη.
ἀλλὰ μόνον τί αὐτὸς ποιεῖ, ἵνα αὐτὸ τῷ δὲ
καίον, καὶ ὅσον, ἢ κατὰ τὸν ἀγαθὸν μὴ μέγα
ἦτορ παρὰ ἐλπίδα, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς χρημῆ-
της ὁρῶν, μὴ διεξίμωτον. Ὁ πόσι τῶν ὕ-
στεροφιν ἐπὶ πλοῦτον ἔφραταί, ὅτι ἐ-
κείνῳ τῇ μνημῶν αὐτῶν τὰ χίσα καὶ αὐ-
τὸς ἀρεθάνεται. εἶτα πάλιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐκεί-
νον διαδέξασθαι, μέχρι καὶ πάντα ἡ μνήμη α-
ποσβῆ. ἀλλ' ἐπὶ πλοῦτον καὶ σβαννυμένων περὶ ὅσα.
Ἦτορ δ' ὅτι ὁ ἀθάνατοι ἢ οἱ μνησόμενοι,
ἀθάνατοι δ' ἡ μνήμη, τί ἐν τῷ πρὸς σέ, καὶ
ἐδὲν λέγῃ ὅτι πρὸς τὸν τεθνήκεν, ἀλλὰ πρὸς
δὲ ζῶντα. τί ὁ ἐπαινεῖ. πάλιν ἄρα δι' οἰκνο-
μίαν πινά. πέρβει γὰρ νῦν ἀκαίρως τῶν φυσικῶν
κλῶθον, ἄλλου πινὸς ἐχόμενον λόγῳ λαιπῶν.
Ἦτορ δ' καὶ ὁ παλαιὸς καλὸν, ὅτι ἐαυτῷ καλὸν
ἔστι, καὶ ἐφ' ἐαυτῷ κατὰλήγει, ἐκ ἔχον μόρος ἐαυ-
τῷ ἐν ἐπαινον. ἔτε γοῦν χεῖρον ἢ κρείττονος γίνε-
ται

ται δ' ἐπαινούμενον. τὸ τὸ φημι καὶ ὑπὲρ τῶ κοι-
 νότερον καλὸν λεγομένων · οἷον ὑπὲρ τῶ ὑλικῶν,
 καὶ ὑπὲρ τῶν τεχνικῶν κατασκευασμάτων·
 τὸ δὲ δι' ὄντως καλὸν πρὸς χρείαν ἔχει, οὐ μάλ-
 λον ἢ νόμος, οὐ μᾶλλον ἢ ἀλήθεια · οὐ μᾶλλον
 ἢ ὁ νόμος, ἢ αἰδώς; τί τούτῃν διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι
 καλὸν ὄσιν, ἢ ψεγόμενος φθείρεται; σμαραγ-
 διον γὰρ ἐαυτοῦ χεῖρος γίνεται, εἰ μὴ ἐπαινεῖ-
 ται; τί δὲ χρυσὸς, ἐλέφας, πορφύρα, μαχαί-
 ριον, αἰθυσίλιον, δασυφύλλον; Εἰ διαμελίσουσιν
 αἱ ψυχαί, πῶς αὐτὰς ἢ αἰδοῦν χωρεῖ ὁ ἀνὴρ
 πῶς ὃ ἢ γῆ χωρεῖ τὰ τῇν ἐκ τούτου αἰδῶνθαι
 διαπορευόμενα σώματα · ὥστε γὰρ αὐθιγὰ, ἢ
 τούτῃν πρὸς ἡντινα ὑπὸ διαμελίσθαι μεταβολὴ καὶ
 διάλυσις χώραν ὄντοισιν νέκροισιν ποιεῖ, ὥτως αἱ
 εἰς τὴν αἴρα μεθυσάμεναι ψυχαί, ἐπὶ πόθους
 συμμείνασαι μεταβάλλουσαι, καὶ χιόνται, καὶ
 ἰξάπτονται, εἰς τὸν τῇν ὄλρον σπέρματικὸν λόγον
 ἀναλαμβάνουσαι. καὶ τῶν τὸν ζώων
 χώραν ταῖς περὶ οἰκιστομέναις πᾶσιν· τὸ
 δ' αὖ τις ἀρκεῖναι το, ἐφ' ὑποθέσει τῇ ταῖς ψυ-
 χὰς διαμελίσθαι· καὶ ὃ μὴ μόνον ἀνθυμείσθαι δ' πλη-
 θῶ τῇ διαπορευόμενων ὅσων ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ
 τῇ ἐκείνης ἡμέρας ἐσθιομένων ζώων, ὑφ' ἡμῶν τε
 καὶ τῇν ἄλλων ζώων. ὅσος γὰρ ἀριθμὸς κατανα-
 λίσκεται, καὶ ὅσων πῶς διαπύρεται ὡς τοῖς τῇ
 τρυφῶ

191 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

τριφομιλίων σώματα, καὶ ὁμοῦς δέχεται ἡ χεὶρ
 αὐτῇ. Διὰ τὰς ὑψαιματώσεις, διὰ τὰς ἐς τὴν
 ἀποδίδει ἢ πυρῶδες ἀλλοιώσεις. ἥς ὑπὸ τοῦ
 τοῦ ἡ ἰσχυρὰ τῆς ἀληθείας, διαίρεσις ἐς τὸ ὑλι-
 κόν, καὶ ἐς τὸ αἰπώδες μὴ ἀπὸ ῥήμιτις, ἀλλὰ
 ὑπὸ πάσης ὁρμῆς εἰς δίκαιον ἀποδιδόναι. Ὁ ὑπὸ
 πάσης φαντασίας σῶζον τὸ καὶ ταυτησύν. Γα-
 ρὶ (ὡς αὐτὸς) δὲ, ὅσοι θύαρχοντες ὄντι, ὡς ἡσυχία
 εἰς μὴ πρῶτον, εἰδὲ ὁ ἴδιον, τὸ σοὶ ὑπαικού-
 σαι μοι καρπὸς, ὅ φέρουσιν αἱ ἑσπερίαι. ὡς φέ-
 ρεις, ἐκ σὺ παύται, ὡς σοὶ παύται, ἐς σὺ παύ-
 ται. ἐκείνθ' μὲν φησι, πᾶσι θέλει κέντροπθ'.
 οὐ γὰρ ἐκ ἐρεῖς, ὡς πᾶσι θέλει διός; Ὀλίγα πρῶτον
 φησιν, εἰ μέλλεις βύθυμναι μὴδὲς ἀμεινον τοῦ
 αἰαγκαῖα πρῶτον, καὶ ὅσα ὁ τῆς φύσει πᾶσι
 πᾶσι ζῶν λόγθ' αἰρεῖ, καὶ ὡς αἰρεῖ. τῆς γὰρ
 μόνον πᾶσι ἀπὸ τῆς καλῆς πρῶτον βύθυμναι
 φέρει, ἀλλὰ καὶ πᾶσι ἀπὸ τῆς ὀλίγα πρῶτον. τὰ
 πᾶσι εἰς τὸ ὡς λέγομεν ἢ πρῶτον, ἐκ αἰαγ-
 καῖα ὄντα, ἐάν τις πᾶσι, βύθυμναι τῶν καὶ
 ἀταρακτότῶν εἶται. ὅθεν δὲ ἢ ἢ πρῶτον ἐκ-
 εἶναι ἢ πᾶσι μὴδὲς, μὴ πᾶσι τῶν εἰς τὴν αἰαγκαῖαν
 εἰς τὴν μὴ μόνον πρῶτον τὰς μὴ αἰαγκαῖας πᾶσι
 αἰρεῖν. ἀλλὰ καὶ φαντασίας. ὅπως ἢ εἰς πρῶ-
 ξεις πρῶτον εἰς παγκλῆς ὑπαικούσι. Γείρασον πᾶσι
 σοὶ γὰρ καὶ ὁ τῆς ἀγαθῆς αἰαγκαῖας βίθ'.
 τῆς

ἥ αὐτοῦ κεφαλὴν μὲν τοῖς ἐκ τῆς ὄλης ἀφρημο-
 μοῖς, ἀρκυμλῶν ἢ τῇ ἰδίᾳ πράξει δικαίᾳ καὶ
 ὁραθεῖσι δὲ μὲν. ἐώρακας ἐκείνα ἴδε καὶ ταῦ-
 τα. Σεαυτὸν μὴ τάρασε. ἀπώλων σεαυτὸν.
 ἁμαρτάνει τις; ἐαυτῷ ἁμαρτάνει. Συμβεβηκί-
 οτι τι καλῶς, ἐκ τῆς ὄλης ἀπ' ἀρχῆς οἱ συγ-
 κεινμαρῶ; καὶ συνεκλῶν το παῖν τὸ συμ-
 βαινόν. τὸ δ' ὅλον βραχὺς ὁ βίβ. κερδαντίον
 τὸ πρὸν (ὡν δὲ λογισία ἢ δίκη, νῆφειν ἀμλῶν).
 ἢ τοι κόσμῳ ἀγαπῆται γλῶν, ἢ κινεῶν, συμ-
 ποφορημλῶς μὲν, ἀλλὰ κόσμῳ. ἢ οὐ γλῶν-
 τις κόσμος ἐφίσταται διῶν, αὐτὸ τῷ παντὶ ἀ-
 κομία; καὶ ταῦτα, ὅπως πάντῃν ὁρακεκε-
 μλῶν καὶ ὁρακεχυμῶν ἐ συμπαθῶν. Μίλαν
 ἦθος, ἡλῶν ἦθος, πῶλοκελῆς ἦθος, θηριῶδες,
 βοοκηματῶδες, παιδαριῶδες, ελακικὸν, κῆ-
 δηλον, βωμολόχον, καπλικὸν, τυρανικὸν. Εἰ-
 ξός κόσμος ὁ μὴ γνωρίζων τὰ αὐτῷ ὄντα,
 ὅχι ἡπὸν ξός, ἐ ὁ μὴ γνωρίζων τὰ γινόμενα,
 φυγὰς ὁ φθῶν τὸ πολιτικὸν λόγον. τυφλὸς
 ὁ κατὰ μὲν τῷ νοερῷ ὁμματι. πῶχός ὁ οὐδὲν
 ἐτέρου, ἢ μὴ πάντα ἔχων πρὸ ἐαυτοῦ τὰ εἰς δι-
 βίον χρῆσιμα. ἀπόστημα κόσμου ὁ ἀφίσταμενος,
 ἢ χρεῖζων ἐαυτῷ τῷ κοινῆς φύσεως λόγῳ, ἀγα-
 τὸ δυσαρρεσῆν τοῖς συμβαίνουσιν. ἐκείνη γὰρ φέρει τῷ-
 το, ἢ ἐπὶ ἡνεγκον, ἀπόστημα πόλεως ὁ τῇ ἰδίᾳ

ψυχῇ τῆς τῆν λογικῶν ἀρχῶν, μᾶς ἔσῃς.
 ὁ μὲν χρεῖς χιτῶν θ' οὐλοσσοφῇ, ὁ δ' ἔχρεῖς βι-
 βλῆς, ἀλλ' ὅτως ἡμίγυμν' . ἀφ' αὐτοῦ ἐκ
 ἔχ' οὐ φησὶ, καὶ ἐμμῶν τῷ λόγῳ. ἐγὼ δ' ἡ τροφὰς
 ταῖς ἐκ μαθημάτων ἐκ ἔχ' , καὶ ἐμμῶν. τὸ τε-
 χνίον δ' ἐμαυτοῦ φίλ' , τὸ δ' τῷ περὶ ἀναπαύσεως, τὸ
 δ' ὑποδύωπον τ' βίος διέξελθε, ὡς θεοῖς μὲν ὕδι-
 τε, ὥσπερ τὰ σεαυτ' πάντα ἡ δόλης, τ' ψυχῆς,
 ἀνθρώπων δ' μηδ' οὐδὲ μήτε τύραννον, μήτε δ' ἄ-
 λην ἐαυτὴν καὶ θισαίς. Ἐπινόησον λόγῳ χάριν ὅτι
 ὕδι· οὐτε πασιανθ' καυρὸς, ὁ δ' ταῦτα πάντα·
 γαμοῦντας, παιδοῦς προφῶντας, νοσῶντας, ἀχ-
 θήσκοντας, πολεμῶντας, ἐορτάζοντας, ἐμπο-
 ρηνομῶντας, γεωργουῦντας, κυλακθίνοντας, αὐθα-
 διζομῶντας, ὑποπθίνοντας, ὕδι βελούοντας, ἀ-
 ποθανεῖν πηλὸς ἐν χρομῶντας, γογγύζοντας καὶ τοῖς
 πρὸ ὕσιν, ἐρῶντας, θησαυρίζοντας, ὑπατέας,
 βασιλείας ὕδι θυμῶντας. ἐκείνῳ ἐκείνῳ μὲν ὁ τ' ἔ-
 των βίος, ἐκ ἐπ' ἑσθ' αὐτῶν. πάλιν καὶ ὅτι καυρὸς ὅτι
 τραϊανθ' μετὰ ἐκ. δι' πάλιν τὰ αὐτὰ πάντα. πέ-
 ρνηκε κακῆτος ὁ βίος. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας ὕδι-
 γραφὰς χρόνων καὶ ὅλων ἐθνῶν ὕδι θεωρεῖ καὶ ἐλέ-
 γε πόσοι καὶ τὰ δέντ' οὐ, μεταμικρὸν ἔπεον,
 καὶ ἀνελύθη (καὶ εἰς τὰ σοιχεῖα. μάλιστα δ' αὐτῶν
 λητέον ἐκείνους οὐς αὐτὸς ἐγνώσκει καὶ ἀπομνήσκει,
 ἀφ' αὐτῶν ποιεῖν τὸ καὶ τ' ἰδίαν καὶ ἀπομνήσκει, ὅτι
 ἐν ἑνὶ

τῶς ἀπρίξ ἔχεις, ὅ τῶ ἀρκέει. Ἀνα-
 γκαῖον ὃ ὦδε ῥ' μεμνήει, ὅπῃ ἡ ὑπὸ στροφὴ καθ'
 ἐκείνην πρῶξιν, ἰδίαν ἀξίαν ἔχει καὶ συμμετεῖαν.
 ὅτως γὰρ οὐκ ἀφροδυσσέσεις, ἐὰν μὴ ὑπὶ
 πλεονῇ προσῇκε πρὸς τὰ ἐλασσὴ καὶ τὰ γίνῃ.
 αἱ πάλαι βωθήεις λίξεις, γλωσσήματα νῦν.
 ὅτως ἐν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πάλαι πο-
 λυμήτην, νῦν πρόπων πινὰ γλωσσήματα ὄσιν.
 Κάμιμος, Καίως, Οὐόλιος, Λεονάτθ.
 κατ' ὀλίγον ὃ καὶ Σκιπίων, καὶ Κάλτων, ἔτα
 καὶ Αὔγουτος, ἔτα καὶ Ἀδριατός, καὶ Ἀντω-
 νῖνθ. ὅζῃελα γὰρ πάντα, καὶ μυθώδη τα-
 χὺν γίνεσθαι. καὶ ὃ καὶ πάλαι λήθη καὶ τέχου.
 καὶ ταῦτα λέγω ὑπὶ τῶ θανμασῶς πῶς λαμ-
 ψάντῃν. οἱ γὰρ λοιποὶ ἅμα τῶ ἐκπνύουσι,
 αἱ τοὶ, ἅπυτοι. τί ὃ καὶ ὄσιν ὅλως ῥ' ἀέμνητον; ὅλον
 καίον. τί δὲ ὄσιν πρὸς ὃ δὲ ἀποδῶ ἐσφίρεται;
 ὃ τῶ, διάνοια δικαία, καὶ πράξεις κρινονικαί,
 καὶ λόγος οἷος μήποτε διαβύσσειας, ὅ διαθεσις
 ἀπαζομένη πᾶν δ' συμβαῖνον ὡς ἀναγκαῖον,
 ὡς γνώριμον, ὡς ἀπ' ἀρχῆς βιαιότης καὶ πηγῆς
 εἶον. ἐκὼν σεαυτὸν τῇ κλωδοῖ σιωπεπιδόσθαι,
 πρὶν ἔχον βωθήσαι, οἷς πῶς ποτε πράγμασι βέ-
 λεται. πᾶν ἐφ' ἡμῶν, καὶ τὸ μνημονεύον, ὅ τὸ
 μνημονυόμενον, θεῶν δὲ διωκεῖς πάντα καὶ με-
 τὰ βολῶν γινόμενα γίνεται. ὅ ἐδίζου οἰνοεῖς,

ὅπ' ἔδεν ἔτως φιλεῖν τῇν ὄλρον φύσιν, ὡς δὲ
 τὰ ὄντα μεταβάλλει, καὶ ποιεῖν ἕνα ὁμοία.
 σπέρμα γὰρ τρόπον τινὰ πᾶν τὸ ὄν τῷ ἴδι αὐτῷ
 ἑωμόν. οὐδὲ μόνον σπέρματα φαντάζει, τὰ
 εἰς γλῶ, ἢ μήτραν καὶ μεταλλόμενα· τὸ τὸ ἴδιον
 ἰδωπικόν. Ἡδὲ τεθνήκει, καὶ ἔπω ἔτε ἀποθῆς,
 ἔτε ἀπαράχως, ἔτε ἀνύποπθ' τῷ βλαβιῶναι
 αὐτῷ ἑωθον, ἔτε ἴλεως πρὸς πάντας· ἔτε τὸ φρο-
 νεῖν ἐν μόνῳ τῷ δικαίῳ παραγεῖν πιδίμενθ'. τὰ
 ἡγεμονικά αὐτῇ διαβλεπεί, καὶ εἰς φρονί-
 μους, οἷα μὲν φύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν. Ἐν ἄλ-
 λοτεῖῳ ἡγεμονικῷ κακὸν σὸν ἔχ' ὑφίσταται, ἔ
 μὲν αὐτῷ πνί τροπῇ καὶ ἐτεροιοῖται τῷ πιδίεχον-
 τος. τοῦ ἔνθ' ὅπ' τὸ ποδὶ κακῶν ἑωλαμβαίνον
 οἷα δὲ. τὸ τὸ ἔνθ' μὴ ἑωλαμβαίνετω, καὶ πάντα
 αὐτῷ ἔχει· καὶ τὸ ἐγγυτάτω αὐτῷ τὸ σωματικόν
 τέμνηται, καὶ μὴ, ὅλα πνίσκηται, σήπηται, ὁμοῦ τὸ ἑ-
 ωλαμβαίνον ποδὶ τῷ τῇν μέριον, ἡσυχάζετω.
 τοῖς δὲ τὸν ὅσι. κεινέτω μὴτε κακὸν πνίσκ' ἔνθ', μὴτε ἀ-
 γαθόν, ὃ ἐπίσης διώαται κακῶ ἀνδρὶ ὅ ἀγα-
 θῷ συμβαίνειν. ὃ γὰρ ἢ τῷ κατὰ φύσιν βιοῦν ἐπί-
 σης συμβαίνειν. ἔτε τῷ κατὰ φύσιν ὄσιν, ἔτε πρὸς
 φύσιν. ὡς αὐτῷ ζῶν τὸ κόσμον, μίαν ἐσίαν, καὶ ψυ-
 χλὴν μίαν ἐπέχον, συνεχῶς ἰδιδινοῖν. καὶ πῶς
 εἰς αἰσθησιν μίαν, πῶς τὰς πάντας ἀναδίδο-
 ται, καὶ πῶς ὁρμῇ μιᾷ πάντα πράσσει. ὅ πῶς
 πάντα

πάντα πάντῃ τῇ γινομένων (ωαίπα· καὶ
οἳ ἄνευ ἡ σωτηρίας καὶ συμμήνους· ψυχάειον
εἰς αὐτὸν νεκρὸν, ὡς ἐπικτήτῃ ἐλεγε· ἔ-
δωκεν καὶ τοῖς ἐν μεταβολῇ γινομένοις· ὡς ἔ-
δωκεν αὐτῷ, ἐκ μεταβολῆς ὑποστασίαις· ποτα-
μός τις ἐκ τῆς γινομένων ἐρῶμα βίαιον ὁ αἰών·
ἅματε γὰρ ὥφθη ἑκατοντὴ πέννη· ἄλλο
πᾶσφι φέρεται, ὃ ὅτι ἐκτελεσθῆται· πάντῃ τῷ συμ-
βαίνον ἔως (ωαίπα καὶ γνώριμον, ὡς τὸ ῥό-
δον ἐν τῷ ἔλει, καὶ ὁ πῶρα ἐν τῷ δέρει· τοῖς ἐν
γῇ ἐνόος, καὶ θάνατος, καὶ βλασφημία ἡ
ὠδιστὴ, ὅσα δὲ μαρτὶς ἐνφραίνῃ ἢ λύπει·
τὰ ἐξ ἡς αἰετὶς προσηγορευμένοις οἰκείως ὠδισ-
νεται· ἔτι γὰρ οἶον καὶ ταῖς ἐκτελεσθῆναι τις ὅτιν ἀπρε-
τημείως, ἡ μόνον ὅτιν ἐκτελεσθῆναι ἐχρυσά·
ἀλλὰ (ωαίπα ἐν λόγῳ, ὅτι ὡς (ωαίπα καὶ
(ωαίπα ὡς τὰ ὄντα· ἔως τὰ γινομέ-
να ὡς ἐν λόγῳ, ἀλλὰ θάνατος τινὰ οἰ-
κειότητα ἐμφαίνῃ· Αἰετὸς ἡρακλειτέου μεμνη-
σθαι· ὅτι γῆς θάνατος ὕδωρ γενέσθαι· καὶ
ὕδωρ θάνατος αἶρα γενέσθαι· καὶ αἶρος,
πῦρ· καὶ ἔμπαν· Μεμνησθαι ὅτι καὶ τῆς ὠδισ-
ταν θάνατος ἢ ὁδὸς ἄγει· καὶ ὅτι ὡς μάλιστα
διωκόμενος ὁμιλῶσι λόγῳ, τῷ τὰ ὅλα διοικου-
ντι, τούτῳ ὡς φέρονται· καὶ οἷς καὶ ἡμέραν
ἐγκυροῦσι, ταῦτα αὐτοῖς ἐν λόγῳ φαίνονται· καὶ

ὅπ' ὃ δ' εἰ ὥσπερ καθύδοντας ποιεῖν καὶ λέ-
 γειν. καὶ γὰρ τότε δοκοῦμεν ποιεῖν καὶ λέγειν.
 καὶ ὅπ' οὐ δ' εἰ παίδας τοκέων ὧν τῶτ' ἐστὶ κατὰ
 ψυχὴν καὶ ὅπ' πῆλὴ φάμεν. ὥσπερ εἴ τις
 σοὶ θεῶν εἴπω, ὅπ' αὖτις θεοθήσῃ, ἢ πάν-
 τως εἰς τείτῳ, ἢ κ' ἐτ' αὖ πᾶ μὲγα ἐποιοῦ,
 ἢ εἰς τείτῳ μᾶλλον, ἢ αὖτις, εἴ γε μὴ ἐχά-
 τως ἀγλυνῆς εἰ. πόσον γὰρ ὅτι ἢ μεταξὺ; ὅτως
 καὶ τὸ εἰς πολλοὺς ἔως μᾶλλον, ἢ αὖτις, μὴ
 δὲν μὲγα εἶναι νόμιζε. Ἐννοεῖν σωχεῖς. πόσοι
 μὲν ἰατροὶ ἀρτεθνήκασιν, πολλοὶ καὶ τὰς ὀφρῦς
 ὑπὲρ τῆν ἀρρώστων συνωπύσαντες. πόσοι δὲ μα-
 θηταὶ καὶ, ἄλλων θανάτους ὥς ἡ μὲγα προει-
 πόντες; πόσοι δὲ φιλόσοφοι πρὸ θανάτου ἢ ἀ-
 θανάσιος μυρία διὰ τεύχεα; πόσοι δὲ ἀει-
 φέες πολλὰς ἀρετὰς κτείναντες; πόσοι δὲ τύραννοι
 ἰσχυρία ψυχῶν μετὰ δεινοῦ φρουράματα ὥς
 ἀθανάτοι κεκμημένοι; πόσοι δὲ πόλεος ὅλαι,
 ἢ οὕτως εἴπω, τεθνήκασιν. Ἑλίκη, καὶ Πομ-
 πηίοι, καὶ Ἡρακλῆον, καὶ ἄλλαι ἀναείθηκ-
 τοι. Ἐπιθὶ δὲ καὶ ὅσους οἶδας, ἄλλοι ἐπ' ἄλ-
 λω, ὃ μὲν τῶτον κηρύσσας, εἴτα ἰζητάλῃ, ὃ δὲ
 ἐκείνον. πάντα δὲ οὐ βραχέα. τὸ γὰρ ὅλα καπι-
 δεῖν ἀεὶ τὰ ἀνθρώπινα ὥς ἐφ' ἡμέρα καὶ βύτελῃ.
 καὶ ἐχθὲς μὲν μυξάειον. αὖτις δὲ τάει-
 χθ, ἢ τίφρα. ὃ ἀκαταμάχως ἐν τοῦτο τοῦ

χρόνου

χρόνον κατὰ φύσιν διελεύσας, καὶ ἰλεων κα-
 ταλῦσαι· ὥς αὖ ἐῖλαία πέπρεθ' ἡλιομένη,
 ἐπιπῆν, βύφημοῦσα τὴν ἀνεγκέταν, καὶ χάριν
 εἰδυῖα τοῦ φύαντε δασύρω. Ὀμοιον εἶναι τῇ
 ἄκρᾳ, ἢ διλυκεῶς τὰ κύματα προσρῶσεται.
 ἢ δὲ ἔσκηκε καὶ πόδι αὐτῇ κοιμίζεται τὰ
 φλεγμῆναι τὰ τοῦ ὕδατος. Ἀτυχὴς ὅσον
 τὸ μοι ζυῖον. οὐ μὲνον, ἀλλ' ἀτυχὴς ὅσον
 ὅτι τὰ μοι συμβεβηκός, ἄλυπός ἀγα-
 τελῶ, οὐτε ἔσθ' ἡρόντος θρασύμενος, οὐτε
 ἐπὶ φόβου μένος. συμβεῖναι μὲν γὰρ τὸ τοῖς
 πάντι ἐδυῖατο· ἄλυπός δὲ ἔσθ' ὅσον
 τὰ τῶν διετέλουν. ἀλλ' ἀλλ' ἐκείνο μάλλον ἀ-
 τύχημα, ἢ τὸ ἀτύχημα; λέγεις ὅσον ἀτύχη-
 μα ἀνθρώπου. ὁ δὲ ἐστὶν ἀπότρυμμα τῆ φύσεως
 τοῦ ἀνθρώπου. ἀπότρυμμα ὅσον τῆ φύσεως τὸ ἀνθρώ-
 πος εἶναι σοι δοκεῖ, ὁ μὴ πρὸ τῆ βέλημα τῆ φύ-
 σεως αὐτῷ ὅσον. Τί δὲ τὸ βέλημα; μεμάνηκας; μή τι
 δὲ συμβεβηκός τὸ κολύφει δίκαιον εἶναι; με-
 γαλόφυχοι; σώφρονα; ἡμφρονα; ἀπρόπτωτοι;
 ἀδιδάκτους; αἰδήμονα; ἐλθόμενον; τ' ἄλλα αἰ
 συμπτῶν ἢ φύσις ἢ τὸ ἀνθρώπου ἀπέχει τὰ ἰ-
 δια. Μέννησθαι πὸν ὅσον πάντος τὸ εἰς λύπην
 σε πτωχευμένης, τὰ τῶν χρημάτων τῶν δόγματι. ἔχου
 τι τὸ ἀτύχημα, ἀλλὰ τὸ φέρει αὐτὸ ἡλιούτως,
 ἀτύχημα. ἰδιώτικόν μὲν, ὁ μὲν ὅσον ἀνὴρικόν ἐσθ' ὅσον

μα πρὸς θανάτῃ καὶ ταφρὸνισιν, ἢ ἀναπόλη-
 σις τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν τειφαίτην τῷ ζῶ. πῇ
 ἔν αὐτοῖς πᾶσι, ἢ τοῖς ἀώροις; πάντως πᾶσι
 ποτε κείνται, Καδικιανός, Φάβιθ, Ιουλιανός,
 Λέπιδθ. ἢ ἑπὶ τοῖς οἰσ, οἱ πολλοὶ ἰζηλῶγαν,
 ἔπαι ἰζηλῶγαν. ὅλον μικρόν ἐστι τὸ διάστημα,
 καὶ τῶ δὲ δὶ ὄν, καὶ μετ' οἷων ἰζαντ λῆμνον,
 καὶ αὐτοὶ οἰσ σωματίω; μὴ δὲ ὡς πᾶσι. βλέπε
 γὰρ ὁπίσω τὸ ἀχανές τῶ αἰῶνθ, καὶ δὲ πᾶ-
 σω ἄλλο ἄπειρον. αὐτὸ δὲ οὕτω, πῇ διαφέρει ὁ
 τεῖμαθ τῶ τεῖμαθ. Ἐπὶ τῷ ζῶτο-
 μον αὐτὸ τρέχει. σωματίθ δὲ ἢ κ' εἴσιν. ὥστε κα-
 τὰ τὸ ὑμέσων πᾶσι λέγειν ἢ πᾶσι. ἀπαλ-
 λάσσει γὰρ ἢ οἰαύτη πᾶσι, κύπων,
 ὅσρα τῆας, ὅσρα τῆας οἰκονομίας
 καὶ κημείας.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον Ε΄.

Ῥ' ΘΡΟΥ ὅταν δυσόκνωσ' ἴζε-
 γείρη, πρὸ χειρον' ἔστω, ὅπ' ἰδῇ
 ἀνθρώπου ὄρ' γονεῖ γέρομαι. ἔλε-
 ῖν δυσκολαίνω εἰ πορβόρομαι
 ὡς τὸ ποιεῖν, ὧν ἀνέκα γέγονα,
 καὶ ὧν χάρις προῆγαμ' εἰς δ' ἄν κόσμος. ἢ
 ἰδῇ τῶν κατεκιδύασμαι, ἵνα κατεκίμεται
 τοῖς σρωμαπτοῖς ἐμαυτὸς θαλπω. ἀλλὰ τοῦ-
 το ἡδίοις. πρὸς δ' ἡδεσθαι ὅν γεγονας, ὅλως
 δὲ οὐ πρὸς ποιεῖν ἢ πρὸς ἀέργειαν; οὐ βλέ-
 πεις τὰ φυτάεια, τὰ σρωθάεια, ῥῶν μύρ-
 μμικας, ῥῶν ἀρχαίχας, τὰς μελίστας, τὸν καδ'
 αὐτὰς συγκρομούσας κόσμον· σὺ δ' ἀέλφεις τὰ
 ἀνθρωπικὰ ποιεῖν; εἰ τρέχεις ἰδῇ τὸ κτ' πλὴν οὐκ
 φύσιν; ἀλλὰ δὲ καὶ ἀναπάνωται. δὲ εἰ. ἔδωκε
 καὶ τέττα μέτρα ἡ φύσις. ἔδωκε μὲν τοῖς καὶ τοῦ
 ἐσθίειν, καὶ πίνειν· καὶ ὅμως σὺ, ὑπερταμέ-
 τρα, ὑπερ τὰ ἀρκυῶτα προχωρεῖς. ἐν ταῖς
 ἐπιδείξει, εἰ ἔκ' ἐπ' ἀλλ' ἐν τὸς τῶν διωκτῶ. οὐ γὰρ
 φιλεῖς σεαυτὸν. ἐπεὶ τοι καὶ πλὴν φύσιν ἀνδρῶν,
 καὶ τὸ βούλημα ταύτης ἐφίλεις. ἀλλοί τε τὰς

ἐπὶ τὸ χρώμενον ἐαυτῷ· Δριμύτητά σ' ἐκέχει
 σιθαιμά(σαι; ἐς τὸ ἀλλὰ ἐτόρα πολλὰ, ἐφ' ὧν ἐκ
 ἔχεις εἰπεῖν, ὅ γὰρ πέφυκα. ἐκείνα δ' ἔπ' ἔχον,
 ἃ πρὸ ὅλα ἐστὶν ὡς σοὶ τὸ ἀκίβδηλον, τὸ σεμνόν, τὸ
 φερέπρονον, τὸ ἀφελήδονον, δι' ἀμεμφήμοιρος,
 τὸ ὀλιγοδέες, τὸ θυμνές, τὸ ἐλδύνδερον, τὸ ἀπεί-
 ριστον, τὸ ἀφλύαρον, τὸ μεγαλήϊον, ἐκ αἰσθάνει,
 πῶσα ἡδὴ π' ἔχεαθ' διωαμνέθ', ἐφ' ὧν ἐδε-
 μία ἀφνίαις καὶ ἀνεπιτηδεότητος πρόφασις,
 ὁμοῦς ἐπὶ καὶ τῷ μνέεις ἐκόν; ἢ καὶ γογγύζειν,
 καὶ γλιαρδύεαθ', καὶ κλακθύειν, καὶ τὸ ὁμα-
 πον καταιπᾶαθ', καὶ ἀρίσκειαθ', καὶ πρὸ πε-
 ρθύαθ', καὶ ποσάυται ῥιπῆάζεσθαι τῇ ψυχῇ, δι'
 τὸ ἀφνός κατωκνύαθ' ἀναγκάζει; ὅ, μὰ τοῦ
 θεῶς, ἀλλὰ τὸ τῇ μὲν πάλαι ἀπικμάχθαι ἐ-
 διώατο. μόνον δὲ εἰς ἄρα ὡς βραδύτδρ' ὅθ', καὶ
 δυπαρκαλουνητότδρ' ὅθ' ἀγινώσκιαθ'. καὶ
 τὸ τὸ ὅ ἀσκητίον μὴ πρὸνδυμουμένω, μηδὲ ἐμ-
 φληδονοῦν τῇ νοθείᾳ. ὅ μ' τίς ὅστιν, ὅταν πιδυ-
 ξιὸν πῶδε πινὰ πρᾶξι, πρὸ χειρὸς καὶ λογισ-
 αθ' αὐτῷ τῇ χάριν, ὅ ὅ πρὸς τὸ μ' ὅ πρὸ χφρος,
 ἄλλως μνίτοι πρ' ἐαυτῷ, ὡς πῶδε χρεώσε δι-
 νοεῖ, ὅ οἶδον ὅ πρὸ πῶδε. ὅ δὲ τις τρὸ πῶδε
 καὶ ὅ δὲ οἶδον ὅ πρὸ πῶδε. ἀλλὰ ὁμοῦς ὅστιν ἀμ-
 πέλω βάτρω ἐνεγκέση, καὶ μηδ' ἐν ἄλλο πρὸ σε-
 πιζήτῃ, μετὰ τὸ ἀπαξ τῷ ἴδιον κερπὸς

εἰκνοχάναι. Ἰππὶ θ' οὐραμῶν, κύων ἐχιδύσας,
 μελίσσαι μελί τωήπασα. αἰθρωπ' θ' δ' ὠπρή-
 σας οὐκ ὠδιβοᾷται· ἀλλὰ μεταβαίνει ἐφ' ἑτε-
 ρον ὡς ἀμπελ' ὠδὶ τὸ πάλιν ἐν τῇ ὥρᾳ θ' ἂν
 βότρω αἰεγκῆν. οἱ τούτοις δ' ἔειναι, τοῖς
 τρώπων πινὰ ἀπ' ἀκαθαρθείας αὐτὸ ποιοῦσι;
 ναὶ. ἀλλ' αὐτὸ τῷτο, δ' εἰ π' ἀκαθαρθεῖν. ἴδιον
 γὰρ φησι τῷ κρινωνικοῦ, τὸ αἰσθάνεσθαι ὅτι κρι-
 νωνικός ἐνεργεῖ. καὶ νῦν δὲ βέλεσθαι καὶ θ' ἂν
 κρινωνὸν αἰσθάνεσθαι. ἀληθὲς μὲν ὅτι ὁ λέγει· τὸ
 δ' ἐν νῦν λεγόμενον π' ἀκδέχῃ. δὲ τῷτο ἔστι εἰς ἐ-
 κείνων, ὧν πρότερον ἐπεμνήσθην. Ὁ γὰρ ἐκεῖνοι
 λογιέσθην πιθανότητι π' ἀγνοῦνται. ἐὰν δ' ἐ-
 λπίσῃς (ὡεῖναι τίποτε ὅτι τὸ λεγόμενον, μὴ φο-
 βῆ, μὴ π' ἀτῷτο π' ἀλίπης τὴ ὄργον κρινωνικόν.
 Εὐχὴ Ἀθηναίων, ἔσονται, ἔσονται δ' οὐκ ἐξ ὧν κ' τ' ἀρε-
 ρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῆν πεδίων. ἢ ποι' εἰ δ' εἰ
 δύχεσθαι, ἢ οὕτως ἀπώλως καὶ ἐλθούδερως.
 Ὁ ποῖός τις ὅτι δ' λεγόμενος, ὅτι συνέταξον ὁ
 Ἀσκληπίος τῷτο ἱππασίαν ἢ ψυχρολογίαν,
 ἢ αἰνυποδοσίαν ποῖτόν ὅτι καὶ δ' συνέταξον
 τῷτο ἢ τῆν ὄργον φύσις, νόθος, ἢ πέρωσιν, ἢ
 ἀρεθρῶν ἢ δὲ λό π' τῆν τοιούτῃν. καὶ γὰρ ἐκεῖ
 δ' (ὡεῖται ποῖτόν π' σημαίνει. ἔταξε τῷτο
 πρὸς τῷτο, ὡς κατὰ μῆλον εἰς ὑγίαι. καὶ
 ἐπ' αὐτῷ δ' συμβαῖνον ἐκείνῳ τέτακται πῶς
 πρὸς

πρὸς αὐτὸ κατὰ μῆλον εἰς τὸν ἐμαρμένον.
 ὅτως γὰρ καὶ συμβαίνει αὐτὰ ἡμῖν λεγόμεν,
 ὡς καὶ αὐτὸν τετραγώνους λίθους ἐν τοῖς τείχε-
 σι, ἢ ταῖς πυραμίσι συμβαίνειν οἱ τεχνῖται λέ-
 γουσι, συναρμόζοντας ἀλλήλοις τῇ ποιᾷ (ω-
 ρίσει). ὅλως γὰρ ἀρμονία ἐστὶ μία. καὶ ὥστερ
 ἐκ παύτης τῆς σωμάτης ὁ κόσμος τοιοῦτος
 σῶμα συμπληρεῖται, ὅτως ἐκ παύτης τῆς
 αἰτιῶν ἡ ἐμαρμένη τοιαύτη αἰτία συμπληρεῖ-
 ται. Νοῶσι δὲ ὁ λέγων, καὶ οἱ τέλειον ἰδῶται.
 φασὶ γὰρ ἔχειν ἐφόρον αὐτῷ. ὅντιν τῷ τοῦ-
 τῳ ἐφέρετο, καὶ ἔχει τούτῳ συνετάττειτο. δε-
 χόμεθα οὖν αὐτὰ, ὡς ἐκεῖνα ὁ Ἀσκληπὶος (ω-
 τάττει. πολλά γούνη καὶ ἐν ἐκείνοις ὅσι τραχέα
 ἄλλα ἀσφαλόμεθα τῇ ἐλπίδι τῆς ὑγείας. ἴσθ-
 τὸν τι βίβωκέτω, αἰνους καὶ (ωτέλφα ἢ τῇ
 κρινῇ φύσει δοκύντῃ, οἷον ἢ σὴ ὑγία. καὶ οὐ-
 τως ἀσφαλίου παῖρ ὃ γινόμενον, καὶ ἀπηνέσε-
 ρον δοκῇ, ἀλλὰ ὃ ἐκεῖ ἄγειν, ἰδί τῷ τῷ κόσμον
 ὑγίαν, καὶ τῷ τῷ Διὸς βίβωκεν καὶ βίβω πρᾶγαν.
 ὅ γὰρ αὐτῷ τὸ πᾶν ἐφόρον, ἐμὴ τῷ ὅλῳ (ωέφε-
 ρεν. ὅτι ἢ ἡ τυχοῦσα φύσις φέρει τι, ὁ μὴ τῷ διοι-
 κημένῳ ὑπ' αὐτῷ κατὰ μῆλόν ὅσι. Οὐκοῦν καὶ
 δύο λόγοις σέρεται καὶ τὸ συμβαίνειν βί. καὶ
 οἷα μὲν, ὅτι βί ἐγίνετο, καὶ βί συνετάττειτο,
 καὶ πρὸς σὲ πως ἔχειν αἰῶθεν ἐκ τῆς πρὸς βυ-
 τάττει

τά τῴν αἰτίων συγκλωδόμενον. καθ' ἐτόρον δ',
 ὅπ τῷ ῥόλον διοικῶν τ' βύσθας καὶ τ' (σω-
 τελέας, καὶ νῆ δία τ' συμμοῆς αὐτ' αἰπόν
 ἔσι. πηρεῖται γὰρ ῥόλον κληρον, ἐάν καὶ ὅπεν
 δ' αὐτῆς τ' σωμαφείας δ' συνεχέας ὡσπερ
 τῇ μείων, ἔτω δ' καὶ τῇ αἰτίων. Διὰ τῆς
 δὲ ὅσον ὡδὶ σοι, ὅταν δυσχερῆς, καὶ τῶτον πι-
 νά αὐτῆς. Μὴ σιχαίνεν μηδ' ἀπαυδαῖν, μη-
 δ' ἀρδυσπετεῖν, εἰ μὴ καὶ ταπικνῶταί σοι τὸ ἀρ-
 δογμά τῴν ὀρθῶν ἐκείνα πρέσεν. ἀλλὰ ἐκ-
 κρησθαι, πάλιν ἐπανιέναι, καὶ ἀσμενίζεν εἰς
 τὰ πλεῖστα ἀνθρωπικῶτα, ὅτι φιλεῖν ἔστι, ἐφ'
 ὅτι παύειν. καὶ μὴ ὡς πρὸς παιδαγωγὸν πλεῖ-
 φιλοσοφίαν ἐπανιέναι. ἀλλ' ὡς οἱ ὀφθαλμίων-
 τες πρὸς δ' ἀπογράφειν ὅτι ὡν, ὡς ἀλλ' ὅ-
 πρὸς καὶ τὰ πλεῖστα, ὡς πρὸς καὶ τὸν οὐ-
 τως γὰρ ἔστιν ὡδὶ δέξει ῥόλον κληρὸν τῷ λόγῳ,
 ἀλλὰ πρὸς ἀπαύση αὐτῶ. Μένειν δ' ὅπ φι-
 λοσοφία μόνον θέλει ἂν φύσις σε θέλει, οὐ δ'
 ἀλλοῦ θέλει οὐ καὶ φύσιν. ἢ γὰρ τῶν πρὸ-
 στωτέρων, ἢ ῥ' ἡδονὴ ἔχει Διὰ τῶν σφάλλει, ἀλλὰ
 θέλει εἰ προστωτέρων μεγαλοψυχία, ἐλθου-
 εἶα, ἀπλότης, διγνωμοσύνη, ὁσιότης. αὐτ' ὅ-
 φρονήσεως πῶς προστωτέρων; ὅταν τὸ ἀπαιτῶν καὶ
 ὅρην ἐν πάσι τ' πῶς καὶ τῇ κληρὸν καὶ ὡδὶ σημο-
 τικῆς διωάμεως ἐν τῇ κληρὸν. Τὰ μὲν πρὸς γὰρ
 ὡς πλεῖστα

οὐ τοιαύτη τρώων πινά ἐγκαλύψῃ ἐστίν, ὥστε
 φιλοσόφοις ἔκ ὀλίγοις ἔῃ τοῖς τυχεῶσιν ἐδόξε ἢ
 παντάπασιν ἀκατάληπτα εἶναι, πᾶσι αὐτοῖς
 γε τοῖς Στωϊκοῖς δυσκατάληπτα δοκεῖ. καὶ πάντα
 ἢ ἡμετέρᾳ συγκατάθεσις, μέγα πῶπῃ, πῶ γοῖ ὁ
 ἀματάπῳτος; μέλει τοίνυν ἐπ' αὐτὰ τὰ ἔσθ
 κέμνη, ὥς ὀλιγόχρονα, καὶ ἐντελῆ, καὶ διωάμνη
 οὐ κτήσεται κιναιδῶς, ἢ πῶρνης, ἢ λκοῦ εἶναι. μετὰ
 ῥῶτο ἐπιθι ὡδὶ τὰ τ' συμβιῶντων ἢ θη, ὧν μόλις
 ἐστὶ τὸ χαλεπὰ ἀσχοῦν, ἵνα μὴ λέγω
 ὅτι καὶ ἑαυτὸν περ μόλις ἔσθμην. Ἐν τοιαύτῳ
 ἐν ῥόφῳ, τὸ ῥύπῳ καὶ πᾶσι τῇ ῥήσει τ' τε ἔσθας,
 καὶ τ' χρόνος, τὸ τ' κινήσεως, καὶ τ' κινήσεων, πᾶ
 πῶτ' ἐστὶ τὸ ἐκλεμνηθῆναι ἢ τὸ ὅλως πᾶσα ἀσχοῦν
 καὶ διωάμνη, ἔδ' ὡδὶ νοῶ. τ' ναντίον τ' δ' εἶ πα
 ραμυθῶμνη ἑαυτὸν πᾶσι τῇ φύσει λν
 σίν, καὶ μὴ ἀσχοῦν τῇ δόξῃ, ἀλλὰ τῶις μό
 νοις προσαναπαύεσθαι. οὐ γὰρ τῷ ὅτι οὐδὲν συμ
 βῆσεται μοι, ὅτι καὶ πᾶσι τ' ὅλων φύσιν ἐστίν.
 ἐπὶ τῷ, ὅτι ἐξέσι μοι μηδὲν πᾶσιν πᾶσι τῷ
 μὲν θεὸν καὶ δαίμονα. ἔδ' ἔστι γοῖ ἀναγκάσων τ'
 τον πᾶσιν. Πρὸς τί πᾶσι αὖ νῦν χρώμαι τῇ
 ἐμαυτῷ ψυχῇ; πᾶσι ἑκαστον ῥῶτο ἐπακρωῖαν ἑαυ
 τόν, καὶ ἔξετάζην, τί μοι ὅτι νῦν οὐ τούτῳ τῶ
 μοίῳ, ὅτι ἡγεμονικὸν καλεῖται; τὸ πᾶσι ἄρα
 νῦν ἔχω ψυχὴν, μή τι παιδίου; μή τι μερῶν ὄν,
 μή τι

μήτι γυναικεῖον, μήτι τυραννικόν; μήτι κτή-
 νους, μήτι θηκεία; ὅπως ἴνα ἴδῃ τὰ τοῖς πολλοῖς
 δοκούντα ἀγαθὰ, καὶ ὧς τὸν δαίμονα λάβοις·
 εἰ γὰρ τις ὑπονοήσῃ ὑπάρχοντά τινα ὡς ἀλη-
 θῶς ἀγαθὰ, οἷοις φρόνις, ἀφροσύνη, δικαιοσύνη,
 ἀνδρεία, οὐκ ἂν ταῦτα προ-
 πνοήσας, ἐπὶ ἀκούει διωκθῆναι τι. Ἐπεὶ τοῦ
 ἀγαθῶ γὰρ ἐφαρμόσει. τὰ δὲ γε τοῖς πολλοῖς
 φαινόμενα ἀγαθὰ προεπνοήσας τις ἰσχυρύν-
 σεται, καὶ ῥαδίως δέξεται, ὡς οἰκείως ὑπὸ
 νόμον τὸ ἔπε τῆ καμικῆς ἐρημύον. οὕτως
 καὶ οἱ πολλοὶ φανταζονται τὴν διαφοράν. οὐ
 γὰρ ἂν ἴδω μὲν ὅτι προσέκρηται καὶ ἀπὸ τοῦ
 τοῦ δὲ ὑπὸ τῆ πολυτον καὶ τῆ πρὸς τρυφῇ
 εἶδεν δικληρημάτην πρὸς χόμην, ὡς ἰκνου-
 μέως καὶ ἀσείως ἐρημύον. πρὸς οὖν καὶ ἐ-
 ρώτα, εἰ τιμητέον καὶ ἀγαθὰ ἔπληττον τὰ
 τοιαῦτα, ὧν προεπνοήσας τῆ οἰκείως ἂν ὑποφέ-
 ροιτο, τὸ δὲ κερτιμύον αὐτὰ ἔπε τῆ δύσπειας,
 ὅτι ἔχειν ὅποι χεῖρη.

Ἐξ αἰτιώδους καὶ ὑλικῶς σωθήσεται. οὐδέ-
 τερὸν δὲ τούτῃ εἰς τὸ μὴ ὄν φθαρθήσεται ὥστε
 εἰς τὸ μὴ ὄν τῆ ὑπέρ, ὅθεν καταταχθή-
 σεται πᾶν μέρος ἐμὸς κατὰ μεταβολὴν εἰς
 μέρος τι τῆ κόσμου, καὶ πάλιν ἐκείνο εἰς ἐτε-
 ρὸν μέρος τῆ κόσμου μεταβαλεῖ. καὶ ἡδὴ εἰς
 ἄπειρον.

ἀπερον. κατὰ βουλήν δὲ μεταβολὴν κἀρχὴν
ὑπὲς τῶν, καὶ οἱ ἐμὲ γενήσαντες, καὶ ἐπανιόν-
τι ἐς ἄλλο ἀπερον. ἔδεν γὰρ κωλύει ἔτιως φά-
ναι, κ' ἂν κ' παρὰ τὴν ἀποδοτικὴν οὐ κόσμος
διοικῆται.

Ὁ λόγος καὶ ἡ λογικὴ τέχνη διωολίμει
εἰσὶν ἐαυταῖς ἀρκέμελαι, καὶ τοῖς κατ' ἐαυ-
τὰς ὁρῶσι δρμῶνται ἢ ἔν ἀπ' τ' αἰκίας ἀρ-
χῆς. ὁ δὲ θύσει ὃ ἐς τὸ περικέμελον τέλος. καὶ δὲ
καὶ βροχῶσι. αἱ τοιαῦτα πρᾶξις ὀνομάζοντο,
τῇ δρῶνται τ' ὁ δ' ἔσθ' σημαίνει. Οὐδὲν τ' ἔστιν
ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἀνθρώπων κατ' ἀνθρώπων
ὅτι, ἐκ ὑποβλήσας. ἐκ ἔστιν ἀποιτμήματα ἀνθρώ-
πων, ὅτι ἐπαγγέλλεται αὐτὰ ἢ τ' ἀνθρώπων φύ-
σις. ὅτι τελειότητες εἰσι τ' τῶν ἀνθρώπων φύ-
σεως. ὅτι τοῖνυν ὅτι τὸ τέλος αὐτοῖς ὅτι τῶ ἀν-
θρώπων κέμελον. ὅτι τὸ συμπληρωτικὸν τῶ τέ-
λους τὸ ἀγαθόν. ἐπ' ἐπ' τῇ τῇ ἢ ὑποβλήσας
τῶ ἀνθρώπων, ἐκ αὐτὸν τὸ ὑποβροχῶν αὐτῇ, καὶ
κατὰ τῆς αἰσῶται, ὑποβλήσας ἢ. ὅτι ἐπαινῶς
ἢ ὁ ἀποδοτικὸν τῇ τῇ ἐαυτὸν πρὸς ἑαυτὸν. ὅτι
αὐτὸν ὁ ἐλαττωτικὸς ἐαυτὸν αὐτῇ τῇ ἀγαθὸς
ἢ, ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν ἢ. Νῦν δ' ὁ βροχῶν
τῇ τῇ ἀφαιρῶν ἐαυτὸν τῇ τῇ, ἢ τοιοῦ-
τῇ ἐπὶ τῶν, ἢ καὶ ἀφαιρούμενα τῇ τῇ ἀνέ-
χεται, τοσῶδε μέλλον ἀγαθὸς ὅτι. Οἷα αὐτὸν ἐλ-

λάμψαντα αὐτῆς, διαύτητοι ἔσται ἡ διάνοια.
 βάπτεται γὰρ ἕως τῆς φαντασιῶν ἡ ψυχή.
 βούληται ἐν αὐτῶν, τῇ συνέχειᾳ τῆς τοιαύτης φαν-
 τασίων. οἷον, ὅτι ὅπου ζῶ ὄσιν, ἐκεῖ καὶ οὐ ζῶ.
 αὐτὴ δὲ ζῶ ὄσιν, ἐστὶν ἄρα καὶ οὐ ζῶ αὐτὴ αὐ-
 τῇ. Καὶ πάλιν, ὅτι ἐπὶ ἐνεκαὶ ἐκείνων κατὰ
 κούσας. πρὸς δὲ κατὰ κούσας, πρὸς τὰ
 το φέρεται. πρὸς δὲ φέρεται δὲ, αὐτὰ τὰ τὸ τέλος
 αὐτῆς. ὅπου δὲ τὸ τέλος, ἐκεῖ καὶ δὲ συμφέρον,
 καὶ τὰ γὰρ ἐκείνη. τὸ ἄρα ἀγαθὸν τῆς λογί-
 κης ζώου, κρινονία. ὅτι γὰρ πρὸς κρινονίαν γι-
 γνόναι, πάλαι δέδοκται. ἢ ἐκ τῶν ἀναρχῶν,
 ὅτι τὰ χεῖρα τῆς κρινονίων ἐκείνη, τὰ δὲ κριν-
 τὼ ἀλλήλων; κρινῶν τῆς ἀφύχων, τὰ ἐμ-
 ψυχα. τῆς δὲ ἐμψύχων, τὰ λογικά. Τὸ τὰ ἀ-
 δυνάτα δυνάει, μακρὸν. ἀδυνάτον τὸ τὸν φαύ-
 λος μὴ τοιαῦτα πινάτωσιν. Οὐδὲ ἐπὶ ἐνὶ συμ-
 βάλει, ὃ ἐπὶ ἐκείνο πέφυκεν φέρεται αὐτῶν. ἄλλω
 τὰ αὐτὰ συμβαίνει. καὶ ἡτοι ἀγνοῶν ὅτι συμ-
 βέβαιον, ἢ ἡτοι δεικνύμεθα μεγαλοφροσύνη
 οὐσαδεῖ, ἀκράτος μὲν. δεινὸν ἐν ἀγνοίᾳ
 καὶ ἀρέσκεια ἰσχυροτέρως εἶναι φρονήσεως.
 τὰ πράγματα αὐτὰ ἐπὶ ὅπως οὖν ψυχῆς
 ἀπῆται. ἐπὶ ἐχει εἰσοδὸς πρὸς ψυχῶν. ἐπὶ
 τρέχει, ἐπὶ κινῆται ψυχῶν δυνάται. τρέχει
 καὶ κινῆται αὐτὴ ἐαυτῶν μόνη. ὅτι οἷον ἀν-
 κρινῶν

τῇ καταιξίῳσιν ἑαυτῶν, τοιαῦτα ἑαυτῇ ποιῇ
 τά πρὸς φρεσὶν ταῖς. Καθ' ἑτόρον Ἀλόγον ἡμῖν
 ἔστιν οἰκείατον ἀνθρώπου, καθ' ὅσον δὲ ποιη-
 τὸν αὐτῶν καὶ ἀνεκτὸν. καθ' ὅσον δὲ οἰσανταί
 πινες εἰς τὰ οἰκεία ὄργα, αἷ π τῇ ἀλγύφωρον
 μοι γίνεται ὁ ἀνθρώπου, ὅχ ἥσων ἢ ἡλιθ, ἢ
 ἀνέμῳ, ἢ θηρίον. ὑπὸ τῶ τῇ δὲ αἰεργεα μὴ-
 πιν εἰς ποδιῶν αἷν. ὁρμῆς δὲ καὶ ἀλγύφωρος,
 ὅ γίνεται εἰς ποδιῶν αἷν τῶν ὑπεξαίρεσιν, καὶ τῶν
 ποδιῶν τῶν. ποδιῶν τῶν καὶ μεδίστοι
 πᾶν τὸ τῶ αἰεργεας ἡσώμια ἢ διανοια εἰς δ
 πρὸς ἡμῖν. καὶ πρὸ ὄργα γίνεται τὸ τῶ ὄ-
 γα τῶν ἐφεκλῆν. καὶ πρὸ ὄδ' ὅ τῶ ὄδ' αἷν
 τῶν αἰεργεας. Τῶν αἷ τῶ κόσμῳ τὸ κρᾶπτον π
 μα. εἰς δὲ ὅ τῶ, τὸ πᾶσι χρώμινον, ὅ πᾶν τα
 διεπον. ὁμοίως δὲ καὶ τῇ αἷ σοὶ τὸ κρᾶπτον π
 μα. εἰς δὲ ὅ τῶ, τὸ ἐκείνῳ ὁμογενές. καὶ γὰρ ὡδ
 ὅ τῶ τοῖς ἄλλοις χρώμινον, τῶ τὸ ὅ τῶ, καὶ ὁ σὸς
 βίθ, ὑπὸ τῶ τῶ διοικῆται.

Ὁ τῇ πόλ' ὅ τῶ βλαβερὸν, ὅ δὲ τῶ πόλ' τῶ
 βλάβη. ὡδὲ πᾶσις τῶ τῶ βλάβη φαντα-
 σίας. ὅ τῶν ἐπαγε τῶ κανόν. εἰ ἢ πόλις ὑπὸ τῶ
 τῶ μὴ βλάβη, ὅ δὲ ὡδ βλάβη. εἰ δὲ ἢ
 πόλις βλάβηται, ὅ δὲ ὡδ τῶ βλάβη π
 τῶ πόλιν. τὸ τὸ πρὸς ὡδ. Πολλάκις ἀνθυμῶ,
 τὸ τῶ τῶ πρὸς ὡδ καὶ ὑπεξαίρεσιν τῇ

διττῶν τε καὶ γνομένων. ἥτε γὰρ εἴα οἶον προ-
 ταμὸς οἱ δικηκεῖ ῥύσει, καὶ αἱ ἀνέργειαι οἱ συ-
 τεχέσι μεταβολαῖς, καὶ τὰ αἵτια οἱ μυρία
 τροπαῖς, καὶ χερδὸν ἔδεν ἐς ὧς, ὃ τὸ πνεῦμα.
 τὸ δὲ ἄπειρον τῶν τε πῶχνηστῶ καὶ μέλλον-
 τῶ ἀχινές, ὃ πάντα οὐραφανίζεται. πῶς ἔν
 ἔμφωρος, ὃ οἱ τότοις φυσώμενθ, ἢ παώμενος,
 ἢ χετλιαζών, ὡς οἱ πνιχρόν καὶ ἐνὶ μικρὸν
 οὐοχλήανη; μέμνησο τὸ συμπόσις εἴας, ἥς
 ὀλίγον μετέχεις, καὶ τὸ σύμπανθ αἰδώς,
 ἔβραχύνῃ ἀκαριαῖοι σοι διάστημα ἀφώρεται,
 καὶ τὸ ἑμαρμένης, ἥς πόσον εἰ μέθ. Ἀλλ' ἔθ
 ἁμαρτανεί πῃ εἰς ἐμέ, ὄφεται. ἰδίαν ἔχει δια-
 λείπον, ἰδίαν ἀνέργειαν. ἐγὼ νῦν ἔχω ὅμα δέλει
 νῦν ἔχειν ἢ κοινὴ φύσις, ἢ πρῶτω ὅμα νῦν πρῶ-
 σεν δέλει ἢ ἐμὴ φύσις. Τοῦ ἡγεμονικὸν καὶ κυ-
 εῖδον τὸ ψυχῆς θυμέθ, ἄτρεπτον ἔσω, ἔσω
 τὸ αἰ τῇ σαρκὶ λείας ἢ τραχέας κινήσεως, καὶ
 μὴ συγκεινέτω, ὅνα πῶδε φέτω αὐτὸ,
 καὶ πῶδε λείτω τὰς πείσεις ἐκείνας οἱ πῶς
 μωρίοις. ὅταν δὲ ἀναδιδῶνται κατὰ πῶν ἐτέ-
 ραι συμπόθειαν εἰς πῶν διάνοιαν, ὡς οἱ σώ-
 ματι ἠνωμένω, τότε πρὸς μὲν πῶν αἰσθησιν, φυ-
 σικὴν ἔχον, ὃ περατέον ἀπβαίνειν. πῶν ὃ ἔ-
 πόληψιν, τῇ ὡς πῶν ἀγαθῶ ἢ κακῶ, μὴ πρῶ-
 τε δέτω τὸ ἡγεμονικὸν ἐξ αὐτῶ. Συζῶν θεοῖς. Συζῶν
 ὃ θεοῖς

ἡ θεοῖς ὁ συνεχῶς δεικνύς αὐτοῖς τὴν ἑαυτῶ ψυ-
 χὴν ἀρεσκυμένην μὲν τοῖς ἀρεσκυμένοις. ποιεῖ-
 (αν ὅσα βέλειται ὁ δαίμων, ὃν ἐκείνῳ προστά-
 τῳ καὶ ἡγεμόνῳ ὁ ζῶς ἔδωκεν, ἀποπαύσασθαι
 ἑαυτῶ. ἔτ' ὁ δὲ ὅτιν, ὁ ἐκείνῳ νοῦς καὶ λόγος.
 τῷ χεῖρον μή τι ὀργίζῃ; μή τι τῷ ὀζοτόμῳ ὀρ-
 γίζῃ; τί τι ποιήσει; τοῖς τὸν σῶμα ἔχει, βιαιώ-
 τας μάλας ἔχει, ἀνάγκη τοιαύτῳ ἀφφορεῖν
 ἀπὸ τοιούτῃ γίνεσθαι. Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος λό-
 γον ἔχει φησί, καὶ διώκεται (μυνοῖν ἐφιστάμενος
 τί πωλημμελῆ. ὅτι τοι γένοιτο. τοιγαρὲν καὶ σὺ
 λόγον ἔχεις, κίνησον λογικῶς ὁρμάσει, λογι-
 κῶς διατάξῃ. δέξῃ, ὑπομένῃ. εἰ γὰρ ἐπαίξῃ,
 ὁδραπύσεις, καὶ ὁ χρεῖα ὀργῆς. ἔτε τραγῶ-
 δός, ἔτε πόρνη. ὡς ἰδελθὼν ζῶν ὁρμόν, ἔτ' ὡς
 οἰπαῦθα ζῶν ἔξισιν. Εὐαὶ ὅ μὴ ἰδιτρέπωσι, τό-
 τε καὶ τῷ ζῶν ἔξισι, ἔτ' ὡς μὲν τοι, ὡς μηδὲν κα-
 κὸν πάχων. καὶ καπνός ὅτι, ἀπώροισμα, πῶς
 αὐτὸ πρᾶγμα δοκεῖ. μέχρι δὲ μετὰ τὸν ἔδιν
 ἰδέσθαι, μὲν ἐλθὺν δὲ τῷ. καὶ ὁ δὲ με κωλύσει
 ποιεῖν ἁ δέλω. δέλω δὲ κ' ἔφυσιν τῷ λογικῷ
 καὶ κινωτικῷ ζῶν.

ὁ τῷ ὅλον νῦς, κινωτικῶς. ποιεῖν γὰρ τὰ
 χεῖρ' ὅτι κρηττόνων ὄντων. καὶ τὰ κρηττῶ ἀλλή-
 λους σωθήμεν. ὁρᾷς πῶς ὑπέταξαι, σωῖται
 ἔξ, καὶ ὁ κρητ' ἀξίαν ἀποσέμνει ἐκείνους. καὶ τὰ

κραπισθόντα εἰς ὁμόναιαι ἀλλήλων σωή-
 γαγε. πῶς πρὸς ἐκείνους μέχρι νῦν θεοῖς γονεύ-
 σιν, ἀδελφοῖς, γυναῖκε, τέκνοις, διδασκα-
 λοῖς, τροφῶσι, φίλοις, οἰκέοις, οἰκέταις; εἰ
 πρὸς πάντας σοὶ μέχρι νῦν ἔστι ᾧ μήτε πῖνα ῥέ-
 ξαι ἐξ αἰσίου, μήτε εἰπεῖν; Ἀναμνήσκου δέ,
 καὶ δι' οἷων διελέλυθας, καὶ οἷα ἤρκεσας ὑ-
 πομένειν. καὶ ὅτι ἐπλήρης ἦδη σοὶ ἰσχύει τοῦ
 βίου, καὶ τελεία ἡ λειτουργία. Ὁ πόσους ὥπασα
 καλὰ, καὶ πόσων μὲν ἠδονῶν καὶ πόσων ὑπε-
 ρῆδδς; πόσους δὲ ὠδδξαι πῆδδδς; εἰς ὅσους δὲ
 ἀγνώμονας διγνώμων ἐγλῆς; Διὰ τὴν συγχέ-
 σιν ἄτεχνοι καὶ ἀμαθεῖς ψυχὰι ὠτεχνόν καὶ
 ὠδισήκονα; τίς ἐν ψυχῇ ὠτεχνῶ; ὠδισή-
 κων; ἢ εἰδῆς ἀρχὴν καὶ τέλος. καὶ τὸν δι' τὸ
 οὐσίαν διήκοντα λόγον, καὶ διὰ πάντος τοῦ
 αἰῶνος καὶ τὰ πδολόδς τεταγμένας οἰκονομεῖ-
 τα ᾧ παῖ. Ὅσον οὐδέ πω ἀποδδς, ἢ σκέλιτος,
 καὶ ἢ τοι ὄνομα, ἢ οὐδὲ ὄνομα. ᾧ δὲ ὄνομα, φό-
 φῶ καὶ ἀπῆχημα. τὰ δὲ εἰ τοῦ βίῳ πολυ-
 πῆμντα, καὶ αἰ, καὶ σα πρᾶ, καὶ μικρὰ, καὶ
 κυνὶ διὰ δξδανόμντα, καὶ παιδία φιλῶν-
 κα, γελῶντα, εἴτα διδδς κλαῖοντα. πίσις
 δὲ καὶ αἰδῶς, καὶ δίκη, καὶ ἀλήθεια, πρὸς ὁ-
 λυμπον, ἀρ' ἁθονὸς διδδδδδς. Τί ἐν ἐπὶ δ' αἰ-
 καῶδαι καὶ τέχον; εἴγε τὰ μὲν αἰδῶντα, διμετά-
 βλητα,

ἔλκτα, καὶ ἔχέσῃ ταῦτα δὲ αἰσθητήρια, ἀμν-
 ορὰ καὶ θυπρὰ τύπωτα. αὐτὸ δὲ τὸ ψυχάριον,
 αἰσθησίαις ἀφ' αἵματός. διὲ δὲ διδουμένη
 πρὸ τοῦτοιοις, καὶ οὐκ. τί δὲ ποδὶ μὲν; ἰλως
 πλὴν εἴτε σβέσιν, εἴτε μετὰ σάσιν. ἕως δὲ ἐκείνης
 ὁ καιρὸς ἐφίσταται, τί ἀρκεῖ; τί δ' ἄλλο; διὲς
 μὲν σέβειν καὶ διδουμένην ἀνθρώπους διὲ ποι-
 εῖν, καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῇ καὶ ἀπέχεσθαι. διὲ
 σα δὲ ἐκ τῶν ὄρων τῶν κρεαδίου, καὶ τῶν πον-
 ματίου, ταῦτα μεμνησθαι μήτε σὰ ὄντα, μή-
 τε ὡς σοι. διωάσαι ἀεὶ θυρεῖν, εἴγε καὶ ὁ-
 δούειν, εἴγε καὶ ὁδῶν ὑπολαμβάνειν, καὶ
 πρῶτον δύο ταῦτα κρινά, τῆτε τῶν θεῶν, καὶ
 τῆ τῶν ἀνθρώπων, καὶ παντὸς λογικῶς ζώου ψυ-
 χῆ, τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι ὑπὲρ ἄλλου. καὶ τὸ αὐ-
 τῇ δικαιοκῆνῃ διδουμένη καὶ πρῶτον εἴχων διὲ ἀγα-
 λῶν. καὶ αὐταῦτα πλὴν ὁρεῖται ἀρχλήγειν. Εἰ
 μήτε κακία ὅτι ἴδωρ ἐμὴ, μήτε ἐνέργεια καὶ τὰ
 κακίαν ἐμὴν. μήτε διὲ κρινὸς βλαύπτεται, τί
 ὑπὲρ αὐτῶν ὁραφίρομαι; τίς δὲ βλαύει τῶν κρι-
 νῶν; μὴ ὁλοφύρεως τῇ φαντασίᾳ συναρπάζε-
 σθαι. διὲ βοῦθαι μὲν καὶ τὰ διωάμην. διὲ κατ'
 ἀξίαν, καὶ εἰς τὰ μέσα ἐλατῶνται. μὴ μὲν τοι
 βλαύειν αὐτὸ φανταζομένη, κακὸν ἐξ ἑσθ'. διὲ
 ὡς ὁ γέρον ἀπελθὼν τὸν τῶν διδουμένου ῥόμβου
 ἀπῆται μεμνημένη διὲ ῥόμβου. ἔτως ἐν καὶ

ἔσθι . ἐπεί τοι γίνῃ καλὸν ἐπὶ τῇ ἐμβόλῃ . αὐ-
θρῶπε ἐπελάδου τί ταῦτα ἦν ; καὶ ἀλλὰ τοῦ-
τοις πόλεμοις ὁδῶσαι . διὰ τούτ' ἐν καὶ σὺ μαρὸς
γλῆν ; ἐλγνόμενῳ ὥστε ὁπουδὴ ποτε κατὰ λαι-
φθεῖς ἐν μοιρῷ ἀνθρώπων , ὃ δὲ ἐν μοιρῷ ἀγα-
θῶ μοῖραν σε αὐτῷ ἀχρεΐμας . ἀγαθαὶ ὁμοῖ-
ραι , ἀγαθαὶ προταὶ ψυχῆς , ἀγαθαὶ ὀρμαὶ ,
ἀγαθαὶ πράξεις .

ΜΑΡΚΟΥ ἈΝΤΩΝΙ- ΟΥ αὐτοκράτορος , τῶν εἰς ἐαυ- τὸν Βιβλίων 5 .

ΤΩΝ ὄλεον ἔσθια , ὡς πείθεις ,
καὶ ὡς τρεπείς . ὃ δὲ ταῦτ' ἡμῶν διοι-
κῶν λόγῳ ἔδειξάν ὡς ἐαυτῷ
αἰτίαν ἔχει τῶ κακῶ ποιῆν . κα-
κίαν γὰρ ὅτι ἔχει , ὅθεν κακῶς
ποιεῖ . ὅθεν ἐλαττώται πῶς ἐκείνῳ . πάντ' ὅ
κατ' ἐκείνῳ γίνονται , καὶ ποδῶνται . Μὴ ὁξα-
φίερα πᾶσι τοῖς ῥιγῶν , ἢ θαλασσομένῳ ὃ πρὸς
ποῦν ποιεῖς . καὶ πᾶσι τοῖς κυσάζων , ἢ ἰκανῶς
ὑπνοῦ ἔχων , καὶ πᾶσι τοῖς κακῶς ἀκμάων , ἢ διὰ
φωμύλων , καὶ πᾶσι τοῖς ἀφροσύμων , ἢ πρὸς
τῇ π' ἀλλοίον , μία γὰρ τῇ βιωτικῇ πράξει
καὶ

καὶ αὐτῇ ὅτι, καὶ ὃ ὡς ἀρθνήσκειται. ἀρκεῖ ὅν
καὶ ὡδὶ ταύτης δ' ἥδον ὅς δέεται. Ἔτε βλέ-
πει. μηδενὸς πείγματ' ὅς μήτε ἡ ἰδία ποιότης,
μήτε ἡ ἀξία πᾶν τρεχέτω σε. πάντα τὰ ἔσω
κέμνα τάχιστα μεταβάλλει, καὶ ἥτοι ἐκδυ-
μαθήσει, εἴ πορ ἦνται ἡ ὕστα, ἡ σκεδασθε-
ται. ὁ διοικῶν λόγος οἶδε πῶς ἀφαιρέσθαι,
καὶ πὶ ποιῆ, καὶ ὡδὶ πίνθ' ὕλης. Ἄεισθ' ὅ-
πως τῷ ἀμύνεται, ὃ μὴ ἵσομοιῶσαι. Ἐνὶ
τόρῳ, καὶ πρὸς ἀναπαύου, ὅς ἀρ' ἐκ-
ξίως κτηνικῶς μεταβαίνειν ὡδὶ πρὸς ἐκ-
κινῶ σὺ μνήμη θεῶ. Τὸ ἡγεμονικὸς ὅτι, δ'
ἐαυτὸν ἐγέρων καὶ τρέπον, καὶ ποιοῦν μὲν ἑαυ-
τὸ οἶον αὐτὸ καὶ δέλει. ποιοῦν δ' ἐαυτῷ φαίνεται
πάντ' ὃ συμβαίνειν, οἶον αὐτὸ δέλει κατὰ τὴν
τῷ ὅσον φύσιν ἐκαστα πρὸς αὐτὸν. ὅ γὰρ κατ'
ἄλλῳ γένηται φύσιν, ἥτοι ἐξωθεν πρὸς ἐκ-
κινῶ, ἥ ἐμπόδιε χρομῶν αὐτὸν, ἥ ἐξω ἀπὸ χρομῶν,
ἥτοι κυκλῶν, καὶ ἀντιμετωλοκῶ, καὶ σκεδασ-
μῶς. ἥ ὡς αὖτε καὶ ταῖς, πρὸς αὐτὸν. εἰ μὲν ὅν
τὰ πρότερα, τί καὶ ὡδὶ ἀμύνει ἐκαστὴν συγ-
κείμεν, καὶ φερμῶ ποιῶν αὐτὸν τρέφει;
τί δέ μοι καὶ μέλει ἄλλον πινός, ἥ τοῦ ὅπως
ποτε αὐτὸ γίνεσθαι; τί δέ καὶ ταρταρομοι;
ἔξω γὰρ ἐπ' ἐμὲ ὁ σκεδασμῶς ὅς, πὶ αὐτὸν ποιῶ.
εἰ δὲ δατάρ' ὅτι, αἰετὸς καὶ ἀνταρτῶ, καὶ δατάρ'
εἰ εἰ ὅτι

ῥῶ τοῦ διοικῆντι. ὅταν αἰαγκασθῇς ὑπὸ τῆν
 πόδεσσι καὶ τῆν οἰονεὶ διαταραχθῆναι ταχέως ἐ-
 σπᾶνθι εἰς ἑαυτὸν, καὶ μὴ ὑπερ τὰ ἀναγκαῖα
 ἐξίστασο τοῦ ῥυθμοῦ. ἔση γὰρ ἐγκρατίστερ τῆ
 ἁρμονίας τῷ συνεχῶς εἰς αὐτὸν ἐπανέρχασθαι.
 Εἰ μητρηγὰν τε ἅμᾳ εἶχες καὶ μητόρα, ἐκένιω
 τ' αὐτὸν ἐδεράπιδος, καὶ ὁμῶς ἢ ἐπαυόθης σοι
 πρὸς τὸν μητόρα συνεχῆς ἐγένετο. τὸ τό τοι νῦν
 ὕδιν ἢ αὐλὴν, καὶ φιλοσοφία· ὧδ' ἐπολλάμην
 ἐπαίνισι, καὶ προσαναπαύου ταύτῃ, δι' ὧν
 τὰ ἐκείσοι ἀνεκτὰ φαίνεται, καὶ σὺ αὖ αὐτοῖς
 ἀνεκτός. Οἷον δὲ δὴ φαντασίαν λαμβάνειν ὑπὸ
 τῆν ὄψων, καὶ τῆν βιούσῃν ἐδωδύμων· ὅτι νε-
 κρός ἔτ' ἰχθύς, ἔτ' δὲ νεκρός ὄρνιθς,
 ἢ χοῖρον. καὶ πάλιν ὅτι ὁ φαλέρνς, χυλα-
 εῖον ἐβήσαφυλῖς· καὶ ἢ πορτοφύρς, τει-
 χία προβατὶς αἵματιφ κόγχης· δὲ δωμῖνα, καὶ
 ὑπὸ τῆν κ' τὸν συνεχῶς, οὐτόρις πᾶν τέλεις,
 καὶ μετὰ πνθ' ἀσασμὸς μυξαεῖς ἐκκεισὶς, οἷαν
 δὲ αὐταὶ εἰσὶς αἱ φαντασίαι καὶ δικνέμεναι
 αὐτῆν τῆν πραγματῆν καὶ διεξιούσαι δι' αὐ-
 τῆν, ὥς ὅταν ἀπανάπτ' ἐστίν. ἔτως δ' ἐπὶ παρ'
 ὅλον τὸν βίον ποιεῖν, καὶ ὅπως λίαν ἀξιοπισύτα-
 τα πράγματα φαντάζεται ἀργυμνῶν αὐ-
 τὰ, καὶ τὸν διτίλθεν αὐτῆν καλῶσαι, καὶ τὸν
 ἰσοεῖαν ὑφ' ἧς σμύνεται ποδαιρεῖν, δένος γὰρ
 ὁ τύφθ'

ὁ τύφθ' πρᾶλογισίης, καὶ ὅτε δοκῆς μάλιστα
 πρὶ τὰ παροῦσα καὶ τα γίνεσθαι, τότε μάλι-
 στα καὶ ταυροτύνει. Ὄρα γυνὸ Κρατὺς, πὶ πρὶ
 αὐτῆς τῆς Σοφοκράτους λέγει. τὰ πλεῖστα ὧν ἡ
 πλεονεξία διαμαρτυρεῖται, εἰς γενικώτατα ἀνάγε-
 ται, τὰ ὑπὸ ἕκαστος ἢ φύσεως συνεχόμενα. λί-
 θος, ξύλον, σικκός, ἀμπελὺς, ἐλαίος· τὰ ἃ ὑπὸ
 τῆς ὀλίγης μετεωροτόμων, εἰς τὰ ὑπὸ ψυχῆς· οἶον,
 ποίμνας, ἀγέλας· τὰ ἃ ὑπὸ τῆς ἐπιχαριστε-
 ρων, εἰς τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, ὅ μὲντοι καὶ θο-
 λικῆς, ἀλλὰ καὶ τεχνικῆς, ἢ ἄλλως πῶς εὐτρε-
 χῆς, ἢ καὶ μὲν, τὸ πλεονεξία ἀνίσταται πρὸς
 κακότητα. Ὁ δὲ ψυχῶν λογικῶν καὶ θολικῶν
 καὶ πολιτικῶν πρᾶτων, οὐδὲν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρί-
 ατος ἐξέφεται, πρὸ ἀπαίτησιν ἢ πρὸ ἑαυτῆς ψυ-
 χῶν λογικῶς καὶ κοινωνικῶς ἐχούσαν, καὶ κί-
 νησιν ὁμογενεῖς, καὶ τῶ ὁμογενεῖ εἰς ἑαυτὴν συ-
 νόργει. τὰ μὲν αὐτῶν γίνεσθαι, τὰ ἃ αὐτῶν γε-
 γονέσθαι, καὶ τοῦ γινόμενου δὲ ἥδη τὴν ἀπερίσβη-
 φύσεις καὶ ἀλλοιώσεις, ἀναπνεύσει δὲ ἀπειρον
 αἰῶνα τὸν κόσμον διπνεύει, ὥστε ἡ τοῦ χρόνου
 ἀδιάλειπτὸς φορὰ νέος αἰεὶ πρὶν ἔχεται. Ἐν δὲ
 τούτῳ τῷ ποταμῷ, πὶ αὖ πῃς τούτων τῆς
 πρᾶξεων ἐκπλήσεως, ἐφ' οὗ εἶναι ἔκ-
 ξισιν; ὥστε εἰ πῃς πὶ τῆς πρᾶξεων ἐκπλήσεως
 αἰῶν ὁλοκλήρως ἀρξῆται, τὸ δὲ ἥδη ἔξ ὁφθαλμῶν
 ἀπελθῇ.

ἀπελήλυθεν. τοιοῦτον δὴ τι καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐ-
 κείνου, οἷον ἢ ἀφ' αἵματός ἀναδυμένας, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀέρος ἀναπνεύσις. ὁποῖον γὰρ ὅτι τὸ
 ἄπαξ ἐλκύσει τὸν αἶρα καὶ ἀφροῦναι, ἢ πορ
 πρέκειτον ποῖσμεν, τοῖς τὸν ὅτι καὶ δ' πλὴν πα-
 ρεν ἀναπνευστικῶν διώκμεν, ὡς χεῖς καὶ πρῶ-
 λω ἀρτεχεῖς ἐκτίω, ἀφροῦναι ἐκεί, ὅθεν
 δ' παρὸν ἴσασκας. ὥς τὰ φυτὰ τίμιον οὔτε
 δ' ὀξυπνέειν, οὔτε δ' ἀναπνέειν ὥς τὰ βο-
 σκήματα ὅτι τὰ θηρία ὅτι τὸ τυποῦνται κα-
 τὰ φαντασίαν. ὅτι τὸν νυδροσπασθεῖναι κατ'
 ὅρμην, ὅτι δ' σωμαγελαῖναι, ὅτι τὸ τρέ-
 φεσθαι ὅτι ὁμοῖον τῷ ἀφροῦναι τὰ ποδὶ τῶ-
 ματα τ' τροφῆς. τί ἐν τίμιον; τό κροτῆας; ὅ-
 χι οὐκ ἐν οὐδὲ δ' ἔκ τῶν γλωσσῶν κροτῆας; αἱ ἢ
 πᾶσι τῶν πολλῶν δύφηνται, κροτῆς γλωσ-
 σῶν. ἀφῆκας ἐν καὶ δ' δοξάειν, τί καὶ τάλει-
 πεται τίμιον; δοκῶ μὲν δ' κ' πλὴν ἰδίαν καὶ τα-
 σκηνῶν κινεῖσθαι, καὶ ἴσκεισθαι. ἐφ' ὅτι αἱ ὑδιμέλφαι
 ἄγονται. Σαί τέχναι. ἢ τε γὰρ τέχνη πᾶσα ὅσο
 σκαλίζεται. ἵνα δ' κατὰ σκαλίσθαι ὅτι ὑδιτῆς
 ὡς ἔχει πρὸς δ' ὅρον πρὸς ὃ κατὰ σκαλίσθαι. ὅ-
 τε φνδουρὸς ὁ ὑδιμέλφαι τ' ἀμώλφαι, καὶ
 ὁπωλοσάμνης, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ὑδιμέλφαι τ'
 ὅσο ζῆται. αἱ δὲ παιδαγωγίαι, αἱ διδασκαλ-
 αῖαι ὑδι τί αὐθροῦσι. ὡς ἐν τῷ τίμιον. καὶ
 ὅσο

ἔστω μὲν αὖ δι' ἔχῃ, ἔδεν τῇ ἄλλων ποδὶ ποιή-
 σῃ σεαυτοῦ· ἔπαύσῃ καὶ ἄλλα πολλὰ πικρῶς·
 οὐτ' ἐν ἐλπίδι εἶσθ' ἔσθ', ἔτε αὐτάρκης οὔτε ἀ-
 παθής. ἀνάγκη γὰρ φθονεῖν, ζήλοτυπείν, ὑφου-
 ρᾶσθαι ἑὸν ἀφιλέσθαι ἐκείνα διωκαμένους· ὑπὸ
 βουλῇ τοῖς ἔχουσι δ' πικρόμυλον ἔσθ' ὄν·
 ὁλως πεφύεσθαι αἰάγκῃ τὸν ἐκείνων πινὸς αἰδέσθαι.
 προσέτε ὅτι πολλὰ ὅτις θεοῖς μίμφεται. ἡ δὲ τῇ
 ἰδίας δεινότητος αἰδῶς ὅτις πικρῇ, σεαυτοῦ τε ἀρετὴν
 σε ποιήσει, καὶ τοῖς κρινουμένοις δι' ἀρετῶν, ὅτι
 τοῖς θεοῖς σύμφωνον, τουτέστιν, ἐπαυνοῦντα ἁ-
 σα ἐκείνοι δεινέμονσι καὶ δι' αἰσχύνας. ἄνω,
 κῆτ' ὡς, κύκλῳ φορεῖ τῇ σιχέειν. ἡ δὲ τῇ
 ἀρετῇ κίνησις αἰδῶς τοῦ τῇ, ἀλλὰ θεοτέ-
 ρον π, καὶ ὁδὸν δυσεπινόητ' ὑπερῖστα θυοδῆ.
 ὅτιον ὅτι ποιῶσιν. ἑὸν μὲν ὑπὸ τῇ αὐτῇ χρο-
 νῇ, ὅτι μὲν ἑαυτῇ ζῶντας ἀνθρώπους δι' ἀρετῆς
 ἐδέχασιν. αὐτοὶ ὅτι ὑπὸ τῇ μέγα γενέσθαι ἀνθρώ-
 πων, ὅτι ἔτε εἶδον ποτὶ, ἔτε ὅτι, ποδὶ πρὸ
 λῶ ποιουῶ. τῷ ὅτι ἐγγύς ὅτι τῷ λυπηθῆναι αἰ,
 ὅτι ἔχῃ καὶ οἱ προγενέστεροι ποδὶ σε λόγους δι' ἀρε-
 τῆς ἐποιουῶ. Μὴ εἴπῃ αὐτῷ θειοδυσκοιανῇ,
 τῷ ἀνθρώπῳ ἀδύνατον ὑπολαβεῖν. ἀλλ' εἴ πῃ
 ἀνθρώπῳ διωκτὶ καὶ οἰκείον, τῷ καὶ σεαυτῷ ἐφικ-
 τὸ νόμιζε. ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ὄντι κατέστη-
 πς, ὅτι τῇ κεφαλῇ ἐξάγει, πηλὴν ἐποίησεν.
 δμῇ

ὅλη ἔπευδισημαίνονμεθα, ἔτε προσέκπρομεθα,
 ἔτε ὑφοράμεθα ὑστερον ὡς ἐπίβουλον, καὶ τοι
 φυλαττόμεθα, ἔμην τοι ὡς ἐχθρόν· ἐδὲ μεθ' ἑ-
 σωφίας, ἀλλ' ἐκκλίσειας δὲ μὲν ὅς· τοι οὗτοι τοι
 γενέσθω, καὶ ὡς τοῖς λοιποῖς μέρεσι τ' βίῃς. πολλὰ
 ἀπ' αὐθιμώμεθα τ' οἷον προσγυμναζομένων.
 ἔξεστι γὰρ ὡς ἐφύω ἐκκλίνειν, καὶ μηδ' ἐπ' αὐτοῖς
 μηδ' ἀπέχθεσθαι. Εἰ τις μὲ ἐλέγξει ἐπ' αὐτῇ
 μοι, ὅτι ἐκ ὁρῶν ἐπ' αὐτῇ λαμβάνω, ἢ πρὸς αὐ-
 θιμῶν, χαίρων μετὰ θησομῶν. (ἦ δ' ἔτι πῶς ἀλλή-
 θειαν, ὑφ' ἧς ἔδεις πῶς ποτε ἐβλάστη. ἐλάττει γὰρ
 ὁ ὑπὸ μὲν ὑπὸ τ' αὐτῇ ἀπάτης καὶ ἀγνοίας.
 ἐγὼ γὰρ ἐμαυτῇ καὶ θῆκεν πρὶν. τὰ ἄλλα μετ' ἐπ' αὐ-
 τῇ. ἦτοι γὰρ ἀψυχα, ἢ ἀλογα, ἢ πεπλανημένα, καὶ
 τ' ὁδὸν ἀγνοῦντα. τοῖς μὲν ἀλόγοις ζώοις, καὶ καθό-
 λου πλάσμασι ἐπ' αὐτοῖς μὲν, ὡς λόγον ἔχον,
 λόγον μὴ ἔχοντες χρῶν μεγαλοφρόνως καὶ ἐλθού-
 ρως. τοῖς γὰρ ἀνθρώποις, ὡς λόγον ἔχοντες χρῶν κοινῶ-
 νικῶς. Ἐφ' ἅπασιν γὰρ θεὸς ὑπὸ καλῶς, καὶ μὴ ὁραφί-
 ρος πρὸς τὸ πᾶσι χρόνῳ ταῦτα πρὸς ἑαυτοῦ. ἀρκῶσι
 γὰρ καὶ ῥῆς ὥρα τοιαῦτα. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν,
 ἐπ' ὁρῶν καὶ αὐτῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸν εἰς τ' αὐτὰ
 κατέστη. ἦ τοι γὰρ ἐλήφθη εἰς τὸν αὐτὸν τῶν
 κῶμας ἀπερμαπικῶς λόγους· ἢ διεσκέδασθη εἰς
 ὁμοίως εἰς τὰς ἀτόμας. Ἐνδυμένη δὲ πᾶσι καὶ
 αὐτῇ ἀκχεαῖον χρόνον ὡς ἐκείνῳ ἡμῶν ἀμα γίνε-
 ται,

ται, θεματικά ὁμῶς καὶ ψυχικά, καὶ ἔτι καὶ θαιμά-
 σεις ἐπὶ τὴν πλῆξιν, μάλλον δὲ πάντα τὰ γινώ-
 μενα ἐν τῷ ἐνί τε καὶ σύμπαντι, ὃ δὴ κόσμον ὀνο-
 μάζομεν, ἅμα ἐνθυμία. ἐάν τις σοι προβάλλῃ
 πῶς γράφει τὸ Ἀντωνίνου ὄνομα; μή τι κατεντε-
 νόμηνος προοίσιον ἔκαστον τῶν στοιχείων; τί ἔστι ἐάν ὀρ-
 γίζων, μή τι ἀνθρῶπι; μή τι ἐκ ἰσχυροῦς πρέ-
 ως, προΐων ἔκαστον τῶν γραμματέων; ἔτι δὲ ἐν
 εὐθείᾳ μέμνητο, ὅτι πάντες κατέστησαν ἰσχυροῦς
 πινῶν συμπληρῶς. τὰς τὰς δὲ προϋπάρχοντα, ἐν μὴ το-
 ρυθίζομεν, μηδὲ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἀντιδυσχεραί-
 νοῦν, παραινέσει δὲ τὸ προκείμενον. πῶς ὁμῶς
 ὅτι μὴ ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ὁρμῆς ὑπὸ τὰ
 φαινόμενα αὐτοῖς οἰκεία ἐν συμφέροντι. καὶ πῶς
 ῥόπον τίνα ἐσὺ γράφεις αὐτοῖς τὸ πρῶτον, ὅταν
 ἀγνοῦντες ὅτι ἀμαρτανύουσι; φέρον τὸ πᾶν-
 τος ὡς οἰκεία καὶ συμφέροντα αὐτοῖς. Ἀλλ' ἐκ
 ἔχει ἔτι. ἐκ τῶν δίδασκε, καὶ δέκνυε, μὴ ἀγα-
 νακτῇ. Θάνατος αἰάπαυλα αἰσθητικῆς ἀντί-
 πίτας, καὶ ὁρμητικῆς νευροπασίας, καὶ ὁρμητικῆς
 διεξόδου, καὶ τῶν πρὸς τῇ σάρκι λειψυγίας. αἰσθρόν
 ὅτι ἐν τῷ εἶναι τὸ σῶμα τοῖς ἀπαιδεῖται, ἐν τῷ τῷ
 ψυχῇ προαπαιδεῖται. Ὅρα μὴ ἀρκαλοσφραγῆς,
 μὴ βαφῆς. γίνε τὸ τῆς ἐκείνου δὲ σεαυτὸν ἀποδόν, ἀγα-
 θόν, ἀκέραιον, σεμνόν, ἀκαμψόν, τὸ δικαίον φίλον,
 θεοσεβῆ, ὁμιλῆ, φιλόστοργον, ἐξ ῥωμῆς πρὸς τὰ
 πρῆξοντα

πρέποντα ἔργα ἀγῶνισαι, ἵνα τοιᾷτ' ὁμοί-
 μείνης, οἷόν σε ἡθέλησε ποιῆσαι φιλοθωπία.
 Αἰδοῦ θεούς, σώζε ἀνθρώπους, βραχὺς ὁ βίος,
 εἰς καρπὸς τῆς ἐπιγείου ζωῆς διάδοσις ὅσια,
 καὶ πράξεις κοινωνικαί. Πάντα ὡς Ἀντωνίνου
 μαθητής. τὸ ὑπὲρ τῆν κατὰ λόγους πρᾶ-
 σσιν ὁμιλίαν βύτονον ἐκείνου, καὶ τὸ ὁμαλὲς παυ-
 ρυ, καὶ τὸ ὄσιον, καὶ τὸ διόδιον τῷ προσώπῳ,
 καὶ τὸ μελίχιον, καὶ τὸ ἀκωνόδοξον· καὶ τὸ πα-
 εἶ πλὴν κατὰ λυμὴν τῆν παραγωγὴν φιλόπα-
 μον. καὶ ὡς ἐκένθη ἐκ αὐτοῦ πᾶσι πῆνεν, μὴ
 πρότερον δι' μάλα κηλιδῶν, καὶ σαφῶς νοήσας,
 καὶ ὡς ἐφόρον ἐκένθη ἐν ἀδίκῳ αὐτὸν μεμ-
 φομένους μὴ ἀντιμεμφομένους. καὶ ὡς ἐπ' εὐδὲν
 ἔσπευδεν, καὶ ὡς διαβολὰς οὐκ ἐδέχετο· καὶ
 ὡς ἀκρεβὴς ὡς ὑπεταγῆς ἡδῶν καὶ πράξεων·
 καὶ οὐκ ἀπειδιστής, ὁ φοφοδιστής, οὐχ ὑπόπτης,
 ὁ θορυβιστής· καὶ ὡς ὀλίγοις ἀρετὴν ἐκένθη, οἷον δι-
 κήσιν, σωφρονῇ, ἐσθῇ, τροφῇ, ὑπηρεσίᾳ. καὶ
 ὡς φιλόπῳ, καὶ μακρόθυμῳ, καὶ οἷον
 ἅπασαν τὴν μέγαν ἐσπέραν διὰ πλὴν λιτῇ διαίτῃ, μη-
 δεὶ τῷ ἀρκυρίῳ τὰ ποδὶ τῶμα τα πᾶσι τῇ συνή-
 ρη ὡραν χρῆσιν, καὶ τὸ ἐξέβαιον ὁ ὁμοιον ἐν ταῖς
 φιλικαῖς αὐτῷ· ὁ τὸ ἀνέχεσθαι ἀντιβαινότων παρ-
 ῥησιαστικῶς ταῖς γνώμας αὐτῷ καὶ χαίρειν, ἥτις
 δὲ φηνοὶ κρηττόν. ὁ ὡς θεοσεβὴς χαρὶς δὲ φησὶ
 μονίας,

μυνίας, ἢ ὅπως διζωιδήτωσιν ἐπὶ τῇ τελευ-
 ταίᾳ ὥρᾳ ὡς ἐκείνῳ. Αἰνάνηφι καὶ αἰνακτοῦ σε-
 αὐτ', ὅθεν παρὰ πάλιν καὶ οἰονόμας ὅτι οὐ-
 ροί τοι ἡνώχλου, πάλιν ἐρηγορῶς βλέπει ταῦ-
 τα ὡς ἐκείνῳ ἐβλεπεσεν ὁματίς, ἐμὴ καὶ ψυχῆς.
 Τῷ μὲν δὲ ὁματίῳ, πάντα ἀδιὰφορα. ἔδὲ γὰρ
 διῶνα ὁ ἀφ' ἐκείνου. τῇ δὲ διάνοια ἀδιὰφορα, ὅ-
 σα μὴ ὄσιν αὐτὸν ἐργήματα. ὅσα δὲ γε αὐτὸν ὄσιν
 ἐργήματα, ταῦτα πάντα ἐπ' αὐτῇ ὄσιν. καὶ τῶ-
 τῇ μὲν τοι ἅ ποδὶ μόνον ὅ πρὸν πραγματεύε-
 ται. τὰ δὲ μέλοιτα καὶ πρὶν ἡκίστα ἐργήματα,
 αὐτ', ὅ αὐτὰ ἡδὴ ἀδιὰφορα. Οὐκ ἔστιν ὁ πῶν
 τῇ χειρὶ, ὅ τῷ ποδὶ πρὸ φύσιν, μέχρις αὐτοῦ
 ὁ πῶν ὅ τῷ ποδὶ, καὶ ἡ χεὶρ τὰ τῷ χειρὶ. ὅπως δὲ
 ἔδὲ ἀνθρώπῳ ὡς ἀνθρώπῳ παρὰ φύσιν ὄσιν ὁ
 πόνος, μέχρις αὐτοῦ πῶν τὰ τῷ ἀνθρώπῳ. εἰ δὲ
 πρὸ φύσιν αὐτῷ ἔστιν, ἔδὲ κακὸν ἐκ ἔστιν αὐτῷ. Ἡ λί-
 κος ἡδονὰς ἡδονῶν λησὶ καὶ κιναιδοι, παρὰ λαοῖς.
 τύραννοι, ὅ ὅπως πῶς οἱ βαλναυσοὶ τεχνί, ὅ ἄρ-
 μοζον, ὅ ἄχρι τινὸς πρὸς τὸς ἰδιώτας, ἔδὲν
 ἡσόν μὲν αὐτὴν ὅ τῷ λόγῳ τῷ τέχνῃ, καὶ τῷ
 ἄρσιῳ ὅ ὅ τῷ μὲν σιν; Οὐδ' ἐνὶ εἰ ὁ ἄρχι-
 κῶν, καὶ ὁ ἰατρὸς μᾶλλον αἰδέον, ὅ τῷ ἰδίας τέ-
 χνης λόγον, ἢ ὁ ἀνθρώπος τῷ ἑαυτοῦ, ὅ αὐτῷ κινός
 ὅ πρὸς τὸν θεόν. Ἡ Ἀσία, ἡ Εὐρώπη, γυνίαι τῷ
 κόσμῳ, παρὰ πέλαγος, σταθὸν τῷ κόσμῳ, ἄθως ὅ-
 λαιον

λαλεῖον τὸ κόσμος. πάνθ' ὡς αὖτ' ὁ χρόνος, σιγ-
 μὴ τὸ αἰὼν. πάντα μετρά, ὅς τις πᾶσι, εἴα φαν-
 ζώμενα, πάντα ἐκείθεν ὅς τις, ἀπ' ἐκείνου τῷ
 κρινῶς ἡ γεμονικῶς ὁρμήσαντα, ἢ κατ' ἐπακλή-
 θησιν. καὶ χαλσμά δὲ τῷ λέοντος, ὅς τις δὲ δολιχῆς
 εἶον, καὶ πᾶσα κακουργία, ὡς ἀκανθὰ, ὡς βόρ-
 βορος, ἐκείνων ὑπογενήματα. τῶν σεμνῶν ὅς τις
 λῶν. μὴ δὲ αὐτὰ ἀλλότρια τέττα ὅς τις φαν-
 τάζει. ἀλλὰ τῷ πάντῃ πηγὴν ὑπολογίζω. ὅ
 τὰ νῦν ἰδὼν, πάντα ἐώρακεν, ὅσα τε ἴδ' αἰδὼς ἐ-
 γένετο, καὶ ὅσα εἰς τὸ ἄπλεον ἔσται. πάντα δὲ ὁμο-
 γυνῇ καὶ ὁμοφύῃ. πολλὰ μὲν ἐκείνων τῷ ὑπολογίῳ
 πάντων τῷ ὡς τῷ κόσμῳ, ὅς τις πρὸς ἀλλήλα.
 ῥόπον γὰρ πᾶσι πάντα ἀλλήλοισι ἐπιπέπλεκε, καὶ
 καὶ πάντα κατ' ἐκείνους ὅλγα ἀλλήλοισι ἐστὶ. καὶ ἢ ἀλλὰ
 ἐξῆς ὅς τις ὅς τις, ὅς τις τῷ τοπικῶς κίνησιν καὶ οὐμπνοί-
 αν, καὶ τῷ ἐνωσιν τῷ ὅσας. οἷς συγκεκλήρωται
 πλάγματος, τέττασι ζωοφρονοῦσιν αὐτῷ καὶ οἷς συ-
 νέληκας ἀνθρώποις, τέττασι ὅλγα, ἀλλὰ ἀληθι-
 νῶς. ὁρμήσαν, ἐργαλῆον, σκευὴς πάν, εἰ πρὸς ὅς τις
 πεσκέσται ποιεῖ, ὅς τις καὶ τοῖς ἐκείνους κατὰ σκευά-
 στας ἐκ ποδῶν. ὅς τις τῷ ὑπὸ φύσεως ζωοφρο-
 νων, ὅς τις ὅς τις, καὶ πᾶσι μὲν ἢ κατὰ σκευάστας οὐ-
 ναμὶς κατὰ καὶ μάλλον αἰδὼς αὐτῷ δὲ καὶ νομί-
 ζον, ἐκείνους τῷ ἐκείνους ταύτης ἔχουσιν καὶ διεξαγά-
 γους ἐκείνους πάντας κατὰ νοῦν, ἐκείνους ὅς τις ὅς τις.

πάντες

πάντι κ' νοῦν τὰ ἐκ τ'. Ὅτι αὐτὸ ἄπειρα ἐστὶν
 ὑποσχέσεως αὐτῷ ἀγαθόν, ἢ κακόν, ἀνάλυκτι
 τῷ πᾶσι πᾶσι τ' τοῖς τε καὶ ἡ τ' ἄπο τοῦ
 ξιν τ' τοῖς τε ἀγαθῶ, μέμψασθαι σε θεοῖς, ἢ ἀν-
 θρώπων ἢ μισῆσαι εὖ αἰτίαι οὐκ ἔστι, ἢ ὑποπτερο-
 μύνας ἐσεσθαι τ' ἀρετῆς, ἢ τ' πᾶσι πᾶσι.
 Ὁ ἀδικῶν ἢ πολλὰ, ἀλλὰ τ' πρὸς ταῦτα δια-
 φοράν. ἐὰν ἢ μόνα τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ ἢ κακά
 κινῶμεν, ὅθεν αἰτία καὶ ἀλάστορ, ὅτε θεῶ
 ἐγκλίσει, ὅτε πρὸς ἀνθρώπων σῆμαι σάσιν ἐ-
 λείμει. πάντες εἰς αὐτὸ ἀρετῆς ἐκτελεῖται, ὡς ἐργον
 οἱ μὲν εἰδοῦτες ἢ πᾶσι καὶ πᾶσι; οἱ ἢ ἐπὶ
 σάτω. ὡς ἐργον ἢ εὖ καὶ εὖ οἱ μὲν ὁ ἡμέ-
 κλος ἐργάτας εἶναι λέγει, ἢ σιωπῶν τ' αὐτῷ
 κόσμῳ γινώσκων. ἄλλος ἢ κατ' ἄλλο σιωπῶν,
 ἐκ πᾶσι σάτω ἢ ὁ μεμψόμενος, ἢ ὁ ἀντιπα-
 νη πᾶσι, ὁ ἀντιπαρὲν τὰ γινώσκων. ὁ δὲ τῷ
 τοῖς τε ἐχρῆται ὁ κόσμος. λοιπὸν δὲ σύνεσις εἰς πᾶ-
 ντας ἐαυτὸν καὶ τὰ σάτω. ἐκ εἶναι τὸ πᾶσι
 ὁ καὶ ἡ χρεῖται ὁ τὰ ὅλα διοικῶν. ὁ πᾶσι
 δέξεται σε εἰς μέν τ' πᾶσι σιωπῶν ὁ σιωπῶν
 πᾶσι. ἀλλὰ σὺ μὲν τοῖς τε μέν τ' γλῆν. ὅς ὁ οὐτε-
 λῆς ἢ γλῆν σάτω αὐτῷ σάτω. ὁ Χρῆσι πᾶ-
 ντος μέν τ'. Μὴ πᾶσι ὁ ἡλῖος τὰ τῷ ἐστὶν ἄξι. οἱ ποιεῖ;
 μὴ πᾶσι ὁ Ἀσκήσι πᾶσι τὰ τῷ καρποφόρου; πᾶσι
 τῷ ἄστρον ἐκτελεῖται, ὅχι διαφορὰ μὲν, σιωπῶν
 γὰρ δὲ

γὰρ δὲ πρὸς ταυτὸν; Εἰ μὲν ὅτ' ἐβουλόμην πρὸς
 ἐμὲ καὶ ὅτ' ἐμοὶ συμφύωαι ὀφειλόντ' ἦν οἱ θεοί, κα-
 λῶς ἐβουλόμην. ἄβελον γὰρ θεόν; εἰ δὲ ὠδὶ-
 νοῦμαι ῥάδιον, καὶ ποιῆσαι δέ με ὅτι τίνα αἰτίαν
 ἔμελλον ὀρμαῖν; τί ἢ αὐτοῖς ἢ τῷ κρινῶ ὃ μάλιστα
 πεπονσάμετα, ἐκ ζύτου πολεμῶμεν; εἰ δὲ μὴ
 ἐβουλόμην το κατ' ἰδίαν πρὸς ἐμὸν, πρὶ γὰρ
 τῇ κρινῶς πάντως ἐβουλόμην το, οἷς κατ'
 ἐπακροῦσθαι καὶ ταῦτα συμβαίνοντα, ἀποσ-
 ζήσθαι καὶ σέργειν ὀφείλω. εἰ δ' ἄρα πρὶ μνη-
 νὸς βελόνος, πισθύνει ὃ ὅσον. ἢ μὴ δὲ θυώ-
 μεν, μὴ δὲ θυώμεθα, μὴ δὲ ὀμνῶμεν, μὴ δὲ τοῖς
 ἄλλοις πράσσωμεν, ἀπὸρ ἔκαστος ὡς πρὸς πῶν-
 τας καὶ συμβαίνοντας τοὺς θεοὺς πράσσωμεν. εἰ
 δὲ ἄρα πρὸς μνηνὸς τῇ καὶ ὅτ' ἡμῶν βουλόμην
 ταῖς ἐμοὶ μὲν ἔξει πρὶ ἐμαυτῷ βελόνος. ἐ-
 μὶ δὲ ὅτ' οὐκ ἔστι πρὶ τῷ συμφέροντι. συμ-
 φέρει ὃ ἐκείνω, ὃ καὶ τῷ ἐαυτοῦ καὶ τοῦ σκευῶς
 καὶ φύσιν. ἢ δὲ ἐμὴ φύσις λογικὴ καὶ πολιτι-
 κή· πόλις καὶ πατεῖς, ὡς μὲν Ἀντωνίνω μοι ἢ
 Ῥώμῃ, ὡς ὃ ἀνθρώπῳ, ὁ κόσμος. τὰ ταῦς πόλιν
 ὅτ' αὐταῖς ὀφείλω μόνον ἔστι μοι ἀγαθόν. ὅσα
 ἐκείνω συμβαίνει, ταῦτα τοῖς ὅλοις συμφέρει. ἢ
 καὶ ὅτ' ἄλλ' ἐπὶ ἐκείνω ὡς ἐπίπαν ὅτι πᾶσι
 λαφάρ. ὅσα ἀνθρώπῳ ἢ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις κρινό-
 τειν ὃ νῦν ὃ συμφέρον ὠδὶ ὅτ' ἐμὴ λαμβά-
 νει.

ἰδοὺ. Ὅσοι περὶ σῶσαι σὺ τὰ ἀμφὶ τῷ θεῷ,
 ἴσθι, καὶ τοῖς ἰσχυροῖς χερσίν, ὡς αἰεὶ τὰ κύττα ὁρώ-
 μεθα, καὶ ὁ ὁμοφύς προσκρῖν τῷ θεῷ ποιῇ. Ὅσοι
 καὶ ὅσοι εἰς πάσῃ. πάντα ἢ αὐτὸ καὶ τὰ
 αὐτὰ, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ. μέχρι πῶς ἐννοεῖ (σω-
 χῶς πάντας ἀνθρώπους, καὶ πάντων ἡ ἐπιτη-
 δυμάτην, πάντοσ' ἀπὸν ἡ ἐθνῶν τεθνεώτας. ὡς
 καὶ ἴσθαι τὸ μέχρι φιλιστίνος καὶ φοίβου, ὅ-
 ει γανίονος. μέθυ νῦν ἡ τὰ ἄλλα φῦλα. ἐκεί δὲ
 μεταβαλὲν ἡμᾶς δὲ, ὅπως τοῖς μὲν δφνοὶ ῥή-
 τες, τοῖς δὲ σεμνοὶ φιλόσοφοι. Ἡράκλειτος,
 Πυθαγόρας, Σωκράτης. τοῖς δὲ ἡρώες πῶτε-
 ρον. τοῖς δὲ ὑπερὸν στρατηγῶν, τύραννοι. ἡ τῶ-
 τοις ἡ εὐδοξος. ἡ παρχος, ἡ ρυμμήδης, ἄλλαι
 φύσεις ὁφθαλμοὶ μεγάλοφρονες, φιλόπονοι, πα-
 ντοῦροι, αὐθάδης, αὐτὸ τῷ ἐπικέρει καὶ ἐφημέρι τῷ
 ἀνθρώπων ζωῆς χλευασαί, οἷον Μένιππος, καὶ
 ὅσοι τοῖς τοῖς. περὶ πάντων τῶν ἐννοεῖ ὅτι πᾶ-
 λαι κέντα. τί ἐν τῷ τοδεῖν ὅτι αὐτοῖς; τί δὲ τοῖς
 μήδ' ὀνομαζομένοις ὅλοις. Ἐν ᾧ δὲ καὶ ἄξιον,
 ὅ μετ' ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης θυμῶν τοῖς
 φύσεως καὶ ἀδίκους ἀφαισίου. Ὅταν θυφρα-
 ναι σεαυτὶ θέλης αἰσθῆναι τὰ πῶτορ ἡμᾶς τῶν
 συμπαρόντων. οἷον τῷ ἡ, ὅ δραστικόν. τῷ ἡ αἰ-
 δῆμον. τῷ ἡ θυμῶν τοῖς, ἄλλαι ἡ ἄλλοι. ἡ
 δὲν ἡ ὅπως θυφραίνει, ὡς τὰ ὁμοιωμάτα τῶν

ἀρετῇ ἐμφανόμενα τοῖς ἡθεσι τοῖς συζώνων, ὅ α-
 θύοι ὡς οἷόν τε συμπίπτοντα. διὸ καὶ πρὸ χειρὸς αὐ-
 τὰ ἐκτείνον. μή τι θυχεραίνης ὅτι βῶν ἢ πινὼν λι-
 βῶν εἴ, καὶ ὁ τελευτήων, ὅτι ὡδὴ καὶ ὅλῃ μέχρι βῶν
 ἢ ἐπὶ τοῖς βιωτέον σοι, καὶ ὁ μέχρι πλείονος. ὡς περ εἶ-
 περ ὁ σίαις, ὅσον ἀφ' ὧν αὐτοὶ σέργεις, ὅτι ὡς ὁ
 τοῦ χρόνου περὶ ὧν πείθειν αὐτὸς. Πράττει ὁ τοῦ
 ἀκοντῆν, ὅταν τοῦ δικαιοσύνης ὁ λόγος ὅτι ὡς
 αἴνη. ἐὰν μὲν τοὶ βία τις περὶ ὧν αὐτοὶ ἐνίστηται,
 μετὰ βαινεῖν ὡς ὁ βίαιος τοῦ ἀλυτῶν, ὁ συγ-
 χρω εἰς ἄλλῳ ἀρετῇ τῇ κυλύσει. ὁ μέμνηται
 ὅτι μετ' ὑπεξαίρεσιν ὁρμῆς, ὅτι ὁ τοῦ ἀδυνά-
 τῃ ἐκ ὁρέγας. πῦν ὅτι τοιαῦτα δὲ πῦν ὁρμῆς.
 τὰς τῶν τυγχάνης, ἐφ' οἷς περὶ ὧν αὐτοὶ, ταῦτα
 γίνεται. ὁ μὲν ὁλοθῆος ἀλλοτρίαν ἐνέργειαν ἰδίον
 ἀγαθὸν ὑπολαμβάνει. ὁ δὲ ὁλοθῆος ἰδίαν πεί-
 σιν. ὁ δὲ ἐν ἔχον ἰδίαν πείσιν. ἔστι πῶς τὰς
 μηδὲν ὑπολαμβάνει, ὁ μὲν ὁλοθῆος τῇ ψυχῇ, αὐ-
 τὰ ὅτι τὰ πράγματα ἐκ ἑαυτοῦ ποιεῖται ὅτι
 ἡμετέρων κυρίων. ἔστι ὅτι πῶς τὸ ὑφ' ἐ-
 τέρῳ λεγομένῳ γίνεσθαι ἀπαρενδυμήτως, καὶ
 ὡς οἷόν τε ἐν τῇ ψυχῇ τῇ λέγονται γίνεσθαι. τὸ ὅτι
 σμῆναι μὴ συμφέρον, ὅτι τῇ μελίσσι συμφέρον. εἰς
 βινῶν, οἷον αὐτῶν, ἢ ἰατρῶν οἱ κάμνουντες κα-
 κῶς ἔλεγον, ἄλλῳ πῖναι αὐτῶν πῶς αὐ-
 τὸς ἀνέργειν, ὅτι ὡς ἐμπελίσσει σωτῆριον, ἢ ὅτι

Θεραπυομένοις ὑγιγνόν· πόσοι μεθ' ὧν εἰσῆλθον
εἰς τὸν κόσμον ἤδη ἀπεληλύθασιν ἱκτοριῶσι, δ'
μέλι πικρὸν φαίνεται. καὶ λυσοδῆκταις δ' ὕ-
δωρ φοβερόν· καὶ παιδί θ' δ' σφαιρίον καλόν.
τί ἐν ὀργίζομαι, ἢ δοκῇ σοι ἔλχασον ἰσχύν θ'
διεφθαρμένον, ἢ δ' ἄλλιον τῷ ἱκτεριῶν τι, καὶ
ὁ ἰὸς τῷ λυσοδῆκτῳ, καὶ δ' ἄν λόνχον τ' σῆς φύ-
σεως, βίου σε ἔδεις κωλύσει. πῶς δ' ἄν λόνχον
τ' κρινῆς φύσεως ἔδῃ σοι συμβήσεται οἰοί εἰ-
σιν οἷς θέλουσιν ἀρέσκειν, καὶ δι' οἷα πόδα γινό-
μενα; καὶ δι' οἷων ἀνεργειῶν; ὥς ταχέως ὁ αἰὼν
πάντα κωλύει, καὶ ὅσα ἐκάλυψεν ἤδη.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίων Ζ'.

Ἰ' ὅτι κακία τοῦτ' ἐστὶν ὁ πολλ-
λαχὺς εἶδος. καὶ ἡδὴ πάν-
τες δὲ τοῦ συμβαίνοντος πρό-
χειρος ἔχει, ὅτι τοῦ τό ὅτις
ὁ πολλαχὺς εἶδος. ὁ ἄλλος αἰὼν
καὶ τὰ αὐτὰ ἐνρήσεις, ὥς μετὰ αἱ ἰσο-
εἶαι αἱ παλαιαί, αἱ μέσαι, αἱ ὑπόγμοι, ὥς
νῦν μετὰ αἱ πόλεις, καὶ οἰκίαι, ἔδῃ καίνον·

πάντα καὶ (μνήθη ὀλιγοχρόνια. τὰ δογματὰ
 πῶς ἄλλως διώα) νεκρωθῶμαι, εἰ μὴ αἱ κα-
 τὰ πολλοὶ αὐτοῖς φαντασίαι σβεσθῶσιν, ὡς διη-
 νικῶς ἀναζωπυρεῖν, ὥς σοὶ ὅτι διώαμαι ποδὶ
 τούτῳ ὁ εἰς ἑσπέρα λαμβάνει· εἰ διώαμαι, τί τα-
 ράσομαι; τὰ ἐξω τῇ ἐμῇ δόξανόας ὅθεν ὅλως
 πρὸς τῇ ἐμῇ διάνοιαν. ἴδου πάρε, καὶ ὁρθὸς εἰ-
 ἀναβιδῶναι σοὶ ἔστιν. ἴδε πάλιν τὰ πράγματα ὡς
 ἑώρας· οὐ τούτῳ ὅτι ἀναβιδῶναι. Πομπῆς κορο-
 απουδία, ὥς σκλῆς σφάματτα, παίμνια, ἀγέλαι,
 δολοφροσύνη, κυνέοις ὁσάειον ἐρριμμένον, ψα-
 μίον εἰς τὰς τῇ ἰχθύων δεξαμενῶν. μυρμηκῶν τα-
 λαιπωρεῖαι, καὶ ἀχλυφορεῖαι, μυιδίων ἐπιομένων
 διαδομαί. σιγμάειαν νεροσαστέμνα. καὶ
 ἐν αὐτοῖς τούτοις θυμῶς μὲν ὅτι καὶ φρενατόμνον ἐ-
 σάναι. πρᾶκταθῆναι μὲν τοι, ὅτι ὅσους ἀξίους ἐ-
 καστός ὅστιν, ὅσους ἀξίους ὅτι ταῦτα ποδὶ αἱ ἐσπέρα-
 κα. Δεῖ καὶ λείπειν πρᾶκταθῆναι τοῖς λεγομένοις, ὥς
 καὶ ἐκείνην ὁρμῶν τοῖς γνωμένοις. καὶ ὥς καὶ ἐτέ-
 ρα, θυμὸς ὁρᾶν ὥς τίνα σκεπτόν καὶ ἀκαφορά. ὥς ὅτι
 ἐτόρε πρᾶφυλάσσειν τί τὸ σημαινόμενον. ὥτε-
 ρον ἵσταρκαὶ ἡ διάνοιά μου πρὸς ἴδου, καὶ ὅτι. εἰ καὶ
 ἐκείνη, χρώματι αὐτῇ πρὸς τὸ ἔργον ὡς ὁρᾶν
 πρᾶ τῇ τῇ ὅλῳ φύσει δοθῶσι. εἰ μὴ ἵστα-
 ρκαὶ, ὥς πρᾶχρῶ τῇ ἔργῳ τῷ διωαμῶν κρείττον
 ὡς τελεῖται, εἰ ἄλλως ἴδου μὴ καθήκη. καὶ πρᾶ-
 ὥς

Ὡς δὴ δυνάμει προπῆαλαβὼν τὸ δυνάμενον
 καὶ προἄρῃσιν τὸ ἐμὲ ἡγεμονικὸν ποιῆσαι τὸ εἰς
 τὴν κινήσαν νῦν καίριον ὁ χρῆσιμον. ὅτι ἢ αὐτὸ
 δι' ἐμαυτῶν, ἢ σὺν ἄλλῳ ποιῶ, ὥδε μόνον χρῆσι-
 μόν ἐστιν, εἰς τὸ κινήν χρῆσιμον ὁ δυνάμετον. Ὅσοι μὲν
 πολὺν μνηστὴρ γινόμενοι, ἥδη λήθη προαδέδον-
 ται. ὅσοι δὲ τὰς τρεῖς ἐμνήσαντες, πάλαι ἐν προ-
 ρῶν. Μὴ αἰχμὴν βοηθῶμεν. Πρὸς γὰρ οἱ
 ἀνδρῶν δι' ὑπερβολῆς, ὡς στρατιώτης ἐν τειχε-
 μαχίᾳ. Τί ἐν ἐὰν σὺ μὲν χαλαίνων ὡς τὴν ἐπαλ-
 ξιν αἰσβῶμαι μόνος μὴ δυνῶ, σὺ δ' ἄλλῳ δὴ δυνα-
 ρὸν ἢ τῷ; Τὰ μέλλοντα μὴ παρασέτω. ἥξει γὰρ
 ἐπ' αὐτὰ ἐὰν δεήσει, φέρων τὸ αὐτὸ λόγον, ὡς νῦν
 πρὸς τὰ πρόντα χά. Πάντα δὴ μὴ τοῖς ὑπερ-
 πολέκεται. ὁ ἡ ζωδεις ἱερά, ὁ χερδὸν πὶ ὑδὲν
 ἀμφοῖον δὴ μὴ δὴ μὴ. συγκατατίτακ' ἢ ἢ συγ-
 κροσμήτ' αὐτὸ κόσμον. κόσμ' τε γὰρ εἰς διὰ ἀ-
 παντῆν, καὶ θεὸς εἰς διὰ παντῆν, καὶ ὅσα μία
 καὶ νόμος εἰς. λόγος κοινὸς παντῆν τὸ νοεῶν
 ζώων, ὁ ἀλήθεια μία, εἶγε καὶ τελείους μία. ὁ
 μογενῶν, καὶ τῶ αὐτῶ λόγου μετεχόντων ζώων.
 πάντ' ὅσον, ἀφανίζετ' αἰχμὴ τῇ τὸ ὅσον
 ὅσα καὶ πάντ' αἰπὸν, εἰς τὸ τὸ ὅσον λόγον αἰχμὴ
 ἀναλαμβάνει. καὶ πάντ' ὅσον μνήμη αἰχμὴ ἐγκα-
 ταχύννυται τῷ αἰῶνι. τῷ λόγῳ ζώῳ ἢ αὐτῇ
 πρῶτος καὶ φύσιν ὅσα, ὁ καὶ λόγον ὅσον, ἢ ὅσον
 μὴ.

μένος οἷόν ὅτιν ἐν ἡνωμένοις τὰ μέλη τῷ σώμα-
 τος, τῶν ἔχει τὸ λόγον ἐν διεσῶσι τὰ λογικὰ,
 πρὸς μίαν πινὰ ζωογόαν κατισκοδασμένηα.
 μάλλον δὲ σοι ἢ τὰς νόκους προωπεῖται ἐὰν
 πρὸς ἑαυτὴν πολλάκις λέγῃς, ὅτι μέλος ἐμὶ τῷ
 ἐκ τῶν λογικῶν συστήματι. ἐὰν δὲ ἀπὸ τῶν
 ποιχείων μέρος εἴνῃ ἑαυτὴν λέγῃς, ὅτι ἀπὸ καρεῖας
 φιλίης ἐστὶν ἀνθρώπου· ὅτι πῶσε κατὰ ληπτικῶς
 διφραίνῃ τὸ διόργκεν. ἔτι ὡς πρέπον αὐτὸν μ-
 λον ποιείῃς ὅτι πῶ ὡς αὐτὸν δι' ὧν. Ὁ δὲ λέγει ὡ-
 δὲν προωπῆται τοῖς παθεῖν ἐκ τῆς προωτώ-
 σεως ταύτης διωαμένοις. ἐκείνα δὲ ἐὰν δὲ λήσῃ
 μέμνηται τὰ παθόντα. ἐγὼ δὲ ἐὰν μὴ ὑπολάβω ὅτι
 κακὸν τὸ συμβεβηκός, ὅτι βέβλαμμαι. ἔξισι δὲ
 μοι μὴ ὑπολαβεῖν. Ὅτι αὖτις ποιεῖ ἢ λέγῃ, ἐμὲ
 δὲ ἀγαθὸν εἶναι. ὡς αὖ ἐὶ ὁ χρυσὸς ἢ ὁ σμάραγ-
 θος, ἢ ἡ πορφύρα ὅσον αἰεὶ ἔλεγεν, ὅτι τις αὖ ποιεῖ
 ἢ λέγῃ, ἐμὲ δὲ σμάραγθον εἶναι, καὶ τὸ ἐμαυτῷ χρῶ-
 μα ἔχον. τὸ ἡγεμονικόν, αὐτὸ ἑαυτῷ ὅχι ἐνοχλεῖ-
 οῖον λέγει, ὅτι φοβεῖ ἑαυτὸ εἰς ὑπὸ θυμῶν. εἰ δὲ τίς
 ἄλλο αὐτὸ φοβῆται ἢ λυπῆται διῶν, ποιεί-
 τω. αὐτὸ γὰρ ἑαυτὸ ὑποληπτικῶς ὅτι τρέφῃ εἰς
 τοιαύτας τροπὰς. τὸ βράβιον μὴ πάθῃ τι, αὐτὸ
 μείμνηται εἰ διώαται, καὶ λέγει τῷ εἰ τι πάσχει
 τὸ ὑψυχάλειον, τὸ φοβεῖσθαι, τὸ λυπῶσθαι, τὸ
 ποιεῖ τὰ τῆν ὁλῶς ὑπολαμβάνον, ὅθεν μὴ πά-

ΘΗ. ἔπ' ἔξῃς αὐτοῖς κείσιν βιαιύτῳ. ἀπεσθδείς
 ὅσιν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, τὸ ἡγεμονικόν, ἐὰν μὴ ἑαυτῷ
 ἐνδύχῃ πο ἢ. καὶ τὰ ταυτὰ ὃ Ὁ ἀπαράχρον, καὶ
 αἰνευτὸν δίδον, ἐὰν μὴ ἑαυτὸ παραύσῃ καὶ ἐμπο-
 διζῇ. Εὐδοκμονία ὅσι, θαύμων ἀγαθῶν, ἢ ἀγα-
 θῶν. τί δὲ ὧδε παθεῖς ὦ φαντασία; ἀπερχε-
 σθὺν θεοὶ σοι, ὡς ἦλθες, ἔπ' χρῆζω σε. ἐλήλυθας
 ὃ κ' τὸ ἀρχαῖον ἐδος. ἔκ ὀργίζομαι σοι. μόνον
 ἀπιδι. φοβῆταί τις μεταβολῇ. τί π' διώα θ
 χωρεῖς μεταβολῆς γενέσθ; τί δαὲ φίλτορον ἢ
 οἰκιστόρον τῇ τ' ὄλγον φύσει; Σὺ δ' αὐτὸς λάσαι-
 αθ διώασαι, ἐὰν μὴ τὰ ξύλα μετὰβάλλῃ; τραφῦ-
 ναι δ' διώασαι, ἐὰν μὴ τὰ ἐδώδιμα μετὰβάλλῃ;
 ἄλλο δ' ἔτι τ' χρησίων δύναιτο (ωτὲλεσθῶναι χω-
 εῖς μετὰβολῆς; ἔκ ὀρᾶς δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τό σε μετὰ-
 βαλεῖν ὁμοίον ὅσι, καὶ ὁμοίως ἀναγκαῖον τῇ τ' ὄ-
 λγον φύσιν διὰ τ' τ' ὄλγον ἐσίας, ὡς ὅτι χρεμά-
 ρος διεκπορεύετο πάντα τὰ σώματα, τῷ ὅλῳ συμ-
 φυῇ Ὁ συνεργά, ὡς τὰ ἡμέτερά μέρη ἀλλήλοις.
 πόσος ἦδ' ὁ αἰὼν Χρυσίππου, πόσος Σωκρά-
 τεις, πόσος Ἐπικτήτης καὶ τὰ πέπῳκον; ἔδ' αὐ-
 τὸ καὶ ὁ πᾶντος ἐπνοστωσὶ ἀνθρώπων τε καὶ
 πλάγματος πρῶτον πῆτῳ. Ἐμὲ δ' ὡς μόνον πε-
 ρισσῶ, μήπ' αὐτὸς ποιήσω, ὃ ἢ κατὰ σκυλὴν τῷ
 αὐτῷ πονεῖ δέλφ, ἢ ὡς ἔδελει, ἢ ὁ νυῦν δέλφ.
 ἐγγυὲς μὲν ἦσιν παρὰ πάντῃν λήθην. ἐγγυὲς δέ
 ἢ πᾶν-

ἢ πάντῃ πρὸς ὧν λήθη. Ἔδιδον ἀνθρώπων
 φιλεῖν καὶ εὖ πρᾶσσοντας. τὸ δὲ γίνεται, εἰάν
 συμπροσπίπῃ τοι, ὅτι καὶ συγγενεῖς, καὶ δὲ ἄ-
 γνοισιν, ὧς ἀκοντὸν ἁμαρτάνουσι, καὶ ὡς μετ' ὀλί-
 γον ἀμφοτέρω τεθνήξετε. Ὁ πρὸ πάντων, ὃς ἐκ
 ἐβλάψεν σε. ὅτι ἢ ἡ γαμονικὴν σου χεῖρον ἐποίη-
 σεν, ἢ πρὸς ἐμὴν. ἢ τῇ ὄλῳ φύσει, ἐκ τῆς ὀ-
 λῆς οὐσίας, ὡς καὶ ἐν, νῦν μὲν ἱππᾶριον ἐπὶ λαοῖς,
 συγγενεῖς δὲ ἑαυτοῦ, εἰς δαΐδου φύσιν σωτηρί-
 σαι τὴν ὕλην αὐτῆς. εἴτα εἰς ἀνθρωπάριον; εἴτα
 εἰς ἄλλο τι. ἔκαστον δὲ τούτων πρὸς ὀλίγους
 ὑπέστη. δεινὸν δὲ οὐδὲν τὸ ὁλοκληθῆναι τῷ κίβω-
 τῷ. ὡς περὶ ἐδὲ δὲ συμπληθῆναι. Τὸ ἐπικύπτειν
 τῆς προσώπου λίαν πρὸς φύσιν, ὅταν περὶ αὐ-
 κῆς οὐκ ἀποθνήσκῃ ἢ πρὸς ἄρῃ. ἢ τὸ τελευτᾶν οὐ
 ἀπεσβέσθῃ, ὡς ἐλθὼς ἵστασθαι μὴ διωκᾶται.
 αὐτῷ γε τῷ πρὸς ἀκλινεῖν πειρῶ, ὅτι πρὸς
 ὅν λόγον. εἰ γὰρ καὶ ἡ σωαίεσις τῆς ἁμαρ-
 τάνῃ οὐκ ἀφαιρέσεται, τίς ἐπὶ τῆς ζωῆς αἰτία; Πάν-
 τα ὅσα ὁρᾷς, ὅσα οὐκ ὄρα μεταβαλεῖ ἢ τὰ ὅλα
 διοικῆσαι φύσις, καὶ ἄλλα ἐκ τῆς οὐσίας αὐ-
 τῶν ποιήσει. καὶ πάλιν ἄλλα ἐκ τῆς ἐκείνου οὐ-
 σίας, ἵνα αἰετάρως ἢ ὁ κόσμος. ὅταν τις ἁ-
 μάρτη πρὸς σε, διδύς αἰσθητοῦ τὴν ἀγαθὴν ἢ κα-
 κὴν ἑπολαβὼν ἡμαρτε. ἑαυτοῦ γὰρ ἰδὼν, ἐλεή-
 σεις αὐτὸν, καὶ οὐτε θαυμάσεις, οὐτε ὁρμηθήσῃ.
 ἢ τοι

ἡτοι γὰρ καὶ αὐτὸς τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ ἀγαθὸν ἐπι-
 πολαμβαίεις, ἢ ἄλλο ὁμοειδές. δὲ οὐὲ συγγι-
 νώσκειν. εἰ δὲ μηκέτι ὑπολαμβαίεις τὰ τοιαῦ-
 τα ἀγαθὰ καὶ κακὰ, ῥᾶσι διμυλὴς ἐσθι τῷ πα-
 ρορῶντι. Μὴ τὰ ἀπόντα οἰνοῖν ὥς ἥδη ὄντα· ἀλ-
 λά τῇ πῶν τῇ τὰ δεξιῶτατα ἐκλογίζεσθαι,
 καὶ τῶν χαλρὶν ὑπομνησκεισθαι, πῶς αὖ ἐ-
 πὲρ κτεῖσθαι, εἰ μὴ πῶν· ἅμα μὲν τοι φυλάσσει, μὴ
 δὲ τῷ ὅπως ἀσμενίζῃ αὐτοῖς, ἐπίσης ἐκπιμᾶν
 αὐτὰ, ὥς ἐάν ποτε μὴ πῶν ταρραχθῇσθαι. εἰς
 αὐτὸ σωφλῆ. φύσιν ἔχει τὸ λογικὸν ἢ γεμονικόν,
 ἐκ αὐτῷ ἀρκῆσαι δικαιοπραγούπ, καὶ πῶ
 αὐτὸ ὅσο γαλήνῳ ἔχοντι. Ἰζαλφον πῶ φαν-
 τασίαν. σῆθον πῶ νυροπασίαν. ποδὶ γράφον
 τὸ οἰσῶς τῷ χρόνῳ, γνώσειν τὸ συμβαῖνον, ἢ οἶ,
 ἢ ἄλλῳ, δέλε καὶ μέριον δ' ὑπεκείμενον, εἰς
 τὸ αἰπῶδες καὶ ὑλικόν. ἐνόνθον πῶ ἐσχάτῳ
 ὥραν. Τὸ ἐκείνῳ ἁμαρτηθῶν, ἐκεί κατὰ λιτῆ,
 ὅπῃ ἡ ἁμαρτία ὑπῆσθ. συμπτῆκτείνθ πῶ νόπ-
 σιν τοῖς λεγομένοισι. εἰσδύεσθ τὸν νοῦν εἰς τὰ γν-
 νόμια ὅ ποιουῖται. φαίσρῳον σεαυτὸν ἀπολό-
 τικπ καὶ αἰδοί, καὶ τῇ πρὸς δ' αὐτὰ μέθον ἀρετῆ
 καὶ κακίας ἀδελφοεία. οἰλκθον δ' ἀνθρώπινον
 γλύθ ἀκρολούθθον δεῶ. ἐκείνθ μὲν φησιν, ὅ-
 πι πάντα νομισί. ἐπὶ εἰ δοῦμονα τὰ σοιχῆα.
 ἀρκῆ ὁ μεμῆσθαι, ὅπι τὰ πάντα νομισί ἔχει, ἢ
 δηλίαν

δηλίαν ὀλίγα. Περὶ θανάτου, εἰς κεδασμούς, ἢ ἄ-
 θρομοι, ἢ κήωσις, ἢ τοισβείσις, ἢ μετᾶσαισις. Περὶ τῶ
 ν δ' ἢ ἀφόρητον, ἢ ἀλγος. ὅς ὃ χρονίζον, φορη-
 τόν. ὅς ἢ διάνοια τῇ ἐαυτ' γαλιώλω κ' ἀπόλη-
 ψιν δ' αὖτε, ὅς ὃ χεῖρον δ' ἢ γεμονικὸν γέγονεν.
 Τὰ ὃ κακὰ μὲν μέρη τῶν δ' ὃν ὃν, εἴτε διώα ὃ
 πῶτε αὐτ' ἀρφύωαδω. Περὶ δεξιῆς ἰδε τὰς δια-
 νοίας αὐτ', οἶαι. ὅς ὃ αὖ φθύγουσαι. οἶα ὃ διώ-
 κησαι. ἢ ὅπως αἰθίρες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ὡδι-
 φορεῖσθαι κρύπτεισι τὰ πρότερα οὕτως ἐν τῷ
 βίῳ, τὰ πρότερα ὑπὸ τ' ἐπερχέτων τὰ χεῖρα
 ἐκαλύφθη. Πλατωνικόν. ὅς ὃ ἐπαίρει διάνοια
 μεγαλοπρεπείας, ὅς ὃ θεωρεῖα πάντος μὲν χρόνου
 πάσης ὃ οὐσίας, ἄρα οἶα τὰ τῶ μέγα τι δοκεῖν εἶναι
 δὲν ἀνθρώπινον βίον; ἀδιώατον, ἢ δ' ὅς. ἐκδὲν ὅ
 δ' ἀνάλει οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ πειοῦτ' ὅ; ἢ κη-
 σάγει. Ἀνπαθενικόν. Βασιλικὸς ἢ δ' ὃ πρᾶττης,
 κακῶς δ' ἐκρύβειν. αἰχρὸν ὅς ὃ μὲν πρῶτων
 ὑπὸ κρον εἶναι καὶ χηματίζεσθαι, ὅς ὃ κατὰ κρομῆ-
 σθαι ὡς κελδύφ ἢ διάνοια, αὐτὴν δ' ὑφ' ἐαυτῆς
 μὴ χηματίζεσθαι καὶ κατὰ κρομῆσθαι,

τοῖς πράγμασι τ' ὅχι συμπαθεῖ χρόνῳ.

Μέλει γὰρ αὐτοῖς ὁδόν.

Ἀθανάτοις πε δεοῖς, ὅς ὃ μὲν χεῖρατα δοῖν.

Βίον, δορίζον ὡς κερπιδον σάχυν.

Καὶ δ' ὃ μὲν εἶναι, ὅς ὃ δ' ὃ μὴ.

Εἰ δ'

Εἰ δ' ἡμελήεντο ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμῶ.

ἔχον λόγον καὶ ῥῆον.

Τὸ γὰρ οὐ μετ' ἐμῶ καὶ τ' δίκαιον. μὴ ζῶεπι-
δελωεῖν. μὴ σφύζην.

ΠΛΑΤΩΝΙΚΑ'.

ΕΓΩ ὅτε τῷ δέκατον αὐτὸν λόγον αὐτέποιμι.
ὅτι ἐκείνης λέγεις ὡς ἀνθρώπε, εἰ οἶσθαι
κινδυνόν ὑπολογίζεαι τῷ ζῶν, ἢ πεθάναι αὐ-
ρα, ὅτε πκαὶ μικρόν ὄφελος. ὁμ' ἐκ ἐκείνου
μόνον σκοπεῖν ὅταν πράτῃ, πότον δίκαια ἢ ἄ-
δικα πράτῃ, καὶ ἀνδρὸς ἀγαθὸς ὢν καὶ κακὸς.
Οὕτω δ' ἐχθρὸς ἀνδρες Ἀθηναῖοι τῇ ἀληθείᾳ, ὅ-
τι αὐτὸς αὐτὸ ταῖς ἡγεσι μὲν βέλτιστον εἶναι, ἢ ὑπ'
ἄρχοντες ταχθῇ, αὐτὸν δ' εἰς ἐμὴν δόξαν μέ-
νοντα κινδυνεύει, μηδὲν ὑπολογίζομενον, μήτε
θανάτον, μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τῷ αἰσθῆ. Ἀλλ'
ὡς μακάριε, ὅρα μὴ ἄλλο τι γυναικῶν, καὶ τ' ἀ-
γαθόν, ἢ τ' σώζην τε καὶ σώζεσθαι. μὴ γὰρ ῥῆον
μὲν τ' ζῶν ὁπόσον δὴ χρόνον τ' γε ὡς ἀληθῶς αὐ-
ρα ἐατέον ὅτι. ὅς ἐστι φιλοψυχητὴν, ἀλλ' ὑπὸ
φάνη πρὸς τούτῃ τῷ θεῷ, καὶ πιστεύοντα
ταῖς γυναιξίν, ὅτι τῷ ἡμαρμύλῳ οὐδὲς αὐτὸν ἐκ-
φύγοι. Τὸ ὑπὲρ τῷ σκοπέῃ, πῶς αὐτὸν τρόπον
τῶν ὁν μέλει χρόνον βιώναι ὡς ἀρετὰ βίωσι. Περὶ
σκοπεῖν ἄλλων δόξας, ὡς συμπεριθέονται
καὶ

© τὰς τῆν σοιχείων εἰς ἄλληλα μεταβολὰς συν-
 κῶς αἰνοῦσιν. ἀρχικαθαίρουσι δ' αἱ τὰ τῆν φαῖτα-
 σίαι τὴν ῥύπων τῆ χαμαὶ βίου. Καλὸν δ' τῆ
 Πλάτων ©· καὶ δὴ πῶς ἀνθρώπων ἐὼς λόγος
 ποιούμενον, ὠδισκοπεῖν δ' αἱ καὶ τὰ ἐπίφα, ὡς
 πέρ ποθεν αἰῶται κ' ἀγέλας, στρατῶματα,
 γεῶργα, γάμους, διαλύσεις, γυνέσεις, θανά-
 τος, δικασθείων δόρυβον, ἐρήμους χώρας βαρ-
 βαρῶν ἔθνη ποικίλα, ἐορτὰς, θρήνους, ἀγορὰς,
 δ' παρμιγῆς © δ' ἐκ τ' ἀνθρώπων συγκοσμέ-
 μνον. τὰ προγεγονότα ἀναθεωρεῖν τὰς ποσά-
 τας τ' ἡγεμονίων μεταβολὰς. ἐξῆσι καὶ τὰ ἐ-
 σόμενα προφορᾶν. ὁμοειδὴ γὰρ πάντως ἔσται,
 καὶ ἔχουσιν τε ἐκβῆναι τ' ῥυθμῶ τῆν νῦν γινομέ-
 νων. ὁθεν © ἴσον, δ' πεσασσάμενα ἔτι σὶν ἰσότητι
 δ' ἀνθρώπινον βίον, τῶν ἔτη μύεια. τί δ' πλε-
 ον ὀφείλει καὶ τὰ ἐκ γῆς μὲν φύντα, εἰς γαῖαν τὰ
 δ' ἀπ' αἰθέρος βλαστῶντα γλύν, εἰς αἰθέριον πάλ-
 λιν ἄλκι πόλον. ἢ ὅσοο διαλύσεις τῆν αἰ τῶς
 ἀτόμοις ἀντιμετλοκῶν, καὶ τοιοῦτός τις σκερ-
 πομὸς τ' ἀπαθῶν σοιχείων.

Καὶ σίβοι καὶ ὥτοις, ὁ μαγαλάνθουσι

Παρεκβέπωντες ὀχετὸν, ὥς μὴ θανεῖν.

Θεόθεν δὲ πνέοντ' ἔρον.

Ἀνάγκη τλῆναι καμάρους ἀνοδύρεσι.

Οὐκ ἔστιν ἀρχὴ ὅσο, ἀλλ' τ' αἰωτέρω τῆν πρὸ
 τῆν

ἢ πλῆθον συνάφης. Καθβαλιώτορος, ἀλλ'
 ἔχει κρινωνικότερος, ἔδ' αἰδημονίστερος. ἔδ' ὅτι α-
 κτωτόρος ὡδὶ τοῖς συμβαινέσιν, ἔδ' ὅτι ἀνθρώποις
 πρὸς τὰ ἢ πλῆθον πῶροάματ' α. ὅπως ὅσον ἐ-
 πίλειαθ' ὡς αὐτὸ κτ' ἢ κρινόν· θεοῖς καὶ ἀνθρώποις
 λόγον ἐκεῖ ἔδ' ἐν δ' φων' ὅπως ὡφελείας τυχεῖας
 ἔξεσι, ὅθεν τ' διδοῦσθης, καὶ κτ' τ' κατ' αὐτοὺς πρὸ
 ἰσθμῶν ἀνεργείας, ἐκεῖ ἔδ' ἐμὴν βλάβην ὑφορατέ-
 ον. πάντ' αὖ καὶ καὶ δινηκῶς ἢ σὺ ὅτι ἐπὶ τῇ πῆρσιν
 συμβαίνει θεοσεβῶς δυνάμειν, καὶ τοῖς πῆρσιν ἀν-
 θρώποις καὶ δικαιοσύνην προσφέρειαθ' ἐπὶ τῇ ἔ-
 σθ' φαίλασια ἐμὴν τεχνῆν, ἵνα μή τι ἀκρίβεια
 πῶρον πῆρσιν. Μὴ πῶρον ἐπὶ ἀλλότεια ἢ γενο-
 νικα· ἀλλ' ἐκεῖ βλέπε κατ' αὐτὸν ἢ πῶρον ἢ φύσις
 ὁδηγῆ, ἢ τε τ' ὅλα ἀπὸ τ' συμβαινόντων τοι, καὶ
 ἢ σὺ ὅθεν τ' πρᾶκτέων ἔσθ' α. πρᾶκτέων ἢ ἐκεί-
 σθ' αὖ ἐξῆς τῇ κατ' αὐτοὺς. κατεσκύαται ἢ τὰ μὴ
 λοιπὰ, τ' λογιῶν ἐνεκῶν, ὡς αὖ καὶ ἢ πάντες
 ἄλλα, τὰ χεῖρ' αὖ κρηπτόνων ἐνεκῶν, τὰ ἢ λογι-
 κα ἄλλ' αὖ ἐνεκῶν. Τὸ μὲν ἐν πρῶτον μὲν ὅτι
 τῇ τ' ἀνθρώπων κατ' αὐτοὺς ἔχει κρινωνικὴν ὅτι. δ' αὖ-
 τόρον δὲ τὸ ἀνείδοτον πρὸς τὰς σωματοποιὰς πεί-
 σεις. λογιῶν ἢ καὶ νοεῶς κινήσεως ἴδιον πῶρον
 εἰζὼν ἑαυτῷ, καὶ μήποτε ἢ τῶν μὴτε αἰσθη-
 τικῆς μὴτε ὁρμητικῆς κινήσεως· ὡς αὖ ὅτι ἢ ἐκεί-
 ποῖται. ἢ δὲ νοεῶς ἐδέλφ' πρῶτον δύνειν, καὶ μὴ

κατακρατέωσαι ὑπ' ἐκείνων δικαίως γε. πώ-
φυκε γὰρ χρηστικὴ πᾶσιν ἐκείνοις. τείτον οὐ τῇ
λογικῇ κατασκευῇ ὅ ἀπρόπητον ἢ ἀνέξαπλά-
τητον. τούτῃ οὖν ἐχόμενον δ' ἡγεμονικὸν οὐδέα
πόραινέτω, καὶ ἔχει τὰ ἑαυτοῦ. ὥς ἀρτεθι-
κῶτα δέει καὶ μέχρι νῦν βεβιωκότα, δ' λοιπὸν
ἐκ τῶ πᾶσι ζῆσαι καὶ πῶς φύσιν, μόνον
φιλεῖν τὸ ἑαυτῷ συμβαῖνον καὶ συγκλωδόμε-
νον. τί γὰρ ἀρμόδιώτορον; Ἐφ' ἐκείνῃ συμβαίμα-
τ' ἐκείνους πρὸ ὁμμάτῃν ἔχειν, οἷς τὰ αὐτὰ
συνέβαινον. ἔπειτα ἡχοντο, ἐξοίζοντο, ἐμέμ-
φοντο. νῦν δ' ἐκείνοι παῦ; οὐδ' αὖ μοῦ. τί δ' οὐ
δέλφει ὁμοίως; οὐχὶ δὲ τὰς μὲν ἀλλοτείας τρο-
πὰς καταλιπεῖν τοῖς τρέπουσι ἢ τρεπομένοις;
αὐτοὶ δὲ πᾶσι ὅπως χρῆσθαι αὐτοῖς ὅλθ' ἔνε-
σθαι. χρῆσθαι γὰρ καλῶς, καὶ ὑλῆσυσθαι, μόνον
πρόσεχε καὶ θέλει σεαυτῷ καλῶς εἶναι, ὡς πα-
ρὸς δ' ἐπ' αὐτοῦ, καὶ μέμνητο ἀμφοτέρων, ὅτι καὶ
διάφορον ἐφ' ὃ ἡ πράξις. Ἐνδοξὸν βλέπει, αὐτὸν
ἢ πηγὴν τῆς ἀγαθοῦ, καὶ αἰεὶ ἀναβλύσεν διωαμέ-
νη, εἰ αὐτὸν οὐκ ἀπὸ πῆλ. Δεῖ καὶ δ' σῶμα πεπη-
γμέναι, καὶ μὴ διερρίφθαι, μήτε οὐ κινήσει,
μήτε οὐ χέσει. οἷον γὰρ πᾶσι τῶ πρὸς αὐτοῦ
πᾶσι καὶ δ' ἀννοία, σιωπὴν αὐτὸ καὶ ὄψιν
συντηροῦσα, τοιοῦτο καὶ ὡς ὅλου τῆς σώμα-
τ' ἀπομνηστεύον, πάντα δὲ ταῦτα σὺ τῶ

αἰετι

ἀντιπιδύτω φυλακτῖα. Ἡ βιωτικὴ τῇ πα-
 λαιτικῇ ὁμοιοτέρα ἢ πὺρ τῇ ὀρχηστικῇ. καὶ δὲ
 πρὸς τὰ ἐμπύπνοντα καὶ οὐ προεγνωσμένα, ἐ-
 ποιμεῖται καὶ ἅπῳ ἐστάναι. Συμπελὺς ἐπιστάναι,
 πῖναι εἰσὶν ἔτοιμα ὧν μαρτυρεῖται Δέλιος, καὶ
 πῖνα ἡγεμονικὰ ἐχρυσίας. ἔτε γὰρ μέμνηται τοῖς
 ἀκρυσίως πῖναι, οὐτε ὑπὸ μαρτυρησεως
 Δέλιος, εἰ βλέπων εἰς τὰς πηγὰς τῆς ὑπερλή-
 ψεως καὶ ὀρμῆς αὐτῇ. Πᾶσα ψυχὴ ἀκρυσία
 (φροσίν) σέρεται ἀληθείας, ἔτι καὶ δικαιο-
 σύνης καὶ σωφροσύνης, καὶ διμηνείας, καὶ
 πάντος τῆς τοιαύτης. ἀναγκαῖον τὸν δὲ δὲ δικ-
 νεκρὸς τούτου μεμνησθαι. ἔση γὰρ πρὸς πάν-
 τας προσιότρῳ. ὑπὸ μὲν πάντος πόνου, πρὸ-
 χειρον ἔσω ὅτι ἐκ αἰσθρόν, ἔδὲ τὴν διάνοιαν
 τῇ κυβερνᾶσαν χεῖρῳ ποιῇ. ἔτε γὰρ καλὸ
 ὑλικὴ ὅσιν, ἔτε καλὸ κοινωνικὴ ὁλοφθεῖται αὐ-
 τῷ. ὑπὸ μὲν τοῖς τῇ πλείωνων πόνων, καὶ τὸ τῆ
 ἔπι κούρῳ σοι βοηθεῖτω, ὅτι ἔτε ἀφόρητον ἔτε
 αἰώνιον, ἐὰν τῇ ὀρων μνημοσύνης, καὶ μὴ πρὸς-
 οὐδέας. καὶ κείνου δὲ μέμνηται ὅτι πολλὰ πόνων
 τὰ αὐτὰ ὄντα, λαμβάνει δυσχεραίνοντα.
 ὅσον δὲ νυσάζειν, καὶ τὸ καυμαπίζεσθαι, καὶ τὸ ἀ-
 νορεκτεῖν. ὅταν δὲ πῖναι τῆς δυσχερείας, λέγει
 ἐαυτῷ, ὅτι πόνω αὐτὸς δίδως. ὅρα μὴ ποτε τοιοῦ-
 τον πάσης πρὸς τὸ ἀπανθρώπους, δι' οἰανθρώ-

ποὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἦσαν ἴσμον εἰς τηλαύ-
 γης Σωκράτης, καὶ διαλέσιν κηρύσσων ἦν. οὐ
 γὰρ ἀρκεῖ εἰς Σωκράτης διδασκαλίας ἀπὸ θανόν,
 καὶ οὐ τρεχέστερον τοῖς σοφισταῖς διέλεγετο, καὶ
 καρτερικὸν τόρον ἐν τῷ πάγῳ διενεκτόρουν, ὅ-
 τιν Σαλαμίνιον κελουθεῖς ἄγειν, γυναιώτε-
 ρον ἐδόξεν ἀντιπέναι, καὶ ἐν τοῖς ὁδοῖς ἐβρονθου-
 το· πόρῃ δ' ἐκείνους ἀντιπέναι οὐκ ἔμελλε, ἀλλ' ἐκείνο δ' ἐσκυπῆν, ποῖαν τινὰ
 πλὴν ψυχῇ εἶχε Σωκράτης. καὶ εἰς διωγμὸν ἀρ-
 κῆσθαι τῷ δίκῳ. ὅτι τὰ πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ὁ-
 στος τὰ πρὸς θεούς, μήτε ἐκείνους πλὴν κακίαν
 ἀγανακτῆν, μηδὲ μὴν δ' ἐλθόντων πινὸς ἀγνοίᾳ, μή-
 τε τῇν ἀφρημομνίων ἐκ τῶν ὅλων ὡς ξόνον πει-
 χόμενος, ἢ ὡς ἀφόρητον ἑπομνίων, μήτε τοῖς τῶν
 σαρκιδίου πάθει ἐμπέχων συμπαθεῖν τὸν
 νοῦν. Ἡ φύσις οὐχ ὅπως ζωοκέραισε τοῦ συγ-
 κρήματος, ὡς μὴ ἐφείσθαι ποδοκρίζην ἐαυτὸν, ὅ-
 τὰ ἐαυτῷ ὑφ' ἐαυτῷ ποιεῖσθαι. λίαν γὰρ ἐνθέ-
 χεται θεῖον αἴσθησιν γενέσθαι, καὶ ἑπομνίων
 γνωριάζειν. τὰς μέμνησιν αἰεὶ, καὶ ἐπὶ ἐκεί-
 νου, ὅτι ἐν ὀλιγίστοις κείτοις δ' ἐνδομνίωνος βιῶ-
 σαι. καὶ μὴ ὅτι ἀπὸ πᾶσιν ὁρᾶται πικρὸς ἐφου-
 σικὸς ἔσθαι, ἀλλὰ ὅτι ἀφ' ὧν καὶ ἐλδύθερος, καὶ
 αἰδήμων, καὶ κρινωνικὸς, καὶ διπείθης θεῶ. Ἀ-
 λέως ὁρᾶται ἐν πλείστοις θυμῷ, καὶ πᾶσι

τὸς καὶ ταβιάσιν ἅπινα βύλονται, καὶ τὰ θη-
 εῖα διαώσῃ τὰ μελύδρια τῆ πόδι θεραμνίου
 τέτρα φυράματ' ὅ. πρὸ κωλύφῳ πᾶσι τέτραις
 πλὴν διάνοιαν σῶζῃ ἐαυτῷ ἐν γαλήνῃ, ὅ κείσθ
 τῇ πόδι τῇν ποδισθηκὲς τῇν ἀληθεί, καὶ χρήσει
 τῇν ἑσπεριελημνίων ἐτοίμη; ὥστε πλὴν μεν κεί-
 σιν λέγειν τῷ προσιπῶντι, ἴδω ὑπάρχεις
 κατ' ὅσιαν, καὶ κατ' ὅσαν ἄλλοιον φανῇ. πλὴν
 ὅ χρήσιν λέγειν τῷ ἑσπερίπῶντι, σε ἐξήταν. ἀεὶ
 γὰρ μοι τὸ πρὸν, ὅλην ἄρετ' ἁλογκῆς καὶ πολιτι-
 κῆς. καὶ τὸ (ὡν) ὅλον τέχνης ἀνθρώπου ἢ θεοῦ. παῦ
 γὰρ τὸ συμφαινόν, θεῷ ἢ ἀνθρώπῳ ἵξοικε;), ὅ
 ὅτε καινόν, ὅτε δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ γνώ-
 ρισμον καὶ δύεργε. τοῦτο ἔχει ἡ τελειότης τῆ
 ἡθους, τὸ πᾶσαν ἡμέραν ὡς τελευταίαν διεξά-
 γειν, καὶ μήτε σφύζῃ, μήτε ναρκᾶν, μήτε ἑσπε-
 κείνεται. οἱ θεοὶ ἀθάνατοι ὄντες, οὐ δυσχε-
 ραίνουσιν, ὅτι ἐν ποσύντῳ αἰῶνι δεήσει αὐτοῖς
 πάντως ἀεὶ τοιούτῃν ὄντῃ καὶ ποσύντῃ φαύ-
 λον ἀνέχεσθαι. προσέτι δὲ καὶ κηδόνται αὐ-
 τῇν παντοίως. σὺ δὲ ὅσον οὐδέ πω λήγῃ μέλ-
 λον ἀπαιδᾶς, καὶ ταῦτα εἰς ὧν τῇν φαύ-
 λον. Γελοῖόν ἐστι πλὴν μὲν ἰδίαν κακίαν μὴ φθί-
 γειν, ὅ καὶ διωατόν ἐστι. πλὴν δὲ τῇν ἁλῶας
 φθίγῃ, ὅπερ ἀδιώατον. ὅ αὖ ἡ ἁλογκὴ καὶ
 σβαλτικὴ διώαμις θύεισκη μὴτε νερόν, μὴ τε

244 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

κρινονικόν, θύλως κατὰ δέεσρον ἐαυτῆς κεί-
νῃ. Ὅταν σὺ θύ πεποικώς ἦς, καὶ ἄλλοι θύ
πεποικώς, τί ἐπὶ ζητεῖς τείτον πῶς ταῦτα
ῶσπερ οἱ μοροὶ ἢ καὶ δοξαὶ θύ πεποικύναι, ἢ
ἢ ἀμοιβῆς τυχεῖν. Οὐδ' εἰς κἀμνὲν ὠφελῆσθαι,
ὠφέλεια ἢ πρᾶξις κ' φύσιν. μὴ ἔν κἀμνὲν ὠφε-
λῆσθαι, ἢ ὡς ὠφελῆς. Ἡ τῶ ὅλα φύσις ὑπὲρ
τῶ κοσμοποιίαν ὤρμησεν. νῦν ἢ ἡτοι παῖ δ' γ-
νόμῃσιν κατ' ἐπακλόσθησιν γίνεται, ἢ ἀλόγ-
σα καὶ τὰ κυριώτατά ὄσιν, ἐφ' ἃ ποιεῖται
ἰδίαν ὁρμὴν δ' τῶ κόσμου ἡγεμονικόν. εἰς πολ-
λά σε γαλινώτοτροις ποιεῖσει, ἴδω μνημο-
νθυόμῃον.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἐαυ- τὸν Βιβλίου α.

Αἱ ἴδω πρὸς τὸ ἀκονόδοξον φέ-
ρε, ὅτι ἐκ' ἐπὶ διῶσαι τὸν εἶον
ὄλον, ἢ τὸν γε ἀπὸ νόστηθ'
φιλόσοφον βασιλεύειν. ἀλ-
λά πολλοῖς τε ἄλλοις, καὶ αὐ-
τὸς σεαυτῷ δ' ἡλος γέγονας, πόρρω φιλοσοφίας
ῶν. πείφουσαι ἔν, ὥστε τῶ μὲν δοξαὶ τῶ τῶ φι-
λοσοφίας

Λοσόφου κτήσασθ, ἐκέπ σοι ῥάδιον. ἀνταρ-
 νίζεται δὲ καὶ ἡ ὑπόθεσις. εἴ πορ οὖν ἀλμῶς
 ἐώρακας τοῦ κῆται δ' πρᾶγμα, δ' μὲν τῇ
 δόξης, ἄφες· ἀρεκέσθῃ δὲ, εἰ καὶ δ' λαιπὸν τῷ
 βίου ὅσον δὴ ποτε ἢ σὸ φύσις θέλει βιώσεν. κα-
 τανόησον ὅτι τί θέλει, καὶ ἄλλο μηδὲν πολεμά-
 τω. πεπείραται γὰρ ποτὶ πόσα πλανηθεὶς,
 ἔσχατος θυρόθεν ὅθι ζῆν. ἐκ αὐτῶν συλλογισμοῖς,
 ἐκ αὐτῶν πλούτῳ, οὐκ αὐτῶν δόξῃ, οὐκ αὐτῶν ἀρχαύσει,
 οὐδαμοῦ· τοῦ ὅτι ὅτι; αὐτῶν ποιεῖν, ἃ ὑπὸ ζή-
 τεϊ ἢ τῷ ἀνθρώπου φύσις. πῶς ὅτι ταῦτα ποιή-
 σει; ἐπ' αὐτῶν δόγματα ἔχῃ ἀφ' ὧν αἱ ὁρμαὶ καὶ αἱ
 πράξεις. τίνα δόγματα; τὰ ποτὶ ἀγαθῶν καὶ
 κακῶν. ὡς οὐδενὸς μὲν ἀγαθοῦ ὄντος ἀνθρώ-
 πῳ, ὃ οὐχὶ ποιῇ δίκαιον, σώφρονα, ἀνδρείον,
 ἐλθόνδερον, ἔδονδός δὲ κακῶν ὃ οὐχὶ ποιῇ τ' ἀνα-
 τίς τοῖς ἐρημνύοις. Καθ' ἐκείνῳ πρᾶξις ἐ-
 ρώτα σεαυτὸν, πῶς μοι αὕτη ἔχει, μὴ μετα-
 νοήσω ἐπ' αὐτῇ, μικροῖς καὶ τέθνηκα, καὶ
 πάντ' ἐκ μέσου. τί πλεονὺς ὑπὸ ζήτῳ, εἰ δ'
 πῶν ὄντων ζώου νοεροῦ καὶ κρινῶ νικῶ καὶ ἰσ-
 νόμας θεῷ. Ἀλέξανδρος δὲ καὶ Γάιος, καὶ
 Πομπήιος τί πρὸς Διογένη, καὶ Ἡράκλειτον,
 καὶ Σωκράτην; οἱ μὲν γὰρ εἶδον τὰ πρᾶγματ' αὐτῶν,
 καὶ τὰς αἰτίας, καὶ τὰς ὕλας, καὶ τὰ ἡγεμονι-
 καὶ ὡς αὐτῶν ταῦτά, ἐκεῖ δὲ ὅσων πρόνοια, καὶ

δ' αλεία πόσων, ὅτι οὐδ' αὖ ἦλλον τὰ αὐτὰ ποιή-
 σαι, καὶ σὺ διαῖρα γῆς. Τὸ πρῶτον μὴ ταράσσῃ.
 πάντα γὰρ κ' ἔτι τῷ ὅλῳ φύσιν, καὶ ὀλί-
 γου χρόνου, εἰς εἰς ἑξάμην ἔσθ', ὥστερ' εἰς Ἀ-
 δριανός, εἰς Ἀύγουστος. ἔπειτα ἀτρίσας εἰς
 τὸ πρῶτον, ἴδε αὖτ', καὶ συνημονύσας, ὅτι
 ἀγαθὸν σε ἀνθρώπων εἶν' εἰ, ὅτι πᾶσι τῷ ἀνθρώ-
 πῳ ἡ φύσις ἀποιεῖ, πρῶτον ἑὸν ἀμετατρέ-
 πῳ, καὶ εἰπὼς ὡς δικαιοῦτα τον φαίνεται σοι, μό-
 νον δύνειως, καὶ αἰδημόνως, ὅτι ἀνυποκρίτως.
 Ἡ τῷ ὅλῳ φύσις ἑὸν ὄργον ἔχει, τὰ ὧδε ὄν-
 τα ἐκεί μετὰ πθάναι, μετὰ εἰλάνην, αἶψαν αἶ-
 θον καὶ ἐκεί φέρειν. πάντα τροπαί, οὐχ ὥστε φο-
 βηθῆναι, μή τι κακόν. πάντα σωήθη, ἀλλὰ
 καὶ ἴσαι αἱ ἀρχεμένης. Ἀρκέει πᾶσα φύσις
 ἑαυτὴ διόδοσιν φύσις ὁ λογικὴ διόδοι, αὖ μὴ φαν-
 τασίαις, μήτε ψευδῶς μήτε ἀδήλω συγκατα-
 πθεμένη. τὰς ὁρμάς ὅτι ὡς τὰ κοινωνικὰ ὄργα
 μόνα ἀπθνήσκουσι, τὰς ὁρμὰς δὲ καὶ τὰς ἐκ-
 κλίσεις τ' ἐφ' ἡμῶν μόνον πεποιμένη. τὸ δὲ ἑὸν
 τὴν κοινωνίαν φύσεως ἀρνημόμνον, πάντ' ἀπαζομέ-
 νη. μέρεθ' ἢ αὐτ' ὅσιν. ὡς ἡ τῷ φύλλου φύσις τὸ
 τῷ φυτῷ φύσεως, πάλιν ὅτι ἐκεί μὲν ἡ τῷ φύλ-
 λου φύσις, μέρεθ' ὅτι φύσεως καὶ ἀναιδήτου, καὶ
 ἀλόγου, καὶ ἐμπεδίζεσθαι διωαμλῆς. ἡ δὲ τῷ
 ἀνθρώπου φύσις, μέρεθ' ὅτι ἀνπεδίστου φύ-
 σεως

σέως καὶ νοεῶς καὶ δικαίας· εἰ γὰρ ἴσως καὶ
 κατ' ἀξίαν τοῦ μερισμοῦ χρόνων, ὅσας, αἰτίον,
 αἰεργείας, συμβάσεως, ἐκείτοις ποιεῖται. σκη-
 πει δὲ, μὴ εἶναι πρὸς τὸ αἰῶνον διήσεις ἐπὶ πάν-
 τος. ἀλλὰ εἰ συλλήβδην τὰ πάντα. τῷ δὲ πρὸς
 ἀθρώπο τὰ τῷ ἐτέρῳ ἀναγινώσκην ἐκέξουν· ἀλ-
 λά ὕβριν ἀνέργειαν ἐξέουν, ἀλλὰ ἡδονῶν καὶ πό-
 νων καὶ θυπὴν τέρειν ἐξέουν· ἀλλὰ τῷ δοξασιῶν
 ὑπεράνω εἶναι ἐξέουν· ὁ γὰρ ἀναισθητοῖς καὶ ἀ-
 χαρείτοις μὴ θυμῶσαι, πρὸς ἐπὶ κήδεσσι αὐ-
 τῶν ἐξέουν, μή κεν πρὸς σου μηδὲς ἀκρόσῃ καὶ ταμε-
 φομένης τὸν αὐτὸν βίον. μηδὲ τὸν σεαυτῶν. ἡ με-
 ταινοία ὅσιν ἐπὶ πλησίον πρὸς ἑαυτῶν, ὡς χρησίμωντι
 πρὸς κατ' αὐτῶν. τὸ δὲ ἀγαθὸν χρησίμων πρὸς εἶναι, καὶ
 ὑπομελητίον αὐτῶν τῷ ἀγαθῷ καὶ καλῷ αὐτοῦ.
 οὐδέ τις δ' αὖ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ μετανοή-
 σει, ὑπὸ τῷ ἡδονῶν πρὸς πρὸς καὶ. ὅτε ἄρα
 χρησίμων, ὅτε ἀγαθὸν ἡδονή. ὅσοις τὸ ὅσιν αὐτῶν
 κατ' αὐτὸ τῇ ἰδίᾳ καὶ τασκαυτῶν, τί μὲν τὸ ὅσιν
 αὐτῶν καὶ ὑλικόν· τί δὲ τὸ αἰπῶδες, τί δὲ
 ποιεῖ αὐτῶν κόσμῳ· πόσον δὲ χρόνον ὑφίσταται.
 ὅταν δὲ ὑπὸν δυοχερῶς ἐγέρῃ, ἀναμνη-
 σκῇ, ὅτι κεν τὸ καὶ τασκαυτῶν ὅν ὅσι, καὶ κεν
 τὸ ἀνθρώπων φύσιν, δὲ πρὸς ἐξέου κρινωνικῶς
 ἀποδοῦναι. τὸ δὲ κατ' αὐτῶν, κρινόν καὶ τῶν
 ἀλόγων ζώων. ὁ δὲ κατὰ φύσιν ἐκείτω, ὅσοις

δικειότορον καὶ προσφύεσεν, καὶ δὴ καὶ πρὸς
σπένεσεν· διηκεῶς καὶ ὑπὶ πάσης ἐοίδας τε
φαντασίας· φυσιολογεῖν, παθολογεῖν, δι-
λεκτικθῆναι ὥς ἂν οἱ τυγχάνης δύνης σωτῆ
πρόλεγε· ἔτι θ', ἵνα δόγματα ἔχει πρὸς ἀγα-
θῶν καὶ κακῶν; ἢ γὰρ πρὸς ἡδονῆς καὶ πόνου καὶ τῆς
ποικιλικῶν ἐκαστοῦ, καὶ πρὸς δόξης, ἀδοξίας,
θανάτου, ζωῆς. οἷα δὲ ἵνα δόγματα ἔχειν ἔ-
δεν θαυμαστὸν ἢ ξέρον μοι δοξῆ, ἐὰν τὰ ὅτινα
ποικίλῃ. Ὁ μνησόμεαι, ὅτι ἀναγκάζει ἔτιως πρὸς
εἶναι. Μνησέσθω ὅτι ὡς ἀεὶ αἰχρὸν ξενίζεσθαι, ἐν ἡσυχίᾳ
συγκατέειπε, ἔτιως ἐὶ ὁ κόσμος τὰ δὲ ἵνα φέρει,
ὧν ὅτι φορέας. Ὁ ἰατρὸς ὅτι καὶ κυβερνήτης, αἰχρὸν ξε-
νίζεσθαι ἐπεπύρεχεν ἔτι θ', ἢ ἐὰν τί πνοια γέγο-
ναι. Μνησέσθω ὅτι ὁ δὲ μετὰ τίθεσθαι ὅτι ἔπειτα
τοῦ διορθοῦναι, ὁμοίως ἐλθὺν διδόναι. σὺ γὰρ
ἐνέργειαν καὶ πλὴν ὁρμῶν καὶ κρίσιν, καὶ δὴ καὶ
καὶ νοῦν ὅτι πρὸς πρᾶξι· ἐν μὲν ὑπὸ σοί, πρὸς
αὐτὸ ποιῆς, ἐν δὲ ἐπ' ἄλλω, πρὸς μὲν μίμνη; τοῖς
ἀτόμοις, ἢ τοῖς θεοῖς, ἀμφότερα μακρόθεν· ἔ-
δοναι μνησέσθω. ἐν μὲν γὰρ διώκειν, διορθοῦσιν
τότε πρᾶγμα αὐτό· ἐν ὅτι μὴ διώκειν, πρὸς
πρὸς σοὶ φέρει ὅτι μνησέσθω; ἐκὼ γὰρ ἔδιδες
ποικιλίαν. Ἐξω τῶν κόσμων δὲ ἀφ' ὧν οὐκ ἐπὶ
ἐν ὧδε μίμνη καὶ μεταβάλλει, ὧδε καὶ διὰ λύν-
ται ἐς τὰ ἴδια, ἀφ' ὧν ἐπὶ τῶν κόσμων καὶ σῶν.
Ὁ αὖ

καὶ αὐτὰ δὲ μεταβάλλει, καὶ οὐ γογγύζει. ἔ-
 κασον πρὸς τι γέγονεν, ἴππῳ, ἄμπελῳ, τῇ
 θαυμαλίῃς; καὶ ὁ ἥλιος ἔρεϊ πρὸς τὴν ὄρῳ γέ-
 γονα, καὶ οἱ λοιποὶ θεοὶ. σὺ δὲ πρὸς τί; τὸ ἥδε
 ὁδοῖ; ἴδε εἰ ἀνέχεται ἡ ὄννοια. ἡ φύσις ἐσυχά-
 σται ἐκείνου. οὐδὲ γὰρ ἔλαστον τῷ ἀρχαίῳ, ἡ τῷ
 ἀρχῇς τε καὶ διεξαρχῇς. ὥς ὁ ἀναβαλλὼν πῶς
 σφαίραν. τί δὲ ἀγαλὸν τοῦ σφαιρίῳ ἀναφερο-
 μίνῳ, ἢ κακὸν καὶ ἀναφερομίνῳ, ἢ καὶ πεπηκῆτι;
 τί δὲ ἀγαλὸν τῇ πομφόλυγι (ωρεώσῃ, ἢ κα-
 κὸν ἀφελυθῆσθαι; τὰ ὅμοια ὃ καὶ ἡ λύχνος. ἐκ-
 στρέφον, καὶ δέσσει οἷον ὅστις, κρησάται ὃ αἶον γίνε-
 ται, νοσῆται ὃ, πορνύται, βραχύσιον ὃ, καὶ ὃ
 ἐπαμνῶν, καὶ ὃ ἐπαμνούμενῳ, καὶ ὃ μνημονύων,
 καὶ ὃ μνημονυόμενῳ. πρὸς τι δὲ καὶ ὃ γο-
 νία τούτου τῷ κλίματι, καὶ οὐδὲ ἀνταῦθα
 πάντες συμφωνοῦσι, καὶ οὐδὲ αὐτὸς τις ἐκ-
 τοῦ, καὶ ὅλη δὲ ἡ γῆ στήλη. πρὸς τι τῷ ἑσπ-
 κειμένῳ, ἢ τῷ ὁγμάτι, ἢ τῇ ἀργείᾳ, ἢ τοῦ
 σημεινομένη. δικαίως ταῦτα πάρεστι. μάλ-
 λον ὃ δέλεος ἀγαλὸς αὐτοῖον γενέσθαι, ἢ σήμερον
 εἶναι. πρὸς τι; πρὸς τι ἐπ' ἀνθρώπων δι' ἡμέραν
 αὐτὰ φέρων. συμβαίνει τί μοι, δέχομαι, ὡς ὅτι ὁ
 θεοὺς ἀναφέρων, καὶ πῶς πᾶσι τῇ πηγῇ, ἀφ'
 ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμμεγέται. ὁ ποῖον
 σοὶ φαίνεται ὁ λάτρεθαι; ἔλαιον, ἰσθῶς, ῥύπον,
 ὕδωρ,

ὕδωρ, γλοιῶδες, παύτα σικχαῖα. τοῖς δὲ παῖ
 μέρος τ' βίει, καὶ πάντ' ὑποκέκλιον. Λέκιμα οὖν
 ρον, εἶτα Λέκιμα Σεκένδα. Μάξιμον, εἶτα Σε
 κένδα, ὡδὶ τύχανθ' Δίοπιμον, εἶτα ὡδὶ τύ
 χανθ' Φυσίαν, Ἀντωνῖνθ'. εἶτα Ἀντωνῖνθ'
 τοιαῦτα πάντα. Κέλερ, Ἀδριανόν· εἶτα Κέ
 λερ. Οἱ δ' Ἀδριμῆς ἐκείνο, ἢ προγνοστικῇ, ἢ τετυφω
 μένοι, πῶς οἷον Ἀδριμῆς μὲν, χιάρᾳ καὶ Δημή
 τειθ' ὁ Πλατωνικός, Σένδαίμων, καὶ εἰς
 τοῖς τ' ὅ. πάντα ἐφήμερα, τεθνηκῆτα πάλαι,
 αἰοιοὶ μὲν ὅδε ἐπ' ὀλίγον μνημονοῦντες· οἱ δ' εἰς
 μύθος μεταβαλόντες· οἱ δὲ ἥδη καὶ ἐκ μύθων
 ὑζήτηλοι. τῶτων οὖν μεμνηθεὶς ὅτι δέήσει ἡτοι
 σκεῖσθαι τὸ συγκριμάπόν σου, ἢ σβεσθῆ
 ναι δι' ἀνθυμολογίαν, ἢ μεταστῆναι, καὶ ἀμαχεῖ
 καταταχθῆναι. εὐφροσύνη ἀνθρώπου, ποιεῖν
 τὰ ἴδια ἀνθρώπου. ἴδιον δ' ἀνθρώπου βύνοια πρὸς
 τὸ ὁμόφυλον, ὑποδρόσεις τῇ αἰσθητικῶν κί
 νησεως, διακρίσεις τῇ πιθανῶν φαντα
 σίων, ὡδὶ θεωρήσεις τ' τῇ ὁλῶν φύσεως, ὅτ'
 κατ' αὐτὴν ὁμομύων. ἴσῃς χάσεις. ἢ μὲν πρὸς τὸ
 αἰπὸν εἰς ἀντικείμενον. ἢ δ' πρὸς τὸ θεῖον αἰπὸν,
 ἀφ' ἧς συμβαίνει πᾶσιν πάντα. ἢ δ' πρὸς τὸν συμ
 βιόντα. ὁ πόνθ' ἡτοι τοῦ σώματος κακόν, ἐκόν
 ἀρφαίνεισθαι ἢ τῇ ψυχῇ. δὴν ἐξίστη αὐτῇ πῶς
 διασώσθαι καὶ γαλήνῳ διαφυλάσσει, καὶ μὴ
 ἔσθαι

Ἐπολαμβαίνην ὁπποῦν. πάντα δ' κρίσεις, ὁ ὅρ-
 μη, καὶ ὁρξίς, ὁ ἐκκλησις, ὁ ὅδον, ὁ ἔδεν κακῶν
 ὧδε αἰταδοῖναι. Ἰζάλφει τὰς φαιλασίας, (ῥω-
 χῶς σεαυτῷ λέγων· ἵν' ἐμοὶ ὅδιν, ἵνα αὐτῷ
 τῇ τῇ ψυχῇ μηδεμία πονηρία ᾖ, μηδὲ ὑδιδυ-
 μία, μηδὲ ὅλως ταραχὴ πρὸς ὀνῆα βλέπων παύ-
 τα ὁποῖα ὅδιν, χρῶμαι ἐκάστω κατ' ἀξίαν μέ-
 μνητο ταύτης τῇ Ἰξασίας, καὶ φύσιν λαλέν, καὶ αὐ-
 συγκλήτω, ὅς πρὸς παύσ' ὀνπνεν κατμίως. μὴ
 ποδίζανως ὑγιᾷ λόγῳ χρῆσθ. Αὐλὴ Αὐγῆς,
 γυνή. Δυγάτης, ἐγγονοί, πτόγονοί, ἀδελφὴ, Ἀ-
 γρίππας, συγγενῆς, ὁ κῆοι, φίλοι, Ἄρφος, Μα-
 κήνας, ἰαβοί, θυ, ὅλης αὐλῆς θάνατος, ἔτα ἔ-
 πιθι τὰς ἄλλας, μὴ κατ' αὐτὸς αὐθρώπου θάνατον·
 οἷον Πομπηίων. κακῆνο ὃ δ' ὑδιδυχα φόρμιον ὅς
 μνήμασιν, ἔχαιτος τῷ ἰδίῳ γένεσι ὑδιδυχίσεσθ.
 τῶσα ἐπαλάσθην οἱ πρὸ αὐτῶ ἵνα διαδοχόν
 ἵνα κατὰλίπωσιν. ἔτα, ἀνάγκη ἔχαιτον ἵνα
 γένεσθ. πάλιν ὧδε ὅλα γένεσι θάνατον (ῥω-
 δέναι δ' αὖ τὸν βίον, καὶ μίαν πρᾶξιν. καὶ ἔτι ἐκ-
 ση τὸ ἑαυτῷ πᾶν ἔχει ὡς οἷον τε ἀρκεῖσθαι. ἵνα
 δὲ τὸ ἑαυτῷ ἀπέχη, ὅδε εἰς σε κωλύει διῶα.
 ἀλλὰ σῆσε ταῦ πᾶν ἔξωθεν, ὅδεν, εἰς γε τὸ δικαίως
 ὁ ὁφρόνως καὶ διλογίως. ἄλλο δὲ ἵνα ἴσως ἐ-
 νεργητικὸν κωλυθῇσεται; ἀλλὰ τῇ πρὸς αὐτὸ
 τὸ κώλυμα θύαρεσθῇ, καὶ τῇ ὑδὶ τὸ διδομένον
 διγνώ-

252 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

οὐ γινώμονι μεταβάλσει διδύς ἄλλη πράξις αἰ-
 πικηδίσταται, ἀαρμόσονται εἰς τὴν σωθεσὴν
 πόλιν ἢ ὁ λόγος. ἀτύφως μὲν λαβεῖν, διλύτως δὲ
 ἀφῆναι. Εἴ ποτε εἶδες χεῖρα ἀρκεκρημνίσω, ἢ
 πόδα ἢ κεφαλὴν ἀρκετρημνίσω χεῖς ὥς πο-
 τε ἀρὲ τῆ λοιπῆ σώματι κρημνίσω, τοιοῦτον
 ἑαυτὸν ποιῇ, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ὁ μὴ δέλων τὸ συμ-
 βαῖνον, καὶ ἀρχίζων ἑαυτὸν. ἢ ὁ ἀκρινώνητον
 πὶ πράσων. ἀπὲρ ῥι. φαί ὥς ὥστε ἀρὲ τῆ κῆ-
 φύσιν ἐνώσεως. ἐπεφύκης γὰρ μέρος. νῦν σεαυ-
 τὸν ἀπώκοφας. ἀλλ' ὥδε κρημνὸν ἐκείνο, ὅτι ἐξισ-
 τὶ πάλιν ἐνώσει σεαυτὸν, ὥστε ἄλλω μέρει ἔθεν
 διδύς ἐπὲρ ῥι. φαί, χροισθέν π, ὥς ὥστε π, πάλ-
 λιν ἐπὲρ ῥι. φαί. ἀλλὰ σκέψαι τὴν χρηστέτητα, ἢ
 τετίμηκε τὸν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἵνα τὴν ἀρχὴν
 μὴ ἀρρῆρα γὰρ ἀρὲ τῆ ὄλου, ἐπ' αὐτῷ ἐποίησε.
 καὶ ἀρρῆρα γὰρ πάλιν ἐπαυελθεῖν καὶ συμφῦ-
 ναι, καὶ τὴν τῆ μέρους τάξιν ἀρλαβεῖν ἐποίη-
 σαι. ὥστε τὰς ἄλλας διωαμεις ἐκαστὴ τῆν
 λογικῶν χροισθέν ὅσον ἢ τῆν λογικῶν φύσις. ὥστε
 καὶ τούτῳ πρ' αὐτῆς εἰλήφαι μιν. ὃν τρὸς ῥι
 ἐκείνη πᾶν ὃ ἐνιστάμενον καὶ ἀντιβαῖνον, ὡδι-
 πόδι τρέπει, καὶ καὶ τὰ τὰς εἰς τὴν ἐμαρμέ-
 νω, καὶ μέρει ἑαυτῷ ποιῇ, ὥστε καὶ τὸ λογ-
 κὸν ζῶον διώαται πᾶν κώλυμα, ὥλλω ἑαυτῷ
 ποιεῖν, καὶ χρῆσθαι αὐτῷ ἐφ' οἷον αὐτὴ ὥρμησε.

Μὴ σε συγχέτω ἡ τῆς ὅλου βίου φαντασία·
 μὴ συμπυκνῶσι ἐπίπονα οἷα καὶ ὅσα πιθανότα
 ὠδὶ γενῆσθαι. ἀλλὰ καθ' ἑκάστον τῶν πρῶτων,
 ἐπὶ πρῶτα σεαυτὸν, τί τῆς ὁρῆς τὸ ἀφόρητον
 αὐτοποιον. αἰχμωθῆσθαι γὰρ ὁμολογῆσαι. Ἐπει-
 τα ἀναμύμνησκε σεαυτὸν, ὅτι ἔτε δ' ἐμὲλλον,
 ἔτε δ' ἐπὶ φηκὸς βαρεῖ σε; ἀλλὰ αἰετὸν τὸ πᾶν.
 ὅσοι δὲ καὶ ταχομικρύνεται, εἰάν αὐτὸν μόνον πε-
 ριοείη, καὶ ἀπελὲγχεῖ τὴν διάνοιαν, εἰ πρὸς
 ὅσοι μὲν αὐτὴν μὴ διώσεται. Μὴ τι νῦν πα-
 ρακτάσθαι τῇ τῆς κυρίου σωρῶ, Πάνθηα, ἢ Πέρ-
 γαμθ', τί δὲ τῇ Ἀδριανοῦ, Χαυρίας ὁ Διό-
 πρμθ'; γελοῖον. τί δὲ εἰ πρὸς κτάσθαι, ἐμὲλλον
 καὶ ἀνέσθαι; τί δὲ εἰ καὶ ἀνόνθ', ἐμὲλλον καὶ ἡσέ-
 σθαι; τί δὲ εἰ ἡδονῶν, ἐμὲλλον ἔτοι ἀθάνατοι εἶναι;
 οὐκ ἢ τούτους πρῶτον μὲν γράσας ὁ γέροντας
 γενέσθαι οὕτως ἡμάρτο, εἴτα ἀρθάνειν. τί
 ὅν ὑπερον ἐμὲλλοις ἐκείνοι ποιεῖν τὰ τῆς ἀρθάν-
 νον τῆς; γράσων παῖν τῆς το, καὶ λυθρον αὐτὸν
 λαλῶ. εἰ διώσας ὅξιν βλέπειν, βλέπε κρῖ-
 νων φησὶ σφωτάτοις. δικαιοσύνης καὶ τεξανα-
 σαπκὴν ἀρετῶν οὐκ ὁρῶ αὐτὸν τῇ τῆς λογικῆς ζῶσ
 καὶ τακοδῶν. ἡδονῆς δὲ ὁρῶ, τὴν ἐγκράτειαν.
 εἰάν ἀφέλῃς τὴν σὺν ὑπόληψιν παρὰ τῆς λυ-
 πείν σε δοκῶνθ', αὐτὸς αὐτὸν ἀσφαλεσά-
 τω ἔσθαι. τίς αὐτὸς; ὁ λόγος. ἀλλ' οὐκ ἐμὲ
 λόγος.

λόγῳ. ἔγω. ἐκὺν ὁ μὲν λόγος αὐτὸς ἑαυτὸν
 μὴ λυπεῖται. εἰ δὲ πᾶλλοι κακῶς εἰσι, ἔγω
 λαβέτω αὐτὸ παρὰ αὐτῶ. Ἐμποδισμὸς αἰσθη-
 σεως, κακὴν ζωτικῆς φύσεως. Ἐμποδισμὸς δερμῆς
 ὁμοίως κακὴν ζωτικῆς φύσεως. ἐστὶ δὲ πᾶλλο ὁ-
 μοίως Ἐμποδιστικὸν καὶ κακὸν τῷ φυτικῆς κα-
 τασκευῆς. ἔτι τοιούτω Ἐμποδισμὸς νῦν, κακὸν
 νοεῶς φύσεως. πάντες δὲ ταῦτα, ὥς σε κατ' ἐμ-
 πειρεῖ. πόνοτος, ἡδονὴ ἀπῆται σὺ. ὅτε δὲ ἡ αἰσθη-
 σις ὁρμήσαντι ὡς σῆμα ἐγλύετο; εἰ μὲν ἀνυπαίμα-
 ρέτως ὡρμας ἡδὴ ὡς λογικῶς κακὸν. εἰ δὲ τὸ κενὸν
 λαμβάνεις, ἔγω βέλτατον, ὅδε ἐμπεπόδιστοι.
 τὰ μὲν τοι τῶ νοῦ ὅδε. ὅδε αἰσθητικὸν ἔγω
 δίδωμι. τὰ τὰ γὰρ, ὅδε πῦρ, ὅδε σίδηρος, ὅδε τύραννος,
 ὅδε βλασφημία, ὅδε ὅτις ἀπῆται. ὅταν γλῆναι
 σφαιρῶν, κυκλοτόρης μύθου. οὐκ εἰ μὴ ἀξίως ἐ-
 μμεδὲν λυπεῖν, ὅδε γὰρ ἄλλον πῶποτε ἐκόν ἐ-
 λύπησται. οὐφραίνω ἄλλον, ἄλλο. ἐμὲ δὲ ἐὰν ὑγιὲς
 ἔχω τὸ ἡγεμονικόν, μὴ ἀρετρεφόμηνον, μήτε ἀν-
 θρωπὸν πῶποτε, μήτε τὸν ἀνθρώπου συμβαινόντων
 ἀλλὰ πᾶν δυνάμεισιν ὁφθαλμοῖς ὁρῶνται, καὶ
 δὲ χόρμιον, καὶ χρώμινον ἐκείτω κατ' ἀξίαν. ὅτε δὲ
 ἰδὲ δὲ χρόνον σε κατὰ χεῖρα. οἱ δὲ ὑπερο-
 φημίαν μᾶλλον δίδωκεν, ὅδε λογίζονται, ὅτι
 ἄλλοι τοιοῦτοι μέλλουσιν ἐκείνοι εἶναι, οἳ οἱ εἰσιν ἔτι
 ὅδε βαρύνονται. καὶ ἐκείνοι δὲ θνητοί. τί δὲ ὅλως
 πρὸς

πρὸς σέ αὖ ἐκείνοι φωναῖς τοιαύταις ἀπηχά-
 σιν, ἢ ὑπόληψιν βιαιώτῳ πρὸς ὃν ἔχουσιν. Ἄρον με
 καὶ βαλλεῖσθαι θέλεις. ἐκεῖ γὰρ ἔξω τὸν ἐμὸν δαί-
 μονα ἴλεων, τὰτ' ἐστὶν ἀρετὰς μὲνον εἰς ἔχρει. Ὁ ἀνερ-
 γοῖν κ' ἐξ ἑκὸς τῇ ἰδίᾳ κατὰ σκευῇ. ἄρα ὅσοι ἀξίον,
 ἵνα δὲ αὐτὸ κακῶς μετ' ἐχὼ ψυχὴν, καὶ χείρον ἑαυ-
 τῆς ἢ, ταπηνισμένη, ἀρετομένη, (σωδομένη, πῆν-
 ρομένη; καὶ τί θύρῃς τὰτ' ἀξίον; Ἀνθρώπου οὐ-
 δὲν συμβαίνειν πιδύαται, ὃ ἐκ ὅσιν ἀνθρωπικὸν
 σύμπωμα. ὅδε βοῖ, ὃ ἐκ ἐστὶ βοϊκόν. ὅδε ἀμ-
 πέλω, ὃ ἐκ ἐστὶ ἀμπελικόν. ὅδε λίθω, ὃ ἐκ ἐστὶ
 λίθω ἰδίον. εἰ δὲν ἐκάτω συμβαίνει, ὃ καὶ εἶωθεν,
 καὶ πέφυκεν, τί αὖ δυσχεραίνεις; ὃ γὰρ ἀφόρη-
 τὸν σοι ἐφερω ἢ κρινὴ φύσις. εἰ μὲν διὰ πτῆν ἐκ-
 τὸς λυπῇ, ἐκ ἐκείνῳ βιαιόχλῃ; ἀλλὰ δ' οὐκ
 πρὸς αὐτὸν κείμῃ. ὅσοι δὲ ἡδὴ ἵσταλται ἐπὶ
 σοι ὅσιν. εἰ δὲ λυπῇ σέ πτῆν ὡς πτῆσιν ὅσα θέσει,
 πῶς ὁ κορύων διορθῶσαι δ' δόγμα; ὅμως δὲ ὁ
 εἰ λυπῇ, ὃ π' ἐχί δ' δέ τι ἀδύνατος ὑμῖς σοι φαι-
 νόμηνον, π' ἐχί μᾶλλον ἀνεργῆς ἢ λυπῇ; ἀλλὰ
 ἰσχυρότερόν τι οἴσεται. μὴ δὲ λυποῦ. ὃ γὰρ πα-
 ρα σέ ἡ αἰτία τῆς μὴ ἀνεργείσθαι. ἀλλὰ οὐκ ἀξίως
 ζῶ μὴ ἀνεργούμενον τούτου. ἀπιδι οὐδὲς ἐκ
 τοῦ ζῶν ὁ μὲν, ἢ ὁ ἀνεργῶς ἀφ' ἑνὸς ἀμα-
 ἴλεως τοῖς οἰσασμένοις. Μήνησο ὃ π' ἀκαταμα-
 λητοὺς γίνεται τὸ ἡγεμονικόν, ὅταν εἰς ἑαυτὸ

216 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

συστραφὴν ἀρεκωθῇ ἐαυτῷ, μὴ ποιῶντι ὁμῇ θέ-
 λει, καὶ ἄλογος παρὰ ταῖς ἐκταταί. τί δὲ ὅτι καὶ
 μετὰ λόγου πόδω κεμμιλῶς κρινῇ πόδι πινθ
 ἀλφῆ ὅσοι ἀκρόπολιν ὅσιν ἡ ἐλθούσα παρὰ
 διάστα. οὐδέ τις γὰρ ὀχυρώτερος ἔχει ἀνδρα-
 πῶθ', ἐφ' ὃ καταφυγὴν αἰάλοισι λοιπὸν
 αἰετῶν. ὁ μὲν δὲ μὴ ἐωρακὼς ὅσοι, ἀμαθής. ὁ δὲ
 ἐωρακὼς καὶ μὴ καταφύγων, ἀτυχής. Μη-
 δέ τις πλείον σωθῆναι λέγει, ὡς αἱ περὶ γόμεναι
 φαντασίαι αἰαγγέλουσι. ἡ γὰρ λέγειται ὅτι ὁ
 θείων σε κακῶς λέγει. ἡ γὰρ λέγειται ὅσοι δὲ ὅτι
 βλάπτει, οὐκ ἡ γὰρ λέγειται. βλέπω ὅτι νοσεῖ ὁ
 παιδίον. βλέπω. ὅτι δὲ κινθωθῆναι, οὐ βλέπω.
 οὕτως δὲ ῥηθῆναι αἰετῶν τῇ πρῶτῳ φαντα-
 σίᾳ, καὶ μηδὲν αὐτὸς ὁ δεινὸς ἐπίλεγε, καὶ
 οὐδέ τις σοὶ γίνεται. μάλλινον δὲ ἐπίλεγε ὡς γνω-
 εῖν ὡς ἐκτατα τῇ αἰετῇ κόσμῳ συμβαινόντων.
 σίκυνθ' πικρὸς, ἄφες. βάλτοι αὐτῇ ὁ δὲ, ἐκ-
 κλησθαι. ἀρεκῇ, μὴ πρὸς πεῖπης. τί δὲ καὶ ἐ-
 γινετο ταῦτα αὐτῇ κόσμῳ. ἐπεὶ καταχλα-
 σθήσῃ ὑπὸ ἀνθρώπου φυσιολόγου, ὡς αὐτὸ καὶ
 ὑπὸ τίκτονθ' καὶ σκυτίως χλασθήσῃ, κα-
 ταγινώσκων ὅτι αὐτῇ ἐργασθεῖα ξέσματα καὶ
 πόδι τμήματα τῇ κατασκυθῆναι ὁρᾷ.
 καὶ τοὶ ἐκείνοι γε ἔχουσι ποῦ αὐτὰ ῥήματα. ἡ-
 δὲ τῇ ὀλγῳ φύσις, ἔξω οὐδὲν ἔχει, ἀλλὰ τὸ
 θαυμαστὸν

θαυμασὸν τῆς τέχνης ταύτης ὅσιν, ὅτι ποιο-
 εῖσασα ἑαυτῷ, παῦ δ' αὖθις ἀφ' ὧν ἐκείνη
 καὶ γινώσκων καὶ ἀχρηστον εἶν' ὁκοῦν, εἰς ἑα-
 τῷ μεταβάλλει, καὶ ὅτι πάλιν ἄλλα νεκρὰ ἐκ
 τῶν αὐτῶν ποιεῖ· ἵνα μήτε οὐσίας ἐξωδον χρε-
 ῖν, μήτε ὅπου ἐκβάλλει τὰ σαπρότητα πλο-
 οῦται. ἀρκεῖται δὲ καὶ χάρις τῇ ἑαυτῆς, καὶ
 ὕλη τῇ ἑαυτῆς, καὶ τέχνη τῇ ἰδίᾳ. Μήτε αὖ ταῖς
 πράξεσιν ὠδισύειν, μήτε αὖ ταῖς ὁμιλίαις φύ-
 ρειν· μήτε αὖ ταῖς φαντασίαις ἀλλοῦται· μήτε
 τῇ ψυχῇ καὶ δάπαξ λυγρὰ καὶ ἐκδύρνη-
 σθαι, μήτε αὖ τοῦ βίου ἀσχετοῦ· κτείνουσι,
 κρεατομοῦσι, καὶ τέραις ἐλαύνουσι. τί δὲ ταῦ-
 τα πρὸς δὲ τὴν διάνοιαν μὲν καὶ θαρσύνει, φρε-
 νήν, σώφρονα, δικαίαν, οἷον εἰς πᾶσι πᾶσι
 ἀφ' ὧν, καὶ ἀνυμνῶν, βλασφημίας αὐτῷ, ἢ
 δὲ ὅτι παύεται τὸ πῖμον ἀναβλῦσαι. καὶ πᾶσι
 ἐμβάλλει καὶ κερταίαν, τὰ χρεῖστα ἀσχετοῦ αὐ-
 τὰ καὶ ἐκκλύσει, ὅτι ὅσα μὲν βαφίσει. πῶς
 δὲ πηγῶν ἀνάκαον ἐξῆς, ὅτι μὴ φρέαρ· φύσιν αὐ-
 τῆς πᾶσι ὥρας εἰς ἐλευθερίαν, μετὰ τὴν ὁμιλίαν, ὅτι
 ἀπὸ τῆς καὶ αἰσθητόνως. ὅτι μὴ εἰδὼς ὅτι ἐστὶ κρύ-
 μιν, οὐκ οἶδεν ὅπου ἐστίν. ὅτι μὴ εἰδὼς πρὸς ἐλ-
 πὴν φουκίας, οὐκ οἶδεν ὅστις ἐστίν, οὐδὲ τί ὅτι κρύ-
 μιν. ὅτι δὲ αὖ πὲρ τούτων ἀσχετοῦ, οὐδὲ
 πρὸς ὅτι αὐτὸς τῶν φουκίων εἶποι. τίς δὲ φαίνεται

ποι ὁ ὢν τῇ κροτήν τῇ ἐπαινον φθύγων ἢ δίων,
 ἢ οἱ οὐδ' ὅπου εἰσιν, οὔτε οἱ πινές εἰσι γνώσκου-
 σιν. Ἐπαινέσθαι δέλης ὑπὸ ἀνθρώπου, τρεῖς
 τ' ὥρας ἑαυτοῦ καὶ ταρωμένου. ἀρίσκειν δέλης
 ἀνθρώπῳ, ὅς ἐκ ἀρίσκει ἑαυτοῦ; ἀρίσκει ἑαυ-
 τῷ ὁ μετανοῶν ἐφ' ἅπασι χερσὶν οἷς πλάσῃ. Μη-
 κέ τι μόνον συμπνέειν τοῦ πωλείου πᾶσι, ἀλλὰ
 ἡδὴ καὶ συμφρονεῖν τοῦ πωλείου πᾶσι. καὶ
 νοεῖν. ὅς ἢ ἦτον ἢ τῷ νοεῖν διώαμις πάντῃ κέ-
 χυτο. ὅσα πεφοίτηκε σπᾶσαι διωαμένῳ, ἢ πῶρ
 ἢ ἀερώδης τῷ ἀναπνέειν διωαμένῳ. Γενικῶς
 μὲν ἢ κακία ἐδὼν βλάβη δ' ἐκ κόσμον ἢ κ' ἐμέ-
 ρθ' ἐδὼν βλάβη τὸν ἔδρον. μόνῳ ὃ βλαβερά
 ὅσι τ' ἔστω, ὃ ὠδὶ τέτραπται καὶ ἀπὸ μάλιστα αὐ-
 τῆς, ὅταν πρῶτ' ὅς ἔστω δελήσῃ. Τῷ ἐμῷ
 πτωχευτικῷ ὃ τ' πτωχὸν πτωχευτικὸν ἐπίσης
 ἀδιάφορόν ὅσιν, ὡς καὶ τὸ πτωχὸν αὐτῶν,
 καὶ τὸ σαρκίδιον. καὶ γὰρ ἐπὶ μάλιστα ἀλλήλων ἐνε-
 κεν γέροντα μὲν ὅμως τὰ ἡγεμονικά ἡμῶν, ἐκα-
 στον τ' ἰδίαν κυρίαν ἔχει. ἐπεὶ τοι ἐμελλεν ἢ τῶ
 πτωχὸν κακία ἐμὲ κακὸν εἶναι, ὅπῃ ἐκ ἔδοξε τῷ
 θεῷ, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ ἢ ἐμὲ ἀτυχῇ. Ὁ ἥλιος
 καὶ τακεχύαθ' ὁδεῖ, καὶ πάντῃ γέκεχται ὃ
 μὲν ἐκκέχεται. ἢ γὰρ χύσις αὐτῇ τῷ σὺν ὅσιν.
 ἀκτίνες γὰρ αἱ αὐγαὶ αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἐκτείνε-
 αθ' λέγονται. ὁ πῶν δ' ἐπὶ ὅσιν ἀκτίνες, ἰδὼν αὐ-
 εἰ δία-

εἰ διὰ πινος σου εἰς ἐσθλασμοῶν οἶκον τὸ ἀφ' ἡ-
 λίας φῶς ἐισδύμενον δεξιῶ. γίνεται γὰρ κατ'
 οὐδὺ. καὶ ὡς περ διαίρεται δὴ πρὸς τὸ περιέμ-
 νιον, ὅταν ἀπαντήσῃ διαίρετον δὴν ἐπὶ κίβητα ἀ-
 ἔρα. αὐταῦτα δὲ ἐστὶν, καὶ ὁ κατώλιαθεν, ὅδε ἐπε-
 σε. τοιαύτῳ δὴ πῶς λύσιν καὶ διάχυσιν τῆς δλα-
 νοίας εἶναι χρῆν, μηδ' αὖτως ἐκχυσιν ἀλλὰ τάσιν, καὶ
 πρὸς τὰ ἀπαντῶντα κωλύματα, μὴ βίαιον, μη-
 δε ῥα γδαίαν πῶς ἐπέρχονται ποιῆσαι. μηδεμίαν
 καταπίπτειν, ἀλλὰ ἵστασθαι, καὶ ὑπὸ λαμπρῇ τὸ δε-
 χόμενον. αὐτὸ δ' ἐαυτὸ σερήσει τῆς αὐγῆς τὸ μὴ
 πρᾶγμα τῶν αὐτῶν. ὅταν δ' αὖτε τὸν φοβόμε-
 νον, ἢ τοὺς ἀναισθητοὺς φοβῆται, ἢ αἰσθητοὺς ἐτε-
 ροῖαν. ἀλλ' ἢ τε ὅτι αἰσθητοὺς, ὅδε καὶ πινθ'
 αἰσθητοὺς, ἢ τε ἀναισθητοὺς αἰσθητοὺς κτήσιν, ἀλ-
 λοῖον ζῶον ἐστὶν, καὶ τῷ ζῶντι παύσῃ. οἱ αὖθις
 ποιεῖται γέγονασιν ἀλλήλων ἐνεκαὶ. δίδασκε δὴ, ἢ
 φέρε. ἄλλως βέλθ', ἄλλως νῆς φέρεται. μέν-
 τοι νῆς καὶ ὅταν βυλαβῆται καὶ ὅταν ποδὶ
 πῶς σκέψιν σφίγεται, φέρεται κατ' οὐδὺ ὅ-
 δὲν ἦτον, καὶ ὑπὸ τὸ προκείμενον εἰσέναι εἰς τὸ
 ἡγεμονικὸν ἐκάστω. πρᾶχαι δὲ καὶ ἐπὶ τῷ
 παντὶ εἰσέναι εἰς τὸ ἐαυτῷ

ἡγεμονικόν.

ε 3 ΜΑΡ-

258 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
 ου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
 τὸν Βιβλίον θ.

ἀδικῶν, ἀσεβῆ. τῆς γὰρ τῆν ὀ-
 λρον φύσεως κατὰ δυνάμειν
 τὰ λογικὰ ζῶα ἐνεκὸν ἀλλή-
 λων, ὥς ἐφιέλιν μὲν ἄλληλα
 καὶ ἄξιαν, βλάβην δὲ μηδα-
 μῶς, ὃ ῥ βούλημα ταύτης πρᾶττειν, ἀσε-
 βῆ δὴλονότι εἰς τὴν πρεσβυτάτην τῆν θεώσ-
 η γὰρ τῆν ὀλρον φύσιν, ὃν τῆν εἰς φύσιν. τὰ δὲ γε
 ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκίως ἔχει.
 ἔπιδε καὶ ἀλήθεια αὐτὴ ὀνομάζεται καὶ τῆν ἁ-
 ληθῶν ἀπάντην πρώτη αἰτία ἐστίν. ὁ μὲν δὲ
 κῶν φουδόμενος ἀσεβῆ, καλῶσιν ἱεραπατῆν
 ἀδικῆ· ὃ δὲ ἄκρον, καλῶσιν ἀφρονῆ τῇ τῆν ὀ-
 λρον φύσει, καὶ καλῶσιν ἀκομῆ, μαχόμενος
 τῇ τῆς κόσμου φύσει. μάχεται γὰρ ὁ ὡδὶ τα-
 νανπία τοῖς ἀληθεσι φουδόμενος πρὸς ἑαυτὸν.
 ἀφορμὰς γὰρ προειλήφει πρὸς τὴν φύσεως, ὡς
 ἀμελήσας οὐχ οἶός τε ὅτι ἐν δυνάμειν τὰ φου-
 δῆ ἄρ τῆν ἀληθῶν. Ὁ μὲν δὲ τὰς ἡδονὰς ὡς ἀ-
 γάθους διώκειν, ἐν δὲ πόνους ὡς κακὰ φθίγγει,
 ἀσεβῆ. αἰάγκη γὰρ ἐν ζῷοντι, μέμφεται
 πολ-

πολλάκις τῇ κενῇ φύσει, ὡς τῇ ἀξίᾳ πᾶ-
 πονεμούτῃ τοῖς φαύλοις καὶ τοῖς ἀπονειμαίοις.
 Ἀλλὰ δὲ πολλάκις ἐὼν μὲν φαύλος ἐν ἡθελῶν
 εἶναι, καὶ τὰ ποιητικὰ τούτων κατὰ δα-
 ἐὼν δὲ ἀπονειμάους, πόρῳ, καὶ τοῖς ποιητικαῖς
 τῶν ἀποπείπῃ. ἔτι δὲ ὁ φοβούμενός ἐστι πό-
 νους, φοβηθεὶς ταῦτα ποτε τῇ ἐσομένῳ πρὸς τῷ
 κύτῳ. ἔστι δὲ ἡδὴ ἀσεβείας. ὅτε διώκων τὰς ἡ-
 θελῶν, οὐκ ἀφίεται τῷ ἀδικεῖν. ἔστι δὲ ἀνα-
 γῆς ἀσεβείας. γὰρ δὲ πρὸς ἡ κενῇ φύσει ἐπίσης
 ἔχει (ὅ γὰρ ἐκφότῳ ἐπείκει, εἰ μὴ πρὸς ἀμφό-
 τῳ ἐπίσης ἔχει) πρὸς ταῦτα ὅτι ἐὼν τῇ φύσει
 βουλομένης ἐπείκει, ὁμογενομένης ὄντας ἐ-
 πίσης ὁμογενομένης. ὅστις δὲ πρὸς πόνους καὶ ἡθελ-
 νὰς, ἡ θάνατον ὅτι ζῶν, ἡ δόξαν ὅτι ἀδοξίαν, οἷς
 ἐπίσης ἡ τῇ ὁλῶν φύσει γῆται, αὐτὸς οὐκ
 ἐπίσης ἔχει, ὅλον ὡς ἀσεβείας. λέγει δὲ τὸ γῆ-
 θῆναι τῶν ἐπίσης πρὸς κενῇ φύσιν, αὐτὸ τῷ
 κατὰ δὲ συμβαίνειν ἐπίσης κατὰ δὲ ἐξῆς γνο-
 μένους, ὅτι ὁμογενομένοις ὁρμῇ πρὸς ἀρχαίᾳ τῆς
 πρηνείας κατὰ τὸ ἀπό πρὸς ἀρχῆς ὁρμῆς
 ὁμογενομένης πρὸς ὁμογενομένης, συλλαβούσα πρὸς
 λόγους τῇ ἐσομένῳ, ὅτι ἀνάμεικτους ἀ-
 φορείσας, ὅτι ἀνάμεικτους, ὅτι ἀνάμεικτους
 ἀνάμεικτους τοῦ τῇ. Χειρότερον μὲν τὸ ἀν-
 δρῶν ἀγνοῖν φθολογίας, καὶ πάσης ὅτι

κείσεως καὶ τρυφῆς καὶ τύφου γινόμενον, ἵνα
 ἀνθρώπων ἀπολεθῇν. τὸ δ' ὃν κρεῖσσιν ἅπαντα γὰρ τὰ
 τῆν ἀρχὴν ὄντα, δὴ τὸν ὅλον κόσμον ἢ προηγήθη
 προσκείμενον τῇ κακίᾳ· καὶ ἔπωσε ἐδὲ ἡ παῖ-
 ρα πείθει φθύνει ἐκ τῆς λαιμοῦ. λαιμὸς δ' ἀφ'
 φθορᾶς διανοίας πολλῶν μαλὸν ἢ πρὶν ἢ τὸ πε-
 ρικεχυμένον τὰς πονύματα· τοιαύτῃ περ δυσ-
 κηρασία καὶ τροπῇ. αὐτὴ μὲν γινώσκων λαιμὸς
 καλὸς ζωῶν. ὅστιν ἐκείνη δὲ ἀνθρώπων κατὰ αἴ-
 σθησιν ποιεῖσιν. Μὴ καταφρόνει θάνατον, ἀλλὰ
 διακρίσεις αὐτῷ, ὡς καὶ τὰς ἐνὸς ὄντος, ὧν ἡ φύ-
 σις ἐξέλθῃ. οἷον γὰρ ὅτι τὸ νεύειν, καὶ τὸ κινεῖσθαι καὶ
 τὸ αὐξάνειν, καὶ τὸ ἀκμαῖσαι, καὶ ὀδόντας, καὶ
 γλῆφον, καὶ πολιὰς ἀνεγκῆν, καὶ σπῆραι, καὶ κυο-
 φορῆσαι, καὶ ἀρχικνεῖν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ φυ-
 σικὰ ἀνεργήματα, ὅσα αἱ τῶν βίου ὥραι φέρου-
 σιν, τοιαῦτα ὅτι ὁ δὲ λυθῇ. ὅσοι μὲν ὃν κατὰ
 ἀνθρώπων ἐστὶ λελυγμένον, μὴ ὁλοκαυτῶς, μη-
 δὲ ὥσπερ, μηδὲ ὑπὸρρηφαίνως πρὸς τὸν θάνατον
 ἔχειν· ἀλλὰ ποδὶ μὲν ὡς μίαν τῆν φυσικῶν ἐ-
 νεργῶν. ὡς νῦν ποδὶ μὲν, ὥστε ἐμβρυον ἐκ τῆς
 γαστρὸς τῆς γυναικὸς σε ἵσταται, ἔτι δὲ ἐκδέχ-
 ομαι πᾶν ὥραν ὡς ἢ τὸ ψυχαιεῖον σε τῆς ἐλύττης
 τὰς ἐκ ποσῆται. εἰ δὲ ὅτι ἰδιωτικῶν πᾶσι πηγ-
 μα ἀφ' ἡμέτερον θέλεις, μαλίστά σε ὀφείλου
 πρὸς τὸ θάνατον ποιήσει, ἢ ἐπίστας ἢ τὰ ὑπο-
 κείμενα,

κέλευνα, ὧν μέλεις ἀφίστασθαι. Σ' μεθ' οἷων
 ἡθῶν ἐκείνῃ ἐσται ἡ ἐμπροφυρμένη. προσκῆπτει δὲ
 μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡκιστα δεῖ, δὴ γὰρ καὶ κηδεσθαι, ὅ-
 τι πρῶτος φέρειν. μεμνήσθαι μὲν τοι ὅτι ἐκ ἀπ' αὐ-
 τῶν ἀνθρώπων ὁμοδογματοῦν τῇ σοί ἡ ἀπαλλαγή
 ἐσται. ὅσοι γὰρ μόνον ἐπὶ δὲ ἄρα αὐθελκεν αὐτῇ
 κατὰ χεῖρ αὐτῶν ζῶν, ἐκ συζῶν ἐφ' ἑαυτοῖς τὰ βιαιώ-
 τα δογματα πῶς πεποιμένους. οὐν δ' ὅρα δ' ὅ-
 οὐθ' ὁ κύπθ' αὐτῇ ἀφωγία τ' συμβιώσεως,
 ὥστε ἐπ' αὐτῇ, θάττον ἐλθὼς ὃ θάνατε μὴ πυνκτεῖ
 αὐτὸς ὑπὸ λαλῶμαι ἐμαυτῷ.

Ὁ ἁμαρτάνων ἐαυτοῦ ἁμαρτανίῃ. ὁ ἀδι-
 κῶς ἐαυτὸς κακῷ, κακὸν ἐαυτὸν ποιῶν. ἀ-
 δικῇ πολλὰ κίς ὁ μὴ ποιῶν τι, ἔμῳνον ὁ ποιῶν
 τι. ἀρκεῖ ἡ πῆ-ῶσα ὑπόληψις κατὰ ληπτικὴν,
 καὶ ἡ πῆ-ῶσα πρῶξις κρινωνική. καὶ ἡ παρῶ-
 σα διάδοσις δύαρεστικὴ πρὸς πᾶν τὸ παρὰ τὸ
 ἐκ τῆς αὐτίας συμβαῖνον, ἵνα λήψαι φαντα-
 σίαν, σῆμα, ὁρμὴν, σβεῖσαι ὁρεῖν, ἐφ' ἐαυτοῦ
 ἔχεις τὸ ἡγεμονικόν, εἰς μὲν τὰ ἄλλα ζῶα,
 μία ψυχὴ διήρηται. εἰς δὲ τὰ λογικὰ μία νοε-
 ρὰ ψυχὴ μεμείριται. ὥστε καὶ μία γῆ ἐστὶς
 ἀπ' ἀντῶν τῶν γεωδῶν, καὶ ἐνὶ φωτὶ ὁρῶ-
 μεν. Σ' ἐνὰ αἴρα ἀναπνέομεν, ὅσα ὁρατικά. ὅ-
 ἐμφυχα πάντα. ὅσα κρινῶν πινθ' μετέχει,
 πρὸς τὸ ὁμογενὲς αὐθίδει. Τὸ γεωδὲς πᾶν

ῥέπει ὑπὶ γλῶ, τὸ ὑγρὸν παῖν, σὺρρέουσας, ὅ
 αἰετῶδες ὁμοίως, ὥστε χρῆζειν τῇν διεργόντῃν
 καὶ βίας. Τὸ πῦρ αἰωφεῖς μὲν, ὅτῃ δ' ποι-
 χειδῶδὸς πῦρ. παυτὴ δὲ πυρὶ αἰταῦθα πρὸς
 ὅτ' ὑπεξέλπειται ἔτοιμος. οὕτως, ὥστε καὶ
 παῖν δ' ὑλικῶς δ' ὀλίγω ξηρότερος, θύεξα-
 πησιν εἶναι, ὅτῃ τὸ ἔλαπτος ἐγκληράδαι αὐ-
 τῶν δ' κωλυπτικὸν πρὸς ἔφαψας. καὶ τοίνυν
 παῖν τὸ κρινῆς νοεῶς φύσεως μέτοχον, πρὸς ὅ
 συγγενὲς ὁμοίως αὐτῶν, ἢ καὶ μάλλον. ὅσα
 γὰρ ὅτι κρητῶν πᾶσι τὰ ἄλλα, ὅσα ὅτι καὶ
 πρὸς ὅτ' συγκρινῶνται τῷ οἰκίῳ καὶ συγχέ-
 ωναι ἔτοιμότερον. ὁ δὲ γὰρ ὑπὶ μὲν τῇν αἰ-
 λῶν διέρεται σμῖνν, καὶ ἀγέλαι, καὶ νοασο-
 προθίαι, καὶ οἷον ὀβρωτῶν. ψυχὰ γὰρ ἡ δὴ ἡ δὴ
 αἰταῦθα, καὶ τὸ συναχθῶν αὐτῶν κρητῶν
 ὑπὶ τεινόμενον θύεξαι, οἷον οὐτε ὑπὶ φυτῶν
 ὡς, οὐτε ὑπὶ λίθων, ἢ ξύλων. ὑπὶ δὲ τῇν λογι-
 κῶν ζώων, πολιτεῖαι, καὶ θαλάσσιαι, καὶ οἰκίαι, καὶ
 σύλλογοι, καὶ αὐτὰ πολέμοις ὑπερῶναι καὶ ἀπο-
 χαί. ὑπὶ δὲ τῇν ἐπὶ κρητῶν, καὶ ἐκδιεση-
 κῶ τῇν τρώπων πινὰ αἰώσις ὑπερῶν, οἷα ὑπὶ τῇν
 αἰτρων. οὕτως ἢ ἐπὶ ὅτ' κρητῶν ἐπανάβασις
 συμπαθεῖαι καὶ αὐτὰ διεσῶσιν ἐργάσασθαι ἐδύ-
 νατο. ὅσα ὅτι τὸ ὕν γινόμενον. μόνα γὰρ τὰ νο-
 εῶν ὡς ὑπὶ λείψαι τὸ πρὸς ἄλλα αὐτοῦ καὶ
 συνθί.

ζωνταίως, καὶ τὸ σύζῃον ὧδε μόνον οὐ βλέ-
 πεται. ἀλλ' ὁμως καίτοι φθίγοντ' οὐ πόδικα-
 τα λαμβάνονται. κρατῇ γὰρ ἡ φύσις. ὅψι δὲ
 δ' ἄλγος πῖραφυλάσων. θάσσον γυνὴ ὄροι τις
 αὐτὴ γὰρ πικρὸν γάδονος πρὸς αὐτὴν πόμον,
 ἢ πῶρ ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἀπεχισμῶν. φέ-
 ρει καὶ τὸν καὶ ἀνθρώπου καὶ θεός, καὶ ὁ κόσ-
 μος, αὐτὰς οἰκείας ὥρας ἐκαστα φέρει. εἰ ἡ ἡ-
 νήθεια κυρίως τέττονον ἐπὶ ἀμπέλῳ καὶ τῇ ὁ-
 μρίῳ οὐδ' αὖ τῷ το. ὁ λόγος δὲ καὶ κοινόν καὶ
 ἴδιον κερπὸν ἔχει, καὶ γίνεται ἢ αὐτῷ τοιαῦτ'
 ἔτορα, ὁποῖόν τι αὐτὸς ὅστις ὁ λόγος. Εἰ μὲν δύ-
 ναται μεταδίδασκε· εἰ δὲ μὴ, μέμνησο ὅτι πρὸς
 ἑστὸν ἢ θυμὸν εἰσὶν, καὶ οἱ θεοὶ δὲ δι-
 μιθεῖς τοῖς τοιούτοις εἰσὶν, εἰς οἷα δὲ καὶ σωρε-
 γοῦσιν, εἰς ὑγίαν, εἰς πλοῦτον, εἰς δόξαν. οὐ-
 τως εἰσὶ χρηστοί. ἔστι δὲ καὶ σοὶ· εἰ εἰπέ, τίς ὁ κω-
 λύνων; πόνει μὴ ὡς ἄθλιος, μηδὲ ὡς ἐλεῖσθαι ἢ
 θαυμάζεσθαι θέλῃ. ἀλλὰ μόνον οὐ θέλει, κινεῖ-
 αθ' καὶ ἰχέσθαι, ὡς ὁ πολιτικὸς λόγος ἀξιοῖ.
 σήμδρον ἢ ἡλθον πάσης πόδιστάσεως, μάλλον ἢ
 ἢ ἐβαλὼν πᾶσαν πόδισασι. ἔγω γὰρ οὐκ ἔγω,
 ἀλλὰ εἴδον αὐτὰς ἐπολήψαι. πάντα ταῦ-
 τα σωήθη μὲν τῇ πείρᾳ, ἐφήμερα ἢ τῷ χρόνῳ
 ἔντ' αὐτῇ δὲ τῇ ὑλῇ· πάντα νῦν οἷα ἐπ' ἐκεί-
 νων, ὅς καὶ θάλαμ' αὐτῶν. τὰ πρᾶγματα ἔγω θυ-

ρῶν ἔστηκαν, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν μηδ' αὖ μήτε εἰδόν-
τα ποδὶ αὐτῶν, μήτε ἀρφαρόμενα. τί δὲ ἀρ-
φαίνεται ποδὶ αὐτῶν; τὸ ἡγεμονικόν, ἐκ αὐτοῦ πεί-
σει, ἀλλ' ἀνδρεία τὸ τῷ λογικῷ πολιτικῷ ζῶσι
κακὸν καὶ ἀγαθόν. ὥστε οὐδὲ ἡ ἀρετὴ καὶ κα-
κία αὐτῷ αὐτοῦ πείσει, ἀλλὰ ἀνδρεία. τῷ αὐαγγέ-
λοι λιθῶ ἔδωκε κακὸν δ' κατενεχθῆναι. ἔδωκε
ἀγαθόν δ' ἀνενεχθῆναι.

Διέλθε ἔσω εἰς τὰ ἡγεμονικά αὐτοῦ, καὶ ὅσα
πίνας κριτὰς φοβῆ, οἷους καὶ ποδὶ αὐτῶν ὄν-
τας κριτὰς. πάντα αὐτοῦ μεταβολῇ. καὶ αὐτὸς
σὺ αὖ δυνεκὲς ἀλλοιώσει, καὶ κτ' ἐκ φοβῶ. καὶ
δυσκοινοῦ δὲ ὅλθω, τὸ ἄλλου ἀμάρτημα. ἐκ αὐ-
τοῦ κατὰ λιπῆν. ἀνδρείας ἀπόλησις, ὁρμῆς,
ἐπολήφως παῦλα, καὶ οἷον θάνατος, ἔ-
δωκε κακόν. μέπιθι νῦν ὑπὸ ἡλικίαν, οἷον πλὴν παι-
δικῶν, πλὴν τῷ μερακίου, πλὴν νεότητος, τὸ γῆ-
ρα καὶ γὰρ τῶν πᾶσαι μεταβολῇ θάνατος,
μήτι δεινόν; μέπιθι νῦν ὑπὸ βίον τὸν ἐπὶ τῷ
πάπῳ, εἴτα τὸν ἐπὶ τῇ μητερί, εἴτα τὸν ἐ-
πὶ τῷ πατρὶ. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ὁλοφω-
ρίας καὶ μεταβολὰς καὶ ἀκλήσεις θύεισθαι,
ἐπιδρώτα σεαυτὸν μήτι δεινόν. ἔτως πόλιν αὐ-
τοῦ ἡλικίαν ὅλουσε βίου λῆξις, καὶ παῦλα, καὶ
μεταβολῇ. τρέχε ὑπὸ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικόν, καὶ
τὸ τῷ ὅλθω, ὡς τὸ τῷ. καὶ μετὰ σεαυτοῦ. ἵνα εὖ
δικαί-

δικαίῳ αὐτὸ ποιήσῃς. ὃ δὲ τῷ ὅλῳ, ἵνα συμ-
 μημονεύσῃς πίνῃ μέρῃ ἔ. τὸ δὲ τούτου, ἵνα
 ὑδίσῃς πότον ἄγνοια, ἢ γνώμη. Ὁ ἄμα
 λογιστὴν ὅτι συγγνωστὸς. ὥστε αὐτὸς σὺ πολι-
 τικῶν συστήματ' συμπληρωπικὸς ἔ, οὕτως
 καὶ πᾶσα πρᾶξις σου συμπληρωπικὴ ἐστὶ ζωῆς
 πολιτικῆς. ἢ πρὶν ἐν πρᾶξις σου μὴ ἔχη πλὴν
 ἀναφορὰν, ἢ τε προσεχῶς, ἢ τε ἀνέξουτος ὑπὲρ
 ὃ κρίνωμεν τέλος τέλῃ, αὐτὴ δὲ ἀπὸ τῆς βίον,
 καὶ οὐκ ἐξ αὐτῆς εἶναι. Ὁ σασιώδης ὅστις, ὥστε
 αὐτὸς δὲ ἡμῶν ὁ πότος αὐτὸν μέρῃ διδάσκῃ. Ὁ
 πὸ τῆς τοιαύτης συμφωνίας παιδίων ὄργαι,
 καὶ παίγνια, καὶ πνευματικά, νεκροὺς βασι-
 ζονται, ὥστε αἰετῶν πρὸς περὶ τῆς νε-
 κύας, ἢ δι' ὑπὲρ πλὴν ποιότητα τῆς αἰτίας. καὶ ὁ
 πὸ τῆς ὑλικῆς αὐτὸ πᾶν γράφας δέσσει, ἔπει
 καὶ ἐν χρόνον ἀνελπίστον, ὅταν πλείστον ὑφίστα-
 σθαι πείνη καὶ ὅσοι τὸ ἰδίως ποιόσθαι, αἰετῶν
 μυνεία, δὲ τὸ μὴ ἀρκεῖσθαι τοῦ σὺ ἡγεμονι-
 κῶ. ποιοῦν ταῦτα οἷα κατεκλύβασαι. ἄλλὰ
 ἄλλος.

Ὅταν ἄλλος φέρῃ σε, ἢ μνησθῇ, ἢ τοιαῦτα πινῇ
 ἐκφωτῶσιν, ὅρῃον ἢ τὰ ψυχάλεια αὐτῶν διέλθῃ
 ἐσω, καὶ ἴδῃ ποιοῖ πινεῖ εἶσιν. ὅφει, ὅτι ἐδῆσε
 ἀπὸ αὐτοῦ, ἵνα τούτοις πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 νοῦν μέντοι αὐτοῖς δέ, φύσει γὰρ φίλοι, καὶ οἱ θεοὶ
 δέσσει.

δὲ παντοίως αὐτοῖς βοιωτοῖσι, δι' ὁρέων, ὁρ-
 μαι τεύχων. πρὸς ταῦτα μάλιστα πρὸς ἃ ἐκείνοι
 ὁρμαίνονται, ταῦτα ὅτι τὰ τ' ὅσους ἐγκύκλια,
 αὐτὰ καὶ τὰ, ὅτι αὐτῶν εἰς αὐτῶν. καὶ ἔτι ἐφ'
 ἑκάστον ὁρμαίνῃ τὸ ὅλον διάνοια, ὅπου εἴ ἐστιν, ἀρ-
 χὴ τὸ ἐκείνης ὁρμητὸν, ἢ ἀπαξ ὁρμησι. τὰ δὲ
 λοιπὰ, κατ' ἐπακροῦς νοήσεως. καὶ πὶ οὐ τίτι.
 τρώπων γὰρ πῶνα ἄτομοι, ἢ ἀμερῇ. τὸ δὲ ὅλον,
 εἴ τις θεὸς οὐ ἔχει πάντα. εἴτε δ' ἐκείνῃ, μὴ καὶ
 οὐ ἐκείνῃ. ἢ οὐ πάντας ἡμᾶς γῆ καλύψει. ἐπει-
 τα καὶ αὐτὴ μεταβαλεῖ. καὶ ἐκείνα εἰς ἀπειροὺς
 μεταβαλεῖ. καὶ πάλιν ἐκείνα εἰς ἀπειρον. τὰς
 γὰρ ὑπὸ κυματώσεως τῇ μεταβολῇ καὶ ἀλ-
 λοιώσειν οὐδ' ὑμῶν μὲνός τις, καὶ τὸ ταχέως,
 πάντως θινὰ καὶ ταφρονήσει. χερμαῖρους ἢ
 τῇ ὅλῃν αὐτῇ, πάντα φέρει. ὡς οὐτελῇ δὲ
 ὅτι τὰ πολιτικὰ ταῦτα, καὶ ὡς οἶται φιλοσό-
 φως πρακτικὰ ἀνθρωπεία μυστῶν μεσά. ἀνθρω-
 ποι, τί ποτε ποίησον, ὅτι νῦν ἢ φύσις ἀπατεῖ. ὁρ-
 μητὸν ἐὰν διδῶται. καὶ μὴ πᾶσι βέλτερον εἴπῃ
 σεταί. μηδὲ τίτῃ Πλάτωνος ἡ πολιτεία ἐλπίζει,
 ἀλλὰ ἀρκεῖ, εἰ τὸ βραχύ ταυτοῖς πρῶσι. ὅ-
 τούτου αὐτῇ τίτῃ ἐκδοσις, ὡς οὐ μικρόν τι ἐστὶ
 ὁρμητῶν. ὁρμητῶν γὰρ αὐτῇ τίς μεταβάλλει; χα-
 εἰς δὲ ὁρμητῶν μεταβολῆς, τί ἄλλο, ἢ
 οὐδένα σπειρόντως, καὶ πᾶσι δὲ πρῶσι
 μέγαν.

μύθων. Ὑπαγε ἰὺν καὶ Ἀλῆξανδρον, καὶ φί-
 λιππον, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μοι λέγε·
 ὁφίονται εἰσεδόν τίς τις ἡ φύσις ἡδελε, ὅτι
 ἐπὶ ἐπουδαζώμεθα· εἰ δὲ ἐτραγώδηται, οὐ
 δαίς με κατακένρκει μεμῆσθαι. ἀπολὺν ὅστι
 καὶ αἰδήμον τὸ φιλοθρίας ἔργον. μήμει ἄ-
 παγε ἐπὶ σεμνοθυμίαν αἰῶθεν ἰδιωτῶν ἄ-
 γλας μυείας, καὶ τελεταίς μυείας ὅτι πολὺν
 παντοῖον, ἐν χειμῶσι καὶ γαλήναις, καὶ ὁλο-
 φορέας γινομνίων, συγγινομνίων, ἀκρινουμένων.
 Ἐπιπόει δὲ καὶ τὸν ὑπὲρ ὄλων πάλαι βεβιωμέ-
 νος βίος, τὸν μετὰ σε βιωθιστόμιον, καὶ τὸν
 τῶν ἐν τοῖς βαρβαροῖς ἔθνεσι βιούμενον. καὶ ὅσοι
 μὲν ὅδε ὀνομαζοῦν γινώσκουσας, ὅσοι δὲ τά-
 χιστος ἰδιωτῶνται, ὅσοι δὲ ἐπαμύνοντες ἰσως
 νῦν σε ταίχιστα ψέξουσιν. καὶ ὥς οὔτε ἡ μήμει ἄ-
 ξιόλογός γε, οὔτε ἡ δόξα, ἔτε ἄλλο πρὸ σύμ-
 παν. ἀταραξία μὲν ποδὶ τὰ ἀπὸ τῆς αἰτίας
 συμβαίνοντα. δικαιοσύνης δὲ ἐν τοῖς πᾶσι τῶν ἐκ
 τοῦ αἵματος ἐνεργουμένων. Τουτίστιν ὁρμήν ἢ πρᾶ-
 ξιν, καὶ ταλῆγευστα ἐπ' αὐτὸν εἰς κρινων. κῶς πρᾶ-
 ξαι, ὥς τῶν τοσοῦτον φύσιν ὄν. περὶ τὰς πάλαι
 εὐλαῖαν τῆν ἐνοχλῶν τῆν σοι διόσκει, ὅλα μὲν τῇ
 ὑπολήψασθαι κέμνη· καὶ πολλὰ δὲ ἐν χειρὶ τῶν
 εὐποιήσας. ἡδὴ σε αὐτῶν τὸ ὅλον κόσμον πόριφλη-
 φῖναι τῇ γνώμῃ, καὶ ἐν ἰδίῳ αἰῶνα πόρινοῖν,
 καὶ

καὶ τὴν τ' κ' μέρθε' ἐκείνου πράγματ' τα-
χέαν μεταβολὴν ὑπιδνοῦντας. ὥς βραχὺ μὲν εἰ-
ς ἀπὸ γυνέσεως μέχρι διαλύσεως, ἀχανές δὲ τὸ
πρὸ τ' γυνέσεως, ὥς καὶ τὸ μὲν τὴν διαλυομένην
ὁμοίως ἀπειρον.

πάντα ὅσα ὁρᾷς τάχιστα φθαρήσεται, καὶ
οἱ φθειρόμενοι αὐτὰ ὑπιδόντες. τάχιστα, καὶ
αὐτοὶ φθαρήσονται. καὶ ὁ ἐξατογνῶς ἀρ-
θραίων εἰς ἴσον καταισίσσεται τοῦ περὶ ὧν. πᾶ-
ν τὰ ἡγεμονικὰ τούτῃ, καὶ πᾶσι οἷα ἐσπου-
δάμεσι, καὶ δι' οἷα φιλοῦσι καὶ τιμῶσι. γυ-
μνὰ νόμιζε τὰ ψυχαίρια αὐτῇ. ὅτε δοκῶσι
εὐλαπῆν ψέγοντες, ἢ ὠφελεῖν ἰζυμνοῦντες, ὅση
οἴησις. ἢ ἀρεβολὴ ἐδὲν ἀλλόθεν, ἢ μεταβολή,
τότῳ δὲ χαίρει ἡ τ' ὀλβον φύσις, καὶ τὸ πάν-
τα καλῶς γίνεται. ἰζυαίωνθ' ὁμοειδῶς ἐγί-
νετο, καὶ εἰς ἀπειρον ποταῦθ' ἐτόρα' ἔσται. τί δὲ
λέγεις ὅτι ἐγένετό τε πάντα ὁ καὶ πάντα αἰ-
καλῶς ἔσται, καὶ ἑδεμία ἄρα διωάμεις ἐν τοῖς
τοῖς θεοῖς ἰζυδρέθη τοῖς ἡ διόρ, θώσεται ταῦτα, ἀλ-
λὰ καὶ ἀκίκει τὸν κόσμος ἐν ἀδελφείῃσι κακῶς
συνέχεαθ. τὸ σαπρὸν τ' ἐκείνῳ ὑποκλινῆς ὑ-
λης, ὑδωρ, κύνις, ὀσάεια, γράσθ' ἢ πάλιν, πῶ-
ροι γῆς, τὰ μάσμαρα, ὁ ὑποσάβηται, ὁ χρυσός,
ὁ ἀργυρός, ἡ τευχία ἡ ἐσθῆς, ὁ αἷμα ἡ πορφύ-
ρα, ὁ τὰ ἄλλα πάντα τοιαῦτα, καὶ τὸ πᾶν
ματικόν

μαπκὸν δέ, ὄλγο τοιοῦτον. καὶ ἐκ τούτῃν εἰς
 ταῦτα μεταβάλλον. ἄλις τῷ ἀθλίῳ βίον, καὶ
 γογγυσμῷ, καὶ πιθηκισμῷ. τί ταράσῃ, τέ
 πούτῃν καινόν; τί σε ἰβίσῃσι; δ' αἴπον; ἴδε αὐ-
 ρὸ. ὁμ' ἢ ὕλη; ἴδε αὐτῷ. ἔξω δέ τούτῃν οὐ-
 δὲ ὄσιν. ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἦδη παρτε-
 ἀπολούσεθ' καὶ χρηστότερον γένου. ἴσεν δ'
 ἑκάτον ἔπει, καὶ τὸ τεισὶ ταῦτα ἰσπεῖσαι. εἰ
 μὲν ἡμαρτεν, ἑκά δ' κακὸν. τάχα δ' οὐχ ἡ-
 μαρται. ἢ τοι ἀπὸ μᾶς πηγῆς νοεῖας πάντα
 ὡς οἱ σῶματι ὑπὸ συμβαίνει καὶ εἰ δ' εἰ τὸ μέγ'
 τοῖς ὑπὲρ τῷ ὅλῳ γινόμενοις μέμφεσθαι. ἢ ἄ-
 τομοι, καὶ εἰδὼν ἄλλο, ἢ κυκλῶν καὶ σκεδασμός.
 τί δ' ἐν ταράσῃ; τῷ ἡγεμονικῷ λέγεις, τίθικας;
 ἐφ' ὅρασαι; ὑποκρίνη, συναχλάζῃ, βόσκη;
 ἢ τοι εἰδὼν διώαν ὅτι θεοὶ ἢ θηρίωσαι, δύναν. εἰ
 μὲν δ' οὐκ ἐμὴ διώαν, τί δὴ χεῖ; εἰδὲ διώανται, ὅρα
 πῶς ἐχὶ μᾶλλον βύχη, διδόναι αὐτῷ, τὸ μήτε φο-
 βεῖσθαι πὶ τούτῃν, μήτε ὑπὸ θυμῷ πρὸς τῶν;
 μήτε λυπεῖσθαι ἐπὶ πινθ' τούτῃν, μᾶλλον τῷ
 μὴ πρῆναι πὶ τούτῃν, ἢ τοῦ πρῆναι, πάντως
 γὰρ εἰ διώαν ὅτι σωεργεῖν ἀνθρώποις, καὶ εἰς ταῦ-
 τα διώαν ὅτι σωδργεῖν. ἀλλὰ ἴσως ἐρεῖς, ὅτι ἐπ'
 ἐμοὶ αὐτὰ οἱ θεοὶ ἐποίησαν· εἴτα, εἰ κρείσσους
 χρῆσθαι τοῖς ὑπὸ σοὶ μετ' ἐλθουθείας, ἢ ἀλγφέ-
 ρεσθαι πρὸς τὰ μὴ ὑπὸ σοὶ μετὰ δουλείας ἔτα-

πεινότητι; ἥς δέ σοι ἔπον, ὅπου χί καὶ ἐς
 τὰ ἐφ' ἡμῖν οἱ θεοὶ συλλαμβάνουσιν. Ἄρξαι
 γοῦν πῶς τὴν τῆν δύχεσθαι, καὶ ὅψ. ἔτθ' δύ-
 χεσαι πῶς κρινῶ μετ' ἐκένος· σὺ πῶς μὴ
 ἐπιθυμῶς τῆ κρινῶ μετ' ἐκένος. ἄλ-
 λθ', πῶς σερνῶ ἐκένου σὺ, πῶς μὴ χρίσω τῆ
 σερνῶ. ἄλλθ' πῶς μὴ ἀρξάσθ' ὅ τεκ-
 νίον σὺ, πῶς μὴ φοβῶ ἀρξάσθ' ὅλως ὡς
 ἐπίτρεψον τὰς θύχας, καὶ διώρῃ τί γίνεται.
 Ὁ ἐπίκουρθ' λέγῃ, ὅπ' ἐπ' τῇ νόσῳ ἐκ ἡμέ-
 ραι ὁμολίαι πῶς τῆ τῆ σωματίου παθῶν; ἔ-
 δὲ πρὸς ὅν ἐσιόντας θιαυτὰ πναφισὶν ἐλα-
 λην, ἀλλὰ τὰ προηγμένα φυσιολογῶν διέτε-
 λην, καὶ πρὸς αὐτῷ τῶ τῶ, πῶς ἡ διανοία
 συμμεταλαμβάνουσα τῇ ὅ τῶ σαρκιδίῳ
 τιοῦν τῇ κινήσεων ἀταρακτεῖ, ὅ ἴδιον ἀγαθὸν
 τηρῶσα, ἔδὲ τοῖς ἰατροῖς ἐμπέτην φησὶ καὶ τα-
 φρατῆσθαι, ὡς π' ποιεῖσιν. ἀλλὰ ὁ βίθ' ἡρε-
 τοῦ καὶ καλῶς. ταῦτα δ' ἐκένῳ ὅ νόσῳ ἐπ' ἡ-
 νοῦς, καὶ ἐπ' ἄλλῃ πνὶ πῶς δέσσει. ὅ ἂν μὴ ἀφί-
 σασθ' ἐλσποφίας ἐπ' οἷς δὴ ποτε τοῖς πρῶσι-
 ππουσι, μὴ δὲ τῶ ἰδιώτῃ καὶ φυσιολόγῳ συμ-
 φλυαρεῖν, πῶς αἰρέσεως κρινόν. πρὸς μόνῳ τῷ
 νῦν πρῶσιμῳ εἶναι, καὶ τῶ ὀργάνῳ δι' ὅ
 πρῶσθ'. ὅταν πνος ἀναλογητὰ πρῶσιμῳ,
 διδῶς πνιθάνου σεχῶ· διώκεται δ' ἐπ' ὅ

ἡσὺμφ ἀναιόχοντο μὴ εἶν· ἔδιδύκοντο, μὴ δὲ
 ἀπαίτει ῥ' ἀδιώκτον. ἔς γὰρ καὶ ἔτ' ἐστὶν
 ἐκένωας τῇ ἀναιόχοντῃ, ἔς ἀτάγκη αὐτοῦ
 ἡσὺμφ. εἶναι ῥ' αὐτὸ καὶ ὑπὸ τῷ παπούργου,
 καὶ ἐπὶ τῷ ἀπίστου, καὶ πάντος τῷ ὀποῦλας
 ἀμαρτανόντ'· ἐστὼ σοι πρόχειρον· ἅμα γὰρ
 τοῦ ὑπομνησθῆναι ὅτι τὸ γυνὸς τῇ τοιούτῃ
 ἀδιώκτοῦς ἐστὶ μὴ ὑπάρχεις· διμυλίσσεσθ'
 ἵνα πρὸς τοῦ κατ' ἴνα. Ἐυχρηστον δὲ καὶ κῆνο
 δι' οὗς οἰνοῖας, πᾶσι ἐδωκίαις ἢ φύσις τοῦ
 αἰθρώπῳ ἀρετῶς πρὸς ῥ' ἀμαρτημα. ἔ-
 δωκε γὰρ, ὡς αἰτιφάρμακον, πρὸς ἅ τὸν ἀ-
 γνώμονα πῶς πρᾶδότης· πρὸς δὲ ἄλλον, ἄλλῳ
 πᾶσι διώκμεν· ὁλως δὲ ἐξίστι σοι ματαδιστά-
 σκεν ῥ' ὡς πεπλανημένον. πᾶσι δὲ ὁ ἀμαρτανόνων,
 ἀφ' ἀμαρτανόνων τῷ πεπλανημένον, καὶ πεπλανη-
 ται. τί δὲ καὶ βίβλαται; δι' ἡσὺς ῥ' μὴ δόξα τῷ
 τῇ πρὸς ἔς προξυνῶν ὡς πρᾶδότης τί τοιούτον,
 ἵνα ἔῃ δὲ διάνοιά σου χείρων ἐμελλε γυνήσεσθ'. δι' ἡ
 κακὸν σου καὶ τὸ βλαβερὸν, αὐτοῦ δὲ πᾶσι πῶς
 ὑπόστασιν ἔχει. τί δὲ κακὸν ἢ ξοῖον γέγονε, εἰ δὲ
 ἀπαίδ' οὖτος τὰ τ' ἀπαίδ' οὖτος πρᾶσθ'. ὅρα μὴ
 σὺ τῷ μᾶλλον ἐγκαλεῖν ὀφείλεις, ὅτι ἔς πρᾶσθ'
 κησὺς τῷ τ' ἀμαρτανόνων. σὺ μὲν καὶ ἀφορ-
 μάς ἐκ τ' λόγου ἔχεις πρὸς ῥ' οἰθυμνησθῆναι ὅτι εἰ-
 κὺς ἐστὶ ῥ' ὡς ῥ' ἀμαρτανόνων. καὶ ὁμως ἐπιλα-

ἰδοὺν ὁ θαυμάζει εἰ ἡμαρτήκε. Μαλιστα δὲ
 ὅταν ὡς ἀπίσω, ἢ ἀχαρίσω μέμφῃ, εἰς ἑαυτὸν
 ἰδοὺς ἑρπεύει. περὶ γὰρ σὸν δ' ἡμαρτήκε,
 εἴτε περὶ τῆ ποιανύτῳ τῷ διαίθεσιν ἔχοντ' ὁ
 ἐπίσθους, ὅπ' τῷ πίσω φυλάξῃ, εἴτε τῇ χάριν
 διδοὺς, μὴ καταληκτικῶς ἐδοῖκε, μηδὲ ὥς ὅς
 αὐτῷ τ' οὗτος πρᾶξεως διδύς ἀπειληφύκει παύ-
 τα τ' κερῶν. τί γ' ὅσον δέ λειψὺ ποιήσας
 αὐθροῶν; οὐκ ἀρκεῖ σοι; καὶ φύσιν τῷ σὺν πᾶσι
 ἐπράξας, τούτου μισθὸν ζητεῖς; ὡς εἰ ὁ ὀφθαλ-
 μὸς ἀμοιβῇ ἀπῆται, ὅπ' βλέπει ἢ οἱ πόδες, ὅπ'
 βαδίζουσιν. ὡς περὶ γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ δέ π'
 γέγονεν, ἀπὲρ καὶ τῷ ἰδίῳ κατασκυλῶ ἀνε-
 γούνηται ἀπὲρ τὸ ἴδιον. ὅπως καὶ ὁ αὐθροῶν
 ὡς γερπὸς πεφυκὸς, ὁ πόταί π' οὐδ' ἔγερπὸν,
 ἢ ἄλλως εἰς τὰ μέγα σιωπηρικὴν πρᾶ-
 ξει, ὡς ποιῶν πρὸς ὁ καταβοσκύα-
 σαι, καὶ ἔχει δ' ἑαυτῷ.

ΜΑΡ-

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίου Ι.

Ση ποτὲ ἄρ' ὦ ψυχὴ ἀγαθὴ,
καὶ ἀπλὴ, καὶ μία, ὧ γυμνὴ,
φανερωτόρα τῶ παλαιμενίου
σοι σώματι; γούση ποτὲ ἄ-
ρα τ' ὀλλητικῆς καὶ σερπητικῆς
δραχέσεως; ἔση ποτὲ ἄρα πλῆρης καὶ ἀνι-
δής, καὶ οὐδ' αὖ ὑπὲρ ποδῶσα οὐδὲ ὑπὲρ θυμῶ-
σα οὐδενός; οὔτε ἐμφύχου οὔτε ἀφύχου πρὸς
ἡδονῶν ἀχλαύσεις; οὐδὲ χρόνου αὖ ὧ ὑπὲρ μα-
κρότορον ἀχλαύσεις; οὐδὲ τόπων, ἢ χώρας, ἢ
ἀέρων βύκαμείας· οὐδὲ ἀνθρώπων δύαρμοσίας,
ἀλλὰ ἀρκιότης τῇ πρῶσῃ καταστάσει, καὶ
ἡσθήσῃ τοῖς πρῶσι πᾶσι, καὶ συμπέσεις σεαυ-
τῷ, ὅτι πάντα σοι πάρεσι, πάντα σοι δὲ ἔχει
καὶ πρὸ τῆς θεῶν πάρεσι. καὶ δὲ ἔξει ὅσα φῶ-
λον αὐ τοῖς, καὶ ὅσα μέλλουσι δώσκειν ὑπὲρ σωτη-
ρίᾳ τῶ τελείου ζῶος, τῶ ἀγαθῶ, καὶ δικαίῳ, ὅ
καλῶ, καὶ γεννῶντ' ὅ πάντα καὶ συνέχον-
τ' ὅ, καὶ περιέχοντ' ὅ, καὶ περιλαμβάνοντ' ὅ,
δραχμὸν εἰς γούσιν ἐτόρων ὁμοίων. ἔση ποτὲ
ἄρα ζοιάωτη, δία θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις οὕτω

συμπολιτῶν, ὥς μήτε μέμφεσθαι π' αὐτοῖς,
 μήτε καταγνώσκειν ὑπ' αὐτῶν; πῶς ἔστι
 σου ἡ φύσις ἐπιζητεῖ, ὥς ὑπὸ φύσεως μόνον διοι-
 κησὺν. εἴτα ποῖον αὐτὸ καὶ περσίοιο, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλει ἀγρίεσθαι σου ἢ ὡς ζῶον φύ-
 σις. ἔξω δὲ πῶς περσίοιο, τί ὑποζητεῖ ὅν ἢ ὡς
 ζῶον φύσις. καὶ πᾶν ἔστω πῶς ἀληθῆς, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλει ἀγρίεσθαι, ἢ ὡς ζῶον λογικῶν φύ-
 σις. ἐστὶ δὲ τὸ λογικὸν βέλους καὶ πολέμου. τούτοις
 δὴ καὶ οἱ χρώμενοι μὴδ' οὐ πόλεμον ποιοῦν. παῖ
 τὸ συμβαίνειν, ἢ τοι ὅτως συμβαίνει, ὡς τέφρα
 καὶ αὐτὸ φέρειν, ἢ ὡς οὐ τέφρα καὶ αὐτὸ φέρειν.
 εἰ μὴ δὲ συμβαίνει σοι ὡς τέφρα φέρειν, μὴ δυ-
 χέραναι. ἀλλ' ὡς τέφρα φέρει. εἰ δὲ ὡς μὴ
 τέφρα φέρειν, μὴ δυχέραναι. φθαρέσει ὁ γὰρ
 σε ἀπαναλῶν. μέμνησο μέντοι εἰς τέφρα
 φέρειν πᾶν, πᾶν δ' ὅτι τῇ ἐκείνῃ ὅτι τῇ σφ
 φορεῖν καὶ ἀνέκον αὐτὸν κρῖναι, καὶ φαντα-
 σίαν τὴν συμφέρειν καὶ ἀνέκον σε αὐτῷ ὅτι κρῖναι.
 Εἰ μὴ σφάλλεται, διδάσκειν βέλους, καὶ τὸ
 πῶς ὀφείλει δεικνύειν. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυ-
 τὸν αἰτιάσθαι, ἢ μὴ σεαυτὸν. ὅ, τι αὐτὸ
 συμβαίνει, τὸ τοιοῦτον αἰτῶν πῶς κατενοήσας
 ζῆτο, καὶ ἡ ὑποδοχὴ τῶν αἰτίων ζωικῶν,
 τὴν τε ζωὴν ὑπόστασιν εἰς αἰδίον, καὶ τὴν πύ-
 ρον σύμβασιν. Εἴ τι ἄτομοι, ἢ φύσεις, πῶς

τον κείωω ὅτι μέρθ' εἰμι τῷ ὅλῳ ἕως φύ-
 σως διοικουμένου. ἐπειτα, ὅτι ἔχω πως οἰκείως
 πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέρη. τὴν γὰρ μνημι-
 νθ', καὶ ὅτι μὲν μέρθ' εἰμι, οὐδὲν δυσαρεσ-
 σω τῇ ἐκ τῷ ὅλῳ ἀκνημομνίων. οὐδὲν γὰρ
 βλαβερὸν τοῦ μέρους, ὃ τῷ ὅλῳ συμφέρει. ὃ γὰρ
 ἔχει τὸ ὅλον, ὃ μὴ συμφέρει ἑαυτῷ. πασῶν
 μὲν φύσεων κρινόντων ὅσον· τῆς δὲ τοῦ
 κόσμου προσηληφύχης, τὸ μὴδ' ὑπότινθ'
 ἔξωθεν αἰτίας ἀναγκάζεσθαι βλαβερὸν ἢ ἑαυ-
 τῇ γενεῇ. καὶ μὲν δὴ τὸ μνησθαι ὅτι μέρθ' εἰ-
 μι ὅλον τῷ ὁριούτῃ, βλαβερόν παρὰ τῷ ἀκ-
 ραίνοντι, καὶ ὅσον ὃ ἔχω πως οἰκείως πρὸς τὰ
 ὁμογενῆ μέρη, ἐδὲν πρᾶξω ἀκρινώμενον μάλλον
 δὲ τοχάζομαι τῇ ὁμογενείᾳ, καὶ πρὸς τὸ κρι-
 νῆ συμφέρον παρὰ ὁρμὴν ἑμαυτῆς ἄξω, καὶ
 ἀπὸ τοῦναντίου ἀπαίξω. τοῦτ' ἢ οὕτω πᾶσι
 νομῶν, ἀναγκη τὸν βίον εὐροεῖν· ὥς αὖ καὶ το-
 λίον βίον εὐρον ὑπονοήσεως προϋόντ' ἡμῶν
 πρᾶξεων τοῖς πολίταις λυσιτελεῖν, ὃ ὅπου αὖ
 ἢ πόλις ἀκνήμη ὅσον ἀσπαζομένου. τοῖς μέρε-
 σι τῷ ὅλῳ, ὅσα φημι πᾶσι· ὃ ἕως τῷ κόσμῳ,
 ἀναγκη φθέρειν. λέγεσθαι δὲ ὅσον σημαίνει
 τῷ ἀλλοιῶν. εἰ δὲ φημι κακόν τε, καὶ ἀναγ-
 καῖον ὅτι τῷ αὐτοῖς, ἐκ αὐτῶν ὃ δὲ καλῶς διέξ-
 ροιτο, τῷ μέρει εἰς ἀλλοτρίωσιν ὄντων, καὶ πρὸς

τὸ φθέρειν δὲ δὴ φόρως καὶ τεκθυσμένων. τὸ
τερον γὰρ ἐπεχείρησεν ἡ φύσις αὐτῇ τὰ ἐαυτῆς
μῆρη κακῶν, καὶ πόδι πωπικῶ τῷ κακῷ, καὶ
ἵβ' ἀνάγκης ἐμπῶται εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν, ἢ ἐ-
λαθεν αὐτῷ τοιάτῃ πῖνα γινόμενα; ἀμφοτέρω
γὰρ ἀπίθανα. εἰ δὲ τις καὶ ἀφ' ἐμὲ τῆς φύ-
σεως, κτ' ὅτι πεφυκέναι ταῦτα ἵβ' ηγοῖτο, καὶ ὡς
γελῶν, ἅμα μὲν φᾶναι πεφυκέναι τὰ μῆρη τῆς
ὄλου μεταβάλλειν, ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ πῖνι τῇ πρᾶ-
φύσιν συμβαίνειν πῖνα μαλ' ἴσθι, ἢ δυσχεραίνειν ἄλ-
λως τε καὶ τῆς δὴ λύσεως εἰς ταῦτα γινόμε-
νης, ἵβ' ὧν ἐκείνη σωίσταται. ἢ τοι γὰρ σκε-
δασμός σοιχείων ἵβ' ὧν (ωκενρίδη, ἢ τροπή, τῆς
μὲν σερέμνιον εἰς τὸ γῶδες· τῆς δὲ πονθυμαπικῶν,
εἰς τὸ ἀερῶδες. ὥστε καὶ ταῦτα ἀλλήληφθῆναι
εἰς τὸν τῆς ὄλου λόγον, εἴτε κτ' πόδι οὐδὲν ἐκ πυ-
ρουμένου, εἴτε αἰδοῖς ἀμοιβαῖς ἀνακουμένω. καὶ
τὸ σερέμνιον δὲ, καὶ τὸ πονθυμαπικὸν μὴ φαν-
τάζου δ' ἀπὸ τῆς γενέσεως. πάντων γὰρ ἴσθι
ἐχθρὸς, καὶ τείτῃ ἡμέραν, ἐκ τῇ σπίνῃ καὶ
ἐλκόμενῳ ἀεὶ τῷ ὑψηρότερον ἔλαβεν. ἴσθι
ὅτι ἔλαβε, μεταβάλλει, οὐχ ὅτι μήτηρ ἔτεκεν.
ὑπόδου δ' ὅτι ἐκείνο σε λῖαν πρὸς πλεονεξίαν τῷ ἰ-
δίῳ ποτῷ, οὐδ' ὅτι οἶμαι πρὸς τὸ νῦν λεγό-
μενον. Ὄνομαται δὲ μὲν τῶν σωτῶν ταῦτα, ἀγα-
θός, αἰδήμων, ἀληθής, ἑμφρων, σύμφρων, ὑπερ-
φρων,

φρων, πρόσχε μή ποτε μετονομάζη, καὶ ἀπλ-
λύψ τὰ ταῦτα τὰ ὀνόματα. καὶ ταχέως ἐπάνει-
επ' αὐτὰ. μέμνητο δὲ, ὅτι δ' ἢ ἐμφρων, ἐβούλε-
τό τοι σημαίνειν πλὴν ἐφ' ἑκαστα δὲ ἀληπτικῶν ἐ-
πισασι, καὶ ὃ ἀπὸ ἀνδύμηνον. δ' δὲ σύμφρων,
πλὴν ἐκύσειον ἀπόδεξι, τὴν ἑαυτοῦ τῆς κοινῆς φύ-
σεως ἀρνευομένων. τὸ δὲ ὑπέρφρων, πλὴν ὑ-
πέρτασιν. τὸ φρονούντων μορίου ὑπὲρ λέειν
ἢ τὰ χεῖρα κίνησιν τῆς σαρκὸς, ὅτι τὸ δὲ αἰετον,
καὶ τὸν θάνατον καὶ ὅσα βλαῦται. ἐὰν δ' ὅλα
πρὸς σεαυτὸν ἐν τέτοις τοῖς ὀνόμασι, μὴ γλιχό-
μενοι τ' ὑπὸ ἄλλων κ' ταῦτα ὀνομαζέσθαι, ἐπὶ
ἐτορῶ. καὶ εἰς βίον εἰσελεύσῃ ἕτερον. ὃ δ' ἐπὶ βί-
ον εἶναι οἷον μέχρι νῦν γέγονας, καὶ ἐν βίῳ τοῖς τῶ
απαράσταθαι ὅτι μολύναται, λίαν ὅτιν ἀναμαθήτω
καὶ φιλοφύχῃ, καὶ ὁμοῖς τοῖς ἡμετέροις θη-
ειομάχοις. οἱ πινὸν μετὰ τράυματι τὴν ὁ λύθρ,
πῶς αἰετὸν ὁμοῖς εἰς τὴν αὐτὴν φυλαχθῆναι,
πῶς αἰετὸν ὁμοῖς τοῖς αὐτοῖς ὄντι καὶ
θήμασιν. Ἐμβίβαν δ' ὅτι σαυτὸν εἰς τὰ ὀλίγα
ταῦτα ὀνόματα. καὶ μὴ ἐπ' αὐτὴν μέλειν δύνη,
μὴ ὥστε εἰς μακάρων πινὰς νήσους μετ' αἰ-
μενῶ. ἐὰν γὰρ ὅτι ἐκ πίπῃς, καὶ ἐπὶ πᾶσι
ταῖς, ἀπὸ θάλασσας εἰς γῆν πινὰ, ὅπως κρατή-
σεις, καὶ πᾶσι πασιν ἐξιδί τ' βίῳ, μὴ δευτέρως
ως, ἀλλὰ ἀπὸ τῶς καὶ ἐλθιδίως, καὶ αἰδιδίως

280 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

αἵ γε ἱστομόνον πρέξας ἐν τῷ βίῳ, τὸ ἔτιος ἰβελ-
 θεῖν. Πρὸς μὲν τοὶ τὸ μεμνησθαι τὸ ὄνομα τῆς, μεγα-
 λους συλλήψεται σοι, τὸ μεμνησθαι θεῶν καὶ ὅτι
 πῶς ἐκλακνύεσθαι ἔστι θελεσθαι, ἀλλὰ ἰσο-
 μοιᾶς ἑαυτοῖς τὰ λογικὰ φαίνεται. Ἐ ἐῖν τιμὴ
 μὲν συκλῷ τὰ συκῆς ποιεῖσθαι, τὸν δὲ κύνα, τὰ
 κυνός. τὴν δὲ μελίαν, τὴν μελίας. τὸ δὲ αὐθρο-
 των, τὰ αὐθρόπια. Μίμῳ πῶς ὁλεμος, πῶς ἰα-
 ρος, δὲ δαίκα, καὶ ἡμέραν ἀπαλείψεται οὗ τὰ
 ἡμέρα ἐκείνα δόγματα, ὅποσα ὁ φυσιολογικὸς
 φανταῖς ἢ πᾶσι πᾶσι. δὲ ἢ πᾶσι ἔτιω βλέ-
 πειν ἢ πᾶσι, ὥστε ἢ τὸ πᾶσι πᾶσι ἅμα συ-
 τελεῖσθαι, ἢ ἅμα τὸ θεωρεῖσθαι ἀνεργεῖσθαι. ἢ τὸ ἐκ
 τῷ πᾶσι ἐκείνων ἰδιότητος αὐθροπίας πᾶσι
 λαμβάνον, ἢ ἢ κρυπτόμενον, πᾶσι τὸ ἀπὸ τῆς
 ἀφελύσεως, πᾶσι τὸ σιμνότητος, πᾶσι τὸ ἐφ'
 ἐκείνῃ γνώσεως, πᾶσι τὸ ὅτι καὶ ἔστιν ἢ πᾶσι
 χύσαν ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 φέρεσθαι ἢ ἐκ πᾶσι συγκέντρι, ἢ πᾶσι διῶν
 ὑπάρχειν, ἢ πᾶσι διῶν τὸ αὐτὸ διδοῖναι τὸ ἀ-
 φαιρεῖσθαι. ἀφελύχιον μῦθον θεῖον μεγαφρο-
 νεί, ἀλλὰ τὸ λαχόν, ἄλλος τὸ ὑποχρῆσθαι ἀφύλῳ,
 ἄλλος τὸ σῶν. ἄλλος τὸ ἀφελύξαι. ἄλλος Σαρμά-
 τας. ἔτι ἢ ἐκείνῃ τὰ δόγματα ἰβελθῆς,
 πᾶσι εἰς ἄλλα φαίνεται μετὰ βάλμῃ, θεωρεῖσθαι
 κλῶ μίθοδον κτῆσαι. καὶ διηγουμένως πᾶσι, καὶ
 συγγενῶς

συγγενιάδην πάλι ἴδω δ' ἐμέθεν. οὐδ' αὖ γὰρ
 ἔγωγε μεγαλοφροσύνης ποιητικόν. ἴδεύουσα τὸ
 σῶμα. καὶ οἰονόσας, ὅτι ὅσον οὐδέ πω παύεται
 ταῦτα καὶ ταλιπεῖν ἀπλέοντα ἴδ' ἀνθρώπων δέη-
 σει, αἴηκεν ὅλον ἑαυτὸν, δικαιοσύνη μὲν εἰς τὰ
 ὑφ' ἑαυτῆς ἀνεργούμενα, αὐτὴ δὲ τοῖς ἄλλοις συμ-
 βαινουσι, τῇ τῇ ὄλρον φύσει. τί δ' ἐρεῖ τις ἢ
 ἔπαλιν ἔσται πάλι αὐτῆς, ἢ πράξει κατ' αὐ-
 τῆς, οὐδ' εἰς τοῦν βάλλεται, δύο τούτοις ἀρκύν-
 μενθ' αὐτὸς, δικαιοπραγῶν τὸ νῦν ηἰσακό-
 μετον, καὶ φιλεῖν τὸ νῦν ἀφραμόμενον ἑαυτῷ,
 ἀσολίας δὲ πείσας καὶ σπουδὰς ἀφῆκεν. καὶ
 εἰδὼν ἄλλο βούλεται, ἢ οὐθεῖαν πόραινεν ὅλα τῆ
 νόμον, καὶ οὐθεῖαν περαινόντι ἔπαλιν τῷ θεῷ,
 τίς ἔπαυσιος χρεία, πρὸν σκεπτεῖν τί δὲ πρά-
 χῃται. καὶ μὲν (σωρᾶς ὀμιλῶν), ἀμεταστρε-
 πῇ ταύτῃ χωρεῖν. ἐὰν ᾗ μὴ (σωρᾶς, ἐπέχειν, ὅ
 συμβούλοις τοῖς ἀείτοις χρῆσθαι. ἐὰν δὲ ἑτε-
 ρὰ πνα πρὸς ταῦτα ἀντιβάνη, προΐναι κ' ἑταῖ-
 ροῦσας ἀφορμὰς λαλοῦσιν, ἐχόμενον
 τῆς φαινομένης δικαίου. αἴρισον γὰρ καὶ ταυγα-
 χαίτη τούτου. ἐπεὶ τοι ἤγε ἀπόπῃσις ἀπὸ τῆς
 τοῦ. ἔγωγε, ἀλαϊόν π. καὶ ἄμα ὀκνητὸν ὄδῳ,
 καὶ φαιδρὸν ἄμα, καὶ (σωρῆς) ὁ τῶν λόγων
 κατὰ παῖ ἔπαλιν. Πυθιάσθαι ἑαυτῆς,
 οὐδὲς ἴδ' ὑπὸν γινόμενος, μή τι διοίσει σοι,
 ἐὰν

ἐὰν ἔσθ' ἄλλον γένηται τὰ δίκαια καὶ καλῶς
 ἔχοντα; οὐ διοίσει. μή τι ὑπὶ λήληθαι, ὅπ' ἔβρι-
 οῖσιν τοῖς πρὸς ἄλλων ἐπαίνοις καὶ φόροις φρουρα-
 τόμενοι, τοιοῦτοι μὲν ὑπὶ τῆς κλήσεως εἰσὶ, τοιοῦτοι
 δὲ ὑπὶ τῆς πράξεως, οἷα δὲ ποιεῖσιν, οἷα δὲ
 φεύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν, οἷα δὲ κλέπτου-
 σιν, οἷα δὲ ἀρπαύουσιν, οὐ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀλ-
 λά τῷ πρῶτον πάντῳ ἑαυτῇ μέρει, ὥ γίνεται ὁ-
 ταν θάλη, πίσις, αἰδώς, ἀλήθεια, νόμος, ἀγαθὸς
 δαίμων. Τῇ πάντῃ διδούσῃ καὶ ἀρχαμβανέ-
 σθ' οὖσει, ὁ πεπαυμένος καὶ αἰδήμον λέ-
 γει· ὅς δ' ὁ θάλης, ἀπὸ λαβῆς ὁ θάλης. λέγει δὲ
 ὁτοῦτο οὐ καταβραβυόμενος, ἀλλὰ περὶ ἀρ-
 χῶν μόνον καὶ θυνοῶν αὐτῇ. ὁλίγον ὅτι τὸ ἔσθ'
 λήπτομενος ὁτοῦτο. Ζῆσον ὡς αὐτὸς ὅρει. ἔστι γὰρ ὁ
 φέρει ἐκεῖ ἥ ὥστε ἐάν τις πανταχοῦ ὡς αὐτὸς
 τῷ κόσμῳ. ἰδέτωσαν, ἰσχυροτάτωσαν οἱ ἀνθρώ-
 ποι, ἀνθρώπων ἀλκιδινόν καὶ φύσιν ζῶντα. εἰ μὴ
 φέρουσιν, ἀρκτείνωσαν. κρεῖττον γὰρ ἢ οὐ-
 τωζῶν. Μικρόν ὅλως πρὸς τῷ οἷον πνεῦμα τὸν
 ἀγαθὸν αὐτὸς ἀγαλέχας. ὁ γὰρ εἶναι τοιοῦτον.
 τοῦ ὅλου αἰδῶντος, καὶ τῆς ὅλης οὐσίας συν-
 ῶς φαντασία. καὶ ὅπ' πάντα τὰ καὶ μέρος, ὡς
 ἅ πρὸς οὐσίαν κεχραμῖς· ὡς δὲ πρὸς χρόνον,
 τρυπαίου πρὸς σφοδρῆ. Εἰς ἑκατοντῇ ὑποκα-
 μίνων ἐφελάντα, ὑπὸ νοῦν αὐτὸν ἡδὲ διαλυνά-
 ρον,

νον, καὶ ἐν μεταβολῇ καὶ οἶον σήψῃ ἢ σκευάσει
 γινόμενον. ἢ καὶ θόπι ἐκείσον πέφυκεν ὥστε ρθί-
 σκειν. Ὅσοι εἰσιν, ἐσθίουσιν, καὶ δίδυντες, ὀχλύν-
 τες, ἀρπατύντες, τὰ ἄλλα, εἴτα οἶοι αἰδο-
 νούμενοι, καὶ γαυρούμενοι, ἢ χαλεπούνοντες,
 καὶ ἐν ὑπέρσχεσι ἰδιωλίπτοντες. προλήγου δὲ
 ἐδ' ἄλευον πόδας, καὶ δι' οἶα. καὶ μετ' ὀλίγον,
 ἐν τοιαύτοις ἔσονται. Συμφέρι ἐκείσῳ, ὃ φέρι
 ἐκείσῳ ἢ τῇν ὄλγον φύσις. καὶ τότε συμφέρι,
 ὅτε ἐκείνῃ φέρι. ἐρᾷ μὲν ὄμβρεσ γαῖα. ἐρᾷ δὲ ὁ
 σεμνός αἰθῆρ. ἐρᾷ δὲ ὁ κόσμος ποιῆσαι ὃ αὐ-
 τὸν γίνεσθαι. λέγω ὅτι τῷ κόσμῳ ὅτι σοι συ-
 νερῶ. μήτι δ' οὕτω καὶ ἐκείνο γίνεσθαι καὶ λέγε-
 ται, ὅτι φιλεῖ ὁσος γίνεσθαι. ἢ τοι οὐ ταύτα
 ζῆς, καὶ ἥδη εἰδικας, ἢ ἔξω ὑπάγεις, καὶ ὁσος
 ἡδέλδῳ. ἢ ἀρθνήκεις, καὶ ἀπειλεῖς ἔργους.
 πρὸς δὲ ταῦτα ἔθεν. ἔκθεν ἀνδύμεν. ἐναργὺς
 ἔσω αἶ, ὅτι τοιοῦτο ἐκείνο ὁ ἀγρός ὄβι. καὶ πῶς
 πάντα ὄβι ταῦτα ἐνθάδε τοῖς ἐν ἁκρῷ τῷ
 ὄρει, ἢ ἰδί τῷ αἰγάλῳ, ἢ ὄπον δέλφ. ἀντι-
 κρυσ γο' ὀρέσεις τὰ τ' πλατύνῃ, σπῆν ἐν ὄρει
 φκοὶ πόδι βαλόμενῃ, καὶ βάλλει βλήματα.
 τί ἐστὶ μοι δ' ἡ γεμονικόν μου. καὶ ποῖον τι ἐγὼ αὐ-
 τὸν ποιωῖν, καὶ πρὸς τίποτε αὐτῷ νῦν χρῶ-
 μαι; μήτι κενὸν νῦν ὄβι; μήτι ἀπολύτον καὶ ἀ-
 πεσώσμενον κρινωνίας; μήτι πρὸς τι τῆς καὶ
 ἀνάκα

ἀνακυρραμμένον ὡς σαρκιδίῳ, ὥς τε τέττις
 σωτρίτωσθαι. ὁ δ' ἐν κύριον φεύγων, ὁρατί-
 της κύριε· ὁ νόμος. ὁ δ' ἡγεμονιστής, ὁρατί-
 της. ἅμα δ' ὁ λυπόμενος ἢ ὀργιζόμενος ἢ φο-
 βούμενος ὁ βέλεται τῇ γιγνόμενῃ, ἢ γίνεσθαι, ἢ
 γενέσθαι, τῇ ὑπὸ τῶν πάντων διοικούντων
 τιταγμένων, ὅς ἐστι νόμος. νέμετον, ὅσα ἐκείσιν
 ὑποτάσσεται. ὁ ἄρα φοβούμενος, ἢ λυπόμενος, ἢ
 ὀργιζόμενος, ὁρατίτης.

Σπέρμα ἐς μήτραν ἀφείς ἀπεχρήστοι, καὶ
 λοιπὸν ἅλῃ αἰτία πᾶσα λαβέσθαι ἐργάζεται,
 καὶ ἀρετῇ βεβήκει. ἵς οἶον, οἶον. πάλιν
 τροφῇ ἀφ' ἀρετῆς ἀφῆκε, καὶ λοιπὸν
 ἅλῃ αἰτία παραλαβούσα αἰσθῆσιν, καὶ ὀρ-
 μῇ, καὶ δ' ὅλως ζωῇ καὶ ῥώμῃ, καὶ ἅλ-
 λα ὅσα καὶ οἷα ποιεῖ. ταῦτα δ' ἐν ταῖς τοιαύ-
 τῃ ἐγκυλίῃ γενόμενα θεωρεῖν. καὶ πῶς δύ-
 ναμιν ὅπως ὁρᾶν, ὥς καὶ πῶς βεβήκει, ὁ δ' ἅλ-
 λ' ἀνωφεῖ ἢ ὀρᾷ, ὅτι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὅτι ὅτι
 ἦτον ὁ ἀρχὴς. Συμμετρεῖ ὑπονοεῖν, πῶς πάντα
 τοιαῦτα ὅποια νῦν γίνονται, καὶ πῶς ἐκεί-
 νη, καὶ ὑπονοεῖν γενεσόμενα, καὶ ὅλα σφαί-
 ρματα καὶ σκηνὰς ὁμοειδῆς, ὅσα ἐκ πέρας τῆς
 οἰκῆς, ἢ τῆς πρεσβυτέρου ἰστορίας ἐγνώσθαι, πῶς
 ὁμοειδῶς πᾶσι δαίμονι οἷον αὐτῶν ὅλως ἁδρια-
 νῶ, καὶ αὐτῶν ὅλως Ἀντωνίνας, καὶ αὐτῶν
 ὅλως

ἄλλω Φιλίππῳ, Ἀλεξάνδρῳ, Κροίσῳ, πάντες
 γὰρ ἐκείνα ποιεῦντα ἦν. μόνον δὲ ἐπιδρών φαν-
 τάζει πάντες τὸν ἐφ' ὠπνίῳ λυπέμενον, ἢ δυ-
 σταρεῖνται, ὁμοιον τῷ θυομλίῳ χειρίδι, καὶ ἀπ-
 λακτίζοντι καὶ κεκραγόσι. ὁμοιον καὶ οἱ μεσάζων
 ἐπὶ τῇ κλινίδι μόνῳ σιωπῇ τὴν ἐνδοσιν ἡμῶν,
 καὶ ὅτι μόνῳ τῷ λυγρῷ ζῶν δίδοται, ὅ
 ἐκείνῳ ἐπεσθῇ τῆς γνομύνης. ἢ δὲ ἐπεσθαι
 μελὸν πᾶσιν ἀναγκαῖον. καὶ μέντοι ἐφ' ἐκείνῳ
 ὡς ποιεῖς ἐπιστάτων, ἐρώτα σεαυτὸν, εἰ ὁ θά-
 νατος δεινός; ἀλλὰ τὸ τέτοιον σέρεσθαι. Ὅταν
 προσκόπῃς ἐπὶ ζωῆς ἀμαρτία, θύδους μεταβάς
 ἐπιλογίζεσθαι πρόμοιον ἀμαρτάνης. οἷον ἀρχύριον.
 ἀρχαθὸν εἶναι κείνων, τῇ ἡδονῇ, ἢ ἢ δεξάει, καὶ κατ'
 εἶδος. Τέτοιον ἐπιβάλλον ταχέως ἐπιλήσῃ τ' ὅρ-
 γῃς, συμπύπτοντος τ' ὅτι βιάζει. τί ῥ' ποιήσεις; ἢ
 εἰδυῖασαι, ἀφελιαντ' ἢ βιαζόμενον. Σαῦρον
 ἰδὼν, Σωκράτην φαντάζεσθαι εὐτυχίῳ, ἢ ἢ μέ-
 να. καὶ Εὐφράτην ἰδὼν, Εὐτυχίῳ, ἢ Σιλβατὸν
 φαντάζεσθαι. καὶ Ἀλκίφρον, Ἰσοπομοφόρον φαντάζεσθαι.
 καὶ Εὐνοφῶνα ἰδὼν, Κρέτωνα ἢ Σθύκρον φαντάζεσθαι.
 καὶ εἰς ἑαυτὸν ἀποδὼν τῇ Καισάρων ζωῇ φαντάζεσθαι,
 καὶ ἐφ' ἐκείνῳ ἀνάλωγον. εἶτα συμπύπτοντι
 τῷ θι. πῶς δὲ ἐκείνοι; ὁ δαμῶ, ἢ ὁ ποῦδῃ. ἔτι
 γὰρ συναλῶς θεῶν τὰ ἀνθρώπινα, καὶ πνόν, καὶ
 ὁ μηδὲν. μάλιστα ἐὰν συμμνημοσύνης, ὅτι ὁ
 ἀπαρ

286 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

ἄπαξ μεταβάλλον· οὐκ ἐπ' ἔσται αὖ τοῦ ἀπείρα
 χρόνῳ· σὺ δ' αὖ τίς; τί δ' οὐκ ἀρκῆσαι δ' βρα-
 χὺ ἰδοῖτο κοσμίως διαπεράσαι; οἷαν ὕλῃ καὶ
 ὑπόθεσιν φέβεις; τί γὰρ ὅτι πάντα ταῦτα
 ὄντος, πᾶσι γυμνάσματα λόγον ἐωρακότες
 ἀκριβῶς καὶ φυσιολόγως τὰ αὖ τοῦ βίω; μὴ
 δ' ἔτι, μέχρι ἐξοικειώσης σαυτῷ καὶ ταῦτα· ὡς
 ἐξ ῥωμῆος τόμαχ' ὅτι πάντα ἰσοικεῖς, ὡς τὸ
 λαμπρὸν πῦρ, ὅτι αὖ βάλῃς, φλόγα ἰξ αὐτῷ
 αὐτῷ ποιεῖ. Μηδὲν ἰξέστω εἰπεῖν ἀληθύνον-
 τι ποδῶς, ὅτι οὐχ ἀπολῶς, ἢ ὅτι οὐκ ἀγα-
 λὸς· ἀλλὰ φεβέστω, ὅτις τούτῃ π ποδῶς
 ἔπελῃσται, παῦν ἡ ἰδοῖτο ἰδοῖτο. τίς γὰρ ὁ
 κωλύων ἀγαλὸν εἶν ἢ ἀπολῶν; σὺ μόνον κρῖνον
 μηκέτι ζῶν, εἰ μὴ τοῖς τῷ ἔσται· ὅτι γὰρ αἰρεῖ λό-
 γ' ἢ μὴ τοῖς τῷ ὄντα. Τί ἐστὶ τὸ ἰδοῖτο ταύτης τῆς
 ὕλης διωκέμενον καὶ τὸ ὑγίαινον περὶ θῆναι, ἢ
 φηθῆναι; ὅτι γὰρ αὖ ἰδοῖτο ἢ, ἔστιν αὖ τὸ περὶ θῆναι ἢ
 εἰπεῖν, ἢ μὴ περὶ φασίξ, ὡς κορυμβόμος ὁ περ-
 τὸν πᾶσι σένων, πλὴν ἢ ἰδοῖτο πάθῃς. ὅτι οἷον
 ὅτι τοῖς ἰδοῖτο παθῶσιν ἢ τρυφῇ, τῷ τῷ σοι τὸ ἐπὶ τῆς
 ἔσται ἀποβαλλομένης ὡς ἔσται πηξῆς ὕλης ποιεῖν
 τὰ οἰκῆα τῇ τῇ ἀνθρώπων κατασκευῇ· ἀπολα-
 σιν γὰρ δὲ ἔσται λαμβάνειν, πᾶν δ' ἔστι καὶ
 πᾶν ἰδοῖτο φύσιν ἀνελθεῖν. πάντα τοῦ δ' ἔστι
 τοῦ μὴ δ' ἐκ κινῆσθαι, οὐ πάντα τοῦ δ' ἰδοῖτο
 φέρεται

φέρει· τὴν ἰδίαν κίνησιν· οὐδὲ ὅρ' ὕδατι, οὐδὲ
 πυρὶ, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις ὅσα ἔσθ' φύσεως ἢ ψυ-
 χῆς ἀλόγου διοικέται· τὰ γὰρ διέχγονται καὶ
 οἰσάμενα πολλά. Νοῦς δὲ καὶ λόγ' Ἀλφ.
 πάντος τῆς ἀντιπίπτοντος οὕτως πορεύεσθαι
 διώαται, ὡς πέφυκε, καὶ ὡς θέλει. ταύτην
 τὴν ῥασιώνην πρὸ ὁμμάτων πείμνηθ' καθ' ἡ
 εἰχρήσεται ὁ λόγ' Ἀλφ. πάντην. ὡς πύρ
 αἶω, ὡς λίθ' καί τω, ὡς κύλινδρος καὶ πρᾶ-
 τοὺς, μικτί μὲν οἱ ἰδιζήται. τὰ γὰρ λοιπὰ
 ἐγκύμματα ἢ τοι τῆς ἑμαλικῆς ὅτι τῆς νεκρῆς, ἢ
 χρεῖς ἔσθ' ἡ φύσις, καὶ τ' αὐτῆς τῆς λόγου εἰσδύ-
 σιως, ἢ θράυς, οὐδὲ ποιεῖ κακὸν οὐδὲ πούλ'·
 ἐπεὶ οὖν ὁ πάχων αὐτῶν, κακὸς αὐτῶν διδύς ἐγέ-
 νητο· γὰρ τῆν δόμων κατὰ σκευασμάτων παύ-
 τῆν ὁ πᾶσι κακὸν πινι αὐτῆν συμβῆ, πρὸ τῆς
 χεῖρος γίνε' αὐτῶν δ' ἰσχυρὸν οἱ ταῦτα ἢ εἰ δὲ εἰ-
 πέν, ὁ κρείττων γίνε' ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἐπαινε-
 τώτερος, ὁρῶς χρώμεθ' τοῖς πρὸς πίπτοντι.
 ὁ λυγρὸς ἢ μέμνητο, ὅτι δ' ἐν φύσει πολίτῳ εἰδὲς
 βλαπτῆς, ὁ πόλιν ἢ βλαπτῆς· εἰ δέ γε πόλιν
 βλάπτῃ, ὁ νόμος ἢ βλάπτῃ· τὸ τῆν ἢ τὴν καλῶ-
 μένων ἀκλῆρημα τῆν εἰδὲν βλάπτῃ νόμον. ὁ δὲ οὖν
 νόμον οὐ βλάπτῃ, ἔτε πόλιν, ἔτε πολίτην.
 τῶν δὲ διφυμνῶν ἔσθ' ἡ ἀληθὴς δογματῆς,
 ἀρετὴ καὶ δ' βραχύτατον, καὶ οἱ μέσῳ κείμενον
 τ εἰς ἔσθ'

εἰς ὑπόμνησιν ἀλυπίας καὶ ἀφοβίας. οὖν, φύλλα
τὰ μὲν αἵματος χαμάδις χέει, ἀλλὰ δὲ οὐκ ὕλη
τηλεδώσα φύφ, ἵαρος δ' ὑδι γίγει ὡρεν. ὡς
ἐνδρῶν γλευκὴ, ἢ μὲν φύφ, ἢ δ' ἀρχλήγει.

φυλλάειον ὃ καὶ τὰ τεκνία σου φυλλάει καὶ καὶ
παῦται τὰ ὑδιδοῶντα ἀξιοπίστως, καὶ ὑδιφημῶν
τα· ἢ ἐν τῷ ἀντιπῶν καὶ ταρώμενα, ἢ ὑσυχῇ φέ-
ροντα, ὅτι χλευάζοντα. φυλλάει δὲ ὁμοίως, ὅτι
τὰ ὄρα δεξιόμνη καὶ ὑπεροφημίαν. πάντα ἢ παῦ-
ται ἵαρος ὑδι γίγει ὡρεν, ἢ ταῖς αἵμασι καὶ τὰ βί-
βλικοι, ἢ περὶ ἢ ὕλη ἐτόρα αἰτῇ τῇ τῆν φύει. ὅτι
ὃ ὀλιγοχρόνιον κρινὸν πᾶσιν· ἀλλὰ σὺ πάντα ὡς
αἰῶνια ἐσόμενα φεύγεις, καὶ διώκεις, μεκρὸν ὅτι
καταμύσεις. τὸν δὲ ἵζερε γόντα σε ἦδη, ἀλλ' ὅτι
θρηνησέι. τὸν ὑγαίνοντα ὁφθαλμὸν πάντα
ἄρα δ' εἰ τὰ ὄρατα, ὅτι μὴ λέγειν, τὰ χλωρὰ δέ-
λω· ὅτι οὐδ' ὁφθαλμοῦντος ὅτι. καὶ τῷ ὑγαίνε-
σθαι ἀκούω, καὶ ὁσφρησθαι εἰς πάντα δ' εἰ τὰ ἀκ-
σά καὶ ὁσφραντὰ ἐτοίμω εἶν. καὶ τῷ ὑγαίνοντα τὸ
μαχὼν πρὸς πάντα τὸ ὄραμα ὁμοίως ἔχειν. ὡς
μύλων πρὸς πάντα ὅσα ἀλέσονται καὶ τισκύν-
σαι. καὶ τοίνυν πῶς ὑγαίνεσθαι διάνοιαν πρὸς
πάντα δ' εἰ τὰ συμβαίνοντα ἐτοίμω εἶν. ἢ δὲ λέ-
γεται τὰ τεκνία σωζέσθαι, καὶ πάντες οὐ, πᾶσι
πρῶτον ἐπαινέτωσιν, ὁφθαλμὸς ὅτι τὰ χλω-
ρὰ καὶ ἢ ὁδόντες τὰ ἀπαλά. οὐδ' εἰς ὅτι οὕτως
ὅτι ὡς τῷ ὅτι ἀρθρῶσιν καὶ ὅτι πρῶτον ἐπαι-
νέτωσιν

ἀποαζόμενοι τὸ συμβαῖνον κακόν. πονοῦντες
καὶ σοφὸς ὢν, μὴ τὸ πανύστατον ἔσται τῆς ὁ κατ'
αὐτὸν λείπον, ἀλλὰ πνύσω μὲν ποτε ἀπὸ τούτου
τῆ παιδαγωγῶ. χαλεπὸς μὲν οὐδὲν ἡμῶν
ὢν· ἀλλὰ ἡσθάνομαι ὅτι ἡσυχῇ καὶ τα γινώσκῃ
ἡμῶν. ταῦτα μὲν ὅν ὡδὶ τῆ πονοῦντων. ἐφ'
ἡμῶν ὅτι πόσα ἄλλα ὅτι δὲ ὁ πολὺς ὁ ἀπαλ-
λακτικῶν ἡμῶν. τὰ τοῦ ὅν ἐννόσεις ἀρθήσκον, καὶ
ὁ κατὰ τὸν ὅτι λείπον, λογίζομεν, ἐκ τοῦ-
τα βίε ἀπεργάζομαι, ὅτι ὡς αὐτοὶ οἱ κρινωνοί, ὑπὲρ
ὡν τὰ ποσά τα ἡσθάνομαι, ἡσθάνομαι, ἐφρόν-
ποσα, αὐτοὶ ἐκείνοι ἐδέχοντο με ὑπάγῃν, ἀλ-
λὴν πινὰ τυχὸν ἐκ τῶν ῥασιῶν ἐλπίζοντες.
πὶ αὐτῶν πὶς ἀντέχει τὸ ὅτι ταῦτα μακροτέρως
ἔλαττειν. Μὴ μόνον οὐκ ἔδωκεν ἔλαττον ὁ μὲν
αὐτοῖς ἀπὸ, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἐθὺς διασωζόν, ὅτι
λὸν, ὅτι ὄντας, καὶ ἰλιῶς, καὶ μὴ πάλιν ὡς ἀρσώ-
μεν. ἀλλ' ὡς ποτε, ὅτι τῶν ὁ θανάτῳ τῶν, ὁ κατ'
λὸν τὸ ψυχάλειον ἀπὸ τῶν σώματός ὅτι ἔλαττον, ὅτι
αὐτῶν ὅτι πλὴν ἀπὸ τῶν ἀρχώρησιν δὲ γινέ-
σθαι. καὶ γὰρ τῶν ὅτι φύσις σωῖν, καὶ ὡς
κεῖν. ἀλλὰ νῦν ὅτι λύνει; ὅτι λύνομαι, ὡς ἀπὸ οἱ-
κείων μὲν, ὅτι μὲν ἀνδελφός, ἀλλ' ἀβιάσως.
ὅτι γὰρ καὶ ὅτι τῶν καὶ φύσιν. ἔδωκεν ὅτι παντὶς
ὡς οἶόν τε τῶν πρὸς ὁ μὲν ὑπὸ πνύ, ὡς ὅτι
καὶ σωτὸν, ὅτι ὅτι, ἐπὶ πάντα φέρει. ἀπὸ ὅτι ὅτι
τ 2 σωτῶ,

σωτῆς, καὶ σεαυτοῦς πρῶτος ἰζέταζε. Μένειν οὗτο δ' ἐνδοξασθῆν ὅσιν ἐκείνο, δ' αὖθις ἐγκυρυσμῶν· ἐκείνο ῥητορεία, ἐκείνο ζωή, ἐκείνο, εἰ δ' εἰ ἐπείλς, αὐτῶν πρῶτο. μηδὲ ποτε συμπόλαιφανταί του δ' ἀποκρίματον ἀγγειώδους, καὶ τὰ ὀργάνια ταῦτα τὰ ἀποκρίμασινα. ὁμοίαι γὰρ ὅτι σκεπάρνω. μόνον ὃ ἀφ' ἑρποντα, καὶ ὅτι προσφυῇ ὅσιν· ἐπεὶ τοι οὐ μᾶλλον τίς τῇ ὀφελός ὅτι τῇ μοσίῳ, χρεῖς τῆς κινέσης καὶ ἰσχύος αὐτὰ αἰτίας, ἢ τ' κερκίδος τῇ ὑφαντεία, καὶ τῆς καλαμῆς τῇ χροῦντι, καὶ τῆς μασιγῆς τῇ ἡνιόχῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυτὸν· Βιβλίον ια'.

Αἱ ἴδια τ' λογικῆς ψυχῆς ἑαυτῶν ὁρᾷ, ἑαυτῶν ὁραθροῖ, ἑαυτῶν ὁπείαν αὐτὸν βέλνεται ποιεῖ, δ' ἡ κερπὸν ὃν φέρει αὐτῇ καρποῦ) (αὐτὸν ἢ τ' φυτῇ καρπὸς, καὶ δ' αἰνολογον τῇ ζώων ἄλλοι καρποῦν) τῆς ἰδίας τέλους τυγχάνει, ὅπως αὐτὸν δ' τῆς βίης πέρους ἡδιστῆ. ὅχι ὡς αὐτῇ ὁρχήσεως καὶ ἑαυτῶν.

ἡ ποικείσως ἢ τῇ τοιούτῃ ἀτελής γίγται
 ἢ ὅλη πρᾶξις ἐάν τι ἐγκύβη. ἀλλ' ὡδὶ πα-
 τὸς μέρους, καὶ ὅπου αὐὴ καταληφθῇ, πλη-
 ρὸς καὶ ἀποσοθεὶς ἐαυτῇ δ' πεπιπλυνῶται
 ὥστε εἰπεῖν, ἐγὼ ἀπέχω τὰ ἐμὰ. ἐπὶ δὲ ποιεῖ-
 ρεται δ' ὅλον κόσμον, καὶ δ' πᾶσι αὐτὸν κα-
 νόν, καὶ δ' ἅμα αὐτῷ, καὶ εἰς τὴν ἀπειρίαν
 τῷ αἰῶνι ἐκτείνεται, καὶ τὴν πόριδιαν
 παλιγγενεσίαν τῇ ὁλῶν ἐμπόριαν λαμβάνει, ὅ-
 τι πᾶσι, καὶ θεωρεῖ. ὅτι οὐδὲν ἡρώτερον ὄφον-
 ται οἱ μὲν ἡμᾶς, οὐδὲ πόριπτότερον εἶδον οἱ πρὸ
 ἡμῶν· ἀλλὰ τρόπον πινὰ ὁ τεσσερακοντούτης,
 ἐάν νοῦν ὁ ποσοῦν ἔχη, πάντα τὰ γενότα,
 καὶ τὰ ἐσόμενα ἐώρακε κατὰ δ' ὁμοειδές. ἴδιον
 δὲ λογικῆς ψυχῆς, καὶ δ' ὅλῳ τῷ πᾶσι,
 καὶ ἀλήθεια, ὅτι αἰδώς, καὶ δ' μηδὲν ἐαυτῷ προ-
 τιμᾶν, ὅτι ἴδιον ὁ νόμος, ὅτι αὐτὸν διένει-
 κε λόγῳ ὁρᾶς, καὶ λόγῳ δικαιοσύνης· ὡ-
 σθὲς ὡδὶ τὸ πεῦς, καὶ ὁρᾶς, καὶ παγκρα-
 τίου καταφρονήσεις, ἐάν τὴν ἡμετέραν φωνὴν
 καταμερίσῃς εἰς ἕνα τὸν τῇ φλόγγων, ἢ κατ'
 ἕνα πυθνησευτῷ εἰς τοῦτον ἡτῶν εἰ. ἀφ' ἡμῶν
 γὰρ ὡδὶ ὁ ὁρᾶς δ' ἀλλοθρον ποιήσας κατ'
 ἐκείνῳ κίνησιν ἡ χέσιν. πόδ' αὐτὸ καὶ ὡδὶ τῷ
 παγκρατίου. ὅλῳ δ' ἡ χέσιν ἀρετῆς, καὶ τῇ
 ἀπ' ἀρετῆς, μέμνητο ὡδὶ τὰ κτ' ἐμῶν ἵκεν. ἢ

192 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

τῇ ἀγαρίσει αὐτῷ εἰς κατάφρονσιν ἵεναι. ὁ δὲ
αὐτὸς καὶ ὡς δὲν εἶον ὄλον μετὰ φρε. οἷα ὅσιν ἡ
ψυχὴ ἡ ἐτοιμῶ, ἐὰν ἡδὴ ἀρλουθῆναι δέη τῷ σώ-
ματος· ἢ ἥτοι σβειδῆναι, ἢ σκεδαθῆναι, ἢ συμ-
μεῖναι. ὁ δὲ ἐτοιμον ἔδω, ἵνα ἀπὸ ἰδίκης κείσεως
ἐρῇ, μὴ κτ' ἐμὴ πῆρά τι ξιν ὥς οἱ Χριστιανοί,
ἀλλὰ λελογισμένως, καὶ σεμνῶς καὶ ὥς ὁ ἄλ-
λον πᾶσι ἀτραγώδως· πεποικία πινωνι-
κῶς· ἐκὼν ὠφέληται. ἔδω ἵνα ἀπὸ πέρχου
ἀπαντᾷ· καὶ μηδ' αὐτῶς. Τίς σε ἡ τέχνη; ἀ-
γαθὸν εἶν. ἔδω ὁ πῶς καλῶς γίνε, ἢ ἐκ θεω-
ρημάτων. ἦ, πῶς τῷ ὅλα φύσεως, τῷ δὲ πε-
εἰ τῷ ἰδίας τῷ ἀνθρώπου κατὰ σκευῆς. πρῶτον
αἱ τραγωδία πῆλθον ἐπὶ μαρτυρικῇ τῇ
συμβαινόντῃ, καὶ ὅτι ταῦτα οὕτω πέφυκε
γίνεσθαι. καὶ ὅτι οἷς τῷ σκευῆς ψυχασθῆναι,
τῷ τοῖς μὴ ἀλθεῖ τῷ μέλλοντ' σκευῆς. ὁρᾷτε
εἰ, ὅτι ἔτω δὲ ταῦτα πδραίνεα. καὶ ὅτι φέρ-
σιν αὐτὰ ὁ οἱ κηραγέτος· ἰὼ Κιθαράων. καὶ λέ-
γεται δὲ πῶς ἐπὶ τὰ ὁράματα ποιούντῃ
χρησίμως. οἷον ὅσιν ἐκείνο μάλιστα.

Εἰ δὲ ἡμελῆθω ἐκ θεῶν καὶ πάλιν ἐμὸς.

ἔχει λόγον καὶ ἔδω.

Καὶ πάλιν,

Τοῖς πρᾶγμασι γὰρ οὐχὶ θυμίσας καὶ
βίου διείξην ὥς ἐκείνον σάχυν.

Καὶ ὅσα ποιαῦτα.

Μετὰ

Μετὰ δὲ τῆς τραγωδίας ἡ ἀρχαία κωμωδία
 πῆνχθη, παιδαγωγικῶς πρὸς ῥητορὰν ἔχουσα, καὶ
 τῷ αὐτοφθίας οὐκ ἀχρήστως δι' αὐτὴν τῷ θυμῷ ῥήρημο
 σωῆς ἑπομνησκουσα· πρὸς οἷον τι καὶ Διογέ-
 νους ταυτὶ πῆελάμβανε. μετὰ ταῦτα τίς ἡ μέ-
 ση κωμωδία, καὶ λοιπὸν ἡ νέα πρὸς τίποτε πά-
 ρειληπῆαι, ἢ κατ' ὀλίγον ὑπὲρ τὴν ἐκ μιμήσεως
 φιλοτεχνίαν ὑπερῖον ἐπίσησον· ὅτι ἢ ὡς λέγε-
 ται καὶ ἑποδὲ τὴν πινὰ χρήσιμα, οὐκ ἀγνοεῖ.
 ἀλλὰ ἡ ὅλη ὑδιβολὴ τῷ τοιαύτης ποιήσεως καὶ
 θραματουργίας πρὸς τίνα ποτὲ σκοπὸν ἀ-
 πέβλεψε; πῶς οὐαργίς πρὸς πῆπαι τὸ μὴ εἶναι
 ἄλλω βίου ὑποδείξιν εἰς τὸ φιλοσοφῆν ὅπως
 ἐδιδάσκειν, ὥς ταύτῳ οἷον νῦν ὦν τυγχάνεις.
 Κλάδ' οὖν τῷ πρὸς σεχῆς κλάδ' ἀρκυπέεις, οὐ
 διώσεται μὴ καὶ τῷ ὅλου φντῷ ἀρκυπέσθαι.
 οὕτω δὴ καὶ ἀνθρωπ' οἷον ἀνθρώπου ἀρκυ-
 πείεις ὅλης τῷ κενωνίας ἀρκυπέσκει. κλάδον
 μὲν δὲ ἄλλ' ἀρκυπέεις, ἀνθρωπ' δὲ αὐτὸς
 ἑαυτὸν τοῦ πωλοσίου χωρίζει, μισήσας καὶ ἀρ-
 τραφεῖς, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ τῷ ὅλου πολιτ' εἶμα-
 τ' ἅμα ἀρκυτέμνηται ἑαυτὸν. πάλιν ἐκείν' οἷον
 δῶρον τοῦ συσησιμίου πάλιν κενωνίαν Διός. ἔ-
 ξισι γὰρ πάλιν ἡμῖν συμφῦναι τῷ πρὸς σεχῆ, καὶ
 πάλιν τῷ ὅλου συμπληρωτικῆς γένεσθαι. πωλο-
 νάκεις μοῖται γινόμενον τὸ καὶ πάλιν οἷον πάλιν δῶρι-

ρισιν, δυσείωνται καὶ δυσκοινοῦσιν αὐτοὶ
 ἄλλοις. ὅπως τοῦτο ὁμοῖον ὁ κλάδος
 ὁ ἀπ' ἀρχῆς συμβλαστήσας, καὶ συμπτου-
 συμμένειας ἔσθ' μετὰ τὴν ἀποκοπὴν αὐτῆς ἐγ-
 κειντελεθῆναι, ὅ, τί ποτε λέγουσι οἱ φυτοῦργοι,
 ὁμοθυμαδὸν μὲν, μὴ ὁμοδογματεῖν δέ. Οἱ αἰ-
 σάμενοι προῖόντι σοι καὶ τὸν ὁρῶντος λόγον, ὡς-
 ποῦ ἀπὸ τῆς ὑγῆς πράξεως ἀρξάμενοι σε οὐ
 διωκόντων, ὅπως μὴδὲ τῆς πρὸς αὐτοὺς δι-
 μιθείας ἐκκρετέωσαν. διὰ γὰρ φύλασσε ἑαυτὸν
 ἐπ' ἀμφοτέρων ὁμοίως. μὴ μόνον ὑπὸ τῆς δι-
 σταλτοῦς κρίσεως καὶ πράξεως, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς
 πρὸς τοὺς κωλύειν ὑπὸ χειρῶντας, ἢ ἄλλως δυ-
 σκείνοντας προσηύχεται. Ὁ γὰρ τὸ τοῦ ἀρῶντος,
 καὶ χαλεπαίνον αὐτοῖς ὡς ποῦ τὸ ἀρῶντος τῆς
 πράξεως, καὶ αἰδοῦναι καὶ ταπεινοῦντα. ἀμ-
 φοτέροι γὰρ ἐπίσης λιπώταται, ὁ μὲν ὑποπτε-
 στας, ὁ δὲ ἄλλοτελεθῆς πρὸς τὸν φύσει συγγενῇ
 καὶ φίλῳ. Οὐκ ἔστι χείρων ἐδεμία φύσις τέχνης.
 καὶ ὅτι αἱ τέχναι τὰς φύσεις μιμούμενται. ἢ ὅτι τὸ
 ἔσθ' ἢ πασῶν τῶν ἄλλων τελειοτάτη καὶ πρὸς λι-
 πτικώτατη φύσις, ἐκ αὐτῆς ἀρξάμενοι τῆς τεχνι-
 κῆς διμνηχανίας. πᾶσαι δὲ γὰρ τέχναι τῶν κρηττό-
 των αἰετὸν τὰ χείρω ποιῶσιν. ἐκδὲν καὶ ἡ κρηττὸν φύ-
 σις. καὶ οὐδὲν μὲν γένεσις δικαιοσύνης, ἀπὸ δὲ
 πάντης αἰσθητοῦ ἀρετοῦ ὑφίσταται. ὅτι τῆς
 ἀρετῆς

θῆσεται ὁ δίκαιος, ἐὰν ἦτοι ὄξυφρόνως πρὸς
τὰ μέσα, ἢ διέξαπατήσῃ καὶ πωπῶν καὶ κατὰ
πῶν καὶ ὧν. Εἰ δὲ ἐρχῇ ὁ σὺ τὰ πρᾶγμα-
τα ὧν αἱ διώξεις ὧν φυγαὶ θορυβοῖσιν σε. ἀλλὰ
τρόπον πᾶν αὐτὸς ἐπ' ἐκείνα ὁρᾷ. ὁ γὰρ κρι-
μα ὁ πᾶν αὐτῇ, ἡσυχάζει, καὶ κείνα μὲν
ἀτρεμῶντα, καὶ ὅτε διώκων ὅτε φεύγων ὁφθῇ.
σφαῖρα ψυχῆς αὐτοῦ, ὅταν μὴ ἐκτείνῃται
ἐπὶ π, μὴ ἐσω σωτρίῃ, μὴ ἐξω ζῶν. ἀλ-
λὰ φωτὶ λαμπρῇ, ὅτι τὴν ἀλήθειαν ὁρᾷ τὴν
παύσῃ, καὶ τὴν οὐ αὐτῇ.

Καταφρονήσει με τίς; ὁφείλει. ἐγὼ δὲ ὁλο-
μαι, ἵνα μὴ καταφρονήσεως ἄξιον πρᾶστων ἢ
λέγων ἐνέμωμαι. μισήσει; ὁφείλει. ἀλλὰ ἐγὼ
θιμότης καὶ ἠέριος παύσῃ, καὶ τούτῳ αὐτῷ
ἔτοιμα ὅτι πρὸς ὧν δέξαι, οὐκ ὀφείδω, ἀλ-
λὰ γνησίως καὶ χρηστῶς, οἷον ὁ φωνήων ἐ-
κείνῳ, εἴ γε μὴ προσποιεῖται τὰ ἐσω γὰρ δεῖ
τοιαῦτα εἶναι, καὶ ὅτι τῇ δυνάμει βλέπει-
ται ἀνθρώπων πρὸς μηδὲ ἀγαπητικῶς ὄξυ-
φρόνως, μηδὲ δεινοπαθεῖν. τί γὰρ σιμῶν
εἰ αὐτὸς νῦν ποιεῖ ὁ ἑαυτῷ τῇ φύσει σου οἰκείως,
καὶ δέχῃ τὸ πᾶν τῇ τῇ ὄξυφρόνως δικαιοσύνης, ἀν-
θρώπῳ τεταγμένῳ πρὸς τὸ γίνεσθαι δι' ὅτι
ὁ ὁ καὶ συμφέρον; ἀλλήλων καταφρονούν-

τὸν, ἀλλήλοις ἀρεσκύνοντες, καὶ ἀλλήλων ὑ-
 περέχοντες ἑλθόντες, ἀλλήλοις ὑποτασσάμε-
 νονται. ὡς σαπὲς καὶ κίβδηλος ὁ λόγος, ἵνα
 πωρῶμαι ἅπασι σοὶ προσφέρεται. πῶς οὖν
 ἀνθρώποι; ἵδου δ' εἰ πρὸς λέγειν. αὐτῷ φανή-
 σεται. ὡς τῷ μετῴπῃ γεγράφεται ὁφέλε-
 σθαι τοῖς ἑσθινόντες, ὡς τῷ ἐραστῶν ὁ τῷ βλέμματι,
 πάντα τοῖς γνωρίζῃς ὁ ἐρώμενος, ὅτι οὐκ ἔστι
 δὲ τὸ ἀπολεῖν καὶ ἀγαθὸν εἶναι, οἷον γράφεται. ἵνα ὁ
 πρῶτος, ἅμα τῷ προσελθεῖν θέλῃ δὲ θέλῃ αἰ-
 σῶν. ὡς τῷ πρὸς τοὺς ἀπολόγητος σκελῆματι,
 ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσῶν λυσιτελίας. πάντῃ μάστιγι
 ἵδου φθίγει, ὁ ἀγαθός, ὁ ἀπολεῖν, καὶ βίβλος, ὁ
 τοῖς ὁμμάσιν ἔχουσιν ταῦτα. καὶ ὁ λαμβάνει. καὶ
 λίστα ὡς δυνάμεις αὐτῶν τῇ ψυχῇ, ἵνα πρὸς
 τὰ ἀδιαφορεῖ ἀδιαφορεῖ, ἀδιαφορεῖ, ἵνα ἵ-
 καται αὐτῷ θεωρεῖ διηρημένως καὶ ὁλικῶς, καὶ μετῴ-
 πῃ, ὅτι ὁ αὐτῷ ὑπολήψιν πρὸς αὐτῷ ἡμῖν
 ἐμποιεῖ, ὅτι ὁ ἄλλος ἐφ' ἡμᾶς. ἀλλὰ τὰ ἡ ἀρεμῆς
 ἡμεῖς ὅτι ἡ, οἱ τοὺς πρὸς αὐτῷ κρίσεις γεννών-
 τες καὶ οἷον γράφονται ἐαυτοῖς, ἵνα ἡ μὴ γρά-
 φει. ἵνα ὅτι καὶ πρὸς λάθῃ, διὰ τοῦ ἵστασθαι. ὅτι
 ὁ λόγος χρόνος ἔσται ἡ τοιαύτη προσοχή. καὶ τοῖς
 πεπαιστωμένοις. Τί μεντοι δύσκολον καὶ γὰρ
 ἔστιν ταῦτα; εἰ ἡ ἡ φῶσιν ὅτι, καὶ αὐτοῖς.
 καὶ

καὶ ῥάδιζα ἔσω σοι· εἰ δὲ πρὸ φύσιν, ζήτει πᾶσι
 σοι καὶ τὴν οὐκ φύσιν. καὶ ἡδὴ ῥῶτο παθεῖν καὶ
 ἀδύξον ἦ. πασι γὰρ συγγνώμη τὸ ἴδιον ἀγα-
 λὸν ζητοῦσι. πόθεν ἐλήλυθεν ἕκαστον, καὶ ἐκ πῶ-
 νων ἕκαστον ὑποκειμένην, καὶ εἰς τὴν μεταβάλλ-
 λει, καὶ οἷον ἔσται μεταβάλλον, καὶ ὡς οὐδὲν
 κακὸν παύσεται. καὶ πρῶτον, τίς ἢ πρὸς αὐ-
 τοῦ μοι χάρις. καὶ ὅτι ἀλλήλων ὄνεια γέ-
 ναμεν. Καὶ κατ' ἐπερον λόγον, προσποσόμεθα
 αὐτῇ γένοια, ὡς κεινὸν ποίμνης, ἢ ταῦτα
 ἀγέλης. αἰῶνα δὲ ἐπιθι, ἀπὸ τῶ Εἰ μὴ ἄπομοι,
 φύσις ἢ τὰ ὅλα διοικῶσα. εἰ ῥῶτο, τὰ χείρονα
 τῇ κρηττόνων ὄνεια· ταῦτα δὲ, ἀλλήλων.
 δαῖτόρον δὲ, ὅποιοι πινέες εἰσιν ἡδὴ τῶ τραπέζης,
 οἱ τῶ κλιναίῳ, τὰλλα μάλιστ' ὅπως ἀνάγ-
 κας δογματῇν κειμένης ἔχουσιν, καὶ αὐτὰ δὲ
 ταῦτα μετ' οἷον τύφει παύουσιν. τρεῖτον, ὅτι εἰ
 μὲν ὁρῶς ταῦτα ποιοῦσιν, οὐ δὲ δυχεραίνον
 εἰδ' οὐκ ὁρῶς, δηλονότι ἄκοντες ὁ ἀγνοῶν
 τὸν. πᾶσαι γὰρ ψυχὴ ἄκουσα σέρεται, ὥστε
 πῦ ἀλλοθὺς, οὕτως καὶ τῶ κατ' ἀξίαν ἐκφί-
 σω προσφίεσθαι. ἀχλόνται γοῦν ἀκύνοντες
 ἀδικοι, καὶ ἀγνώμονες καὶ πλεονέκται, καὶ
 κατὰ παρ' ἀμαρτητικῶν παρὶ τοῦ πλεονέκτου. τίταιρ
 ὦν, ὅτι καὶ αὐτὸς πολλὰ ἀμαρτανίς, καὶ ἄλλος τοι-
 οὔτος ἔσται. καὶ ἐπὶ τῶν δὲ ἀμαρτημάτων ἀπέχει,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ τί ἔστιν ὡς ἐν ποικίλῳ ἔξῃς, εἰ καὶ διὰ
 θελίαν, ἢ δοξασίαν, ἢ τοιοῦτό τι κακὸν, ἀπέ-
 χη τὴν ὁμοίων ἀμαρτημάτων. πέμπτον, ὅτι
 οἱ ἐν ἀμαρτανῶσι κατέληκας. πολλὰ ῥ' κατ'
 οἰκονομίαν γίνεται, καὶ ὁ ἄλλος πολλὰ δὲ πρό-
 τρον μαθεῖν, ἵνα τις πρὸς ἀλλοτείας προξέως
 καταληπτίμως τι ἀρφύηται. ἕκτον, ὅτι ὅταν
 λίαν ἀγανακτήσῃ, ἢ ὀδυραθῇ, ἀκαταίθερος
 αὐθροῦται βίος, ὅμως ὀλίγον πάντως ὕψι-
 τάς τε. ἑβδόμον, ὅτι ἔχει πρῶτος αὐτὴν
 οὐχ ὁλοῦν ἡμῖν, ἐκείνη γὰρ ἐστὶν ἐν τοῖς ἐκείνων
 ἡγεμονικαῖς· ἀλλὰ αἱ ἐμέτραι ὑπελπίεις. ὅ-
 ρον γὰρ καὶ θέλων ἀφῆναι τί ὡς πρὸς δεινοῦ
 κρίσιν, καὶ ἀπῆλθεν ἡ ὀργή. πῶς ἔν ἀρώ; λογι-
 σάμεθα ὅτι ἐκ αἰσχροῦ. ἐάν τι μὴ μόνον ἢ τό αἰ-
 σχρὸν κακὸν, ἀνάγκη καὶ σὺ πολλὰ ἀμαρτανῶν,
 καὶ λησίων καὶ πάντοτε γινέσθαι. ὁ γὰρ, ὅσοι
 χαλεπώτερα ὑπὸ φέρουσιν αἱ ὀργαὶ καὶ λύποι
 αἱ ὑπὸ τοῖς τοιούτοις, ἢ πρὸς αὐτὰ ὅσιν ἐφ' οἷς ὀρ-
 γιζόμεθα καὶ λυπούμεθα. ἕνατον, ὅτι τὸ θυμέ-
 νος ἀνίκητον, ἐὰν γνήσιον ἢ καὶ μὴ σεσηπός, μηδ' ἐν
 ὑποκειμένῳ. τί γὰρ σοι ποιήσει ὁ ὑβριστής τε
 καὶ ἐὰν διατελῇ θυμῶν αὐτοῦ, καὶ ἐν ὅτῳ
 ἔτυχῃ πρῶτος πῦρ καὶ μεταδιδάσκῃς θυ-
 ροῦν πρὸς αὐτὸν ἐκείνου τὸν καιρὸν, ὅτε καὶ
 ποιεῖν σε ὑπὸ χειρὶ; μὴ τέκνον, πρὸς ἄλλο περ
 φύκει.

φύλαξιν. ὧν μὲν ἔ μὴ βλαβῶς, σὺ δὲ βλά-
 πῃς, τέκνον. καὶ δεικνῦναι θύαφως καὶ ὀλικῶς,
 ὅτι ῥῶτο ἔ τως ἔχει. ὅτι ἔδὲ μέλισσαι αὐτὸ ποιεῖ-
 σιν, ἔδ' ὅσα βωαγελαστικὰ πᾶφουκα. Διὲ δὲ μὴ
 τε εἰρωνικῶς αὐτὸ ποιεῖν, μὴ τε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ
 λαὸ φιλοπύργως καὶ ἀδίκτως τῇ ψυχῇ, καὶ
 μὴ ὡς οὐλοῦν, μηδὲ ἵνα ἅλῃ πᾶσας θαν-
 μασι· ἀλλ' ἢ τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι π-
 νόθ περιεσκήκωσι. τεύτῃν τῇν ὀνεία κεφαλαί-
 ων μέμνησο, ὡς πᾶ ἅ τῇν Μουσῶν δῶρα εἰλη-
 φῶς, καὶ ἀρεαί ποτε ἀνθρώπῳ εἶναι, ἕως
 ζῆς. φυλακτίον δὲ ἐπίσκε τοῦ ὀργίζεσθαι αὐ-
 τοῖς, ὅτι κλακθύνειν αὐτοὺς. ἀμφοτόρα γὰρ ἀ-
 κρινώοντα, καὶ πρὸς βλάβειν φέρει. πρὸ χει-
 ρον ὅ ὀ τὰς ὀργαῖς, ὅτι οὐχὶ δ' θυμοῦσθαι ἀν-
 δεικνῶν, ἀλλὰ δ' πρᾶον καὶ ἡμερον, ὡς περ ἀν-
 θρωπικώτορον, οὕτως καὶ ἀρρετικώτορον, ὅ-
 λοῦθ' καὶ νῆρων καὶ ἀνδρείας τῶτω μετε-
 σιν, οὐχὶ τοῦ ἀγανακτοῦντι καὶ δυσαρκετοῦντι.
 ὅτω γὰρ ἀπαθεία ῥῶτο οἰκειότορον, ποσούτω
 καὶ διωάμφ. ὡς περ τε ἡ λύνῃ ἀδωκῶς, ἔ τως
 καὶ ἡ ὀργή. ἀμφοτόροι γὰρ τέτρωνται, ὅ ὀν δὲ
 δώκεσιν. εἰ δὲ βούλει, καὶ δὲ κατον πᾶ ἅ τ' ἡ μ-
 σπῆτον δῶρον λαβεί. ὅτι ὅ μὴ ἀξιδας ἀμαρ-
 τάνῃ ῥῶν φαύλους μακίως. ἀδωαίτου γὰρ
 ἐπίεται. εἰ δὲ συγχωρεῖν ἄλλοις ἢ εἶν' ὀιδῶς,
 ἀξιδν

ἀξιούν δὲ μὴ εἰς σὲ ἁμαρτάνειν, ἄγνωμον καὶ
 τυραννικόν. Τέσσαρας μάλιστα τροπὰς τοῦ ἡγε-
 μονικοῦ πᾶφυλακτίου διηκίως, καὶ ἐπει-
 δὰν φωράσης, ἀπαλειπθεόν, ὑπὸ λήγοντα ἐφ'
 ἐκείνῃ οὕτως. ὅτε δ' φαίνεται ἐκ αἰαγ-
 καίων. ὅτε, λυλὸν κρινανίας. ὅτε, ἐκ ἀρ-
 τῆς μέλῃς λέγειν. ὅ γὰρ μὴ ἀφ' ἑαυτῆς λέγειν αὐ-
 τοῖς ἀποπώτα τοῖς νόμιζε. τί τὰ ρετόν δὲ ὅτι καὶ
 ὁ σαυτῷ ὀφειδής, ὅτι ὅτε ἡτῶ μύθου ἐστὶ καὶ
 ἑποκατακλινομένου τῆς αὐτοῦ διοτόρου μί-
 ρους, τῇ ἀπμωτόρῃ ὅτι τῇ μοίρῃ τῇ τ' σώμα-
 τος, καὶ ταῖς τούτου παχείαις ἡδοναῖς. Τὸ μὲν
 πνυμμάπῳ σου, καὶ δ' πυρῶδες πᾶν ὅσον ἐγ-
 κείνηται, καὶ τοὶ φύσει ἀνωφερῆ ὄντα, ὅμως
 πεινόμενα τῇ τῇ ὅλον διὰ ταῖς, πᾶν κρ-
 τέταται αὐτῷ δὲ ὑπὸ τῆς συγκείματ' καὶ δ'
 γεῶδες δὲ τὸ αὐτοῦ πᾶν, καὶ δ' ὑγρόν, καὶ τὰ κα-
 τωφερῆ ὄντα, ὅμως ἐγγύς καὶ ἐστὶ τὴν ἐχ-
 ἑαυτῷ φυσικὴν σάσιν. ὅτως αὖ καὶ τὰ σοιχεῖα ὑ-
 πακτῆς τοῖς ὅλοις, ἐπειδὴ πᾶν κατὰ ταχὺ σὺν
 βία μύθοντα, μέχρις αὐτῶν ἐκείθιν πάλιν δ' ἐνδοσι-
 μον τ' διαλύσεως σημῆναι. ὅ δ' ἐνὸν δὲ μόνον τὸ νοε-
 ρόν σ' μέρος ἀπειθές εἶναι, καὶ ἀγανακτεῖν τῇ ἑαυτῆς
 χεῖρῃ ὅτι τοὶ ἐδ' αὐτῷ γε βίαιον τὸ τῷ ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ἀλλὰ μόνον, καὶ φύσιν ἐστὶν αὐτῶν. οὐ μὲν τοὶ ἀνέχε-
 ται, ἀλλὰ πῶς ἐναντίαν φέρεται. ἢ γὰρ ὑπὸ τὰ αὐ-
 δικήματα

δικήματα καὶ τὰ ἀκλασήματα, καὶ τὰς λυ-
 πας, καὶ τὸν φόβον κινήσεις, ἐδὼν ἄλλόθεν, ἢ ἀ-
 φισαμλίου τῆ φύσεως. καὶ ὅταν δὲ πνιγῇ συμ-
 βαίνοντι δύσχεραίνῃ τὸ ἡγεμονικόν, καὶ ταλὶν
 περὶ καὶ τότε πῶς ἑαυτὴν χῶραν. πρὸς ἰσότητά
 γὰρ καὶ θεοσέβειαν καὶ σωφροσύνην, οὐχ ἥτιον
 ἢ πρὸς δικαιοσύνην. καὶ γὰρ ταῦτα οὐ εἶδεν
 ἐστὶ τῆ ἀκρινωνοσίας, μάλλον δὲ πρὸς ἐνδοξασ-
 τὴν δικαιοπραγίαν. ὅτι μὴ εἰς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ βίου σκοπὸς, ὅτι εἰς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς δὲ ὅλου τοῦ βίου εἶναι οὐ διώκεται. ἐκ ἀρκεί-
 τοῦ ἐρμηδίου, ἐὰν μὴ κακὸν προσθῇ, ὅπως εἶναι
 δεῖ τὸν σκοπὸν. ὥστε γὰρ οὐχ ἡ πᾶν-
 τὴν τὴν ὁπωδιὸν πλέουσι δοκούντων ἀγαθῶν
 ὑπολήψεις ὁμοίαι ἐστὶς, ἀλλ' ἡ τὴν τοίων δὲ πᾶ-
 ντων, τουτέστι τὴν κοινωνίας, οὕτω καὶ πᾶς
 σκοπὸς, δεῖ πᾶς κοινωνικὸς καὶ πολιτι-
 κὸν ὑποσχεσθαι. ὁ γὰρ εἰς ἑαυτὸν πᾶσας τὰς ἰ-
 δίας ὁρμὰς ἀποθνήσκων, πᾶσας τὰς πρὸς ἑαυ-
 τὸν ἀφροσύνας καὶ τὴν ἑαυτὸν αἰὲς οὐκ ἐστὶν. Τὸν
 μὴ τὸ ὀφείλον, καὶ τὸ κατοικίδιον καὶ τὴν πᾶσαν τού-
 τε καὶ διασώσκειν. Σωφροσύνης καὶ τὰ τὴν σωφ-
 ρον δόγματα, λαμίας ἐκάλει, παιδίον δὲ ἔμα-
 τα. Λακεδαιμόνιοι ὅτις μὴ ξένοις οὐ ταῖς θεωρίαις
 ὑπὸ τῇ σκιᾷ τὰ βάρβαρα ἐπιθεῖναι, αὐτοὶ ὅτι ἐν-
 χει ἐκαθεζόντο, τῷ Γόργίῳ ὁ Σωφροσύνης πᾶσι
 τῷ μὴ

τῷ μὴ ὀφείδειν πρὸς αὐτὸν, ἵνα ἔφη μὴ ᾖ καὶ
 κίψω ὀλίγη ἀπόλησις. Τοντέστι μὴ ὅτι πα-
 θῶν οὐδυνήσω αὐτὸν ποιεῖσαι. Ἐν οἷς τῇν Ε-
 φείων γράμματα, πρῶτον ἐκείνους σαφ-
 ῶς ὑπομνήσκονται τῇν παλαιῶν πνεύ-
 τῃν ἀρετῇ χρησάμενων. Οἱ γυναικόμενοι, ἑω-
 ρῶντες τὸν οὐρανὸν ἀφορᾶν, τὴν ὑπομνήσκον-
 μεθα τῇν ἀείκῃ ταῦτα ὡσαύτως εἰς αὐτῶν
 ὄψον ἀφαιρῶν τῇν, ὅτι τὴν τάξις καὶ τὴν κα-
 ρότῃ, ὅτι τὴν γυναικότη. Ἐδὲν γὰρ πνεύ-
 ματι ἀφαιρῶν. Οἷον ὁ Σωκράτης τὸ κώδιον
 ὑπὲρ σφύρι, ὅτι ἡ ξανθὴ πη λαβοῦσα δι-
 ῖματιον ἐξω πρὸς αὐτὴν. καὶ ἂν εἶπον ὁ Σωκρά-
 τῆς οἷς ἐταίροις αἰδοῦντο καὶ ἀναχρησάσιν,
 ὅτι αὐτὸν εἶδον ὅπως ἐσαλμῶν.

Ἐν τῷ γράφῃ καὶ ἀναγνώσκῃ οὐ πρότε-
 ρον ἀρξῆς, πρὶν ἀρχῆς. ὅσοι πολλῶν μάλ-
 λον αὐτῷ βίω.

Δεῖν πρὸς φωνῆς, ὅτι μετέστι σοι λόγον.

Ἐμὸν δ' ἐγείλασθε φωνῆς.

Μέμψονται δ' ἀρετῇ χαλεποῖς βαλζον-
 τες ἐπεσιν. Σύναν χειμῶν τῇν, μαινομέ-
 νου. οἷον τῷ τὸ παιδίον τῇν, ὅτι ἐκ ἐπὶ δι-
 δόται. καὶ ταφίλουντα τὸ παιδίον ἐλεγει ὁ Ε-
 πικτήτῃ, αὐτὸν ὑπὲρ φωνῆς, αὐτὸν ὅπως
 ἀφαιρῶν. δύσφημα ταῦτα; ὅτι ἐν δύσφημον ἔφη
 φωνῇ.

φυσικῶν πινθ' ὁρῶν σημαντικόν. ἢ καὶ τὸ εὖ
 σαχναῖς διελαθῆναι, δύσφημον. ὁμφαξ, σαφυ-
 λή, σαφίς, πάντα μεταβολαί, ἐκ εἰς τὸ μὴ ὄν,
 ἀπὸ εἰς τὸ ἔν μὴ ὄν. Ληστὴς προαιρέσεως ἐγίνε-
 ται, διὰ τὴν ἐπικτήτην. Τέχνῳ δὲ ἔφη πόδι δι'
 συγκαταπίδεσθ' ὁρεῖν. καὶ ἐν τῷ πόδι τὰς ὁρ-
 μὰς τόπῳ δι' προσεκτικόν φυλάσσειν, ἵνα μεθ'
 ὑπεξαίρεσας, ἵνα κοινωνικῶς, ἵνα κατ' ἀξίαν. καὶ
 ὁρεῖσθ' ὡς μὲν πάντα πασιν ἀπέχεσθ', ἐκκλίσει
 δι' ἐπὶ μὲν τῇ ἐκ ἐφ' ἡμῖν χρῆσθ', ὅτι ποδὶ
 τῷ τυχόντ' ὅν ἔφη ὅσιν ὁ ἀγὼν, διὰ ποδὶ τῷ
 μαίνεσθαι, εἰ μὴ ὁ Σωκράτης ἔλεγε. τί θέλει
 λῆτε λογικὴν ψυχὰς εἶναι, ἢ ἀλόγων; λογι-
 κῶν. πίνων λογικῶν; ὑγῶν, ἢ φαύλων;
 ὑγῶς; τί δ' ἡ ζητεῖτε; ὅτι ἐλθ-
 ῶν. τί δ' ἡ μάχεσθε, καὶ
 διαφίρωθε;

υ

ΜΑΡ

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίου ιβʹ.

ΑΝΤΑ ἐκείνα ἐφ' ᾧ διὰ πε-
 ριόδου δύχῃ ἐλθεῖν, ἥδη ἔχει
 διώσκει, ἐὰν μὴ σωθῇ φθο-
 νῆς. ὁ δὲ ὅς ἐστιν, ἐὰν πᾶν τὸ πῦρ ἐ-
 λθὼν καταλίπῃς, καὶ τὸ μέλλον ἐ-
 πιτρέψῃς τῇ προνοίᾳ. καὶ δὲ παρὸν μόνον ἀπθυ-
 θάωκας πρὸς ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνην· ὁσιότη-
 τα μὲν, ἵνα φιλήσῃς δὲ ἀχρεμόμηνον. σοὶ γὰρ αὐ-
 τὸ ἢ φύσις ἐφέρει, καὶ σὲ τούτῳ δικαιοσύνην ὅς,
 ἵνα ἐλθὼν δέξῃς καὶ χερεὶς περιτοκῆς λέγῃς τε
 τὰ ληθῆ, καὶ πράξης τὰ κατ' νόμον, καὶ κατ'
 ἀξίαν. μὴ ἐμποδίσῃ δέ σε, μήτε κακία ἄλλο-
 τρία, μήτε ὑπόληψις, μήτε φωνή, μήδ' ἐμὴ αἰ-
 σθησις τῆς πονηρίας σου σοὶ σαρκιδίου. ὁ-
 ψεται γὰρ δὲ πάχον. ἐὰν δὲ ὅτε δὴ πᾶσι πρὸς
 ἰσχύος γένῃ, πᾶσι ταῖς ἄλλαις καταλιπὼν, μό-
 νον τὸ ἡγεμονικὸν σου, καὶ τὸ εἰς σοὶ θεῖον πηγήσῃς, καὶ
 τὸ μὴ πᾶσι δοῦναι ποτε ζῆλον φοβηθῇς, ἀλλὰ τό γε
 μηδέποτε ἀρξάσθαι κατ' φύσιν ζῆλον· ἔστι αὐθρο-
 πῶν ἄξιον τῆς γεννήσαντος κόσμου, ὅς πᾶσι
 εἰδὼν τῆς πατρίδος, καὶ θαυμάζων ὡς
 ἀπεσοῦν

ἀποσπόμενα τὰ κατ' ἡμέραν γινόμενα, ὧς κη-
μαίμεθα ἐν τῷδε καὶ τῷδε. Ὁ θεὸς παύει
τὰ ἡγεμονικά, γυμνά τῇ ὑλικῇ ἀγγείῳ καὶ
φλοιδῶν καὶ θαρμάτῃ ὁρᾷ. μόνω ῥ' τῷ ἑαυτῷ
νοεῖ μόνων ἅπερ, ἥ ἑαυτῷ εἰς ταῦτα ἐρένη-
κεί τῇ καὶ ἀποχετθιμένων. εἰάν ᾧ σὺ τῷδε ἐδί-
σῃς ποιεῖν, τὸ πολὺν παλαιασμὸν σεαυτῷ παλαι-
αιήσεις. ὁ ῥ' μὴ τὰ παλαιήματα κρηάδια ὁρᾷ,
ἢ παρὰ ἐαδῆται, καὶ οἰκίαν, καὶ δοῖαν, καὶ πλὴν
ποιαύτων παλαιολιῶ καὶ σκηλιῶ θεώμενος, ἀρ-
λίσσει τῇ ὁρᾷ ὅτι ὡς σιωπῆσθαι, σωματικῶς
πνυμάτιον, νῦν. τὴν τὰμα μέχρι τῷ ὑπὸ
λαοῦ δέον σά ὅτι. ἥ ᾧ τείνον μόνον κυρίως σὸν, ὁ
εἰάν χωρίως ἀπ' σεαυτῷ, τῷδε σὺ σῆς
δοξαίας, ὅσα ἄλλα ποιεῖς ἢ λέγεις ἢ ὅσα αὐτὸς
ἐποίησας ἢ εἶπας, καὶ ὅσα ὡς μέλλοντα ταράσ-
σεις, καὶ ὅσα τῷ παλαιήματι σοι σωματικῶς, ἢ τῷ συμ-
φύτῳ πνυμάτι, ἀποαίρεται πρόσθεν, ὅ-
σα ἢ ἐξωθεν παλαιήσεις διὰ ἑλίας, ὥς τῷ (σωφ-
μαρμύων ὁρᾷ καὶ θαρμάτῃ πλὴν νοεῖν διὰ
μὴν ἀπόλυτον ἐφ' ἑαυτῷ ζῶν, ποιῶν τὰ δι-
καια, ὧς δέλεαν τὰ συμβαίνοντα, καὶ λέγ-
ειν τὰ ληθῆ, εἰάν χωρίως φημί τῷ ἡγεμονικῷ τῷ
τῷ παλαιήματι ἐν παλαιότητι, καὶ τῷ
χρόνῳ τὰ ἐπὶ κῆνα, ἢ τὰ πρῶτα, ποίησας
τὴν σεαυτῷ, οἷος ὁ Ἑμπεδοκλῆς σφαῖρος κυκλῶ-

τὸν κενὸν πορευθεὶς ταύων, μόνοντε ζῶ ἐκμε-
 λετήσης ὁ ζῆς, ταῖς τῶ πῦρ, διωθήσῃ τότε μέ-
 χρι τῆς ἀφ' ὅθεν ἐπορεύσονται, ἀταρακ-
 τως καὶ ἀγένης, καὶ ἰλῆος τῷ σαυτῆς δαίμονι
 ἀφαιδῶναι. Πολλὰ κίς ἐθαύμασα, πῶς ἐαυτὸν
 ἐκείνους μᾶλλον παύειν φησὶ, τῷ δὲ ἐαυτῆς πε-
 ρὶ αὐτῆς ὑπόληψιν ἐλάττειν λόγῳ πίθεται, ἢ
 πῶς τῷ ἄλλων. Εἰ γοῦν πινὰ θεὸς ὑπὸ τῶν, ἢ δι-
 σκάλως ἐμφρων καλῶς μὴ κατ' ἐαυτὸν ὁ-
 θυμῶς καὶ ἀφροσύνης, ὁ μὴ ἂν μάχῃ γνώσκων
 ἴσχοι, ἐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἔστω ἐπορεύσῃ.
 ἔτω ὅν τινας μᾶλλον αἰδῶμεθα πῶς ποτε πε-
 ρὶ ἡμῶν φρονήσῃ, ἢ ἐαυτούς. Πῶς ποτε πάν-
 τα καλῶς καὶ ὀλιανθρώπως διατάξαντες οἱ
 θεοί, ἔστω μόνον πῦρ, ὁ οἷος τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ πάντων χρηστῶν, καὶ πλεῖστα πρὸς τῷ
 θεῷ ὡς συμβόλαια θεμνῶν, καὶ ὑπὸ πλεῖ-
 στον δι' ὧν ὁσίων καὶ ἱερουργῶν ζωνῆσαι ἔσ-
 θαι γλυκύς, ἐπειδὴν ἀπαξ ἀφ' ὅθεν ὁ μὴ
 κἄν αὐτὸ γίνεσθαι, ὅλῃ εἰς τὸ παντελὲς ἀποσ-
 βηκοίαι. ἔστω δὲ εἴ πορ καὶ ἔτως ἔχει, ὅτι ἴσθι ὅτι
 εἰ ὡς ἐπὶ ὡς ἔχειν ἔδει, ἐπορεύσῃ. εἰ γὰρ δι-
 καιὸν ὡς, ὡς αὐτὸ καὶ διωκτῶν. καὶ εἰ κ' ἐφύσιν,
 ἢ περὶ αὐτὸ ἢ φύσις. ἐκ δὴ τῆς μὴ ἔτως ἔ-
 χειν, εἴ πορ ἔχ' ἔτως ἔχει, πῶς ὁδοῖς τὸ μὴ δι-
 σκάλῃ ἔτω γίνεσθαι, ὅπως ἢ καὶ αὐτὸς, ὅτι ἔστω
 πῦρ ζῆ-

πρᾶξῃ τῇ δικαιολογίᾳ πρὸς τὸν θεόν. ἐκ αὐτοῦ δὲ
 ἔγω διελεχόμεθα τοῖς θεοῖς, εἰ μὴ ἀρίστοι καὶ
 δικαίοι ταῖς εἰσιν. εἰ δὲ ῥῶτο, ἐκ αὐτοῦ πῶς ἐπι-
 σταν ἀδίκως καὶ ἀλόγως ἡμελημενίον τῇ οὐκ τῇ
 ὀφθαλμοσμήσει. Ἐθίξει καὶ ὅσα ἀφρονήσεις. καὶ
 γὰρ ἡ χεὶρ ἡ ἀεισερὰ πρὸς τὰ ἄλλα ὅτι δὲ ἀνέ-
 λιστον ἀργὸς ἔσται, τῷ χαλινῷ ἐρρωμηνέστερον ἢ
 ἢ δεξιὰ κρατεῖ. ῥῶτο γὰρ εἰδισται. Ὅποιον δὲ
 καταληφθῆναι ἔσται τῷ θανάτῳ, καὶ σώμα-
 τι καὶ ψυχῇ πλὴν βραχύτητα τῷ βίῳ, πλὴν ἀ-
 χαλάν τῷ ὀπίσω καὶ πρὸς αἰῶνος, πλὴν αἰδέ-
 νων πάσης ὕλης, γυμνά τῷ φλοιῶν διασπασθαι
 τὰ αἰπώδη. τὰς ἀναφορὰς τῷ πρᾶξεων. τί πό-
 νῃ, τί ἡδονῇ. τί θάνατῳ, τί ὀδῶ. τίς ὁ ἐαυτῷ
 ἀσολίας αἶπος. πῶς ἔδῃς ὑπὲρ ἄλλου ἐμποδί-
 ζεται. ὅπῃ πάντα ὑπόληψις. Ὅμοιον δὲ εἶναι δὲ
 οὐκ τῇ τῷ δογματῇ χρεῖται, παγκρατίας, ἐχί-
 μονομαχῶ. ὁ μὲν γὰρ τὸ ξίφος ὡς χρῆται, ἀφ-
 πίθεται καὶ ἀναρῆται. ὁ δὲ πλὴν χεῖρα ἀεὶ ἔχει,
 καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ συστρέφει αὐτῷ δὲ. ῥαυτὰ τὰ
 πρᾶγματα ὁρᾶν διαροῦντα εἰς ὕλην, αἶπον,
 ἀναφορὰν. ἢ λίκιν ὀζουσίαν ἔχει ἀνθρώπος μὴ
 ποιεῖν ἄλλο, ἢ ὅπῃ μέλλῃ ὁ θεὸς ἐπαινεῖν. καὶ
 δέχεται πάν, ὁ ἀνέμῃ αὐτῷ ὁ θεός. τὸ ἐξῆς
 τῇ φύσει, μήτε θεοῖς μεμπέων. οὐδὲν γὰρ ἐκόν-
 τος ἢ ἄκοντος ἁμαρτάνουσι, μήτε ἀνθρώποις,

ἔδει γὰρ ἔχει ἀκοντῶς, ὥστε ἔδωκεν ἡμιπῆλον. πῶς
γέλοιθ' καὶ ξοίθ' ὁ θαυμαλὸν ὅππῃ τῇν αἰ-
ῶν Βίῳ γινόμενων.

Ἦτοι ἀνάγκη εἰμαρμένη, ἀπράξατο τάξεις; ἢ
πρόνοια ἰλάσιμθ' ἢ φρενός ἐκαιότητος ἀπο-
στάτης. ἐμὴν ἀπράξατο ἀνάγκη, πᾶσι τε
νῆς; εἰ δὲ πρόνοια ἰδιδεχομένη τὸ ἰλάσκεσθαι, ἄξιον
αὐτὸν ποιεῖν τ' ἐκ τῆς θεῆς βοηθείας. εἰ δὲ φρε-
νὸς ἀνγκυμόνουτο, ἀσμελίζει, ὅπῃ οἱ τοιοῦτοι
τοῦ κλύδωνι αὐτὸς ἔχεις οἱ σωτῶν πᾶσι νοῦν
ἡγαμονικόν. καὶν ποιεῖν σε ὁ κλύδων, πᾶ-
φρέτω δ' σαρκίδιον ὃ πονημάτιον τ' ἄλλα.
ὅν γὰρ νοῦν οὐ προίσει. ἢ ὃ μὲν τῆς λύχνης φῶς
μέχρι σβεσθῇ, φαίνει, ὅτ' αὐγὴν ἐκ ἀρχαλ-
λας ἢ δὲ ἐν σοὶ ἀλμύρα καὶ δπαισιώη ὅτ' σω-
φροσύνη, προαποσβήσεται; ἰδὶ τῆς φαντα-
σίαν πᾶσχόντ' ὅπ' ἡμαρτε. τί δαὶ οἶδα εἰ
ῥῶτο ἀμάρτημα. εἰ δὲ καὶ ἡμαρτων, ὅπ' κατέ-
κεινοι αὐτὸς ἑαυτοῦς. καὶ ἔτως ὁμοιον ῥῶτο,
τοῦ κατὰ φύσιν πᾶσι πῶς ἑαυτῶν ὅφελος. ὅπ' ὁ μὴ
θέλων τὸν φαῦλον ἀμαρταίειν, ὅμοιθ' τῷ μὴ
θέλοντι πῶς σπῆν ὁ πῶν οἱ τοῖς σῆνις φέρειν, ὅ-
τ' αὖ βρέφει κλαυθμυρίζεται, καὶ τὸν ἵπποισι
χρηματίζειν, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναγκαῖα. τί γὰρ
πάθῃ πῶς ξὶν ἔχῃ τοιαύτῳ. Εἰδὼν γοργὸς εἰ,
ταύτῳ διεξέπυσεν. Εἰ μὴ καθύκει μὴ πρῶτος.

εἰ μὴ

εἰ μὴ ἄλκιός ἐστι, μὴ εἴπῃς. ἡ γὰρ ὁρμή σου ἔστω, εἰς
 τὸ παῦν ἀεὶ ὁραῖν, τί ὅστιν αὐτὸ ἐκείνο τὸ πλὴν φαν-
 τασίαν σοι ποιοῦν, καὶ ἀναπύσσειν διακρίνοντα, εἰς
 τὸ αἵτιον, εἰς τὸ ὑλικόν, εἰς τὴν ἀναφοράν, εἰς
 τὸν χρόνον, ἐν τῷ δὲ πεπαισθῆναι αὐτὸ διέπει.
 Αἰσθῶν ποτέ, ὅτι κρείττον ἔχει δαίμονιό τόνον
 ἔχεις ὁ σαυτῷ, ὅτι τὰ πάθη ποιούντων, καὶ κα-
 τάπαξ τῇ νουθεσίᾳ σου τῇ σε· τί με νῦν ὅστις
 ἢ δαίμονι. μὴ φόβος; μὴ ὑποψία; μὴ ὑπὸ
 θυμῷ; μὴ ἄλλο τι τοιοῦτον; Πρώτον, τὸ μὴ εἶναι,
 μηδὲ ἀνὰ ἀναφορᾶς. δεύτερον, τὸ μὴ εἶναι ἄλλο
 τι, ἢ τὸ κινητικὸν τέλει τῇ ἀναγωγῇ ποιεῖ-
 σθαι. ὅτι μετ' οὐ πολλῷ, ἐδὲ οὐδαμῶς ἔσθαι,
 οὐδὲ τῇ τῇ πᾶσι νῦν βλέπεις, οὐδὲ τούτῃ τίς
 τῇ νῦν βιοῦν τῇ. πάντα γὰρ μεταβάλλεις
 καὶ κρείσσει καὶ φθείρειται πέφυκον, ἵνα
 ἔσθαι ἐφεξῆς γίνηται. ὅτι πάντα ἢ ὑπολαμβάνει
 καὶ αὐτὴ ἐπὶ σοι. ἄρον ὅτι θέλεις τὴν ὑπό-
 ληψιν, καὶ ὡς περὶ καίμην τι τὴν ἀκρὴν γα-
 λήν, σαφεινὰ πάντα, καὶ κόλπον ἀκύνει.
 μία καὶ ἡ τῶν ἐνεργειῶν καὶ καιρὸν παυσάμε-
 νη, ἐδὲ ἐκείνην πάσαι, καλὸν πέπαιται, ἐδὲ ὁ
 πρῶτος τὴν πρῶτον ταύτῃ, κατ' αὐτὸ τῷ το,
 καὶ ὁ πέπαιται, κακόν τι πέπονθεν. ὁμοίως ὅτι
 ὁ ἐκ πασῶν τὴν πρῶτον σύστημα ὅπερ ὅστις ὁ
 βίος, ἐὰν ἐν καιρῷ παύσῃται, ἐδὲ ἐκείνην πᾶ-

κατ' αὐτὸ τῆτο, καὶ ὁ πᾶσι παύσαις αἰ καιρῶ τ' εἰρημὸν ἵδωσιν, καμῶς δι-
 τέλῃ. τ' δὲ καιρὸν, καὶ τὸν ὅρον δίδωσιν ἡ φύσις,
 ποτὲ μὲν καὶ ἡ ἰδία, ὅταν αἰ γῆρα, πάντως δὲ
 ἡ τῇ ὀλῳ. ἡς τῇ μερῶν μεταβαλλόντῃ, κα-
 ρὸς αἰεὶ ἡ ἀμμουθ' ὁ σύμπας κόσμος ἀλγί-
 νει. καλὸν ὃ αἰεὶ πᾶν καὶ ὠραῖον ὃ συμφέρον
 τῷ ὄλῳ. ἡ δὲ κατὰ παύσεις τῆ βίου, ἐκείτω οὐ
 κακὸν μὲν, ὅτι εὐδὲ αἰχρὸν. εἰπὼς ὁ ἀποαίρε-
 τον, ἡ εὐκ αἰκρινώοντον, ἀγαθὸν δὲ, εἰπὼς τῷ ὄλῳ
 καίειον, καὶ συμφέρον, καὶ συμφερόμενον. ὁ-
 τω γὰρ καὶ θεοροφώρηθ' ὁ φερόμενθ' κατὰ
 ταῦτα θεῶ. ὁ δὲ ταῦτα τῇ γνώμῃ φερόμενθ'.
 Τεῖα ταῦτα δὲ πρὸς ἑα ἔχῃ, ἡδὲ μὲν ὦν
 ποιεῖς, εἰ μήτε εἰκῇ, μηδὲ ἄλλως ἢ ὡς αἰ ἡ δίκη
 αὐτῇ οἰήρησιν. ἡδὲ δὲ τῇ ἐξωθεν συμβαινόν-
 τως, ὅτι ἡπὶ κατ' ἡδὲ τυχίαις, ἡ κ' πρὸ-
 νοιαν. ὅτε δὲ τῇ ἡδὲ τυχίᾳ μεμπῆον ὅτε τῇ
 πρηνόια ἐγκλητέον. δούτορον, ὁ ὁποῖον ἐκείτων
 ἀπὸ περιήμαθ', μέχρι ψυχώσεως, καὶ ἀπὸ ψυ-
 χώσεως, μέχρι τῆ πῶν ψυχῶν ἀφῶσθαι, ἡ ὁ
 οἶων ἡ σύγκεισις, καὶ εἰς οἶα ἡ λύσις. τεῖον, εἰ
 αἰ μετέωρθ' ὁ ζαρθεῖς κατὰ κεφάλαια τὰ ἀν-
 θρώπεια, καὶ τῶν πολυτροπίαν ὅση κατὰ νοή-
 σαις. (ἡδὲ ὡν ἄμα, καὶ ὅσον τὸ πᾶσι κοινῶν,
 οἰαίειων ὁ οἰαίειων. ἡ ὅτι ὁσάκις αἰ ὁ ζαρ-

ἄνθρωπος, ταῦτά ἐστι· τὸ ὁμοφθῆς, ὁ ὀλιγοχρόνιον· ἐ-
 πί τέτοις, ὁ τύφθ'. Βάλε ἔξω τὴν ὑπόληψιν,
 σέσωρα· πῶς δὲ ὁ κωλύων ἐκβαλλειν; Ὅταν
 δυσφορῆς ἐπὶ πινι, ἐπελάβου τῆς, ὅτι πάντα
 κατὰ τὴν τῆς ὁλῆς φύσιν γίνεται· καὶ τοῦ,
 ὅτι δ' ἁμαρτανόμιον ἀλλότριον· καὶ ὡς τε-
 τοις τῆς, ὅτι πάντ' ἁγνόνιον ἔως αἰετὶ γίνεται,
 καὶ γινώσκεται καὶ νῦν πάντα χρὴ γίνεται· τῆς,
 ὅση ἡ συγγένεια ἀνθρώπου πρὸς πάντ' τὸ ἀν-
 θρώπουτος γινώσκ'. οὐ γὰρ αἱματίον, ἢ σπερ-
 ματίον, ἀλλὰ νοῦ κρινώντα· ἐπελάβου δὲ καὶ
 τῆς, ὅτι ὁ ἐκείνου νοῦς θεός, καὶ ἐκείνου ἐξέρχεται.
 τῆς, ὅτι ἐδὲ ἴδιον ἐδὲ ὁδός· ἀλλὰ καὶ δ' τεκνίον,
 καὶ δ' σωματίον, καὶ αἰδ' δ' ψυχάριον ἐκεί-
 νου ἐλήλυθεν· τῆς, ὅτι πάντ' ὑπόληψις· τῆς,
 ὅτι ὁ πῶν μόνον ἐκείν' ἔχει, καὶ ἔστω ἀρ-
 βάλλει· συνεχῶς ἀναπολεῖν, ἐδὲ ἐπὶ πινι λίαν
 ἀγανακτήσαντας, ἐδὲ ἐν μεγάλαις ὁδοῖς, ἢ συμ-
 φοραῖς, ἢ ἐχθραῖς, ἢ ὁποιασοῦν τύχαις ἀκμά-
 ζαντας· ἔτα ἐφιστάμεν, πῶς νῦν πάντα ἐκείναις
 καπνός, καὶ σποδός, καὶ μῦθος, ἢ ὅτι μῦθος· συμ-
 πλοσπιπῆτω δὲ καὶ τὸ ποιεῖτο πάντ', οἶον, φά-
 ειθ' Κατεμῖνθ' ἐπ' ἀγρῶ· Ὁ Λάσιος Λάσιος,
 καὶ Στόρνινθ' ὡς Βαίαις, καὶ Τιβείθ' ὡς
 Καπείαις, καὶ Οὐνίθ' Ρεφθ', καὶ ὁλῆς
 ἢ πρὸς ὁποῦν μετ' οἰκίαις ἀφ' ὁδοῦ· καὶ ὡς

διτελές παῦν τὸ κατὰ τοῦ νόμου. Ἐὐφροσύνη
 σφοδρόν δ' ἰδὼν τῆς δοθείσης ὕλης ἑαυτὸν δι-
 καιον, σώφρονα, θεοῖς ἐπιμέλειον ἀφελγὸς πᾶσι
 χεῖν. ὁ γὰρ ὑπὸ ἀτυφία τῷ φθιτοφύμῳ
 πάντῃν χαλεπώτατος. πρὸς τοῦ ἐπιζητεῖσθαι,
 πῶς γὰρ ἰδὼν τοῦ θεοῦ, ἢ πόθεν κατεληφώς ὅτι
 εἰσὶν ἔτι σέβας. πρῶτον μὲν καὶ ὁφείδει
 εἶσθαι. ἔπειτα μετὰ οὐδὲ πῶς ψυχῇ πῶς ἐμμε-
 νῶν ἑώρακα, καὶ ὁμοῦ πᾶσι. οὕτως δὲ καὶ τοῦ
 θεοῦ, ὅς ἐστι τῆς διανοίας αὐτῆς ἐκείνου τε πε-
 ραῖναι, ἐκ τούτῃν ὅτι τέ ἐστι κατὰ λαμβάνω, καὶ
 αἰδοῦμαι. Σωτηρία βίου, ἐκείνου δὲ ὅλου αὐ-
 τοῦ πᾶσι ὁρᾶν. τί μὲν αὐτῶν ὁ ὑλικὸς, τί δ' αὖ
 αἰτιώδης. ὅς ὅλης τῆς ψυχῆς τὰ δίκαια ποι-
 εῖν, καὶ τὰ ἀληθῆ λέγειν. τί λοιπὸν, ἢ ἀρ-
 λούην τῶν σωμάτων ἄλλοι ἐπ' ἀλλήλων ἀγα-
 λῶν, ὥστε μηδὲ δὲ βραχύτατον διάστημα ἀρ-
 λείπεν. Ἐν φῶς ἡλίου καὶν διαργητοὶ πόλεις,
 ὅριστοι, ἄλλοις μυείοις, μία ὅσα καὶν, καὶν διέρ-
 γηται ἰδίως ποιοῖς σώμασι μυείοις. μία ψυ-
 χὴ, καὶ φύσει διαργηται μυείας, καὶ ἰδίως
 ποιεῖται. μία νοερά ψυχὴ, καὶν διακινεῖ-
 θαι δοκῇ. τὰ μὲν ἐν ἄλλοις μέρη τῇν ἐρημίων,
 οἷον πονήματα καὶ ὑποκείμενα, αἰαῖαται
 καὶ αἰοικέωτα δὴ μὲν, καὶ τοῖς κακίαις δὲ
 τοῦν σωίχει, καὶ ὅς ἐπειτα αὐτὰ βρῖθον δια-

καὶ δὲ ἰδίως ὑπὲρ ὁμόφυλον γίνεται, καὶ συνίσταται, καὶ ἐκδιέρχεται τὸ κοινωνικὸν πάθος. Τί ὑπὲρ ζητεῖς· τὸ διαγίνεσθαι; ἀλλὰ τὸ αἰσθάνεσθαι; ὃ ὁρμῶν. τὸ αὐξάνεσθαι; τὸ λήγειν αὐτῆς; τὸ φωνῇ χρῆσθαι; τὸ διανοεῖσθαι; τί τούτῃν ὥσθου σοι ἄξιον δοκεῖ; εἰ δὲ ἐκείνα ἰδύμετα φρονήματα, πρὸς θεὸν ὑπὲρ τελουταῖον, τὸ ἐπεσθῆναι θεῷ λόγῳ καὶ θεῷ θεῷ. ἀλλὰ μάχεσθαι θεῷ τιμᾶν ταῦτα, τὸ ἄχθεσθαι. ἢ διὰ τῆς τεθνηκυίας σερεῖσθαι τις αὐτῇ; Πόσους μέρεθ τῆς ἀπείρου καὶ ἀχανοῦς αἰῶνος ἀχρεμεύεται ἐκείνῳ. τάχιστα ὅτ' ἀναφανίζεται θεῷ αἰδίῳ. πόσον δὲ τῆς ὅλης οὐσίας; πόσον δὲ τῆς ὅλης ψυχῆς; οὐ πόσον; βωλαεῖω τῇ ὅλης γῆς ἔρπει; πάντα ταῦτα ἀνθυμύμενθ', μηδ' αὖ μέγα φαντάζεσθ', ἢ τὸ ὥς μὲν ἢ σὺ φύσις ἄγει, κριεῖν. πάχυν δὲ, ὥς, ἢ κοινή φύσις φέρει, πῶς ἐαυτῷ χρῆται τὸ ἡγεμονικόν. οὐ γὰρ τούτῳ τὸ παρ' ὅτι. τὰ δὲ λοιπὰ, εἰ προαιρετὰ ὄσιν, ἢ ἀπροαιρετὰ, νεκρά καὶ καπνός. Πρὸς θανάτου καὶ ταφρονήσιν ἐγκερτικώτατον, ὅτι καὶ οἱ πλὴν ἡδονῶν ἀγαθὸν καὶ τὸν πόνον κακὸν κείνοντες, ὁμῶς τὰς τε κατεφρόνησαν. Ὡς τὸ βύκαιρον μόνον ἀγαθὸν, καὶ ὡς τὸ πλεόνους καὶ λόγον ὀρεθὸν πλείους ἀφ' ὧν, τῷ ὀλιγοτόρῳ, οὐ ἴσῳ ἐστὶ, καὶ ὡς τὸ κόσμον θεωρεῖσθαι πλεόνει ἢ ἐλαττωσθαι χροῖν οὐ διαφέρει, τούτῳ

314 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

τούτῳ οὐδὲ ὁ δάνατ' ὀφειρόν. Ἄθροπε, ἔρ-
 λιτθύσω σὺν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλῃ; τί σοι ὀφεί-
 φέρει εἰ πώποτε ἔτεσι; Τὸ γὰρ κατὰ τῶν νόμων,
 ἴσον ἐκείνῳ. τί δ' ὦν δεινὸν εἰ τῆς πόλεως ἀρπάζει
 περὶ σε οὐ τύραννος, οὐδὲ δικαστὴς ἄδικος, ἀλλ'
 ἢ φύσις ἢ εἰσαγαγῶσα; οἷον εἰ κωμωδὸν ἀρχαῖοι
 τῆς σκηνῆς ὁ πρῶτα δὼν στρατηγός. ἀλλ' ἐκ εἰ-
 πον τὰ πώποτε μέρη, ἀλλὰ τὰ τεῖα. καλῶς εἶ-
 πας, εἰ μὲντοι τῷ βίῳ τὰ τεῖα ὅλον δ' ὀφεί-
 μάδει. τὸ γὰρ τέλειον, ἐκείνος ὀρίζει. ὁ τότε μὲν
 τῆς συγκρίσεως, νῦν δὲ τῆς ἀγαλύσεως αἶπος,
 σὺ δὲ ἀναιπὶθ' ἀμφοτέρων. ἀπιδι-
 ᾶν ἰλως, καὶ γὰρ ὁ ἀρ-
 λύων ἰλως.

Τέλειον γὰρ τῶν Ἀντωνίνου
 ἰβ' βιβλίον.

GVIL

GMDD DB DM D. & D.

DANDRI AVGVST.

Annotatiunculæ.

IN METAMORPHOSES

Antonini Liberalis.

1 In Cragaleo sedasse.) ποιῆσαι πλεῖστα.
lego παῦσαι.

2 VI. Sacriq; custos fulminis.) τὸ ἱερὸν
συνῆτορ. legi, τὸν ἱερὸν συνῆτορ.

3 VII. Quòd ipsum destituisse.) Ad
verbum ἐρωῶ refertur etymon. cuius varia signifi-
cata apud Grammaticos est inuenire. Ego αὐτὸν
legi: ὁ λεμῶνα, pro χαμῶνα reposui.

Hoc modo.) ἔγω legi, cūm reperirem ἔγω.

Pellus Erōdij genus est. De ephippo dubito:
ὅτι fortassis est legendum ἱππῶ, equo.

4 X. Κελεόντων.) Ego quid vocis hoc sit, non
inuenio. itaq; asteriscum loco verslonis posui. Ce-
terum multa passim perspicuè deprauata, ex inge-
nio ac sensu correxi: quæ omnia annotare non erat
operæ pretium.

5 XII. In Cygno vini vi est obrutus.)
Ἐχαρηνῶν. lego ἐναρῶν. Pōst ubi asteriscum
signaui, tenor fabulæ ex VII Ouidij Metamorph.
potest intelligi: ad quod opus illustrandum, hic li-
ber

le non parum potest adferre adiuncti. ubi h
rie est, quæ hæc Thyria. fortasse hoc rectius, Ego in
uertendo, sensum saepe, etiam verbis malè coheren-
tibus in textu expressi. Cuius rei (vt vnum exem-
plū citem) habes euidēs indiciū in fab. XXXVIII.
de Acasto & Peleo. cuius rei Horatius in Oda ad
Asteriam meminit. Annotando autem omnia perse-
qui neque volui, neq; erat ocium.

IN PHLEGONTIS

Mirabilia.

Valde prodigiosæ sunt hæc siue fabule, siue hi-
storiæ. Dico, siue historiæ: quia nimium patrocini-
ari videntur diabolo, multoq; meliorem minusq;
timendum facere, qui nihil tale factum fuisse, aut
fieri posse ipsius artibus putant. Alioqui quæ
de Buplago referuntur, & horum similia, planè
figmentum esse, cur quis credat, causæ sunt satis
iustæ. Ego in medio rem relinquo. Primæ nar-
rationis caput deest. Videtur summa hæc esse: Phi-
linnam Damostrati & Charitūs filiam, clam cum
hospite Machata, etiam vita functam consueuisse,
idq; nutricem deprehendisse.

1 In Ætoliā.) In Græco omnino est, eis i' tæ-
liā mendosè.

2 Thrinaciamq;.) Θρίναξ: Siciliā nimit-
um. Nam tametsi peruulgatum est, eam insulam
à tribus nobilibus promontorijs dictam esse τρινα-
ngίον

αρίαν: tamen & apud Suidam θρίναξ Sicilia: ut
puto, dicta à ventilabro, cuius in tanta fertilita-
te ea in insula plurimus vsus fuit. ne quid de fulce
dicam.

3 Romam perlatis.) Διλωθέντων. Mallet
Διμωθέντων, multo magis διασωθέντων.

4 Nisææ quando.) Annotatum est de his
aliquid in Pyrrrhum Plutarchi, à nobis. Codex
hic Νησαῖαι per n habet constanter. Apud Strabo-
nem lib. XI. Plin. lib. 6. cap. 25. Et in Dionysio
Afro, ibiq; Eustathio, & eodem in Iliad. β. 558 de-
nique apud Suidam, ubi series litterarum ambigui-
tati obstat, perlegitur. quod & secutus sum. Cæ-
terum ad hūc locum in margine annotata sunt, quæ
sequuntur, & in quibus legendis ob rarissimam &
obscurissimam characterū ab vstatoribus discre-
pantiam me nonnihil torst. μεταξὺ Σουσιανῆς
καὶ βακτριανῆς τόπος ἐστὶ κατασίγωνα, ὅπερ ἑλλε-
νιστὶ νῆσον ἀλοῖ. ἐνταῦθα ἱπποὶ διάφοροι γίνον-
ται, εἰςὶ δὲ πᾶσαι ξανθαί. Ὁ δὲ Εὐριπίδης πρὸς
τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τὴν Νησαῖαν φησὶν εἶναι. Inter
Susianam (inquit) & Bactrianam locus est Cata-
sigona, quæ vox Græcè neson, id est insulam, si-
gnificat. Ibi equæ præstantes nascuntur, fulvæ o-
mnes. Euripides Neseam ad rubrum mare col-
locat.

5 Mevaniaæ.) Μενουρία. Umbriae urbem es-
se Mevaniam, vel ex nono Liuij libro est mani-
festum.

festum. Notum porro, & pro u consonante vsur-
 pari à Græcis, cum Latina vocabula transcribunt,
 hac litera destitutis. itaq; mirum non est α ex μυα-
 νία esse extritum. Horum exemplorum non disimi-
 lia Plinius 7. 4. citat ex Annalibus, ne quis nimis
 Græcas esse pulet has narrationes. De Consulum
 nominibus remitto te ad Annales.

6 Oraculū satis.) λοξόν. ἐμὴν autem hīc legi
 pro ἐν, cum ῥώμη nominatiuo casu legatur. παμ-
 φύλων appellatiuū duxi. Cetera in margine an-
 notavi. & res digna nō est in qua laboretur. Ego
 ita verti, vt qui in nugis difficilibus nugari libere
 statuissem: ne de hoc oraculo Delphos pro natato-
 re mittere cogeret.

7 Finibus Imperatoris.) ὁρίοις. Fortè ὁρτοίς;
 hortis. Sed & supra Euryopa Nili filia bis poni-
 tur mendose.

IN FRAGMENTVM de Olympijs.

Τῶν τε) Legō τῶν τότε

Λάσι ἀνακτῶ.) Codex erat literis rare formæ
 & antiquitatis conscriptus. aliam tamē lectionem
 exculpere non potui. Fortè πασι ἀνακτῶ scribē-
 dum fuerat. Loco ἐποτιν, est ἐπετῶν in margine:
 quod adhibita συνίσις versus tolerat. Quid au-
 tem sit δαμονναῖαν; Ego legerem δῆμον εἰς αἶαν.
 Sic Pelops Græcæ ciuitatis autor intelligeretur.

IN

ANNOTATIONES. 319
IN APOLLONIUM.

1 In Scyro insula.) Credo non Συρῶν, sed Συρῶν legendum. Fuit enim Syrus insula patria Pherecydi, unde Syrius dictus est. Quod qui non observarunt, Syriam ei patriam falso tribuerunt, ut alibi ostensum est.

2 Parybum.) In eclogis Ctesiae ab Henrico Stephano editis, πάρηβον legitur, per n, nō p v, fol. 27.

3 Idemq; & Ammonem.) ἐτι δὲ πορ. in Græco. Fortassis non δὲ, sed δὲ, legendum: ut his eò profectus intelligatur: quod ad augendum facit miraculum. Questionem XXXIV, asteriscum alleui, quod Theophrastum evolvere huius loci causa non vacaret, & ἀμυρυνδύνη mutilum esset. Certe libro octavo historiae Stirpium hodie legitur, quod hic ex septimo citat.

4 Clematis.) In Græco est κληματῖς. Legi κληματῖς, quæ vox etiam sarmentum significat. πλωματισμῶνδ' intellexi epilepticos, quanquam nullo exemplo fretus. 382 historiae verba planè sunt luxata.

5 De plantis octavo,) Imò nono, ut hodie diuisi habentur. Interficere posui, quia ἀποντῆναι ille habet, non ξυρῶναι. Hoc paragrapho scriptor etiam id quod de malis ulceribus sequitur, cōplexus est. Propter vocem ἰξία annotatum est ad marginem: τοῖς παρ' ἐνίοις λεγομένοισι κισσοῖς, τοῖς ἰπ' τοῖς σπένδισιν, ὁμωνύμ' τοῖς οὐ τοῖς δούδοις

σι. Συμπαίνει καὶ πόδιν τινα, ἢ καὶ χαμαιλέων πα-
 λαίται. καὶ ἐτόρα ἐγὶ τις, ἀφ' ἧς ὁ ἴφος. Ad id au-
 tem quod de Solis & Pinaro sequitur, vſitationibus
 characteribus recentior quispiam adſcripſit, quibus
 ignorationem ſitus locorum & diſtantiæ obijceret
 auctori. Quanquam euauerunt quædam literæ, vt
 integra legi non poſſint. Legi autem ἀπυρόντως,
 pro ἀπύρως.

1 Gum caneret.) ἀδοντι & αὐτῇ μεταξὺ. Vi-
 de ne aliquid deſit: nam cicadam in fidis ruptis locū
 ſubiſſe, & vicem eius geſſiſſe, eſt apud Clementem
 Alexandrinum, initio προτερεπῆνς hanc fabulam
 referentem.

2 Septem femineos.) Ex hymno Homeri in
 Mercuriū: ſed neſcio quos ſit codices autoresq; ſecu-
 tus. Certè pro θηλυτέγων, hodie συμφώνως legitur.

3 Si importentur.) In Græco, καὶ ἰδὲ τις
 quod à poſtiori mutuatus librarius videtur.

4 Alibi vſq; .) Haud dubiè loci nomen exci-
 dit in Metamorphoſib. Antonini, Lero inſule ad-
 ſcribuntur. Vide ibi.

5 Eliam.) ἑλῖαν. Neſcio an circa Elidem: ſe-
 cut infra §. 155. Cranonem vnico ꝛ ſcripſi, Ariſto-
 telem & alios ſecutus: cū noſter codex duobus ꝛ
 ſcriptum habeat.

6 ὁρ πόδα τέμνει.) Ex Heſiod. ε. ὁρῶν ὅτ' ἔτι τε-
 μεν τοῦδε legitur. Mox εἰσδύεται. Senſus po-
 ſcit pro ἐνδύεται.

O' vti-

7 O' vti nam.) Primo versu lego οὐ μ' ἐστὶ, non ἔμυτι. quod ἔσ' à metro est, ἔσ' à sensu alienū. Sed ad βάλε δὲ βάλε in margine est annotatum, κατ' ἀποκοπὴν τῷ Α ἀργυρικῆς στοιχείῳ. ἐπεὶ γὰρ τὸ ὅλον ἀβάλε σημαντικὸν σύχως ἐπιρρημα, αὐτὶ τῷ ὀφειλον, εἶθε, αὐθε. βάλε ait, præciso a prima litera, pro ἀβάλε optandi aduerbio positum.

8 Tarandum.) Sic Aristoteles θαυμας. αὐτος, non per τ, vt nobis.

9 Cedripolis.) Vox vitiosa. Aristoteles Amphipolim habet.

10 Veluti humidis & mollibus.) αἷς αὐτὸν ὕγρων ὄντων. Cur hederam gestarent, apud Aristotelem causa non est explicata. Hoc quidem non celatum, aliquid doloris ob cornium deiectionem esse ceruis. Vide num non sit legendū pro ἐμ, ἔτι: vt fortassis recens enata, ἔσ' adhuc tenera cornua edera munierint. Quod ad vocem Achainam attinet in margine (quantum quidem ego legere possum) est Αχαιῖναι καὶ παθῖναι, ἡλμῖαι τινὲς ἐλάφωρ. Vide Apollonij Ἀργοναύτ. δ. ἔσ' eius Scholiastam, paragr. 16. ἔσ' Eustath. Iliad. θ.

11 Aliquantulum.) ὀλίγον in Græco est, nō ὀλίγας. Cetera ex Aristotelis Mirabilibus narrationibus, ἔσ' Plutarchi libello de comparatione animalium terrestrium ἔσ' aquatiliū, pēte.

12 Prætereuntē enim.) Decet aliquid. Aesalonē diphthōgo scripsit, sicut ἔσ' Aristoteles δ.

de Hist. animalium. Noster codex εψιλῶ habet.

13 Piscium solum.) τὸν κλέρο μόνον μὴ ῥυα
χάειν, non liquet: ut & in CXXXII πειθαυγατο.
vbi meo arbitrati sum vsus.

14 Quibus ruptis.) ἐφ' ὧν πυγυρυδύων: le-
gi ἐξ ὧν πυγυρυδύων. In XCIII diu nati.

15 A cane.) Legi ὑπὸ κύνος, pro τινός: quā-
quam res aliter loquitur. CV. non intelligo.

16 Crentile cognomen.) ἐπιθυμίας legi,
vbi habetur ἐπιθυμίας.

17 Exædificatum.) ὁμοδομηθῆναι, non
εἶναι.

18 Nemo rectè reprehendit.) Ἀνείκοτο
λαβαῖν: ἀπεινότερα λαβαῖν, legi nisi forte αὐ εἰνότερα
malis, ut reprehendatur qui perpetuum duxerit,
quod statis tantum sit temporibus.

19 Crines flauos.) Cum legeretur κραταῖρ
ξανθοῖον, non obscure sensi vitiatum locum, &
& scribendum κρατῆρ ξανθοῖον.

IN MARCI ANTO- nini de vita sua libros, An- notationes.

Haud ingratam rem lectori, neq; à meo instituto
alienam facturum mihi videor, si principio de au-
tore nonnihil exponam: nam de operis ipsius digni-
tate atq; vsu, in Præfatione, ea quæ visa fuerunt re-
feren-

ferenda, posuimus. Scriptum est à M. Aurelio Antonino Vero Imperatore Romano, eo qui Philosophi cognomentum tulit. Cuius quoniam extat vita, perscripta à Dione nostro, epitomæq; Xiphiliniæ inserta, itemq; à Iulio Capitolino, & alijs: ea modò adducam, quæ ad propositum nostrum (id autem est, ut Operi nonnihil lucis adferamus) videbuntur sufficere: reliqua ex ijs, quos dixi petantur libris. Primum, quòd in Operis inscriptione posuimus, M. ANTONINI PHILOSOPHI; cognomentum in Græco non erat additum. est autem evitanda obscuritatis causa à nobis adiectum, Duo enim fuisse Antonini Imperatores, quorū alter Pius, alter Philosophus cognominatus est. Scriptum esse hoc opus à posteriore, cum plurimis alijs argumentis, quæ in promptu sit ex utriusq; historia colligere, tum Suidæ testimonio constat. eius hæc sunt verba in vocabulo *μαρτυρῶν* *ἱστορίας* *ἰστορίας* *τῆς* *ἰστορίας* *βίᾱς* *διαγυγλιῶν* *βιβλίων* 16. Hoc est: Scripsit hic de vita sua libros duodecim. Quod idem est cū inscriptione nostra, *Ἐν* *ταῖς* *ἰστορίαις* *βιβλίοις* 16. Opera precium porro esse arbitror, nonnihil de genere & affinitatibus eius commemorare: quando ipse libro primo suorum familiarium mentionē facit. Adrianus Imperator, cum liberos nullos sustulisset, adoptavit L. Ceionium Commodum Verum, cui ea ex adoptione Aelii & Caesaris cognomina obtigerunt. Hic viuentē etiamnum Adriano decessit vita, filio

eiusdem nominis relicto. Itaq; Adrianus vt successorem dignum relinqueret reipub. T. Aurelium Fulvium Antoninum (qui & successit ipsi, & Pius est cognominatus) adoptavit: adoptandosq; ei præterea dedit Veri, quem diximus, superstitem filium, & M. Antoninum, qui deinde Philosophus est appellatus. Erat hic (vti mox demonstrabimus) necessitate iūctus T. Aurelio Antonino. vterq; defuncto Antonino Pio, summæ rerum præfuit: donec L. Verus, L. F. rebus bellicis egregiè gestis, bello Marcomannico apud Altinum apoplexia vitam claudens, Antonino Philosopho imperium collega vacuum reliquit. Cæterum Antonino Pio vxor fuit Annia Faustina Galeria, filia Annij Veri, clarissimi viri, qui & bis cōsul (apud Xiphilinū sub finem Adriani legitur tertium consulatum obiuisse, haud scio an mendoſe) & vrbis præfectus fuit. Ac quoniam mentio Xiphilini incidit, obiter annotandum putavi, quòd in editione Xiphilini cum Dione nostro editi, eo facilius me fefellerat, quòd illum ipse non conuerteram: ea modò correxi quæ erant malè interpretata, idq; properās. Nempe vbi est de M. Antonino philosopho, ἀκνίς βήρ τῆ τρις ὑπατεύσαντος & υγιαινοῦσαντ' ἔργον, & in Latino, Filius Annij Veri, qui III. consul, ac tribunus militū fuerat: legendum dis pro τρις, vt dixi, videri ex Capitolino posse. Certè πολυαρχήσαντος, non χιλιαρχήσαντος debere scribi: porro Latine legendum nepo

(hoc enim est ἐγγονός) Annij Veri, qui III. consul, & praefectus urbis fuerat. Ita Capitolinus habet, & consentaneum est rationi. Enimuero Annij iste Verus, auus paternus fuit M. Antonini Philosophi. Habuit enim filium Annium Verum, qui in praetura obiit. eius vxor fuit Domitia Caluilla, Caluifij Tulli bis Consulis filia. His natus fuit M. Antoninus Philosophus, qui etiam Catilij cognomen tulit, à proauo materno. Porro habuit M. Antoninus Philosophus in matrimonio Faustina, T. Antonini Pij, & amicae suae Anniae Faustinae Galeriae filiam. Suam autem filiam Lucillam L. Vero college nuptum dedit.

Hoc addendum. An. V. C. D C C C C X I I , à nato autem Seruatore nostro C L X I I , Antoninum Philosophum accepisse imperium.

In Librum I.

Ab auo meo Vero didici.) παρὰ τῷ ἀντιπαύσει. Verbum ἐμαυτοῦ, aut aliquid tale, subintelligitur: idemq; in omnibus sequentibus particulis. Ego addendum de meo singulis periodis aliquod verbum censiui. Nam (nisi fallor) voluit hoc libro ostendere, qua potissimum in re singulos suorum cum necessariorum, tum familiarium admiratus, imitatusq; esset.

1 Ne auriga prasinus.) Quatuor genera fuerunt aurigarum apud Romanos, distincta coloribus, albo, rufo, prasino (qui est porraceus, nimirum viridis) & veneto. Patet hoc ex Dionis Nerone.

2 A Diogneto.) Operam præterea pingendo sub magistro Diogeneto (forte Diogneto) dedit. Iulius Capitolinus.

3 Neq; animi causa coturnices.) ὀρνυγο-
ποφῆν. Hæc ipsa verba sunt apud Suidam in voce
ὀρνυγονόη : non tamen explicata. Ludi quidem
genus ibi describit, in quo coturnices in gyrum col-
locate percuterentur, &c. Citatq; locos è Platone,
illius ludicri mentionem continentes. Existimo igitur
τῆς ὀρνυγοποφῆας, aut ὀρνυγονοπίας verbo
proverbialiter omnia ludicra, & inania exercitia
autores intellexisse. Vide Plutarchum de audiendis
poëtis, & ibi à nobis indicata.

4 De contemplationibus.) πᾶσι θεωρημαί-
των qualia sunt in physicis, ac præsertim mathema-
ticis, ubi nullus usus, & effectio, sed cognitio tan-
tationem requiritur.

Exercitijs dediti, ac laboriosi.) τὸν ἀσκη-
τικὸν, ἢ τὸν σὺδρυκτικὸν, forte ἐνδρυκτικὸν. Sensui
tamen videor consuluisse.

5 Et Astrologia.) In Græco quidem est ἀστρο-
λογία: quod est, facetijs, & urbanitate in dicendo.
Ego tamen ἀστρολογία legi ac verti : nam videtur
loqui de disciplinis istis, quæ eo nomine malè audie-
bant, quod plus ostentationis & inanis studij ac la-
boris, quàm fructus & veræ utilitatis haberent : in
quibus numeratam fuisse ἀστρολογία, & adhuc à
doctis multis numerari, satis notum est. Nunc sanè
ἀστρολογία

ἐπιμολογίαν retinerem, & nimis exquisita in dicendo venustatis affectatum studium, (wort gebreng) intelligerem. quod neq; decet magnos viros, & sepe de elegantibus ridiculos facit.

Alloquio facilitatem.) Legitur enim σὺ διαλέκτως. Atqui ego nunc lego σὺ διαλλάντως: versio ne sic quidē malē congruit. Post περιλάλειν, alios deferre, de alijs malē loqui intelligo. fortē scripserat πρὸς ἄλλω, aut πρὸς αὐτὸν λαλεῖν, ut ij intelligantur qui seipsos prædicant.

6 Certamq; constantiam.) ἀναμφιβόλως ἀκύνεον. Cubus alioquin constantiæ signum est apud philosophos: ideoq; in Timæo Platonis cubo terra confertur, ut elementorum stabilissimum. Sed quia tessæ luditur, ac multiplices sunt, varijq; earū casus: ea ratione inconstantiae τὸ κύνεον tribuitur: ut sit ἀκύνεον, quod constanter persistit, neq; facile mouetur aut circumuoluitur. Itaque etiam D. Paulus monet, ut κύνειας τῶν ἀνθρώπων caueamus: hoc est, ne omni vento doctrinae circumagi nos, & in errores abripi patiamur.

In Sexto.) Σῆξτῷ, lego Σῆξτῷ. Sextus philosophus, quo usus est plurimum Antoninus, fuit patria Cheronensis, nepos Plutarchi.

8 Erga priuatos.) Quod in Græco sequitur, καὶ τὸ ἀθεώρητον τῶν διοιδώων, conuertissem, si intellexissem. Malui itaq; asterisco notare, quàm arroganter aliquid facere. Suspicio velle eum loqui de

vacuitate fastus & arrogantia.

o Pereundem cognoui Thraseam.) Egregia virtutum ac constantiæ exempla. De Thrasea est apud Tacitum, Dionem, Suetoniumq;: ut et de Heluidio. Reliquorū vitæ sunt apud Plutarchū.

Adulationem compescebat.) ἐκ' αὐτῆς
σαλιῶναι. Credo scriptum fuisse συγαλιῶναι.

Quippe vir quid ex vfu.) καὶ τοῖς τοῖς τοῖς
ἀνθρώποις, vitioſe: lego, καὶ τοῖς τοῖς τοῖς, καὶ
ἀνθρώπων.

10 Non vtebatur alieno tempore.) Diuinaui hoc loco, (ὅτι ἐν ἄλλῃ ἰδέσθης, quod est fortè ἡ ἰδέω,) sicut et in sequenti periodo: vbi quidem pro τῶν, τῶν legi. et vbi est, Ad sudorem vsque, suspectum habeo: sunt enim salebrosa hæc.

11 Sicut Chresæ.) ὡς ἀπὸ χρέου. Soleo asterisco notare, quæ manca sufficer. Fortè est, Quomodo utaris, χρέου. mutilus est locus.

Hæc in Quadis.) Puto solitū annotare, quibus in locis singula esset commentatus. Sic ad finem libri secundi est, Carnunti ea esse scripta, Sequentia cum prioribus non coherent.

In librum II.

2 Et hic initium videtur deesse, & ubi est 3 xg^a
 αὐτῶν: nihil adest, ad quod illud αὐτῶν referri pos-
 sit. Cæterum verbo ἀπαυθιγῶν vsus est metapho-
 ricè. Suidas enim & alij docent, id esse, pulsus mibi-
 bus

bus serenitatem facere.

2 Si quis eatenus eius suauitatem.) τὸ νόσιμον est in Græco, quod vocabulum dulcedinem significat. νόσιμος enim est reditus in patriam, qua nihil esse dulcius, Homericæ Ulyssis testimonio receptum est. Et cum Homerus νόσιμον vocet μελιήδεα: inde factum est, ut dulcia vocetur νόσιμα, ut Eustathius docet: ὅτι νόσιμος ὁμοῦνως ἢ ἡδύτης. Vtitur eodem modo Lucianus πῶς πού τις τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθ' ἡμέραν καὶ αὐτοῖς, ὅρατε οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς πύλαδων, ἀνω εἰς τὴν ὑρανὸν οἴχεται.

Anima vaga est.) ἡ δὲ ψυχὴ ρεμβός. Est autem altera lectio annotata ρεμβός, quam probavi, et secutus sum: neque enim videtur philosophicum esse, animam rhombo (quæ est figura quatuor equalium laterum, non tamen rectangula) comparari. At ρεμβός vagus est, et ρεμβέειν vagari, et incuriè rebus uti, quo vocabulo ipse supra usus est sub initium libri huius: καὶ πᾶσαι ρεμβούουσιν, ac vagari desine. Plutarchus Pompeio, ρεμβούουσαν ἐν τοῖς πράγμασι τὴν περὶ τὴν ἀνταμαρτυρίαν: animaduertens Perpernam vagari, et incuriè rem gerere. Idem in Fabio, ρεμβούουσαν ἀπὸ τῆς στρατοπέδου, qui sæpe à castris aberat vagans aliò, ad scortum nimirum suum comeans identidē. Idem in lib. de Cōmunibus noticijs, planè sic est usus, ut hic noster. νόσιμον γὰρ ὅτι εἰς ἐγὼ πρὸς ἀγίτην, ἀλλὰ ρεμβόμινθα πάντες ἀχρημονοῦσι

τες καὶ πανδολαιμονούτες. Porro autem adiectiuus masculini generis, substantiuus foemininis addi Graeco more, non est inusitatum: suntq; multa à Budeo annotata eius rei exempla.

In somnij & fumi.) ὄναρ & καὶ τύφος. Scio τύφον esse fastū, superbiamq; inanē: sed ea significatio huc non quadrat. Verti ergo fumum: id enim videtur τύφος propriè significare, seu caliginem ab igne proueniētem: cui vana elatio animi atq; fastus quū sit similimus, commodissima trāslatione τύφος. Græcis dicitur, ac definitur ἀναλὶς καὶ δίας λὺν ἰγὲ γε κηρότης. Ignis nō fit sine fumo. Frequēter autem res leues ac fluxæ fumo cōparantur. atq; in psalmo etiam Davidis est: Sicut fumus dies mei. Ceterū, et si non recordor τύφον me pro fumo legisse: tamē id quod dixi, verbo τύφον satis testatum relinquitur, cuius est apud poētas Græcos vsus. Adducam vnum exemplū quod in præsentia succurrit, ex Apollon. ἀργοναυτινῶν β.

Ἐπεπρὸ δὲ λυγυνοῖντι

καπνῷ τυφόμεναι πύργῳ ἰναὶς αἰὼς εἶσι.

De apibus loquitur ibi Scholiastes: καπνῷ τυφόμεναι, αὐτὶ τῷ καπνίζόμεναι. (et sic paulò suprā exposuerat τὸ τυφόμεναι) συμπαίρει δὲ καὶ τὸ καλόμεναι. Si cui tamen hoc non probatur, is pro fumo inanem ostentationem aut fastum reponat.

Carnunti.) Vrbs Pannoniæ fuit, olim celeberrima, hodie (vt existimatur) Passaw.

In

In librum III.

1 Tempus sit vitam relinquendi.) *ἰσαν-
τορ αὐτοῦ*. Est autem *ἡ ἀγία ἰαυτοῦ*, sibi ipsi mor-
tem cōsciscere, apud Græcos scriptores. Quæ signi-
ficatio quia huc parum quadrare videbatur, mol-
lioribus vsus sum verbis.

2 Oliuis maturissimis.) In Græco legitur
ἀγυπνέσι, scribendum *ἀγυπνέσι*. Sed *ἡ ἀγυπνέ-
σι* legi potest (quæ lectio erat in margine anno-
tata) ut sint oliuæ præ maturitate iam de arbore de-
cidentes : quarum similitudine vsus est infra Libro
quarto.

Leonis supercil.) *ἐπισκυλίον*. Scholiast.
Homeri exponit τὸ συνοφρύωμα τὸ μετώπιν, quod
est, superciliorum in fronte cōmissuram : aitq; hinc
verbum *ἐνόςιοι*, quod est irasci, deductum. Nam
Homerus leonem iratū describens, *Ιλ. p.* ita habet:

*ῥαὺ δὲ τ' ἐπισκυλίον καὶ τὴν ἰλνέται ῥοσὶ κα-
λύπτωρ.* Vide Eustathium.

3 Castis oculis.) Secus quàm Sophocl. qui a-
pud Ciceronem à Pericle reprehenditur ob formam
pueri laudatam, quod oculos abstinentes non habe-
ret. 1. Officior.

4 Democritum pediculi.) Non memini
me hunc exitum Democriti legere apud ullum ido-
neū autorem. de Pherecyde quidem Syro Philoso-
pho legitur. fortè est lapsus memoria. Et quod est
Σωκράτης ἀπὸ τοῦ φθέρης, falsum est. Ego historiam
secutus sum.

s De-

5 Declinanda est vanitas.) περιγαδι. atq;
hauſſcio, an in hac ſignificatione uſi ſint Græci au-
tores antiqui. Pro fugere & declinare etiam D.
Paulus uſurpauit, ad Timotheum poſter. cap. 2. τὸ
διβιβλίους ημεροφωνίας περιγαδο.

6 A temeritate alieni.) ἀπρονήωσιαν, va-
cuitatē temeritatis. προνήωσιαν enim προπέτειαν
dicit: Sic infra libro XXIIII. ἀπρόνηωτοῦ eſt,
circuſpectus, non temerarius.

7 Itaque ad finem.) εἰς τέλος: lego εἰς τέλος.
Androgynis.) Hoc eſt, ijs qui ambiguo (vt
Liuius loquitur) inter marem & feminam ſexu ſunt
nati. Græcum retinui, quia eſt & appoſitum, &
Latinis autoribus, ipſiq; Ciceroni etiam uſurpa-
tum: aliàs Hermaphroditos vocat.

Nihil non turpe.) Deſunt hæc in Græco.

In librum IIII.

1 Cum exceptione quadam.) Nimirum vt
agat, quantum homini ſatum & res permittit pro-
poſita. μεθ' ὑπεξαίρεσις. Porro ὑπεξαίρε-
σις rectè verti exceptionem, vt ex loco Plutarchi
patet in vita Numæ, vbi ſcribit, quorundam ſenten-
tia pontifices à potentia ſeu poteſtate denominatos,
quòd vocabulū haberet vim exceptionis (ὑπε-
ξαίρεσις ibi leges) indicandæ: quòd ſcilicet ponti-
fex rem ſacram, quantum eius omnino fieri poſſet,
perageret: nec ei fraudi eſſet, ſi graue aliquod im-
pedimentū incidiffet, quò minus ſacra perpetraret.

2 Ad

2 Ad mentem eam quæ est reliquarum origo.) λόγος πνευματικὸς. paulò infrà clarius dicit de hoc.

3 Ac qui secundu[m] bonum.) κατὰ τὸν ἀγαθόν. Fortè Ἀγάθωνα, quod maxime videtur confirmare articulus τὸν masculinus: & verba quæ sequuntur, omnino videntur ex aliquo poëta desumpta. Agathonem verò fuisse poëtam, satis constat ex multis scriptoribus idoneis: citaturq; eius versūs ab ipso Aristotele, lib. ἠθικῶν Νημομ. 6. Porro quid sit μέλας ἦθ; nigri mores, infrà ipse describit.

Nisi ratione cuiusdam dispensationis.) Λόγος est deprauatus, atq; ideo obscurus.

Nihil eò plus confert.) μήποτε εἰς ἀμείνονα τὸ ἀναγκάει. Nisi fallor, sensus ipse ostendit esse legendum, μήτε εἰς ἀμείνονα τ.

4 Eius quoq; exemplum recolendum.) Hæc comparatio est interpolata, nec coherent inter se quæ sequuntur.

Non tāquam si dormitemus.) Sensus est: Perficiendum strenuè, quod recto consilio agendum suscepimus: neque in medio actu desistendum, aut titubandum. Nam in somnis sæpe imaginamur nobis aliquid agere, nihil tamen efficimus, sed (ut pulcerrimè expressit Mæro)

In medijs conatibus agridi

Succidimus, non lingua valet, non corpore nota

Sufficiunt vires, nec vox, aut verba sequuntur.)

s Quot

5 Quot vrbes mortuæ.) Ita Seruius Sulpitius in cōsolatoria ad M. Tullium epistola, de Corintho, Athenis & Megaris loquitur: Quum vno loco tot vrbum cadauera proiecta iaceant.

Helice.) Vrbs fuit Achaiae, in sinu Corinthiaco sita. Hanc à mari absorptā testatur Polyb. lib. 2. Plin. nat. hist. li. 2. cap. 92. & Ouid. 15. Metamorph.

Si queras Helicen, & Burin, Achaidas vrbes,
Inuenies sub aquis, &c.

Pompeij & Herculanium oppida fuerunt Campaniae, haud procul à Vesuuio monte: vt Plin. ostendit lib. 3. cap. 5. quorum de interitu nihil habeo cōpertum, nisi fortè conflagratione Vesuij montis (quæ accidit Titi Vespasiani ætate, & in eius vita à Dione describitur) perierint. sit quidem etiam infra lib. 8. Pompeiorum interitus mentio.

Quod heri fuit piscis.) In Græco est *μυστρίον*. piscem aliquem innui, ex eo quod *τρίχ* & sequitur, conijcio: certi nihil habeo.

Similis esse debes promotorij.) Hac similitudine Cicero eleganter vsus est, ad Papirium Pætum scribens de fortuna: Quam existimo leuem & imbecillem, ab animo firmo & graui, tanquam fluctum à saxo frangi oportere.

In librum V.

i Indignari cunctari.) *γλιχρόν*. *γλιχρόν* est lentum, tenax. itaq; supra ad finem libri prioris, *γλιχρως ἐνδυσσώμεν τῷ πλὴν* dixit diu uere:

uere. Quare hic γλιχρόνιδι vertendum putauī,
cunctari: hoc est, egre ac nulla cum alacritate suum
officium facere, quod vitium suprā etiam damnauit.

2 Leuem esse.) πορπορόνιδι. Suidas expo-
nit προπιτήρ: ἔσ' παρπέρειαν, βλακείαν καὶ προ-
πέτειαν, hoc est, stultam ἔσ' inanem temeritatem, seu
leuitatem, ubi non vt ex vsu est, sed ostentationis va-
rie gratia quicquam agitur. D. Paulus 1. Corint. 13.
ἡ ἀγάπη οὐ πορπορόνεται: Charitas non est leuis,
aut nugax.

3 Atheniensium erat hoc votum.) Etsi lo-
cus non est plenus, tamen satis apparet cum voluif-
se improbare commune illud ἔσ' damnosissimum vi-
tium, quo pleriq; tantum ea curant, expetunt, ἔσ' o-
ptant, quæ sibiipsis priuatim prosint: nihil solliciti
de communi bono. Id verò vitium, omnium ferè quæ
sunt in rebus publicis malorum causa est ἔσ' origo.
At pleriq; hodie tales esse laborant, qui suram quā
genu longius abesse dicant, (vt est apud Theocri-
tum) ἔσ' quorum hoc sit votum, Ἀντ' μοί τι γένοι-
το, mihi ipsi aliquid boni contingat: secus, quā
ab animali ad societatem ciuilem nato fieri debeat.
Præclara fuit apud Persas lex ea de re lata, quā
Herodotus his verbis refert: ἰαντ' μὲν δὴ τ' οὐδ' θύοντε
ἰδὲν μουῖω, ἢ οἱ ἐγγίγνεται ἀρᾶς ἀγαθᾶ. Οἱ ἄλλοι
οἱ τοῖσι Πέρσησι κατσίχεται οὐ γίγνεται, καὶ τ' οὐδ' βα-
σιλεῖ· οὐ γὰρ τοῖσι ἅπασιν Πέρσησι καὶ αὐτὸς γίγ-
νεται. Hoc est: Persæ, cum rem sacram facit, sibiip-
si

χ priuatim

priuatum aliquid boni precari religio est. Caterum omnibus Persis, ac regi, prosperitatem optat quippe inter vniuersos Persas, ipse quoque vnus est. Et diuina est apud Euripidē Menæcei, se pro patria denoturi sententia, quam adscribam, vt hic Antoninū locus rectē intelligatur.

Εἰ γὰρ λαβὼν ἔναός τε, δ, τι Διὸς αὐτὸ τις
 Χρυσὸν, διέλθοι τὸ το μ' εἰς κοινὸν φέροι
 Πατρίδι, καὶ ἄν αἱ πόλεις ἐλαστον ὦρ
 Περὶ δύναι, τὸ κοινὸν σὺντυχέην αὐ. id est:
 Si quilibet, quantum queat boni, libens
 Patrie offerat, donetque publicæ rei:
 Haud totidem euenient ciuitatibus mala,
 Sed accident in posterum res prosperæ.

Itaque Athenienses iniuste & illiberaliter suis tantum agris pluuiam & fertilitatem poscebant: quis omnibus hominibus felicitatem ac successa omnia optassent, & humanæ rationem societatis habuissent, neque communi prosperitate exclusi fuissent.

4 Totum enim mutilatur.) *πυρρῶται γὰρ τὸ ὁλόκληρον: non πυρρῶται.*

5 Neque tibi est ad philosophiam.) *Sensus huius loci habet nonihil obscuritatis. videtur autē hæc esse sententia: Si quid insitueris agere secundū rectam rationem, & euētus consilio tuo non responderit, non debes idcirco tuum propositum damnare: sed potius cogitare, quā multa in rebus humanis sunt, & accidere queant, quæ obstant, quo mi-*

nus

hinc id quod queris, consequaris. Itaque conscientia boni propositi, & rationum recte subductarum animus est confirmandus: ferendumq; quod fors fere humana, & rerum caducarum conditio. Hæc tibi in promptu sunt habenda, iam multo ante ex philosophia petita, atq; ad usum præparata: ne tum demum consilium & præceptum velis petere à philosophia, cum eo sit utendum. est enim hoc parum prudentis. Ita qui lippitudine laborant, aut alio morbo, remedia habent præparata & instructa, quibus ingruente in alo utantur: non tum demum ea querunt, aut circumspectant, cum eorum usus est. Et in prælio aut dimicatione non emitur, neq; acuitur gladius, sed usurpatur. Videturq; omnino id velle Antoninus dicere, quod est apud Plutarch. (Probl. Rom. 85.) his verbis: *οὐ γὰρ παρασκευάζουσιν πρὸς τὴν μάχην, ἀλλὰ μὲν παρασκευάζουσιν πρὸς τὸν πόλεμον*. *ὡς Μύσων πρὸς Χίλωνα τὸν σοφὸν ἄνθρωπον, οὐ χαμῶνι θέλοντα τὸν ποινόμενον*. Hoc est: Præparatis quæ ex usu sunt, agendum est, non inter agendum præparanda ea quibus opus est: idq; Myso Chiloni, ei qui sapiens est usurpatus, dixit, hyeme ventilabrum fabricans.

6 Quod non sub hæc referatur.) Verba in Græco non coherent. Loqui videtur de vulgi depravato iudicio, ea quæ videntur, neq; sunt tamen bona, veris bonis præferenti. Id fit ex imperitia. Idemq; accidit his, quod Plato alicubi ex Steffichoto citat: Trojanos, cum veram Helenam non cogno-

fecerent, de idolo eius siue inani figura decertasse. Quod idem fabula Ixionis, cum nube, quam lunonem putabat, concumbentis, Poetæ delineant.

7 Ex forma & materia.) Formā dixi, quod autor τὸ αἰτιώδες. id est, id quod causæ vim & naturam habet. Ceterum materiam, quasi patienti, formam (quæ τὸ τὴν εἶναι, εἶδος, ἐνέργεια, ἐνέργεια, philosophis dicitur) agendi & efficiendi vim habere, notum est ex Physicis. Porro autem de rerum caducarum perpetuitate, quam habent continentium formarum naturalium in materia successione perpetuisq; rerum mutationibus, copiose est ab Aristotele cum alibi, tum in libris de Ortu & interitu disputatum.

8 Ratio & rationalis.) Ostendit, in rebus humanis non esse eam, quæ est in scientijs & artibus, certitudinem atq; constātiā & perfectionem. Hoc ipsum est quod Aristoteles initio suorum ad Nicomachum Ethicorū, tam accuratè docet atq; monet Non esse eandem quæ est in alijs, in philosophia morali demonstrationum & præceptorum certitudinem requirendam: sed ratione materiæ subiectæ omnia examinanda. Adscribam verba Platonis, eādem rem optimè explanantia, idq; Latine: Dissimilitudines (inquit) cum hominum, tum actionum, rerumq; humanarum tanta, vt nihil ferè in his ne vno quidem momento quiescat ac perstet, inconstantia efficiunt, ne qua de ijs omnibus ars, &
que

que omnibus temporibus congruat, tradi possit. His infert Antoninus: Consequens ergo esse, ut finis hominis non in rebus extra ipsum positus, ac non vere bonis et mutabilibus collocetur. Quod autem *κατορθώσεως* rectas effectiones conuerti, Ciceronem sequutus sum autorem, qui ita extulit libro De finibus bonorum et malorum tertio.

9 Eumque ferre.) *ἀνάντιον*. Legi *ἀνέντιον*.

10 Ei qui hircum olet.) *ῥάσων* est scribendum, non *θράσων*. *ῥάσων* est faetor ille, qui hirsutis (ut est apud Horatium) cubat grauis hircus in alis. *αὐτὸν ἡμῶν τὸ ῥάσων ἐχ' ὑπομονῆσι*. milites Alexandri de Persis, pugnam inituri. Plutarch. Apophtheg.

11 Aequum te præbuiſti.) *εἰς ὅσας δὲ ἀγνώμονας ἀγνώμων ἐγώνη*. Ego *ἀγνώμων* lego. quid enim erat laudis, malis se malum præbuisse præsertim quum sæpius iam monuerit, vitia hominum nobis esse ferenda.

12 Climatibus terræ.) Alludit ad versus Hesiodi *α. ὀργῶν*, quos adscripsissem, nisi satis notos esse putarem.

13 Cum hominis, omnisque ratione præditi animalis.) Loquitur ex sententia philosophorum, qui *λογικὸν ζῷον*, animal ratione instructum, non soli homini, sed Deo etiam, demonibus et heroibus genus constituerunt: de quo multa legi possunt hincinde apud Plutarch. præsertim verò

in lib. ποδὲ τῆς ἐκλογικῆς τῆς ἀποστολῆς.

In librum VI.

1 Quàm ut in terram utcunq; redigar.) Non enim tantum sacra literæ docent, hominem esse ex limo creatum, foreq; ut in eundem redigatur: sed et antiquissimi philosophi originem nostram eodem retulerunt. Hinc Prometheus dicitur è limo formasse hominem, de quo nullus nō mentionem facit poëta. Et apud Homerū Menelaus Græcis duellum contra Hectorem detrectatibus iratus, mortem eis ignobilem imprecatur his verbis,

Αλλ' ἡμέεις μὲν πάντες ὕδαρ ἢ γαῖα γένεσθε;

Vos in aquam et terrā cunctos conuertier opto. Itaq; αἰὶα hic tuli, neq; volui, quod poteram ad alium sensum cogitando diuertere.

2 Vide quid agant homines.) Queritur de iniquo hominum iudicio, qui cum alijs presentibus laudem meritam testimoniumq; virtutis inuideant, ipsi ab ijs quos non viderunt, laudari volunt: cum nihil inde fructus possint ferre, iam antè mortui. Facit hoc egregiè ad famam contemnendam.

3 Non indignamur.) ὅτι ἐπιστημαίνεμεθα. In malam partem usum vocabulo hoc, et ipse puto, et sententia testatur. Non recordor me apud vetustiores autores hoc vocabulum ita sumtum legisse. Appianus quidem Alexandrinus, haud inermis scriptor, eodem modo usurpauit lib. 5. ἐμφυλίου, de milite loquens, qui ludis in subsellia equitū ascēderat.

derat: ὁ δὲ μὲν ἐν τῇ συνουσίᾳ, καὶ ὁ Καῖσαρ τὸν ἑα-
νὸν τὸν ἀδίστατον: Populus murmure indignitatem
rei testatus est, & Caesar militem inde abduxit.

4 Inhumanum esse videtur.) Hic locus idē,
sed paulo obscurius, videtur docere, quod Cicero ad
Lentulum de Platonis sententia his verbis monet: Id
enim iubet idem ille Plato, quem ego autorem vehe-
menter sequor: Tantum contendere in republica,
quantum probare ciuibus tuis possis: vim neq; pa-
renti, neq; patriæ asserere oportere.

5 Vide ne à præsenti statu deiectus.) In
Græco est, ὅρα μὴ ἀπορριπῶμαι, μὴ βαρῦν πο-
sterius est: Ne mergaris. Quid autem sit ἀπορριπῶ-
μαι (si, quod non iudico, Græcum est, aut omnino
non deprauatum vocabulum) nescio. Neq; vereor
ne significet, imperio aut summa rerum deponi,
ἀλλ' ὅτι καὶ ὁ Καῖσαρ, neq; enim vel etymologia hæc au-
ditu digna, vel sensus loci esset vllus. itaq; liberè mea
verba supposui.

6 Antonini discipulum.) Pij scilicet, qui
antecefferat eum in imperio.

7 Quæ vultus serenitas.) τὸ εὐόδιον ἢ ἡ
εὐπεία legi εὐόδιον.

In librum VII.

1 Velitationes.) In Græco est ἀναδοχὰς ποιοί.
Quod tamen vocabulum fateor me non satis intelli-
gere. ἀόρῳ quidem hastam esse, vel pueri sciunt: itē,
ἀόρατ' esse eius patriū casum: ut ἀναδοχὰς τῶν ποιοί.

X 4 vide.

videatur esse hastiludium (quod barbari vocant) id est, concertatio hastis quædam inita. Sed haud scio quàm huc id quadret. Videtur autem, his omnibus humanæ vitæ vanitatem & varietatem voluisse demonstrare.

2 Quàm multi quondam fuere.) Aliunde huic loco videntur hæc à librario esse intercalata: incommode profecto, cum alioquin sequentia optime cum prioribus cohæreant, in quibus ostendit, nonnunquam, ubi propriæ nos vires destituunt, auxilium aliorum non aspernandum esse, dūmodo nostrum officium faciamus. Etenim & Homericus ille Diomedes, socio adiuncto sperabat se propositum negotium rectius confecturum, vnde est illud *Συὸ τε δὲ ὄρχουδ' ὦ*, visitatum bonis autoribus, explicatumq; ab Aristotele libro 8. Ethicorum, de amicitia disputaturo.

3 Membrum.) In Græco est μέλη, & pro parte μέρη. Porro non fallit eruditos, membrū respectu totius & reliquorum membrorum maiore devinciri necessitate, quàm totius partes qualescūq;. Est enim omne membrum pars, non contra. Multo ergo rectius societatem humanam & uniuersi coniunctionem intelligit; qui membrum se, quàm qui partem generis humani dicit. Discrimen hoc diuisionis eis μέλη & μέρη, etiam Strabo sue rei accommodauit lib. 2.

4 Diuina.) δαίμονα. Legendum δαίμονες, aut
saltem

saltem δαυμόνια.

Pauca fecus.) ἢ δαυλίαν. lego ἢ δαυλίαν. Sunt autē passim per multa, in quibus ariolo magis quān interpretē opus sit.

5 Nā rebus.) Promiscuē et mutilatē huc poëtica quedā sunt congesta: partim infra lib. XI. repetita.

6 Platonica ego.) Ex apologia Socratis hæc sunt.

7. Credens ijs qui dicunt.) τὰ γυναιξίμ, in Græco. Sanē Hector Homericus Iliad. 3. suam uxorem hac ipsa ratione consolatur, versu 487. Et est minimē muliebris hæc sententia, apud Poëtas passim inculcata.

8 Est aliquis te peritior.) Adnotatum est hoc loco à librario, nō esse hic nouē initium tractationis: sed cohærere cum his quæ ante ea quæ ex Platone sunt huc translata, præcedebant. Sed quia illa ipsa erant mutila, id quidem non video quale sit. παρθένου lutatorem dici puto, πρὸς τὸ παταλάειν, deijcere.

9 Omnis animus, inquit ille.) Nimirum Plato in Protagora.

10 Salaminium.) Leonem nomine, quem ad eadē ab eo duci Critiās tyrannus volebat. vide Apologiam Socratis apud Platonem, et Diogenē Laërtium, in vita Socratis.

In librum X.

1 Pestis, bellum.) Pro pestis, in Græco est μί-

χ ε μθ,

μθ, minus quod non quadrare puto. sunt autem pleraq; lacera.

2 Expetit quidem.) Alludit aduersus Euripideos, quorum metio est etiam apud Aristotelem initio octavi Moralium ad Nicomachum. Sunt autem, si quis dextre accipiat, quod hic fit, praelari. Refert integros Athenæus libro δευτερο φ. XIII.

In librum XI.

1 Simplici obstinatione.) Ὑαλίω ἡράται in ita verti, neq; tamen intelligo, cur hoc vel sic Christianus voluisset impingere crimen Antoninus, iam prouecta etate, qui quid aliis de ijs scripserit, non est ignotum. Sed ista aliò pertinent.

2 Oportet igitur.) Diuinare sum conatus, quòd si sententia hæc fuit Antonini, certè est aurea, ijs in rebus adhibita, in quibus pietas fuit.

3 Insidiæ rectæ.) Συναλμῶν. Mihi subit suspicari, συναλμῶν legendum, schlimm, nam et Plutarch. obliquam et distortam viam συναλμῶν ἰδιὸς alicubi vocat. λυκοφιδίαι quid sint, explicare adhuc non satis possum.

ANNOTATIONVM
FINIS.

RERV

R E R V M E T V E R B O rum in præcedentibus libellis memorabilium

I N D E X.

A	M. Accelius.	98
Adaris Hiperboreus theolo- gus. 107. eius oracu- li. ibid.	accipiter, ex Hierace. 13 accipitris partus. 140 accipitrū & hominū so- cietas aucupij. 128	
abietes è virginibus muta- tis. 53	aceti fons. 148	
abscessus mundi. 208	achaina cerua. 128	
absinthio vescentes aues bile carere. 113	achaini cerui. 137	
acacallis. 49	acherdos spina. 124	
acalanthis. 21	Achillis ara. 141	
Acanthis. 18. siue Acan- thillis in aue. 19	L. Acilius Marcellus. 97	
acanthidis & apeitbi san- guinē egrē misceri 142	Acilij Glabrionis cū An- tiocho prælium. 79	
Acanthise lapides. 153	acinis expertes vuc. 110	
Acanthus. 18. in aue. 19	acone. aconitum in cauti- bus nasci. 144	
acaretū animal. 139. 140	aconito rutam aduersari. 144	
Acarnanum & Actolorū bellum oraculo prædi- ctum. 78. 79	actines solis. 286	
Acastus. 58	actionem suo tēpore desti- nentem, nihil mali pati. 342	

I N D E X.

ad Actionem omnes esse	uersio in auem.	ibid.
natos.	216	
actionum omnium certū	Aegypti L. filij.	96
esse finem debere.	Aelianus Vetus cos.	88
actionum omniū corpus,	L. Aclius Dorotheus.	101
vita.	T. Aemilius.	98
adamanta igne non ca-	Aemianum.	83
lesieri.	ad Aeoli insulas mare fer-	
Adonis Meri amatus.	uere.	147
Adrianus Imp. prius Athe-	equanimitas iusticiae pars	
nis praeses.	199	
adunca omnia imitadi fa-	eropus auis.	35
cultate praedita.	es ē mari ad Delum, effir-	
Acacus.	ri.	147
Aeburobisyngesta.	eris mors, ignis.	212
Aedesius Diza.	esalon vulpi insensus.	135
Aedon. 22. in auem.	Aeschili locus.	143
Aegialea.	Aesculapius.	220
Aegina.	etas quot annorum.	103
ægithallus. 16. vnde.	etatum singularum eadē	
ægithi & asini simulas.	ratio.	208. 209
135	Aeteta in virum versa.	88
ægithi natura.	Aetetus.	88
ægolethron herba.	ethiopis filia alba.	142.
Aegolius. 35. in auem.	que post ethiopen ge-	
ægolij aues.	nuit.	ibid.
Aegyptius Anthei F.	Aethon.	34
Aegyptij incestus. 16. cō-	Aetna mons Typhoni im-	
	positus.	48
	Acto-	

I N D E X.

Actolarcha.	75	Alcmena Rhadamanto v-	
Actolicus lco.	25	xor data.	54
Actolorū & Locrorū bel		Alcmenæ mors.	54
lū oraculo prædictū.	78	Alcmenæ Sacellum.	ibid.
Actolis oraculum editū.		Alcmæonē pediculari mor	
ibid.		bo obiisse.	139
Actosia.	98	aleronū mares ceryli.	126
euum, fluctus quidā.	212	Alcidas.	9
Aex nymphe.	56. inter 4-	Alcion vnde.	24
stra relata.	ibid.	Alcioneus.	20
Æfrica sue sylvestri caret.		Alexander Demetrii Tia-	
121. item ceruis.	ibid.	nus.	99
Agatharchidis historia A-		Alexander grammaticus.	
siæna.	100	167	
Agatharchus tyrannus.		Alexāder Platonicus.	168
144		Alexandri mors.	188
Agelaus.	10	Alexādria Aegypti.	95. 96
Agenor.	60	Alpheus.	148. Arethufam
Agraulos.	122	fontem facit.	148
Agrius.	39. in auem. ibid.	alter alterius causa natus.	
Agrij cædes.	57	286. 288	
Agrij Thraces.	147	Althææ liberi.	10
Agron.	30. in auem. 31	Alucius Apiliuta.	99
Albatia Sabina.	99	aluearia quando percant.	
Alcander.	29. in auem. 30	138	
Alcathoa.	21	Ambatius Ducurij.	99
Alcmena in partu Hercu-		Ambracia.	13. Herculi ad-
lis à Parciis impedita.	48	iudicata.	35
			de

I N D E X.

de Ambracia deorū lis.	13	ulcus fiat mundi.	184
Amelesagoras.	121	anima quomodo ad mor-	
apud Ammonē fontes qua-		tem paranda.	323
les.	149	anima rerum naturalium	
Amometus.	149	vnā.	346
ἀμφρυγής.	132	animā hominis seipsam cō-	
Amphinomus.	15.57	tumelijs afficere, et quot	
Amphissus.	52.53	modis.	184
Amphitrionis cum Tele-		animæ corporibus super-	
boijs bellum.	63	stites.	205
C. Amurius Teiro.	98	animarum mutatio. ibid.	
Anacreon poëta.	102	animal cornutum non pe-	
Anchiroa.	61	dere.	111
Andramon.	52	animalia bifidis vngulis	
Andro Argiuius sitis ac		prædita sola talos habe-	
potus expers.	112	re in posteriorib. pedib.	
Andronis de sacrificijs li-		ibid.	
bri.	109	animalia, id quod ex se pro-	
androgynus.	86.87.88	desse poterāt, perden-	
Androgyni nati prodi-		tia commodi.	125
gium.	75	animalia longa, femella.	
Andromedes piscator.	61	140	
anguilla neutrius sexus.		animalia quæ respirēt.	136
138		animalia se locis adfimi-	
anhelitus ex ore curuorū		lantia quæ.	127
gravior.	114	animalium admirandi or-	
anima quid.	177	tus	124
anima hominis quomodo		animus arte & sciētia præ-	
		ditus	

I N D E X.

altus quis.	231	temptor. 241. & in cate-
animus globo similis.	326	ris rebus qualis. ibid.
animi altitudo quid.	308	Antonini Imp. opusculum
animi ratione præditi pro-		ex Othonis Henrici Ele-
pria que.	321	ctoris bibliotheca de-
animi secessus homini opti-		promptum. 4
mus.	199. 200	Antonini Imp. patris vir-
animum magnum quid ef-		tates. 170. inde
ficiat.	310	Antoninus philosophus
Antandriæ duo fl. con-		Imp. 156. eiusdẽ operis
trariarum virium.	137	præcipua capita. 157
Anthius. 18. in erodiũ. 19.		Antonini Imp. opusculũ
Antigoni Alterationum		priore editione sæcde de-
liber.	41	prauatum. 4
Antiochea ad Teãdrũ. 86		in Antonini Imp. opuscu-
Antiochus ab Acilio Gla-		lo iam denuò edito quid
brione victus.	79	præstitũ. s. eiusdem vsus.
Antipater.	86	ibid.
Antisthenes philosophus.		M. Antonius. 98
79		T. Antonius. ibid. & 100
Antisthenis dictum.	260	Anubidis capite infans na-
L. Antistichus Soterichus.		tus. 95
101		Aoniæ pestis. 44
Antissæa regio.	120	Aorni lacus. 150
Antoninus Imp. à quib.		Apeilocarium. 99
virtutes suas singulas di-		apeithi & acanthidis san-
dicerit.	164. inde	guinẽ egrẽ misceri. 142
Antoninus Imp. gloriæ cõ		aper Calidoniũ. 10. 11
		apem

I N D E X.

<i>apem amisso aculeo mori.</i>		<i>Apollonij doctrina.</i>	166
116		<i>Apollonij Rhodij Epi-</i>	
<i>apes, Iouis nutrices.</i>	35	<i>grammata.</i>	41
<i>apes taurigenæ</i>	124	<i>aqua acida.</i>	152
<i>apes non respirare.</i>	136	<i>aquæ mors ær.</i>	212
<i>apum fures.</i>	133	<i>aquæ mirabiles</i>	152
<i>apum natura.</i>	133.	<i>aquila auium rex, & ful-</i>	
<i>tauri defossi cornibus.</i>		<i>minis custos.</i>	17
124		<i>aquila ex Teriphâte. ibid.</i>	
<i>Aphæa.</i>	61	<i>aquilæ pullos à Phana nu-</i>	
<i>Aphæa dea.</i>	ibid.	<i>triri 132. cogi solem in-</i>	
<i>Apollo in accipitrem ver-</i>		<i>tueri.</i>	ibid.
<i>sus. 47. item in testudi-</i>		<i>aquilæ senescenti rostrum</i>	
<i>nem. 52. anguem. ibid.</i>		<i>incuruari.</i>	132.
<i>Apollo Pythius serua-</i>		<i>Arabicus sinus.</i>	110
<i>tor.</i>	14. 15	<i>Arabius.</i>	60
<i>Apollinis apud Ambracio</i>		<i>Arceophon. 59. eius mors.</i>	
<i>tas cultus.</i>	14	60	
<i>de Ambracia lis.</i>	13. 14	<i>Archelaus Aegyptius</i>	124
<i>Apollinis Gortynij ora-</i>		<i>Archelai epigramma.</i>	139
<i>culum.</i>	44	<i>Arei Laconis carmen Cy-</i>	
<i>Apollinis templum apud</i>		<i>gnus.</i>	25
<i>Hyperboreos.</i>	36	<i>Arethusa fons. 148. ex</i>	
<i>Apollini Lycio fanū po-</i>		<i>Alpheo.</i>	ibid.
<i>situm.</i>	85	<i>Argæus.</i>	28
<i>Apollodori Annales.</i>	100	<i>Arganthones.</i>	45
<i>Apollonius. 91. gramma-</i>		<i>Argantonius rex.</i>	102
<i>ticus.</i>	92	<i>Argus.</i>	42
		<i>arie-</i>	

I N D E X.

<i>erictum intestina non edere sonum.</i>	120	<i>Arneileta.</i>	29
<i>Erimum.</i>	98	<i>Arruntius.</i>	99
<i>Aristæ Proconesij mortui spectrum.</i>	106	<i>Arsamen Persam dentatum esse natum.</i>	144
<i>Aristodemus.</i>	65	<i>Arsinoe. 60. in saxu. ibid.</i>	
<i>aristolochiæ vis.</i>	113	<i>Arsippa.</i>	21
<i>Aristomachus.</i>	65	<i>Artemicha. 37. in auç. 38</i>	
<i>Ariston citharædus.</i>	119	<i>artis omnis finis.</i>	239
<i>Aristotelis barbaricæ cōsuetudines.</i>	109	<i>artes naturæ imitatrices.</i>	325
<i>Aristotelis Dissectionum selectæ annotationes.</i>	115	<i>Artocles.</i>	153
<i>Aristotelis in animalium naturis peruestigandis diligētia, & quot de iisdem libros conscripserit.</i>	136	<i>Arytamas Laco.</i>	145
<i>Aristotelis liber de Ebrietate.</i>	112	<i>Ascalabus. 43. in bestiam versus.</i>	44
<i>itē de vita et morte. ibid.</i>		<i>ascalaphus bestia. ibid.</i>	
<i>Aristotelis libri duo de Animalibus.</i>	112	<i>Ascanius fl.</i>	45
<i>Aristoxenus musicus.</i>	113.	<i>Ascanij lacus.</i>	152
	115	<i>Ascræi Iouis sacrum.</i>	109
<i>Armeniarum petrarum aqua.</i>	152	<i>asinus Indicus, solida vngula, & vnico cornu.</i>	136
		<i>asini & ægithi similitas.</i>	135
		<i>asini Apollini immolati</i>	36
		<i>Asopus.</i>	58
		<i>Aspalis. 28. statua.</i>	29
		<i>aspidū morsus psyllis in-</i>	
		<i>nocuis.</i>	124
		<i>+ assue-</i>	

I N D E X.

<i>assuefactionis vis.</i>	339	<i>Axius fl.</i>	20
<i>Q. Asterius Antoninus.</i>		B	
88		<i>Babylō Mesopotamiae.</i>	36
<i>Asteria ins.</i>	55	<i>Babylonis anguium mira-</i>	
<i>asteris caliditas.</i>	138	<i>bilis natura.</i>	109
<i>Astygites.</i>	28.29	<i>Bacchius.</i>	165
<i>Astypalea serpentium ex-</i>		<i>Bacchius in caprum.</i>	47
<i>pers.</i>	121	<i>Bactrianum triticū quale.</i>	
<i>Athanade Ambracica.</i>	15	113	
<i>Atheniensium votum.</i>	220	<i>Bacchytidis prouerbium.</i>	
<i>Athenodotus.</i>	168	162	
<i>Athos, glebula mūdi.</i>	245	<i>balenam lac habere.</i>	126
<i>aucupij societas inter ho-</i>		<i>Bascia Astriosfl.</i>	99
<i>mimes & accipitres.</i>	128	<i>Basilea.</i>	98.99
<i>aule & philosophiæ ra-</i>		<i>Battus pastor.</i>	42. in sa-
<i>tio.</i>	236	<i>xum.</i>	43
<i>aulicus quibus rebus care-</i>		<i>Batti specula.</i>	42.43
<i>re possit.</i>	174	<i>Babia Marcella.</i>	99
<i>aurium iudicia.</i>	143	<i>Benedicta.</i>	175
<i>aurium sordes amaras, in</i>		<i>benefactorum tria genera.</i>	
<i>morituris dulcescere.</i>	113	219	
<i>Auroræ raptus Cephalus.</i>		<i>Biblis.</i>	49. in nympham
61		50	
<i>Aufones.</i>	50	<i>Biblidis lacruma.</i>	50
<i>autochthones.</i>	ibid.	<i>biceps fœtus in Tiberim</i>	
<i>Autonous.</i>	18. eius liberi.	<i>abiectus.</i>	95
<i>ibid.</i>		<i>Bionia.</i>	101
<i>Autonouus in Ocnus.</i>	19	<i>bitumen certis diebus in</i>	
		ma-	

I N D E X

<i>mari Thraciae ferri.</i>	146	<i>Buplagi Syri spectrum.</i>	80
<i>bitumen paludis Ioppae vi</i>		<i>Buria lychnænis.</i>	100
<i>cina.</i>	150	<i>buteo vnde.</i>	30
<i>Eoci ornithogonia.</i>	12	<i>Byssa. 30. in auem.</i>	
<i>Bolus.</i>	105	<i>31</i>	
<i>Boncestoni.</i>	99	<i>byza auis.</i>	22
<i>Bononia.</i>	98	<i>Byze.</i>	60
<i>bonum homini quid.</i>	271		
<i>bonum per se quale. 204.</i>			
<i>205</i>			
<i>bonum in quo situm.</i>	232	<i>C</i>	
<i>boni fons, intus.</i>	265	<i>Cactus, spine genus qua-</i>	
<i>bona vulgo qualia.</i>	224	<i>le.</i>	121
<i>Borysthenes.</i>	47	<i>cadaverum spoliandorum</i>	
<i>bos ligniuorus, auis.</i>	41	<i>flagitium.</i>	93
<i>boues in Phrygia mouere</i>		<i>Cadicianus.</i>	215
<i>cornua.</i>	137	<i>cæcus quis.</i>	207
<i>Botres. 35. in auem. ibid.</i>		<i>cæci à cæcis nati.</i>	142
<i>Bottilei.</i>	153	<i>Cæneus Lapitha inualne-</i>	
<i>Britannica insule ambi-</i>		<i>rabilis.</i>	86
<i>tus.</i>	110	<i>Cænis in Cæneum versa.</i>	
<i>Britomartus.</i>	60. 61	<i>34. 86</i>	
<i>Brixelle.</i>	98	<i>C. Cæsaris mors.</i>	188
<i>Brundisium.</i>	51	<i>cæforum cadauera nō spo-</i>	
<i>Brutus.</i>	168	<i>lianda, oraculo monitū.</i>	
<i>Bryson sophista.</i>	131	<i>80</i>	
<i>Bulis. 15. in mergum ver-</i>		<i>Callimachus.</i>	85
<i>sa.</i>	16	<i>Aegyptius.</i>	131
		<i>Callimachi Cyrenæi mi-</i>	
		<i>rabilium delectus.</i>	146
		<i>† 2 Cali-</i>	

I N D E X.

<i>Calydon vrbs.</i>	57	<i>cantharos apud Chalci-</i>	
<i>Calydonius aper.</i>	10. 11	<i>denſes non viuere</i>	122
<i>Calydoniorum & Cure-</i>		<i>cani crines quibuſdam æ-</i>	
<i>tum bellum.</i>	11	<i>grotantibus enati: qui ſa-</i>	
<i>Camalus Cantolgunij.</i>	99	<i>nitati reſtitutis in priſti-</i>	
<i>camelorum Perſicorū pili</i>		<i>num colorem redierint.</i>	
<i>moliſſimi.</i>	111		137
<i>Camifcus fl.</i>	147	<i>Capæus fl.</i>	147
<i>T. Camorius Tertius.</i>	98	<i>capræ quando verſis ocu-</i>	
<i>cancris eſus ſerpentis mor-</i>		<i>lis cubent.</i>	135
<i>ſus remedium.</i>	129	<i>capræ quomodo affician-</i>	
<i>canis auicula</i>	30	<i>tur orytio.</i>	142
<i>canis aureus Aegis cuſtos.</i>		<i>capræ quomodo maſculos</i>	
	56	<i>aut ſemellas pariant.</i>	142
<i>canis Cephalî in lapide</i>	64	<i>albos aut nigros. ibid.</i>	
<i>canicule ortus ſignū qua-</i>		<i>caprarū gregis Halicar-</i>	
<i>le in Africa.</i>	136	<i>naſi mirum.</i>	169
<i>canis ortu iumenta in Afri-</i>		<i>caprarum pernicies herba</i>	
<i>ca ipſi aſtro obuerſa cu-</i>		<i>in Lycia.</i>	124
<i>bare.</i>	135	<i>caprarum ſylueſtrium in</i>	
<i>à Cane rabioſa morſa om-</i>		<i>Creta natura.</i>	128
<i>nia in rabiem agi præter</i>		<i>capri ex lacte coloſtra.</i>	126
<i>hominem.</i>	140	<i>capitis humani à corpore</i>	
<i>canes in ſubſidentes non</i>		<i>auulſi oraculum.</i>	78. 84.
<i>ſeuire.</i>	127		85
<i>canum Laconicorum na-</i>		<i>carabos à polypode capi-</i>	
<i>tura.</i>	141		140
<i>Cantharolethron.</i>	122	<i>carbones lapidei diuerſe</i>	
		<i>à li-</i>	

I N D E X.

à ligneis naturæ.	147.	Celeus.	35. in auem.	36
148		Celticam nationem quā-		
carbones terrestres.	153	dam noctu tantum vide-		
Cariæ scorpion quales.	109	re.		112
Carme.	60	Celtius Pellij.		99
sex. Carminius Hyæus cos.		cenchris.		21
88.		centum annis, & amplius,		
carnes in ossa quomodo		qui vixerint.		97
concrecant.	110	Cephaleniæ per fl. diuise,		
Carthea vrbs.	9	alterā partē cicadas ha-		
Carthaginis fons.	149	bere, alterā carere.		120.
Carystia animalia.	138	Cephalus. 61. ab Aurora		
Carystij lapidis fila pro lu-		raptus.		ibid.
cernis & ex ijsdem mā-		è Cera animal:		139
tilia.	114	cerambix auis.		41
Caryslus.	114	Cerberus. 35. in auem.		36
Cassypia.	60	cerberi aues.		36
Q. Cassius Rufus.	99	Cereonia verecunda.		100
C. Castopudes.	98	Ceres Proserpinā F. que-		
Catia.	98	rens.		43
Cato.	168	Cerontis fl. poti vis mira.		
Catulus.	168	138		
Caulonia.	108	è Ceruæ cornibus enata		
Caunus.	49	hedera.		128
Cecrops bimembris.	139	ceruæ fistulis & cantu ca-		
terre F.	17	ptæ.		128
Cecropis filie.	122	ceruus iuxta vias parere.		
Cedripolis.	128	128		

↓ 3 cerui

I N D E X.

derui ossa quomodo ad fi-	Chimerae ignis perennis.
stulam inutilia fiant. 121	152
cerui ubi nulli. 121	chloris. 21
ceruorum achaimorum fel	Chresta Antipatri. 99
in cauda. 137	Chrysium Theophili. 99
ceruos dextrum cornu de-	Chriannos simplici obstina
fodere. 125	tione mortem subire. 323
ceryli. 126. à femellis ge-	Chytrinus Coorus. 151
stantur ibid.	cibo semel tantum utentes
Ceselas Cyrus. 98	morosiores. 109
Cesennius Petus cos. 95	cicadae vocales & mutae
Ceyx. 45	ubi. 119. 120
Chalcidenses Thraciae. 122	cicadis Hercules silentium
chalcitus lapis vstus ani-	imprecatus. 120
mal edit. 138	cicerem apud Indos non
Chaldaei vates. 188	nasci. 113
chameleontis natura 127	cicum unde 31. malorum
Chaoniae fons salis 149	nuncia. ibid.
charadrias avis. 31	Cimbrica fossa. 145
Charax. 276	cinaedi partus. 95
Charito. 69	Cincropsofes, ibidēq; fons
Charonia. 145	letalis. 149
Cheiron centaurus. 59	cinnamomus avis. 131
Chelidonis. 23	Cirphis mons. 19
in auem. 25	cissa. 21
ad Chelidonas mare fons:	Citti sales. 151
dulces. 147	à Claudis etiā claudi pro-
Chimera mons. 152	gnati. 142
	Cleminis

I N D E X.

<i>Cleinis.</i>	36.	<i>in auem.</i>	38	<i>quàm viris, maior.</i>	86
<i>clemmatis.</i>			114.	<i>coitu frequentiore graui-</i>	
<i>Cleodeus.</i>			65	<i>das mulieres facilius pá-</i>	
<i>Cleonicus.</i>			66	<i>rere.</i>	113
<i>Cleopatra Meleagri vxor.</i>				<i>colocoi aues.</i>	36
	11			<i>columbarum natura.</i>	130
<i>Cleosthenes.</i>			66	<i>colymbes.</i>	21
<i>Clitarchus.</i>			85	<i>cometæ vnde.</i>	45
<i>Clodia Potesta.</i>			100	<i>comitalem morbum fistu-</i>	
<i>Clymenus.</i>			10	<i>le cantu mederi.</i>	117
<i>Clytemnestra Helenæ so-</i>				<i>comœdia vetus.</i>	324.
<i>ror.</i>			46	<i>dia, et noua.</i>	ibid.
<i>Cochryna fl.</i>			137	<i>congressibus infidis nihil</i>	
<i>Cocnania Musa.</i>			100	<i>turpius.</i>	323
<i>cælum cur manè aspicere</i>				<i>congrum à carabo vinci.</i>	
<i>iusserint Pythagorei.</i>					140
	334			<i>Conimbrigesia.</i>	99
<i>cogitationes hominis qua-</i>				<i>Conon.</i>	95
<i>les esse debeant.</i>	189.193			<i>Conopalacus.</i>	27
<i>cogitationes etiam inuti-</i>				<i>Conopium.</i>	128
<i>les, non actiones tantū,</i>				<i>Conradus Gesnerus.</i>	155
<i>vitandæ.</i>	206			<i>cor quibus offeum.</i>	137
<i>cogitatrix facultas vene-</i>				<i>corde spoliata testudinē</i>	
<i>randa.</i>	193			<i>viuere.</i>	112
<i>Coiriuulus mirabilis.</i>	151.			<i>Corbilius.</i>	87
	152			<i>coricium in Parnasso cer-</i>	
<i>coitus quid.</i>	236			<i>tis temporibus auri fl-</i>	
<i>coitus voluptas feminis,</i>				<i>mile.</i>	146

I N D E X.

<i>Corinna de Alteratis.</i>	22.	<i>monstroſe.</i>	92. inde
44		<i>Corſoli.</i>	101
<i>Corinthij ab Hercule or-</i>		<i>coruus albus.</i>	38
<i>ti.</i>	15	<i>coruus nocturnus.</i>	31
<i>Cornelia vrbs.</i>	98	<i>coruus vulpis ſocius.</i>	135
<i>Cornel. Gallicanus.</i>	95	<i>corui tantum duo Crano-</i>	
<i>L. Cornelius.</i>	97	<i>ne, et in Lepetymno.</i>	123
<i>P. Cornel. Scipio coſ.</i>	96	<i>cornix ob garrulitatem à</i>	
<i>Q. Cornelius.</i>	100	<i>Minerua deuota.</i>	122
<i>cornicis cum noctua ſl-</i>		<i>Coryphaſius.</i>	43 (101
<i>multas.</i>	135	<i>T. Cottinas Chryſantus.</i>	
<i>cornicem in Attica nullā</i>		<i>Cragaleus.</i>	13. in ſaxū ver-
<i>intrare arcem.</i>	109	<i>ſus.</i>	15
<i>cornicem non aduolare ad</i>		<i>Cragaleo exta immolari</i>	
<i>arcem Athenis.</i>	121	<i>ſolita.</i>	15
<i>Cornius.</i>	97	<i>Cranone duo tantum cor-</i>	
<i>cornua mouere boues in</i>		<i>ui.</i>	123. & currus ibidem
<i>Phrygia.</i>	137	<i>anei mira viſ.</i>	ibid.
<i>cornutum animal non pe-</i>		<i>Craterus.</i>	96
<i>dere.</i>	111	<i>Crathis ſl.</i>	147
<i>Coræbus.</i>	65	<i>Cretæ antrum apibus ſa-</i>	
<i>Coronicus ager talparum</i>		<i>crum.</i>	35
<i>expers.</i>	121	<i>Cretæ aqua.</i>	152
<i>Coronides.</i>	45	<i>Cretam nec vlulas, nec vl-</i>	
<i>Coronis Phlegræ F.</i>	38	<i>lum letale animal tole-</i>	
<i>corpus humanum quid.</i>		<i>rare.</i>	121
177		<i>Cretenſis ſpecus.</i>	56
<i>corporum magnitudines</i>		<i>Crimifſus ſl.</i>	147
		<i>crines</i>	

I N D E X.

serines qui & quibus pe-	84.	19
reant.	142	ibid.
serinita animalia omnia vi-		
uos edere foetus: contra	cuculi pulli. 131.	à nemine
non item.	136. 137	vnquam visi.
		142
serinita animalia quæ.	137	cuculi quarum auium nido
Crissa.	19	pariant.
crocodilus terrestris.	115	142
crocodili erga trochilum		cupiditatis peccata gra-
gratitudo.	129	uiora, quàm ire.
crocodilum è minimo ouo		186
maximum fieri animal.		cupiditate abstinendū.
149		335
crocodilum scorprios ge-		Curetis.
nerare.	124. 125	20
crocodilum solum supe-		Curetum & Calydoniorū
riorem tantum mādibu-		bellum.
lam mouere.	136	11
crocodili parui in Cartha-		Curimeda.
ginensi fonte.	149	10
Ctesias. 110. eiusdem Per-		curiositas cauenda.
sica.	111	189
Ctesia multa mentiri.	123	T. Curtilius Mancias.
Ctesibius historicus.	100	95
Ctesylla ab Hermochare		Cusinia luuena.
decepta. 9. eidē nupta.		100
10		L. Cussonius.
Ctesylla Venus, Hecac-		98
		Cydippe ab Acontio dece-
		pta.
		9
		Cyanea lacus.
		27
		Cygnus. 25. in auem.
		27
		Cystitratī fons, & Cysti-
		traum oleum.
		148
		D
		Daicles in Olympia coro-
		natus.
		68
		Damostratus.
		72. 95
		Danai L. filie.
		96
		† 5 Dau-

I N D E X.

Daunius rex Daunij.	50.	manarum curā gerere.	181.
	51.57.		
• P. Decennius Demosthe-		deos nihil temerē in natu-	
nes.	98	ra constituisse.	339
Deianira.	10.12.65	Diana in Cilurum.	47
Deion.	61	Diana noctambula.	31.ve-
delphini mansuetudo.	134	natrix.	14
delphinum amore puero-		Dianæ apud Ambraciatas	
rum capi.	134	cultus.	14
Democritus Abderites,		Dianæ de Ambracia lis.	13.
	100		14
Democriti mors.	183	Dianæ specus.	92
Demophilus.	95	Dicæarchus.	85
Demophon.	53	dicere aliquid non ex se,	
dens herois ad pedis men-		absurdiſſimum.	332
suram.	93	dictamni herbæ vis.	128
dentes mari plures quā-		Dictynna. dicty.	61
femine.	137	Didymarchi metamorpho	
Deum nostri curam agere		ſcon libri	41
24.7.248		Dina Sperchij F.	41
cum Deo non diſceptan-		Diognetus.	165
dum. de iure.	339	Diomedea inf.	57.153
dij cur colendi.	345	Diomedis filij.	57
dij in beſtias mutati.	47	Diomedis poſt captum I-	
dij Typhonis impetum in		lium res.	57
Aegyptum fugiunt.	47	Diomedis ſocij in aues.	
decorum benignitas.	294		58.153
deos & eſſe. & rerum hu-		Diomus.	20
			Dion.

I N D E X .

Dion.	168	eisdem peculiare. <i>ibid.</i>
Dionysodorus.	87	in Echone conuersus Hy-
Diopatra.	41	las. 46
Diotimus.	276	Eidothea nympha. 40.
d'inationis ex pecudum	49	
inspectis extis origo.		Eilithyia. 104
103		Elatus Lapitharum rex.
doloris consolatio.	266	86
Domitianus Cæs. IX. cōs.		Electra portæ. 54
95		Eleis Olympiorum cura
Domitius.	168	oraculo iniuncta. 68
Doricenſiū corpora in a-		elementorū mutua mors. 212
ues.	58	apud Eliam mulū non na-
dormientes, operarij.	247	ſci. 122
Dorotheus medicus.	95	Elmæi rupes. 114
dracontis.	21	Elos Lacedæmonijs oppu-
Dryas.	29	gnata. 67
Dryope in alnum. 53. in		Empedocleus globus. 338
nympham. <i>ibid.</i>		Epænetus rex. 145
Dryopis. 13. regio. 52. 53		Ephesiorum præceptum.
Dryops. 52. Dryope.	334	
<i>ibid.</i>		ephippa. 19
Duccurius Aluccij.	99	Epictetus, eiusq; philoso-
E		phia genus quale. 157
Ecdysia festum.	34	Epicteti commentarij. 166
Echinorum marinorū o-		Epicteti dictum. 335
ua cum Luna crescere &		Epicuri dictum. 266. 302
decreſcere. 145. quid		epilepſia medicamentum
		galeo-

I N D E X.

<i>Galeotæ senium</i>	125	<i>Eumares.</i>	85
<i>Epimelides nympha.</i>	51	<i>Eumelus.</i> 30. 35. <i>in auem.</i> 31	
<i>Epimenidis somnus.</i>	105.	<i>Eunomus Chius.</i> 118. <i>citha</i>	
<i>etas.</i>	106	<i>roedus.</i> 119	(142
<i>equæ animalium omnium</i>		<i>eunuchos non caluescere.</i>	
<i>ad coitum maxime pro-</i>		<i>eunuchos radice quadam</i>	
<i>cliues.</i>	143	<i>inuncta fieri.</i>	111
<i>equæ generosæ pulli mirū</i>		<i>euripi reciprocatio septi-</i>	
<i>factam.</i>	134	<i>mo quoq; die intermissa.</i>	
<i>equarum hippomanes.</i>	125.	146	
<i>ex Equis vespas nasci.</i>	134.	<i>Euripidis locus.</i>	159
135		<i>Europus.</i>	65
<i>Erasinus.</i>	60	<i>Eurybatus.</i>	20
<i>Érichthonij fabula.</i>	121	<i>Euryopa Nili F.</i>	96
<i>Eriunij dij.</i>	44	<i>Eurystheus.</i> 53. <i>eius cades.</i>	
<i>Erodus.</i>	38	<i>ibidem</i>	
<i>erodius ex Antho.</i>	19	<i>Eurytion.</i>	58
<i>erodij quales in Diome-</i>		<i>Eurytius.</i>	32
<i>dea inf.</i>	153	<i>Eurytus.</i> 13. <i>rex.</i> 49	
<i>Ersa.</i>	122	<i>Euseirus.</i>	40
<i>T. Erusius Pollio.</i>	98	<i>existimatio à quibus peten</i>	
<i>Erythema.</i>	153	<i>da.</i>	190
<i>Etesia.</i>	146	<i>exta pecudum vnde futura</i>	
<i>est lata via, prouerb.</i>	162	<i>indicādi vim sortita.</i> 102	
<i>Eudoxus Cnidius.</i>	114	<i>exul in mundo quis.</i> 107	
<i>Eudoxus Rhodius.</i>	112	F	
<i>Eugnotus.</i>	35	<i>fabæ vsu cur interdictum</i>	
<i>Eumachi periegests.</i>	94	<i>à Pithagora.</i>	116
		<i>fabam</i>	

I N D E X.

<i>fabam apud Indos non na-</i>		<i>Faustina.</i>	276
<i>sci.</i>	113	<i>Faustus Sabinus.</i>	101
<i>fabarum putamina radici-</i>		<i>felis ubi nulla.</i>	122
<i>bis arborum apposita.</i>		<i>felis conceptio & partus</i>	
116		<i>qualis.</i>	49
<i>Fabius.</i>	215	<i>felis genitale membrum of-</i>	
<i>Fab. Catallimus.</i>	345	<i>seum.</i>	137
<i>fabris visa pelecans, fau-</i>		<i>feles ex Galinthead.</i>	48
<i>sta.</i>	24	<i>Fidentia.</i>	98
<i>fabularum scriptionis fi-</i>		<i>finis homini propositus</i>	
<i>nis.</i>	324	<i>quis.</i>	184. 225. 226
<i>de Fabulosis locorum re-</i>		<i>ad Finē certū omnia quæ</i>	
<i>bis liber.</i>	109	<i>aguntur, referendā.</i>	184.
<i>falernum.</i>	236	<i>fistula cantū isthiadem cie-</i>	
<i>fama post obitum qualis:</i>		<i>rare, & morbum comi-</i>	
194		<i>tialem.</i>	117
<i>fame sonus inanis.</i>	200.	<i>fecunditatis mirandæ exē-</i>	
204		<i>pla.</i>	96
<i>fastus humilitatem præ se</i>		<i>foliorum rationē habētia.</i>	
<i>ferens omnium grauissi-</i>		318	
<i>mus.</i>	345	<i>fontis aceti.</i>	148. olei. ibidem
<i>fatum nullius vitam abrū-</i>		<i>fontis mures in se habens.</i>	
<i>pere imperfectam.</i>	193	148	
<i>fatum vniuscuiusq; & con-</i>		<i>fontis ad sinum Arabicum</i>	
<i>stare aliunde, et secum a-</i>		<i>vis mira.</i>	110
<i>liud adferre.</i>	190	<i>fontium quorundam mira</i>	
<i>fati ratio.</i>	220. 221	<i>biles vires.</i>	148. inde
<i>Faurentia.</i>	98	<i>formicæ quomodo sua for-</i>	
		<i>mica-</i>	

I N D E X

<i>micaria deserant.</i>	138	<i>galeotes senium, ad epile-</i>	
<i>formicas nouilunio quie-</i>		<i>psiam medicamentū.</i>	125
<i>scere.</i>	146	<i>Galinthias.</i>	48. in <i>selem</i>
<i>fretū Italiae ad Lunæ mo-</i>		<i>ibid.</i>	
<i>tum crescere & decref-</i>		<i>Galinthias Hecatæ mini-</i>	
<i>scere.</i>	145	<i>stra.</i>	49
<i>frigoris sensum arcens spi-</i>		<i>Galinthiadis sacra.</i>	49
<i>ra.</i>	111	<i>gallinæ domesticæ quomo-</i>	
<i>frontis indicia.</i>	143	<i>do sterilescent.</i>	116
<i>Fronto.</i>	168	<i>L. Gaminus.</i>	98
<i>Fronto Albutij.</i>	99	<i>Gaza Timonis.</i>	99
<i>frustra nihil faciendum.</i>		<i>genius cuiusq; quomodo</i>	
<i>275.342.343</i>		<i>colatur.</i>	182.191.193
<i>fucius impostor.</i>	237	<i>genius cuiq; à deo datus,</i>	
<i>fuci.</i>	133	<i>naturæ suæ præses ac</i>	
<i>fugitiuus.</i>	314	<i>dux.</i>	229
<i>fulica ex Hyperippa.</i>	30	<i>Gerandrum.</i>	114
<i>fulica, quæ & Phana auis.</i>		<i>L. Glaucæius Verus.</i>	97
<i>17</i>		<i>glebæ oculorum curationi</i>	
<i>fulica vnde.</i>	30	<i>vtiles.</i>	153
<i>fulicæ bonum omen.</i>	18	<i>globus Empedocleus.</i>	338
<i>M. Fuluius Flaccus cos.</i>	88	<i>gloria anullius momenti</i>	
<i>P. Fuluius Phryx.</i>	98	<i>res.</i>	298
<i>Furie placata.</i>	74	<i>gloriæ vanitas.</i>	200
<i>G</i>		<i>Gorge, vel Gorgo.</i>	10.12
<i>Galetea. 32. in puerum. 34</i>		<i>graculi vnde.</i>	36
<i>galeota senium exuens de-</i>		<i>graculis dona à Venetis</i>	
<i>glutit.</i>	125	<i>dari solita.</i>	154
		<i>gravi-</i>	

I N D E X.

<i>gravidas mulieres coitu fre-</i>		<i>Heluidius.</i>	168
<i>quentiore facilius parere</i>		<i>helxines herbæ vis.</i>	113
113		<i>Heraclea capta.</i>	80
<i>grus vnde.</i>	32	<i>Heraclidis Cretæsis de vr-</i>	
<i>gruum cum Pigmæis bel-</i>		<i>bibus Græciæ liber.</i>	111
<i>lum.</i>	32	<i>Heracliti dictum.</i>	212.247
<i>gruum natura.</i>	130	<i>Heracliti mors.</i>	188
<i>Gyarus inf. eiusq; mures</i>		<i>Hercules Alcmenæ natus.</i>	
<i>quales.</i>	124	48. <i>Argonautarū dux</i>	
<i>Gyzantes Africæ gens.</i>	115	45	
H		<i>Hercules cicadis silentium</i>	
<i>Hemon.</i>	65	<i>imprecatus.</i>	120
<i>Halex fl.</i>	119	<i>Hercules in himnulum.</i>	47
<i>haliaetus vnde.</i>	24	<i>Hercules Olympici certa-</i>	
<i>Halicarnassi quale sacrum</i>		<i>minis institutor.</i>	65
<i>Ioui Afræo fieri solitū.</i>		<i>Herculis de Ambracia lis</i>	
109		14	
<i>Harpa. 37. in auem. ibid.</i>		<i>Herculis lauacra.</i>	13
<i>Harpasus. 37. in auem.</i>		<i>Herculis posteri patria</i>	
<i>ibidem</i>		<i>pulsi.</i>	53
<i>Hecaerga.</i>	29	<i>Herculis statuae æneæ in</i>	
<i>Hecaerga Ctesilla.</i>	10	<i>Phæneo posita.</i>	147
<i>bedera in ceruæ cornibus.</i>		<i>Herculem inter LXII. li-</i>	
128		<i>beros vnicam tantum fi-</i>	
<i>Helenæ soror Clytemne-</i>		<i>liam habuisse.</i>	142
<i>stra.</i>	46	<i>Hermestianax.</i>	59
<i>Hellanicus Lesbios.</i>	146	<i>Hermestianactis Leōtij lib.</i>	
<i>Hellanodice.</i>	66	59.	

Hermo-

I N D E X.

Hermochares.	9	Hipponus.	38
Hermotimi Clazomenij		Hippostrati Minos.	96
defuncti spectrum. 106.		hircorum indicia.	143
fanum ei erectum. 107		hirundo alba.	145
Herodorus.	131	hirundo vnde.	25
Hesiodus.	85	hirundinis in conficiendo	
Hesiodi magna Ecce, siue		nido industria. 129. item	
Orientalia.	41	in alijs.	130
Hierax. 12. in auem versus		hirundini oculos effossos	
ibid. inde		renasce.	137
Hiero Alexandrinus et E-		hirundinum pullis oculi se	
pheſius. 74. Tianus. 99		effodiantur, eos visum	
Hieronymus historicus.		recipere.	140
100		Homeri curiositas.	126
Himera fl.	147	Homeri locus.	91. 127
Hippasus.	22	homo ad agendum natus.	
Hippo Rheginus.	145	216. item ad beneficen-	
bippocentaurus.	96	tiam.	304
Hippocratem multorum		homo homini natus. 176.	
morborum medicū, mor		199. 286. 287. 288. 329	
bo ipsum etiam deceſiſ-		hominis cum vniuerso ho-	
ſe.	188	minum genere cōiunctio	
Hippodamia. 18. in cory-		que.	344
dum.	19	hominis finis non in reb.	
Hippolyta Smyrne nutritrix		externis conſtitutus. 225.	
54		226.	
hippomanes.	125	hominis letitia. 277. 282	
hippomania.	143	hominis nature conueniens	
		omni	

I N D E X.

omnium hominum cu- ram gerere. 190	tamen aliorum quàm suam de se existimatio- nem facere. 338
hominis officium. 194	bordei plantatores palle- re. 109
hominis pars præcipua que. 235	Hylas. 45. in Echonē mu- tatus. 46
hominis partium præ- stantiores que. 264	Hylas Herculi frustra que situs. ibid.
hominis potentia. 340	Hyle sacra. ibid.
hominis propriū 257. 277	Hyllus. 53. 65. augur. 74
hominis substantia. 177	Hymeneus. 42
homini cibo & potu as- sumptis idem pondus; quod ieiuno. 118	Hyppanis fl. 138
hominem è tribus consta- re. 337	Hyperboreorū sacra. 36.
hominem homini repu- gnare, aut succensere, contra naturam. 176	37
hominem qui auersatur, animam suam ipsius cō- tumelia afficit. 184	Hyperippa. 29. in auē. 30
homines inter omnes se cognati. 190	Hypermestra. 34
homines singuli aliorum causa nati. 199. vide, Homo homini.	hypsiætos. 38
homines seipsos cum ma- gis alijs diligunt, pluris	Hyrieus, 44
	I
	lapyx. 50. lapyges. 51
	lason præses. 88
	ichneumon. 30. eius natu- ra. 129
	Idæ herois caput. 91
	iecur pecudum vnde futu- ra indicet. 102
	ignis chimære perēnis. 152
	u ignē

I N D E X.

ignem salamandra extin-	ta.	47
gui.	138	Iphigenia Achillis vxor.
impetigiñe ophiufa abo-	ibid.	
leri.	148	Iphigenia diua facta. ibid.
impietatis reus quis.	288.	Iphis Euripideus.
	289	159
impossibilia sectari, insani		Iphitus. 65. rex. 68
est.	226	ipna auis. 39. quibus bo-
apud Indos que non pro-		na.
ueniant.	113	40
infantes quinque vno partu		ira à ratione aliena. 258
editi.	96	ira peccata minus grata,
infantes intra XL. dies		quàm cupiditatis. 180
nec flere, nec ridere.		ira remedium. 315. 331
	143	irati vultus contra natu-
infortunium sapienti nul-		ram.
lum.	215	258
intellectus quomodo fun-		Irus.
datur.	287	58. 59
intellectus corruptio, pe-		ischiadem curari fistula
stis.	290	cantu.
intelligens quis.	308	117
intelligentia.	201	Isidis fons.
Interamefia.	99	150
Ioppæ vicina palus.	150	Italica Eubœæ.
Iphigenia. 46. Dianæ imo		137
lata. ibid. ab ara Dia-		Ithaca leporum expers.
ne ad Tauros transla-		121
		Ilys.
		22
		Iulia Modestina.
		101
		Iulianus.
		215
		Iulis vrbs.
		9
		C. Iulius Pothus.
		98
		Iunius Silanus Torquatus.
		87

Iupi-

I N D E X.

Iupiter auerruncator. 80.	Lampfaci fons. 148
auerruncus. 87.	lanæ Mileſiæ. 111
talis. 74	Laodicea Syriæ. 88
Iupiter in Creta à Rheæ e-	Laphria. 62
ditus. 35	lapides mirabilis naturæ.
Iouis Aſcræi ſacrum. 109	153
Iouis Seruatoris, Inſpecto-	lateres apud Tanam qua-
ris, Benigni cultus. 17	les. 152
iuſtitiæ ortus. 326	Latmi Cariæ ſcorpionum
Iynx. 21	vis mira. 123
K	Latmica ſoſſa. 148
καρυόβοις. 225	Latona in murem araneū.
L	47
Lacedæmon quomodo à	Latona Phytia. 34
peſte immunis facta.	Latonæ Apollo & Diana
107	nati. 55
Lacedæmoniorum in pe-	laus à quibus petenda. 190
regrimos officium. 334	laus populi quid. 238
lacus aliquot mirabiles.	laudis vanitas. 204. 288
150. 151	leænam bis non conceipe-
Laius. 35. in autem. 36	re. 126
Laij aues. 36	Lelanta. 29
C. Lallias Tioneus. 100	C. Leledius primus. 100
L. Lamia coſ. 88	Lemniarum mulierum ſcæ-
lamia fera. 19	tor. 144
lamiæ, vulgi opinionæ So-	lentem apud Indos nō na-
crati dictæ. 334	ſci. 113
Lamprus. 32	leo Actolicus. 25
	u 2 leo-

I N D E X.

<i>leonis ossa solida.</i> 137.	♂	<i>Liparis fl.</i>	147
<i>percussa ignem emit-</i>		<i>Litræ Aegypti.</i>	93
<i>tere.</i>	<i>ibid.</i>	<i>Liua Attica.</i>	100
<i>Leontium Hermestianctis</i>		<i>Locri vnde Ozole dicti.</i>	
59		144	
<i>Lepetymnus mons.</i>	123	<i>Locrorum & Aetolorum</i>	
<i>Lepidus.</i>	215	<i>bellum, oraculo præ-</i>	
<i>lepus mali ominis avis.</i>	39	<i>dictum.</i>	78
<i>leporēs vbi nō nascantur.</i>		<i>longæuorū exempla.</i>	215
121		<i>A. Lucennius Nerva Sila-</i>	
<i>Lerus inf.</i>	12	<i>nianus cos.</i>	95
<i>Lesbi glebæ oculis salu-</i>		<i>Lucilla.</i>	276
<i>bres.</i>	153	<i>Lucius Lupus.</i>	345
<i>Leuce inf.</i>	145	<i>Q. Lucretius primus.</i>	99
<i>Leucippa.</i>	21	<i>Ludi seculares, deq; iisdē</i>	
<i>Leucippus.</i>	34	<i>oraculum.</i>	103
<i>Leucoij coronis per noctē</i>		<i>cum Luna quæ crescant et</i>	
<i>lucernæ cur adhibean-</i>		<i>decrescant.</i>	145
<i>tur.</i>	116	<i>luparū partus fabulosus.</i>	
<i>Leucothea vrbs.</i>	149	135	
<i>Leucotheæ avis.</i>	31	<i>lupus in saxum.</i>	59
<i>libanotide herba tineas in</i>		<i>lupi piscatorum custodes.</i>	
<i>vestibus arceri.</i>	117	128	
<i>librorum bonorum reli-</i>		<i>lusciniæ vnde.</i>	25
<i>quæ, etiam mutilæ non</i>		<i>lusciniæ vbi melius canāt.</i>	
<i>contemnendæ.</i>	161	120	
<i>librorum stitis.</i>	177	<i>Lusis fons.</i>	148.
<i>L. Licimnius Palus.</i>	97	<i>Lycabettus mons.</i>	122
		<i>Lycaon</i>	

I N D E X.

Lycdon.	50	excepto crocodilo.	136
Lycia, prius Trimilis.	56	mansuetudo genuina, in-	
Lycius. 37. in auem.	38	uicta.	330
Lycius Apollo.	85	Mantis.	99
Lycurgus Spartanus.	65	Marcianus.	165
Lycus. 135. Rheginus.	148	mare, gutta mundi.	245
Lycus de fluminib. & fon-		maris feruor circa Aeoli	
tib.	147	insulas.	147
Lyncestarum aqua.	152	in Mari Indico arbores na	
lyrae inuentor.	40	sci.	147
M		Mars in piscem.	47
Machates, & spectrū Phi		Marfanus mons.	134
limnij eidem conuersa-		Maximus.	169
tum. 69. 71. eius mors.		medicamentorum minor	
74		apud eos qui assueue-	
Macrinus.	88	runt, efficacia.	118
Macrosciris sepulcrū.	94	ē Medulla spinæ hominū	
magnes.	42	serpentes nasci.	139
Magneſta regio.	42	Megaletor. 29. in auem.	30
magnetem interdū tantū		Meganira.	20
trahere.	112	Megaſthenes.	96
malicia.	252	Megaſthenis res Indica.	
maliciam in genere mundo		147	
non obesse.	286	Melaneus. 18. Apollinis	
malum homini quid.	271	F.	13
malum nihil.	211. 212	Melanippa.	10
mandibulam inferiorē om		Meleager. 10. matris diris	
nia animalia mouere,		deuotus.	11

I N D E X.

Meleagri fatum, & interi-		mens seipsa quomodo vta-	
	11	tur, curandum.	347
Meleagri sorores in aues		mens vna.	346
mutatæ.	12	mentis in homine præstan-	
Meleagrides aues.	12	tia. 341. natura. 259. vis	
vbi.	121		317
Melita vrbs.	28. 60	menti diuinæ cum hominis	
Melite fons.	55	animo communia que	
Meliteus.	27. 28		232
melius quid, et meliori sem-		Mercurius, fur deus.	31
per inhærendum.	192	Mercurius in ibi versus.	
mellificium è floribus.	115		47
mendax impius.	288	Mercurius pastor.	43
Menecratis Xāthij Lycia		Mercurius terrestris pla-	
ca.	56	catus.	74
Menippa.	44. 45	mergus ex Bulide.	16
Menippus.	249	mergi alimentum.	16
mens ab affectibus libera,		mergi cibus.	16
arx.	283	Merops. Meropis. 30. in	
mens cuiusq; deus.	344	auem.	31
mens nostra vniuersi, &		Messapij. 51. à Diomede	
proximi, quomodo per		fusi.	57
pendenda.	295. 296	Messapiorum pueri in ar-	
mens quomodo seruanda		bores conuersi.	52
pura, prudēs, modesta,		Metiocha.	44. 45
iusta.	285	Meuania.	87
mens sana ad omnia para-		Milesie lane.	111
ta.	319	Miletus Apollinis F. 49. et	
		vrbs	

I N D E X

<i>vrbs,</i>	<i>ibid.</i>	<i>mors arcanum nature o-</i>
<i>Minerva casta.</i>	30	<i>pus. 201. 182. eiq; pro-</i>
<i>Minerva Vulcano matri-</i>		<i>dest. ibid,</i>
<i>monio iuncta.</i>	122	<i>mors nihil aliud, quàm mu-</i>
<i>Minyades in aues.</i>	22	<i>tatio, 299</i>
<i>Minyas.</i>	21	<i>mors quid. 185. 259. an. ma-</i>
<i>Minnyrides,</i>	59	<i>lum. 260. quomodo fa-</i>
<i>Misma,</i>	43	<i>cile fratur. 291</i>
<i>Mnemosyna,</i>	21	<i>mortis commoda. 242</i>
<i>Mnesarchus.</i>	108	<i>mortis consideratio omni-</i>
<i>Mocra.</i>	60	<i>bus rebus propriæ. 213,</i>
<i>Monimus Cynicus.</i>	184	<i>inde</i>
<i>monotus.</i>	134	<i>mortis contemplatio. 203</i>
<i>monströse corporum ma-</i>		<i>ad Mortis cōtemptū præ-</i>
<i>gnitudines.</i>	92	<i>sens auxilium. 215. 347</i>
<i>monströsi partus.</i>	94	<i>morti omnia obnoxia. 278</i>
<i>monychi vbi.</i>	136	<i>ad Mortem cur potissimū</i>
<i>Mopsus.</i>	32	<i>festinandum. 186</i>
<i>mores nigri qui.</i>	207	<i>Muabus fl. 147</i>
<i>mori, in elementa dissolui.</i>		<i>mugilem in metu caput oc-</i>
275		<i>cultare. 140</i>
<i>mori, nihil habere incom-</i>		<i>mulierem vno partu non</i>
<i>modi.</i>	180	<i>ultra quinque parere.</i>
<i>mors æquo animo subeun-</i>		142
<i>da. 214. 320. 347. 348.</i>		<i>mulierum mentis alienatio</i>
<i>item expectanda. 223</i>		<i>pæanibus curata. 115</i>
<i>boni consulenda, non</i>		<i>mulus vbi nō nascatur. 122</i>
<i>contemnenda. 290</i>		<i>Munatia Procula. 101</i>

I N D E X.

<i>mundus animal.</i>	211	<i>uerb.</i>	141
<i>mundus certo ordine com-</i>		<i>Muse Iouis à Mnemosyne</i>	
<i>positus.</i>	207	<i>filie.</i>	21
<i>mundus instar vrbis.</i>	201.	<i>muscam in Papho à Vene-</i>	
312		<i>ris forib. abstinere.</i>	109
<i>mundi abscessus siue vlcus.</i>		<i>musicam & animi & cor-</i>	
208		<i>poris affectionib. me-</i>	
<i>mundi, & mundanarum</i>		<i>deri.</i>	117
<i>rerū mutatio.</i>	200. 201	<i>musicū certamen in Heli-</i>	
<i>mūdi exul, peregrinus, cæ-</i>		<i>cone.</i>	21
<i>cus, pauper, quis.</i>	207	<i>mustelam ruta contra ser-</i>	
<i>mundi mens.</i>	230	<i>pentes vesci.</i>	129
<i>mundi partes omnes neces-</i>		<i>mustelarum sætus.</i>	128
<i>sario perire.</i>	307	<i>mutationi omnia obnoxia.</i>	
<i>mundum certis circuitibus</i>		295	
<i>administrari.</i>	225	<i>mutatione in natura om-</i>	
<i>Munichus rex. 29. in auem</i>		<i>nia constare.</i>	225
30		<i>mutatione nihil natura v-</i>	
<i>mures Gyari ins. ferrū per-</i>		<i>niuersi amicius.</i>	256.
<i>edere.</i>	124	272. inde & 299	
<i>mures in fonte Lusis &</i>		<i>mutationibus omnia fieri.</i>	
<i>Lampsaci.</i>	148	210	
<i>murium generationis cele-</i>		<i>Musacus Mucanti.</i>	99
<i>ritas.</i>	141	<i>Mylis Sicilia palus.</i>	151
<i>murū iocimora cum Lu-</i>		<i>Myrsili Lesbica.</i>	120
<i>na crescere & decrese-</i>		<i>Mythopoli putei.</i>	152
<i>re.</i>	145	N	
<i>murium iocimora, pro-</i>		<i>natura arte non infe-</i>	
		<i>rior.</i>	

I N D E X.

<i>rior.</i>	325	<i>Nessi centauri sepulcrum.</i>	
<i>natura cōmunis vna.</i>	346		144
<i>natura initio vicens, deco-</i>		<i>P. Neuius.</i>	98
<i>rum nature emula.</i>		<i>Sext. Neuius.</i>	101
93		<i>Nicagoras.</i>	151
<i>natura rerum, Dei vrbs.</i>		<i>Nicāдри de mutationibus,</i>	
206		<i>siue alteratorum libri.</i>	
<i>nature contrarium esse,</i>		12	
<i>vt homo homini suc-</i>		<i>Nicocreon.</i>	59
<i>censeat.</i>	176	<i>Nicodamas.</i>	32
<i>naturam contrarijs ex æ-</i>		<i>Nicostrate.</i>	69
<i>quo vti, quomodo di-</i>		<i>M. Nirellius.</i>	98
<i>ctum.</i>	289	<i>in Niue etiā animalia na-</i>	
<i>naturam nihil frustra fa-</i>		<i>sci.</i>	138
<i>cere.</i>	111	<i>noctue cum cornice st-</i>	
<i>natura quod euenit malū</i>		<i>multas.</i>	135
<i>non esse.</i>	185	<i>Nomio.</i>	15
<i>in Natura rerum nihil nō</i>		<i>C. Nonius Maximus.</i>	98
<i>eleganter factum.</i>	187	<i>nucleis expertes fructus in</i>	
<i>naugantibus secunde a-</i>		<i>Britannia.</i>	110
<i>ues.</i>	24	<i>T. Numerius.</i>	98
<i>Naupactum.</i>	80	<i>nymphæ in alnos.</i>	41
<i>Næ insule.</i>	121	<i>Nympharum & puerorū</i>	
<i>Neandrides.</i>	153	<i>locus.</i>	52
<i>Nelei fl. poti vis mira.</i>	138	<i>Nympharum sanum.</i>	149.
<i>Neophron. 15. in auē ver-</i>		O	
<i>sus.</i>	16	<i>oculorum alterum excin-</i>	
<i>nessa.</i>	21	<i>di, lethale.</i>	141

I N D E X.

- oculos serpentib. effossos, omnia secundum Vniuersi
 ut & hirundini, rena- naturam fieri. 344
 sci. 137 omnia vel necessitate fatali
 Oeneus Porthei F. rex. 10 vel prouidentia, vel cō-
 Oenei filiorū interitus. 11 fusione mani fieri. 340
 Oenco regnum à Diome- 341
 de restitutum. 57 ophiusa, contra impegiti-
 Oenoë. 31. in gruem. 32 nem. 148
 Oenomaus. 67 opinio eijcienda. 344. tol-
 Oeta mons, & vrbs. 52. 53 lenda. 342
 olei fons. 148 opinio in nostra potestate.
 Olympiā cur instituta. 65. 342
 66 opinionis vis. 201. 202
 Olympiadibus V. nemo co in Opinione sita omnia.
 vonatus. 68 184
 Olympicum certamen ali- opinione omnia constare.
 quādiu intermissum. 65 340. 342
 Olympici certaminis insti- in Opinione omnia versa-
 tutores. 65. 66. 67 ri. 344
 de Olympicis cert. rursus abolitis optime extin-
 instituendis oraculū. 67 gui posse. 252
 omnia ab aeterno eiusdem opinionones vulgi Lamiae
 formæ, ac circulo reuol Socrati dictæ. 314
 ui. 183 optādum quid, & quali-
 omnia fumus, & cinis, & ter. 220
 sermo. 345. 347 Oraculum. 66. 67. 68. 78
 omnia ita esse nata, ut mu- 81. 83. 102. 103
 tentur & pereant. 342

I N D E X.

oraculi explicatio.	82	aut femellas pariāt. 141	
orchilus vnde.	30	albos aut nigros. ibid.	
Orchomenum. Orchome-		ouium intestina tantum vq	
nus.	21.45	calia, non arietum. 120	
Orcilochia.	47	Oxilus.	52
Oreius. 39. in auem. ibid		Ozole vnde dicti Locri,	
origani vis.	129.138	144	
Origanio.	249	P	
Orion.	44	Peanum scriptores in Ita-	
Orithyia.	54	lia vnde tam multi. 115	
Orphei caput vbi sepultū.		Paleæ mulierum foecun-	
120		ditas.	96
Ortista.	99	Palecij.	145
Ortygius. 37. in auem. 38		Pallantianum prætorium.	
orytij vis in capris.	142	101	
ossa leonis solida, & per-		paludes aliquod mirabi-	
cussa ignē emittere. 137		les.	150
Othreis nympa.	27	Palumbes quomodo ictus	
Othreis.	40	serpentum curent. 129	
Othrys mons.	40	Pamphilus scriptor.	41
quis in sinū defossis in Ac-		Panactes.	34
gypto, excludi pullos.		pancratiastes quid à gla-	
140.		diatore differat. 340	
oues absinthio vescētes bi-		Pādareus. 22, 56. in auem.	
le carere.	113	24. in saxum. 57	
oues poto Cochryna fl. ni		Pandion.	32
gtos foetus facere. 137		Pandrosos.	122
oues quomodo masculos		pardalis natura.	128
		Parma	

INDEX.

<i>Parma.</i>	98	<i>pelecanus vnde.</i>	24
<i>Parmia.</i>	101	<i>pelecani natura.</i>	131
<i>Parnassi peculiare.</i>	146	<i>Peleus.</i>	58
<i>Paroecopolis.</i>	99	<i>Pelii mons.</i>	58
<i>parti nocere non posse,</i>		<i>Pelij montis spine frugi-</i>	
<i>quod toti prodest.</i>	396	<i>feræ vis.</i>	111
<i>partus monstrosi.</i>	94	<i>Pellus.</i>	19
<i>parybi ligni vis.</i>	110	<i>Peloponnesijs Olympicū</i>	
<i>pasiphæ.</i>	61	<i>certamē aliquandiu in-</i>	
<i>Pasiphila.</i>	117	<i>termiffum.</i>	65
<i>pastinacæ marinæ acu-</i>		<i>Pelops.</i>	65.67
<i>leus.</i>	124	<i>perdices Attici & Bæoti</i>	
<i>pastores in ranas.</i>	56	<i>nō pariter vocales.</i>	120
<i>patientie exercendæ du-</i>		<i>perdices vbi nō viuant.</i>	121
<i>plex ratio.</i>	221	<i>perdicum conceptus.</i>	138
<i>patricij inhumaniores re-</i>		<i>natura.</i>	130.141. quo-
<i>liquis.</i>	168	<i>modo pullos excludāt</i>	
<i>pauper quis.</i>	207	<i>ibidem.</i>	
<i>peccare, in quo situm.</i>	303	<i>peregrinus in mundo quis</i>	
<i>peccatorū cōparatio.</i>	180	<i>207</i>	
<i>pecudum exta vnde futura</i>		<i>peregrini apud Lacedæmo-</i>	
<i>indicandi vim sortita.</i>		<i>nios in honore habiti.</i>	
	102		334
<i>pedicularis morbus.</i>	139	<i>Periphantes.</i>	10
<i>pediculi ex hominis cor-</i>		<i>Periphas.</i>	16. pro Ioue cul-
<i>pore.</i>	139	<i>tus.</i>	17. in aquilam ver-
<i>pediculorū in longis mor-</i>		<i>sus.</i>	ibid.
<i>bis natura.</i>	112	<i>Pernicle.</i>	42
			pestis

I N D E X.

<i>pestis alia animalium, alia</i>		<i>Phileus. 29. in auem.</i>	30
<i>hominum.</i>	290	<i>Philetas. 121. curiosus. 124.</i>	
<i>Petilius Rufus cos.</i>	95	<i>Philinnium.</i>	70
<i>L. Petri.</i>	101	<i>Philippi Macedoniae.</i>	99
<i>Petronia Quinti.</i>	98	<i>Philistio.</i>	249
<i>P. Petronius Spalians</i>		<i>Philonis Aethiopica. 149</i>	
<i>cos.</i>	95	<i>philosophandi ratio opti-</i>	
<i>T. Petronius.</i>	98	<i>ma quæ.</i>	160
<i>Peucetius.</i>	50	<i>philosophiæ & aulæ ratio</i>	
<i>Peucetij.</i>	51		236
<i>Phæstiorum ritus. 34. 35</i>		<i>philosophia in quo potiss.</i>	
<i>Phæstum.</i>	32	<i>consistat. 185. quæ po-</i>	
<i>Phagrus.</i>	27	<i>scat. 222. quo pacto con-</i>	
<i>phalangia parentes neca-</i>		<i>temptores suos ulcisca-</i>	
<i>re.</i>	139	<i>tur.</i>	158
<i>Phalæcus.</i>	14	<i>philosophiæ opus simplex</i>	
<i>phana avis.</i>	17	<i>& verecundum. 298</i>	
<i>phana pullorum aquilæ</i>		<i>philosophiæ potiss. cōsen-</i>	
<i>nutrix.</i>	132	<i>taneum quid. 345</i>	
<i>Phanias.</i>	151	<i>philosophiam solam posse</i>	
<i>Pberca.</i>	10	<i>hominem tuto deducere.</i>	185
<i>Pberocydes. 53. eiusq; va-</i>		<i>Philotis in virum versa. 88</i>	
<i>ticinia. 107. præstigiæ.</i>		<i>Philoxenus.</i>	146
<i>108</i>		<i>Phlegon Adriani Imp. li-</i>	
<i>Pberocydem Syrum pedi-</i>		<i>bertus.</i>	65
<i>culari morbo interiisse.</i>		<i>phocæ genitura.</i>	125
<i>139</i>		<i>phocam lac habere.</i>	126
<i>L. Phidiclanus Nepos. 99</i>		<i>Pho-</i>	

I N D E X.

Phocion.	327	in Placitorū vsu similē esse	
Phocus.	58	oportere pancratiaſtæ.	
Phœbus.	249	340	
Phoenix.	60	M. Platiuſ coſ.	88
Phrixuſ.	42	Pluto Tantalī mater.	57
Phylarchi Hiſtoriarum li-		pœnitentia.	273
bri.	110	poſceſcoſ finis.	324
Phylliuſ. 25. eiſ victoriæ.		Polla Donata.	101
26. monimentum.	27	Pollentia.	98
Phylliſ greges quinto de-		Pollia Polla.	98
mum die potari.	146	Polpa.	99
Phytia Latona.	36	Polycrituſ. 74. 147. eiſ	
Pierideſ in aueſ conuerſæ.		ſpectri apparitio.	76
21		Polyphonte. 38. vſo con-	
Picridum cum Muſiſ cer-		greſſa. eiſq; filij.	39
tamen. 21. earum nomi-		Polyphonte in auem con-	
na.	ibid.	uerſa.	39
Pieruſ. eiſq; nouē filiæ. 21		polypi mira natura.	127
Pinaruſ fl.	116	132. 133	
piphnix vnde.	38	polypi natura imitanda.	
pipo.	21. 30	127	
pifcator rana.	132	polypi nauæ ſubtilitaſ	133
pifciſ heri. cras ſaſamentū		polypum à congro capi.	
aut cinis. prouerb. 214		140	
pifceſ ſtomachocarere. 137		polypum ſua acetabula	
pifcuſ.	65. 67	deuorare.	125
pix è lacu zacynthi. 150.		Polytechnuſ. 22. in aue. 24	
Placentia.	98. (151	Polydora.	58
		Po-	

Polyphemus ad Hylam in- quirendā ab Hercule re- lictus. 46	promōtorij similes nos es- se debere. 214 (344)
M. Pomonius Seuerus. 101	propriū nihil cuiquam.
Cn. Pōpcius Gallus cos. 95	prudens quis. 308
Pompeij mors. 183	prudentiā. 222
C. Pompeius Montianus. 101	Prytaneus. 65
Pontium. 103	Psamathe nymp̄ha. 58
Pontus fl. 147	Psillis aspidum morsus in- nocuus. 124
Porcius Cato cos. 79	Publius imperator à lupo russō deuoratus. 84
C. Portensius Fronto. 98	Publij imp. insania. 81. & - oraculum ab eo editum 82. inde
posteritatis ratio quatenus habenda. 282	Pulcer geometra. 93
præsens quod est , id omni- bus idem. 183	pulchrum omne, ex seipso tale. 204
præsentia tantū molestiam afferre. 280	pullos quæ aues cum vola- re possunt, eijciant. 141
Praxonides. 66	pulmones habentia anima lia omnia respirare. 136
Prion. 22	punica mala sine ossib. 116
Prionis spelunca. 43	T. Purennius Tutus. 101
Proclcus. 65	purpura quid. 236
Procris. 61. eius ad Mi- noen fuga. 62	putei Mythopoli. 152
Procridis iaculum & ca- nis. 62. 63	Pygmaei. 31
Præxi. 99	Pygmaeorum cum gruib. bellum. 32
Prætus. 48	py-

I N D E X.

<i>pyracum palus.</i>	151	<i>ter se cognata.</i>	190
<i>Pythagoras Mnesechi F.</i>		<i>Rauenna.</i>	98
108. eius præstigiæ. i-		<i>Regia. Rhegium.</i>	98
bid. femur aureū. ibid.		<i>Reginorum colonia.</i>	119
<i>Pythagoras cur fabæ esu</i>		<i>regium esse, malè audire,</i>	
<i>interdixerit.</i>	116	<i>cum bene feceris.</i>	260
<i>Pythagoreorum præce-</i>		<i>Renia inf.</i>	121
<i>ptum.</i>	334	<i>res humanæ fumus & va-</i>	
<i>Pythius seruator.</i>	14	<i>nitæ.</i>	316
Q		<i>res humanæ qualiter in-</i>	
		<i>tuendæ.</i>	344
<i>Quantitates naturarum</i>		<i>res naturales quæ appen-</i>	
<i>paulatim defecisse.</i>	93	<i>dicis loco sequuntur;</i>	
<i>quartanæ curatio.</i>	113	<i>cuiusmodi sint.</i>	186. 187
<i>P. Quisentius Sphyrrio.</i>		<i>res præciosæ quomodo</i>	
101		<i>inspiciendæ.</i>	236. 237
R		<i>rerum obscuritas.</i>	223
		<i>rerū indiffcrētium discri-</i>	
<i>radij solis. radij natura.</i>		<i>men opinionis tantum</i>	
286		<i>causa statutum.</i>	345
<i>Recius Taurus.</i>	95	<i>res extrinsecus accidere</i>	
<i>ranæ piscatoris natura.</i>		<i>vel fortune, vel proui-</i>	
132		<i>dentia nutu.</i>	343
<i>ranæ ex pastoribus.</i>	56	<i>Rhodi, ossa magnæ molis.</i>	
<i>ranæ Seriphi mutæ.</i>	120	93	
<i>ratio, rationalis ars, cuius-</i>		<i>rupex.</i>	31
<i>modi.</i>	225	<i>Rusticus.</i>	165
<i>rationem ducem ubiq; se-</i>		<i>rutæ odor serpenti inimi-</i>	
<i>quens, qualis.</i>	311	<i>cus</i>	
<i>ratione prædita omnia in-</i>			

I N D E X.

cur.	129	scorpij Carie quali hatu- ra.	109
S		scorpij è crocodilo.	124.
Sacer mons.	146	125. itè è sifymbrio.	125
sacra celestibus dijs inter- diu celebranda.	104	scorpionum in Latmo Cæ- rie diuersa vis	123
Sacra saxa, locus.	51	scorpionum terrestrium interitus.	139
sacrificiorũ carnes in O- lympijs à miluijs inta- ctæ.	109	scorpijs letalis herba.	115.
salamandra ignem extin- gui.	138	116	
Salamis.	59	Scotuse qualis fons.	149
salis fons.	149	Scyrus ins.	107
salis Siculi peculiaris na- tura.	152. 153	in Scythia mulum non na- sci.	122
Saluia Varena.	99	Scytiũs Chius.	110
C. Samphius.	100	secessus quære, hominũ esse abiectæ sortis.	198
sanguinis expertia anima- lia quæ.	136	secessus quietiss. cuiusmo- di,	199
Sarces Kilamacetis.	99	Seculares ludi, deq; ijs ora- culum.	103
Saturno regnũ à Ioue cre- ptum.	56	seculum quot annis con- stet.	103
Sauna vrbs.	96	secũda nauigatio, prouer- bium.	290
Scamandrum fl. cur xan- thum, siue fuluũ Poeta vocet.	137	semina nature.	210
Schæneus. 18. in auem.	19	sepulcrum centum cubito- rum longitudine.	94
scorpion herba.	115		

I N D E X.

<i>Scriphiranae mutæ.</i>	120	<i>drogyno.</i>	88
<i>sermonem in ipso statim</i>		<i>siderum cursus quatenus</i>	
<i>vultu & oculis debere</i>		<i>considerandus.</i>	262
<i>apparere.</i>	327	<i>simia à muliere edita.</i>	95
<i>serpens duobus pedib.</i>	115	<i>Sinnuæ Rhodij Apollo.</i>	
<i>serpentes à muliere editi.</i>	95		36
<i>serpentes à spinæ humanæ</i>		<i>simplicitatis ostentatio, in-</i>	
<i>medulla nasci.</i>	139	<i>fidie.</i>	327
<i>serpentes XXX. costis</i>		<i>sinistram manum fortius</i>	
<i>præditi.</i>	137	<i>retinere frænum, quàm</i>	
<i>serpentes ubi non nascan-</i>		<i>dextram.</i>	339
<i>tur.</i>	121	<i>Sipræta.</i>	34
<i>serpentum ictibus contra-</i>		<i>Sisyphi posteri.</i>	13
<i>ria.</i>	129	<i>è Sisymbrio scorpios na-</i>	
<i>serpētibus oculos effossos</i>		<i>sci.</i>	125
<i>renasci.</i>	137	<i>Smyrna. 54. eius in patrē</i>	
<i>scrui partus.</i>	95	<i>amor.</i>	ibid.
<i>T. Seruius Secundus.</i>	98	<i>Smyrna in arborem.</i>	55
<i>Seuerus Antonini Imp.</i>		<i>societas, finis homini pro-</i>	
<i>frater.</i>	168	<i>positus.</i>	226
<i>Sexti virtutes.</i>	166. 167	<i>Socratis continētia & ci-</i>	
<i>T. Sextius Africanus cos.</i>		<i>uæquea.</i>	173
	95	<i>Socratis dictum.</i>	314
<i>Sibylla sepulchro destitu-</i>		<i>mors</i>	188
<i>ta.</i>	102. 103	<i>in Socrate quid potissimū</i>	
<i>Sibyllæ Erythrææ etas.</i>		<i>considerandum</i>	26
<i>ibid.</i>		<i>Soli. 114. Ciliciæ. 116.</i>	
<i>Sibyllæ oraculum de an-</i>		<i>solis effusio</i>	286
		<i>solis</i>	

I N D E X.

<i>solis fons.</i>	149	<i>stranguriæ remedium ge-</i>	
<i>solem corpora nostra adu-</i>		<i>nitale viuere.</i>	142
<i>rere, ignem non.</i>	112	<i>Strymon.</i>	38
<i>Sofus</i>	65	<i>Styx auis.</i>	39
<i>Sparto</i>	32	<i>Stygis aqua in Phœnio.</i>	
<i>specrum Actolum.</i>	74		151
<i>inde. eius ad Actolos ser-</i>		<i>sulfuris. vis.</i>	138
<i>mo.</i>	76	<i>superciliorum indicia.</i>	143
<i>spectri Buplagi oracu-</i>		<i>lus quomodo serpētis mor-</i>	
<i>lum.</i>	80	<i>sui medeatur</i>	129
<i>spectri mortuæ muliercu-</i>		<i>lus syluestris ubi nō nasca-</i>	
<i>le historia.</i>	75.	<i>tur.</i>	121
<i>specus certis diebus ventis</i>		<i>Sybaris fera. 19. item fons</i>	
<i>carens.</i>	146	<i>et vrbs.</i>	20
<i>Sperchius flu.</i>	41. 52	<i>Symphersa virgo in Sym-</i>	
<i>spinæ frugiferæ in Pelio</i>		<i>pherontem virum con-</i>	
<i>vis</i>	111	<i>uersa.</i>	88
<i>et Spinæ hominum medul-</i>			
<i>la serpētes nasci, et quo</i>		T	
<i>rum.</i>	139	<i>Tabus in sacco, prouerb.</i>	
<i>spongiæ sensu prædita.</i>			280
	138.	<i>Tacus de lapidibus.</i>	114
<i>squamata animalia quæ.</i>		<i>talo solidungula animalia</i>	
	137.	<i>carere.</i>	136. 137
<i>T. Statilius Taurus.</i>	87	<i>talos quæ animalia habeāt</i>	
<i>stigmata quosdam in nati-</i>		<i>in posterioribus pedib.</i>	
<i>uitate secum protulisse.</i>			111
	142	<i>talpæ ubi non nascantur.</i>	
			121
		<i>αα 2</i>	<i>M. Tal-</i>

I N D E X

M. Talpius Vitalis.	98	L. Tertius.	101
Tamphius.	99	testudinis natura.	129
Tanæ lateres.	153	testudinem corde spoliata	
Tandasides.	165	viuere.	112
Tanneta.	101	Teucer.	59
Tantalus. 56. præcipita-		Teucris cætus à Neptuno	
tus.	57	immissus.	12
Taphius mons.	144	Thapsiæ radicis vis.	110
tarandi natura.	127	Thebæ.	35
Tartarus tyrannus. 28. et		Thebæ Aegyptiæ.	146
flumen.	29	Theriac. 54. eius incestus.	
taurus in apes.	124	55	
Tauri gens vnde dicta.	47	Teliphonum.	115
Telamon.	58	Theodotus.	175
Teleboij. 63. (115		Theophrasti comparatio	
Telestæ vita Aristoxeni.		peccatorum.	139
tempus momentaneum re		Theophrasti liber de diui	
rum omnium.	214	nis furoribus.	117
tempus omne instans, pun		Theopompus de terræmo	
ctum eternitatis.	245	tibus.	94
Terdua.	38	Theopompi historie.	105
Terembus.	40	Theopompi mirabilia.	
M. Terentius Albius.	98	109	
terra tota punctum. 200.		ad Thermopylas pugna-	
276		tum cum Antioccho.	79.
terre mors, aqua.	212	80	
terremotus sub Nerone.		Theseus Euripideus.	159
92		Thesprotiæ carbones.	153
		Thesei	

I N D E X.

<i>Athefi filiorum cedes.</i>	11	<i>Toxeus.</i>	19
<i>Thoas rex.</i>	47	<i>tragœdiarum vsus.</i>	323
<i>Thoricum Atticæ.</i>	61.62	<i>Traianus VI.cof.</i>	98
<i>Thraſæas.</i>	168	<i>tranquillitas animi quo-</i>	
<i>Thraſſa.</i>	38	<i>modo paretur.</i>	206
<i>Thraſyllus.</i>	94	<i>tranquillitati animi studen-</i>	
<i>Thyria. 25. in auem. 27.</i>		<i>dendum.</i>	178
<i>Tiana.</i>	99	<i>Trimilis, quæ poſt Lycias</i>	56
<i>Tiberij coloffus.</i>	92	<i>tripolium herba.</i>	127
<i>Tiberij religio.</i>	92.93	<i>tritici Baſtriani grana o-</i>	
<i>Timæi Siculæ hiftoriæ.</i>	119	<i>learum nucleos equa-</i>	
<i>Timandra. 15. in parū ver-</i>		<i>re.</i>	113
<i>ſa.</i>	16	<i>trochili natura.</i>	129
<i>Timon citharœdus.</i>	153	<i>tubæ cantus alienatæ mētī</i>	
<i>tineæ iræ veſtibus quomo-</i>		<i>medela.</i>	117
<i>do arceantur.</i>	117	<i>tubera crebris tonitruis di-</i>	
<i>Tireſias à Iunone excaca-</i>		<i>riora fieri.</i>	116
<i>tus, à Ioue vaticinādi ar-</i>		<i>Turella Forenſis.</i>	98
<i>te donatus.</i>	86	<i>turpitudine ſola malū.</i>	330
<i>Tireſias in ſceminam mu-</i>		<i>Typhon. 4.7. eius mira for-</i>	
<i>tatus. 3.85. rurfus in ma-</i>		<i>ma. ibid. in deos impe-</i>	
<i>rem.</i>	86	<i>tus. ibid.</i>	
<i>Tireſiæ inter Iouem & Iu-</i>		<i>Typhoni fulmine icſto Ae-</i>	
<i>nonem iudicium.</i>	86	<i>tna impoſitus.</i>	48
<i>Titones à Ioue pulſi.</i>	56	V	
<i>Torgi colonia Ambraciā</i>		<i>C. Valerius Primus.</i>	98
<i>deducta.</i>	13	<i>L. Valer. Flaccus cof.</i>	79
<i>torpedinis natura.</i>	132	<i>vanitas rerū omnium.</i>	210

I N D E X.

C. Vati ^{us} Tertius.	98	cunda, & ea quæ.	215
Veleia.	98	T. Vibius Thalbius.	98
Velia.	98	viciſſitudo rerū omnium.	
Q. Velius.	99	139.210.225.256.257.	
Venetos dona graculis mit		272, inde	
tere.	154	M. Vilonius Seuerus.	98
ventre prædita animalia		M. Vinicius.	86
omnia etiam veſicā ha-		violæ albæ coronis cur lu-	
bere.	136	cernæ per noctem adhi-	
Venus Cteſylla.	10	beantur.	116
Q. Veratius coſ.	95	viperam ſemel tantum pâ-	
veratri potiones aſſuetis		rere.	126
minus noxiæ.	118	vir bonus quis.	207
Verus Imp. Antonini auus.		vir bonus vt ſis curādum,	
164		non qualis ſit diſputan-	
veſicam quæ animalia ha-		dum.	312
beant.	136	virum bonum hircofi ali-	
veſparum ortus ex equis.		quid ſimile habere de-	
124.125		bere.	327
veſpas non reſpirare.	136	virgo in marē mutata.	87
veſpertilio ynde.	22	vita arcanum naturæ o-	
veſpertilio quib. præcæ-		pus,	201
teris auib. prædita.	126	vita etiam longiſſima exi-	
M. Veſtinus Atticus coſ.	95	guum ſpaciū.	215
T. Veteranius.	98	vita beata in quo verſetur.	
L. Vettius.	98	270	(278
L. Vetuſtius Secundus.	97	vita quomodo cōponēda.	
via breuiſſima ſemper in-		vite amiſſio nihil aliud	
		quām	

I N D E X.

quàm mutatio.	299	viuere vnumqueng; tan-	
vita breuitas.	312	tum præsens temporis	
vite finis à Deo determi-		punctum.	194
natus.	348	viuere quid.	346
vita finis quatenus nō ma-		viuere genitale offcū.	
lus. 343. & quomodo	142		
fiat bonus.	ibid.	vlcera quæ difficulter cica-	
vite humanæ tempus, mo-		trice obducantur.	116
mentum.	184	vlciscēdi ratio optima quæ	
vita salus in quo sita.	345		235
vite spaciū longissimum		vlcus mundi.	208
idem cū breuissimo.	183	vlula vnde.	22. 31
vitam opinione consistere.		vlulas in Creta non viuere.	
	200. 201		121.
vitam, si suo tempore desi-		vniuersi corpus.	220
nat, nihil mali pati.	343	vniuersi natura nihil ex-	
vitiligni albæ succurrens		tra se habet.	284
palus.	150	vniuersi naturæ nihil vñta	
viuendi ars palæstricæ quā		tius, quàm mutare & in	
saltatoricæ similior.	265	nouare.	210
viuere, esse tantum præsen-		volucres vnde futura indi-	
tis momenti.	338. 344	candi vim sortitæ.	103
viuendi rectè facultas in a-		Q. Volustus Saturninus	
nimo posita.	328	cos.	96
viuendum cum dijs. vitam		vota qualia concipienda.	
cum dijs quis agat.	229		301
viuendum tanquā in mon-		vpupa vnde. 25. auspicata	
te.	312	ibid.	

vtilis

I N D E X.

utilis vocabuli acceptio.		nemini conspectum.	13
248		vultures ex Aegypio &	
vuae absq; acinis.	110	Neophrone.	16
Vulcanus ἀμφρύτης.	132	vxoris virtutes.	175
Vulcanus in bouem.	47		
Vulcano iuncta matrimo-			
nio Minerva.	122		
vulpes prodigiosa.	63. in		
lapidem.	64		
vulpis piscis natura.	132		
vulpis socius coruus.	135		
vulpi insensus Aesalon.			
135			
vultur avis dijs & homini			
bus iniusta.	39		
vulturis pullum & nidum			

X

Xanthus fl. Apollini con-	
secratus.	56
Xanthi fl. etymon.	137

Z

Zacynthi capras spiranti-	
bus Etesijs non bibere.	
146	
Zacynthius lacus.	150. 151
Zakedenthes Mucast.	199
Zenophilus.	150

F I N I S.